

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ КРЪВНО ОТМЪЩЕНИЕ

Част 6 от „Маршът на Турецки“

Превод от руски: Георги Марков, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Когато заместник-генералният прокурор на Русия Костя Меркулов ми се обади и съобщи, че широко известният в тесни кръгове Семьон Семьонович Мойсеев най-после е решил да излезе в пенсия, изпаднах в униние. Пред очите ми си отиваше една епоха от някогашното следствие, време на значими личности и ярки таланти. Вместо тях идваха компютризирани млади хора, които бяха готови да дъвчат дъвка до преклонна възраст и решително не употребяваха алкохол и цигари. Типични представители на това поколение бяха Серьожа Семенихин и Лариса Колесникова, млади следователи от моята следствена бригада. С неизразимо безстрастие те чевръсто натискаха копчетата на персоналните си компютри и макар че понякога тяхната информация помагаше проблемите да бъдат решени от съвсем неочаквани страни, аз не изпитвах особено въодушевление. Някои твърдяха, че между тях има роман, но изобщо не можех да си ги представя в леглото.

Семьон Семьонович Мойсеев приемаше „съболезнованията“ в своя кабинет по криминалистика, който губеше всякакъв смисъл, ако той напуснеше. По стар навик наливаше под масата и съдейки по зачервеното му лице, не бях пръв от потока съчувстващи.

— И тъй — настоях аз, като се отказах от предложената ми бисквита, — признайте си честно, какво ви сломи?

— Сашенка, та вие знаете проблемите ми — започна да нарежда той и аз веднага разбрах — каквото и да каже, причината за напускането му е друга.

— Семьон Семьонович — казах, — да, нашата епоха отмина, вече не можем да догоним прогреса, а за пазарните цени да не говорим. Но кажете ми, кой, освен вас ще ми намери онази съдбоносна следа върху копчето или ще възстанови от пепелта съдържанието на разобличаващо писмо? Не, драги, ако ще се напуска, тогава всички заедно. Бъдете така добър да почакате, докато дойде време за пенсия и на хората, които са искрено привързани към вас.

Лицето на стария прокурор криминалист беше разстроено.

— Да — рече той. — Всички казват едно и също. Това само доказва, че съм избрал правилното време.

Въздъгнах скръбно.

— Никой не ви разбира по-добре от мен. Аз самия вече се чувствам излишен. Момчетата с компютрите бавно, но сигурно ме изтикват към купа непотребни вещи.

— Саша, не може да се противостои на прогреса — отвърна на това Семьон Семьонович. — Извинете ме, но цялата ми работа винаги се е опирала на научните данни на криминалистиката и криминологията. Но както знаете, наскоро допуснах груба грешка. Да-да!... Заради моята грешка едва не затвориха невинен човек!

— Я недейте да ме балтавите — казах аз малко по-грубо, отколкото исках. — Вашето методическо заключение беше вярно, а разследването на делото — не съвсем адекватно. Този Шихарьов чисто и просто мина метър.

— И вие имате доказателства?

— Трябват ли ви? — възмутих се аз. — Та вие самият представлявате такова доказателство!

— О, не — въздъгна той. — Аз съм само един стар идеалист, който не разбира целесъобразността на неадекватното съдопроизводство и директивното право.

— Добре, пак ще поговорим — казах аз. — А сега ме интересуват веществените доказателства по убийството на Горелов.

— Аха! — Той вдигна пръст. — Поне на някого му потрябвах днес по работа. Да, имам някои забавни факти за вас.

— Куршумът? — попитах аз.

— Както се предполагаше, това е от пистолет чуждестранен образец, при това не най-новия модел. Няма да се учудя, ако в крайна сметка се окаже, че е бил използван трофей от Отечествената война.

— Парабелум ли? — попитах.

— Валтер.

— Хлапетата се ровят в компютрите си, търсят файлове на подобни случаи. Те са вече много, подобните случаи, знаете ли?

— На това му викат прецеденти — каза Мойсеев. — Тези ваши хлапета са голяма работа. Нека да потърсят и следи от моя валтер.

— Не съм убеден, че това е възможно. Едва ли по време на войната са водели идентификация на оръжието по всички параметри.

— Има един нюанс — многозначително отбеляза Мойсеев. — Изглежда, че този пистолет много дълго е лежал на склад, грижливо съхраняван.

— Да не би да има следи от смазка по повърхността на куршума? — попитах ехидно.

— Когато го откриете, ще чакам бутилка коняк за компенсация на вашата недоверчивост — каза Мойсеев. — Впрочем това компютърът няма да ви го определи.

— Знам едно — казах аз. — Това не е наганът, с който убиха Кручер, и не е и онзи маузер, с който очистиха Клементиев заедно с телохранителите му. Няма никакви основания всичко да се хвърля в един куп.

— А кой го прави? — поинтересува се Мойсеев.

— Меркулов — отвърнах. — Той е убеден, че тук действа един отбор.

— Виж ти. А аз си мислех, че догадката е моя.

— Няма начин — усмихнах се. — И аз размишлявах в тази насока, но когато получих аналогично указание от ръководен кадър, веднага станах противник на тази версия. Инстинкт, знаете ли.

— Не знам какво ви смущава тук, Саша — каза Мойсеев. — Обрисова се много стройна картина. Обърнахте ли внимание кого убиват с това залежало оръжие?

— Даже да не го бях направил, щяха да ми подскажат — забелязах аз.

— Виждам, че сте недоволен от нещо?

— Можех ли някога да предположа, че работата под началството на Костя Меркулов ще се превърне в каторга за мен? — въздъхнах аз.

— Преувеличавате — измърмори Мойсеев.

— Съвсем не. Вече лично чух речите му за израждането на правоохранителните органи. Той прокарва идиотската идея за следващото поколение, разбирате ли? Ще дойдат хлапаци като Серьожа Семенихин и ще ни изхвърлят от кораба на законността.

Мойсеев ехидно се разсмя. Спомних си, че и аз току-що бях казал нещо подобно, и затова този смях не ме удиви. Точно в този момент в стаята се появи лично гореупоменатият Серьожа Семенихин и това приличаше на мистика. Серьожа ни огледа като мебели на

изложба, извърши няколко дъвкателни движения и произнесе надменно:

— Намерихме ютията ви, Александър Борисович.

— Не разбирам — казах. — Да не би да се въргалаше в коридора на прокуратурата?

— Открихме произхода ѝ — отзова се Серьожа по-снизходително. — Лара се вмъкна във файл на КГБ. Тези пистолети са били на специално съхранение в складовете на КГБ.

Скочих. Семьон Семьонович ме погледна победоносно.

— Просто взела и се вмъкнала в секретната информация, а? — недоверчиво попитах аз.

— Няма проблеми — отвърна Серьожа, продължавайки да дъвче съсредоточено.

— Семьон Семьонович — казах на излизане, — не се сбогувам!

Лара Колесникова беше момиче, приближаващо се до идеала. Висока, стройна, с разкошна прическа и големи очи, тя имаше всички шансове да ме омотае, стига да поискаше. Преди време положих немалко усилия тя да поиска, но желанията на това момиче представляваха за мен черна кутия. Веднъж я поканих на ресторант, където тя си поръча салата и минерална вода, а когато по време на танца я прегърнах прекалено нежно, се усмихна и направи балон с дъвката си. Тогава спокойно можех да я закарам някъде за през нощта и си мисля, че тя нямаше да възрази срещу такова продължение, но си я представих как дъвче в леглото и нужната предприемчивост мигновено ме напусна. Още повече, отношенията ми с Ира още не бяха стигнали дотам, че на всяка цена да ѝ търся замяна. Позволявах си да се влюбвам леко и безгрижно, но истински обичах само законната си съпруга.

Лариса изпълняваше поредната фуга на компютъра си и когато влязох, предупредително вдигна пръст, давайки да се разбере, че контактът с нея е невъзможен. Аз покорно приседнах на стола до стената.

— С две думи, това е резервен склад на КГБ — заговори тя, без да чака въпроса ми. — Оръжието, както разбрах, е предимно немско производство, пленено е направо в сандъците и всичките тези години е било складирано някъде. Мога да намеря данните на складовете, но това е информация с шестгодишна давност.

— Разбира се — казах аз. — Ако можеше да се вмъкнеш в архива на НКВД или Трето управление на царската охранка, там също биха могли да се намерят много интересни неща. Къде го сега КГБ?

— Не толкова далеч, колкото си мислите, Александър Борисович — хладно отвърна тя. — Сега имат друго название, но хората са същите. Извинете, че ми се налага да ви уча. — И всичко това съпроводено от жвакащи звуци, с приветливостта на акула и снизходителността на костенурка. Новото поколение избира прокуратурата!

— Ще бъда при Меркулов — измърморих аз и станах.

— Александър Борисович! — повика ме Лариса.

Спрях се и се обърнах към нея, но тя не ме гледаше. Главен обект на вниманието ѝ си оставаше екранът на компютъра.

— Толкова мило поседяхме с вас в ресторанта тогава — разсеяно промърмори тя, щракайки клавишите. — Искам да ви поканя у нас на малък купон за рождения ми ден. Естествено, заедно със съпругата ви.

— Благодаря — казах аз малко учудено.

Разбира се, давах си сметка, че поканата за началника е въпрос на елементарна служебна целесъобразност и моята функция на предполагаемия купон е да бъда обект на изучаване. Лесно можех да си представя милата обстановка на сборищата им — ще подъвчат дъвка, ще си поиграят на компютрите, ще послушат музика, от която ми се повдига, и след като си тръгнем, ще ни разнищят на файлове, за да определят алгоритъма на поведението ни. Но като сериозен и грижлив началник бях длъжен да се занимавам с възпитанието на подчинените. Единственото, което ме смущаваше, беше менюто.

Лара като че ли разчете мислите ми. Тя се обърна към мен на половин оборот и добави:

— Специално за вас ще има шашлик и бутилка водка.

Плеснах с ръце:

— Почти комплект. Остава само да поканим момичета от „Национал“ за пълноценност на усещанията.

— Не мисля, че жена ви напълно одобрява вашите вкусове — сериозно и правоучително произнесе тя.

Аз преглътнах слюнката си, измучах нещо, кимнах и си тръгнах.

Константин Дмитриевич Меркулов, оказал се на висок пост по стечение на обстоятелствата, така и не успя да стане чиновник.

Известно време се опитваше да се съпротивлява и на най-близкото си обкръжение с намерението да внесе човешки отношения в системата, но много бързо се пречупи и вдигна ръце. За него главното беше работата, а формалната страна предостави на помощниците и на подчинените си прокурори и следователи.

Замисляше да използва и мен в качеството на един от помощниците, но аз се отбранях, чувствайки пълната си неспособност да лавирам в лабиринта на чиновническите интриги.

Не се отказвах обаче от навика си да се консултирам с Костя по делата, за които отговарях, което предизвикваше особен интерес към моята персона в средата на заобикалящите го подмазвачи. Секретарката, някоя си Галина Викторовна Меркулова, даже се беше научила да се усмихва приветливо, като ме видеше. Щом влязох в приемната, където вече имаше посетители, предимно сътрудници на прокуратурата, милицията и службите за сигурност, тя ме погледна, усмихна се и кимна. Веднага продължих към кабинета.

Костя пушеше, застанал до прозореца. За времето на нашето близко познанство отношенията му с тютюневите изделия се развиваха по най-невероятна крива — от жестока разправа до либерални антиникотинови цигарета и прочие палиативни мерки. Сега пушеше някакви специални турски цигари, употребата на които според рекламата в крайна сметка предизвикваше отвращение към пушенето. Явно до отвращението имаше още много време.

— Костя, идвам по повод убийството на Горелов — започнах от вратата. — Явно ти беше прав. Моите вундеркинди изровиха паралели с други аналогични дела. Оръжието, използвано там, има подобен произход.

— За кои убийства говориш? — попита Меркулов. — Извинявай, но си имаме предостатъчно.

— При мен е само убийството на Горелов, ръководител на службата по охраната на една банка. Но като че ли с него имат родство и убийствата на Кручер, Клементиев, а може би и на Гудимиров и Натансон. Ти самият казваше нещо по този повод преди три дни. Мисля си да обединим всички тези дела.

Той загаси цигарата си, седна на бюрото и се протегна. Бюрото беше заринато с бумаги. Отстрани имаше три телефона със селектор, а на отделна масичка — компютър, неизбежен атрибут на всеки

началнически кабинет. Впрочем досега не съм забелязал у някой наш началник той да е включен.

— По някакъв начин моите са се вмъкнали в секретната информация на КГБ — обясних аз. — Тези пистолети са били на склад при тях вероятно с цел практическо използване при удобен случай.

Меркулов кимна.

— Прилича на търговия с оръжие — каза той.

— А какво общо имат чекистите?

Меркулов само въздъхна тежко.

— Сам разбираш, че когато започнаха да громят онези от комитета, там вече не им беше до инвентаризация. Беше си най-типично разграбване. Какво искаш?

— Не съм титан — казах. — И работа си имам достатъчно, но целесъобразността го изисква. Трябва да обединим всички тези дела, така смятам. И да разровим основно. Така по-лесно ще намерим виновните.

— Добре — каза той. — Ще наредя. Ще ти предадат всички тези дела. Какво става с Мойсеев? От какво се е обидил старецът?

— Също като мен не може да разбере защо оправдаха Шихарьов.

— Аз също не мога да го разбера — измърмори Костя. — И какво, трябва веднага да се подават оставки, така ли?

— Костя, добре знаеш, че това не е първият случай — казах аз. — А Семьон Семьонович е в органите вече почти четиридесет години, свикнал е хората да пребледняват при думата „прокуратура“. Свикнал е с авторитета на правоохранителните органи. А кой сега има авторитет, освен Международния валутен фонд?

Меркулов тъжно кимна. По-рано не можех да повярвам, че началниците разсъждават също като подчинените си. Сега вече вярвах. Костя Меркулов си оставаше наш съмишленик и по този начин ни лишаваше от възможността да обвиняваме за всичко висшестоящите.

— Предай на Семьон Семьонович, че... Всъщност ще мина лично. Дръжте се, момчета.

Само патосът беше нещо ново у него, но допусках известна необходима доза патетичност, като се вземе предвид главозамайващата висота на положението му.

2.

Вече изкачвайки се с ескалатора, Нина предчувстваше колко кишаво ще е влажното зимно утро и предварително се настройваше на съответната вълна. Нищо не можеше да я зарадва тази сутрин и затова трябваше да свикне с мисълта, че нищо хубаво не я очаква. Тя живееше вече повече от година в столицата със спомените си. И досега пазеше дълбоко в сърцето си образа на Москва, породен от детските възприятия. Тогава всичко ѝ се струваше вълшебно и радостно — и метрото, и тролейбусите, и зоопаркът, където я водеше баща ѝ. Наивно се надяваше, че като посети отново щастливите места от детството си, ще си върне тази радост, това приказно възприятие, което някога ѝ позволяваше да не забелязва хорската недоброжелателност, грубост, затвореност. Когато преди около една година пристигна в Москва, отиде направо в зоопарка, после в Кремъл и ВДНХ^[1], и с горчивина се убеди, че приказката се ражда не от външните обстоятелства, а само от вътрешното състояние. Приказката отдавна си бе отишла и ѝ се налагаше да живее в този негостоприемен свят, който я заобикаляше.

До станцията на метрото течеше търговският живот на неголям полустихиен пазар, където Нина понякога купуваше зеленчуци от веселата и приказлива леля Аглая, дошла някъде от Тула. Понякога разговорът със словоохотливата търговка бе достатъчен, за да ѝ върне слънчевото настроение, но този път леля Аглая я нямаше. Нина купи топъл хляб направо от колата и тъкмо смяташе да продължи, когато изведнъж видя наблизо съседката Аня Назарова в напълно размъкнат вид. С раздърпана коса, изкривено лице и зачервени от плач очи, тя бе облечена с мъжко палто, под което се виждаше комбинезон. Тя жално молеше за нещо минувач в сив шлифер и той ѝ даде някаква банкнота, като поклати глава. Аня започна да му благодари, но мъжът просто махна с ръка и побърза да се отдалечи.

— Анечка, мила, какво е станало? — хвърли се към момичето Нина, предчувствайки някакво нещастие.

Те изобщо не бяха близки приятелки и даже се запознаха едва след като у Аня стана наводнение и таванът на Нина протече.

Въпросът бе разгледан в домсъвета и още там Нина определи съседката като безропотна овчица. После заедно белосваха тавана в банята на Нина и даже се сближиха за известно време, но след като у Аня се появи някакъв младеж, когото Нина силно не хареса, отношенията им значително охладняха. Сега, виждайки Нина, Аня се хвърли към нея, ревейки.

— Нинуля, слънчице, толкова ми е зле!... Дай да пийнем, а?

— Що за глупости? — разсърди се Нина. — Ще ми кажеш ли за какво става дума или не?

— Ох, Нина, той ме изгони от къщи! — хлипайки произнесе Аня и горчиво зариде, заровила глава в рамото ѝ.

Мъжът, който продаваше наблизко цигари, издаде неопределен звук и се извърна от това безобразие, а бабичката с киселите краставички сърдито измърмори:

— От сутринта се е насмукала хубостницата!

Нина побърза да отведе съседката от хорското равнодушие. Аня продължаваше да плаче горчиво. Милиционерът, който вървеше от другата страна на улицата, ги изгледа подозрително, но не се приближи.

— Е, разказвай сега — каза Нина. — Кой те е изгонил и защо?

— Той — хлипаше Аня. — Льоша... Идвам си днес по-рано от работа, а той там с Надюха Жилина... На моя креват...

Горчивият спомен предизвика нов пристъп на ридания. Нина спокойно можеше да отвърне, че отдавна е предвиждала нещо подобно, че другояче не би могло и да бъде, но ситуацията не беше подходяща да се хвали с интуицията си. Разбира се, същият този Льоша, изпълнен със самодоволство провинциалист, пристигнал в столицата, за да я покори, бе прекалено очевиден негодник, но момичето искрено вярваше в любовта му. Нина виждаше нейната наивност и затова Анината обида болезнено резна и собственото ѝ сърце.

— Как може да те изгони от собственото ти жилище? — с укор питаше Нина.

— Той може — плачеше Аня. — Удари ме по бузата, ето тук...

— Защото си смотанячка — каза Нина и снизходително я прегърна през рамо. — Успокой се, глупаче, няма да му позволим да те изгони.

— Нина — още хлипайки, предложи Аня, — а какво ще кажеш да се напием? Така, да забравим всичко!... А после ще отида и ще се хвърля под метрото...

— Говориш глупости — с укор каза Нина. — Що за решение, да се хвърляш под метрото заради някакъв негодник.

— Да го беше чула как се смееше! — горчиво въздъхна Аня.

— Надявам се, че последни ще се смеем ние — каза Нина. — Тъй че на първо време отиваме у нас и престани да мислиш за всякакви глупости.

Аня жално изхлипа, след което отново заплака, но вече без предишната сила.

— А защо си по бельо? — попита Нина. — Да не е съдрал роклята от теб?

— Аз сама — въздъхна Аня, постепенно успокоявайки се. — Такава сцена направих! Срамота е, знаеш ли...

— Виж, от теб не съм го очаквала — отбеляза Нина с усмивка.

Пред входа Аня се закова на място.

— Няма да отида — изплашено каза тя. — Те пак ще ми се смеят.

— Нали отиваме у нас, глупаче — каза Нина. — При мен никой нищо няма да ти направи. Спокойно.

Нина изобщо нямаше внушителна фигура, бе тънка и стройна и на трийсет и няколко години имаше формите на тийнейджър. Но Аня беше свикнала да се доверява на всеки, който говори с нея твърдо и решително, така че да ѝ се въздейства бе особено лесно. Това обстоятелство правеше постъпката на Алексей вече съвсем подла.

Влязоха в жилището на Нина и тя забеляза, че Аня изплашено гледа към тавана, като че ли се страхува Льоша да не я чуе отгоре и да не започне отново да се смее.

— Сега се успокой — каза Нина. — Ще си направим лека закуска и ще гледаме телевизия. Защо си си тръгнала толкова рано от работа? — попита Нина. — Случило ли се е нещо?

Аня кимна горчиво.

— Да, случи се... Бременна съм. Исках да го зарадвам!...

— Ама че глупачка... — продума Нина. — Можеш ли да готвиш?

— Да, разбира се — разсеяно отвърна Аня. — Какво да ти направя?

— С омлет ще се справиш ли?

Аня кимна, после погледна Нина леко виновно и се усмихна.

— Извинявай, Нинуля, нещо трудно съобразявам. Искаш да ти направя омлет, нали така?

— Точно така — потвърди Нина. — Аз излизам по задачи. Ако някой се обади, кажи, че ще се върна след няколко минути. Става ли?

— Добре — въздъхна Аня. — Къде са ти яйцата?

Нина излезе и заключи вратата, после решително тръгна нагоре. Нямаше голямо желание да прави скандал, но в тази ситуация нямаше друг изход. Тя натисна копчето на звънеца и почувства леко нервно потръпване. Още не знаеше какво трябва да каже, а вратата вече се отваряше.

Льоша стоеше пред нея по дънки и фланелка, в определено нетрезво състояние. В ъгълчето на устата му стърчеше цигара.

— Я! — весело произнесе той. — Какви хора! Винаги се радвам да приветствам твърдите и високонравствените жени... Само че Анка и без това я няма, а на мен твоите проповеди не ми действат.

— Така през вратата ли ще разговаряме? — запита Нина.

— Добре, влизай — измърмори Леоша и тръгна към стаята.

Нина влезе, притвори вратата след себе си, но не я заключи. Макар и да не показваше агресивни намерения, от Леоша можеше всичко да се очаква.

— Нямам намерение да чета проповеди — каза Нина, влизайки в стаята. — Това не е моя работа. Минах да разбера кога смяташ да се изнесеш.

— Ааа... — удовлетворено проточи Леоша, — значи вече знаеш? Още по-добре. Предай на любимата ми, че изобщо не смятам да я напускам. И макар че получих от нея незаслужен шамар, готов съм да ѝ простя, но само до следващия път. Имайте предвид, следващият път ще е последен!

— Нещо май не ме разбра — леко подигравателно каза Нина. — Никой не жадува да си те връща. Трябва да изчезваш оттук максимално бързо, защото кварталният вече знае за изпълнението ти и смята да се поинтересува от адресната ти регистрация.

— А, ето какво те вълнува — разсмя се Леоша. — Май не си съвсем информирана, миличка. Имам адресна регистрация от две седмици насам! Така че сега съм законен живущ и мога да пратя своя квартален толкова надалеч, колкото никога не е бил.

— Значи тя те е регистрирала? — ахна Нина.

— А ти и представа си нямаше? — разсмя се Льоша. — Уви, тук нямаш думата.

— Как успя? — запита Нина. — Бутна на някого подкуп ли?

Льоша весело се разсмя.

— Какъв подкуп бе, лелче, откъде у мен такива пари? Просто трябва да се разбираш с хората. Знаеш ли кой се занимава с паспортите при нас? Една много мила жена. Представа си нямах колко много може да направи.

— Така си и мислех. Но имай предвид, тя не може всичко. Ще вдигна такъв скандал, че и двамата ще ви изхвърлят с ритници.

— Нима? — любопитно я изгледа Льоша. — Интересно. И макар че изобщо не се боя от твоя скандал, бих искал да знам — ти пък какво дигаш гири?

— Може би защото мразя измет като тебе — каза Нина много спокойно. — А освен това Аня ми е симпатична и не искам тя да плаче.

— А, ето какво било — радостно се засмя Льоша. — Ти я харесваш!

— Да, представи си.

— Признай си, та ти изпитваш към нея мъчително чувство на привличане.

— Не говори глупости — произнесе Нина през зъби.

— А защо всъщност да са глупости? — сви рамене Льоша. Отдавна те подозирам в някакво извращение. Но това само украсява съвременната жена.

— Не желая да продължавам този нелеп разговор — каза Нина. — Не става дума за моите извращения, а за твоите. Няма да останеш тук, да си знаеш.

— Така ли мислиш? — попита той с явен интерес. — Досега не чух от теб никакви убедителни аргументи. Може би, ако продължиш мисълта си, ще се получи по-добре?

Нина почувства как вътре в нея се надига вълна на раздразнение от този безпринципен, нагъл и безусловно обаятелен мерзавец. Тя не искаше да продължава разговора и стана, но Льоша изведнъж се приближи към нея.

— Къде? — Той я хвана за ръката. — Нима свършихме? Не си дошла да ми пилиш за Анютка. Нали?

— Пусни ме — процеди Нина, опитвайки се да се отскубне.

— Не, маце, още нито една жена не си е тръгвала от мен незадоволена. — Той я обгърна с ръце, притисна я към себе си и силният му шепот буквално я оглуши: — Признавам си, харесват ми най-невероятни варианти. Защо с теб не направим двойка?

— Представяш ли си — насмешливо отвърна Нина. — И това след Надюха?!

— Абе забрави я тая глупачка — каза той през зъби. — Въобще забрави всичко. Днес имаме празник, момиче... Хайде.

— Как ли пък не — каза Нина и рязко го удари с коляно в слабините.

Льоша закрещя от болка и като че ли даже смяташе да замахне и да я фрасне. Но случайно видя очите на Нина — и като че ли получи втори удар, още по-силен от първия. Той моментално се дръпна от нея и се върна в стаята, сгънат на две, като охкаше и ругаеше.

— Тъпачка такава — едва успя да каже той, клатейки глава. — Така можеш да съсипеш на човека целия наследствен апарат!

Нина се разсмя.

— Слабо ме интересува наследственият ти апарат — каза тя. — Но ако не се изнесеш оттук през следващата седмица, ще идвам всеки ден и тогава наистина ще ти се наложи сериозно да се замислиш за продължаването на рода си.

— Ходи се шибай, тъпачке — промърмори със злоба Льоша.

— Бих искала да се убедя, че си ме разбрал. — Тя вече беше на вратата.

— Разбрах те — отговори Льоша. — Ще решим този проблем в най-скоро време, бъди сигурна.

Нина се разсмя не толкова, защото ѝ беше весело, колкото заради очевидната промяна, настъпила у Льоша. Сега вече не беше фаталният любовник, а по най-обикновен начин се ядосваше на неудачата си и заради това губеше цялата си демоничност.

— Ще намина утре по същото време — каза тя и излезе.

— Ах ти, кучко — проскърца след нея Льоша. — Ще ти устроя аз сеанс на пряка космическа връзка...

Нина бодро слезе до жилището си и завари Аня да риде в кухнята над изгорелия омлет.

— Стига, глупаче — разсмя се Нина. — Няма нищо страшно... Ще сварим макарони с доматиен сос...

— Какво ти каза той? — попита Аня, бършейки сълзите си.

— Как е успял да се регистрира при теб?

Аня въздъхна горчиво.

— Обеща ми да се ожени за мен.

— Поразително — разсмя се Нина. — Вие женорята сте такива глупачки, трудно е да си представи човек.

Аня се усмихна виновно, но попита:

— Защо „вие“? Ти не си ли към женорята?

Нина въздъхна тежко, замислено изпука с пръсти и произнесе:

— Не, аз не. Добре, слагай тенджерата с водата, ще варим макарони. Никой ли не се е обаждал?

— Там е работата, че се обади — каза Аня. — И докато си приказвах с него, яйцата изгоряха...

— Кой се е обаждал? — застана нащрек Нина.

— Твоят Феликс — отвърна Аня. — Представяш ли си, веднага ме позна, питаше ме как съм. Разказах му за Льошка. — Тя въздъхна тъжно.

— Нищо ли не каза да ми предадеш?

— Каза... Ще се обади точно в дванайсет, има важна работа.

Нина погледна часовника, беше дванайсет без двајсет.

— Има още време да се заемем с макароните — каза тя.

Когато стана време и телефонът зазвъня, макароните тъкмо бяха заврели и Нина неволно си помисли, че без нейното участие ще ги постигне съдбата на омлета.

— Разбърквай ги, ако обичаш — помоли тя и вдигна слушалката.

— Вкъщи ли си вече? — долетя до нея познатият старчески глас. — Какво става? Може би имаш нужда от помощ?

— Размина се — каза Нина. — Отдавна не си се обаждал. Да не си ходил някъде?

— Да — отвърна той с неопределен тон и Нина почувства, че той не иска да говори за това. — Но ето че се наложи да се върна.

— Значи има работа — произнесе Нина, вече предчувствайки началото на новата работа и даже готвейки се предварително за нея.

— Имам подарък за теб — произнесе Феликс не особено охотно.
— Да си призная, дълго мислех дали трябва да ти казвам.

— Трябва — каза Нина. — Казвай, че варя макарони.

— Накратко — въздъхна Феликс, — появи се клиент от твоя списък.

Нина затаи дъх.

— Кой?

— Маркарян.

Тя не каза нищо, чувствайки как на другия край на линията Феликс се вслушва в дишането ѝ.

— Къде? — попита тя.

— Довечера ще гуляе в хотел „Космос“ с някой си Григориев — каза Феликс. — После ще отиде да си почива у приятел на Шмитовски проезд.

— Шмитовски проезд? — повтори Нина. — Да, знам къде е това.

— Естествено, че знаеш — сърдито промърмори Феликс. — Там живееше Гудимиров. Затова и не исках да ти казвам...

— Голяма работа — каза Нина. — Глупости... Колко време мина?

— Три месеца. Но делото виси и това може да се окаже опасно съвпадение.

Нина помълча.

— Давай адреса — каза тя накрая.

Феликс въздъхна.

— Е, записвай...

---

[1] Изложба за постиженията на народното стопанство. — Б.пр ↑

3.

Поредното ми денонощно дежурство в града (понякога ние — следователите от Генералната прокуратура — помагаме на московчани) се падна във вторник. Не е най-лошият възможен вариант, като се вземе предвид, че понеделнишкото униние вече е минало, а петъчното безгрижие още не е започнало. Иришка и мама живееха на вилата, така че можех изцяло да се отдам на работата. Освен това с мен дежуреше Серьожа Семенихин и ми беше интересно да изследвам феномена на новото поколение.

Разбира се, и дума не можеше да става за окончателно становище, но можех да набележа някои подходи.

Още от сутринта започнаха да намират трупове. Я замръзнал скитник, я открит отдавнашен покойник, а някъде и резултатите от съвсем скорошна трагедия. Така се получава, че повечето тежки престъпления се извършват нощем, а с изгрева на слънцето намират следите им. Впрочем засега не се беше случило нищо важно и след няколко повиквания обстановката се стабилизира. След дванайсет стана време за почивка и Серьожа Семенихин изведнъж неочаквано предложи да се отбием у тях да хапнем. Отначало се учудих, но после реших, че младежта се е заела да ме обработва. Първо поканата на Лара, а сега и обядът у Серьожа. Разбира се, занимавайки се плътно с възпитателните въпроси, трябваше да предвидя и ответни действия от страна на възпитаваните. Веднага приех поканата и се отправихме към малкото жилище на Самотека, където той живееше с родителите си и сестра си, студентка. Очаквах вегетарианско меню, но той ме зарадва с котлети домашна рецепта с пикантен сос, а за капак и с елдена каша. Във всяко друго отношение си остана непроменен — речта му беше немногословна, жестовете съдържани и дъвката се появи в устата му веднага щом си допи кафето. Даже и на мен предложи дъвка, позовавайки се на рекламата по телевизията. Не си позволих в никаква степен да изразя отношението си и с мълчаливата си съсредоточеност само задълбочих неопределения характер на ситуацията. Резултатът оставаше равен.

През втората половина на деня сериозните престъпления в града имаха предимно пътнотранспортен характер. При това Серьожа държеше връзка с Лара, която седеше пред компютъра в прокуратурата и няколко пъти това даде мигновен резултат. Серьожа всеки път съдържано тържествуваше, а аз само се усмихвах снизходително. След пет бе открито съмнително самоубийство в Соколники, после имаше престрелка на Черьомушкинския пазар и даже нападение срещу бюро за обмяна на валута. С приближаването на вечерта в обществото, както обикновено, страстите започваха да кипят — и трябваше да очакваме сериозни изблици.

По време на поредната почивка между курсовете до местопроизшествието в девет часа се реших на ответна покана и замъкнах стажанта у нас на „Фрунзенска“, където поради отсъствието на съпругата не беше толкова уютно, но въпреки това приятно. Мачът продължаваше. Аз като че ли разигравах баснята за лисицата и жерава — ако у Серьожа не разменихме и десет думи, на собствена територия го засипах с въпроси. Не стига това, ами му сервирах кафе без захар, пуснах плоча с „Травиата“ и даже, без да искам, го накапах със сладко от вишни. Трябва да призная честно, че Серьожа излезе от изпитанията с достойнство, твърдо и решително си поиска захар, игнорира моята неловкост със сладкото, а на множеството ми въпроси отговаряше кратко, но съдържателно. Така и не успях да се доближа до него, колкото и да се стараех. Оставаше ми само да призная поражението си по точки и да престана с дребните провокации, но съвсем навреме звънна телефонът и дежурният съобщи, че на Шмитовски проезд е извършено убийство. Наредих веднага да пратят една кола за нас.

Старшият оперативен работник от Московската криминална милиция майор Грязнов вече ни чакаше на входа. Наблизо бяха спрели линейка и милиционерска „Латвия“. Когато се доближихме, санитарите качваха в колата носилката с тялото на потърпевшия.

— Чух, че ти си дежурен, и реших да дойда — доверително ми съобщи Грязнов. — Май е нашето дело, Саша. „Стрелците“.

Вече не помня кой пръв нарече тези убийци „стрелците“. Името идваше оттам, че във всеки от случаите бе произведен само един изстрел и това говореше за майсторство в изпълнението. Запознах Грязнов със Серьожа и попитах:

— Какво е известно?

— Убитият, Ашот Нерсесович Маркарян, роден в Армавир, е дошъл в Москва по работа. Вечерта бил с приятели на ресторант, а тук живеел у свой познат. На връщане от ресторанта бил убит на стълбището. Никой не е чул изстрела, работили са със заглушител.

— Убит е във входа — замислено повторих аз. — Да ви напомня нещо, господин следовател?

— Убийството на банкера Гудимиров — отвърна Серьожа.

— Между другото и то не беше далече оттук — напомни Грязнов.

— Как е бил убит? — попитах.

— Сегашният ли? — не разбра веднага Грязнов. — С изстрел в челото. Професионална работа, да ви кажа. Направо драго да ти стане.

— Професионалистите не работят два пъти в един и същ район — забелязах аз.

— Ами — сви рамене Грязнов. — От онова убийство минаха вече три месеца.

— На мястото на престъплението има ли оръжие?

— Да, търкаля се гилза от „Макаров“, а ще извадят и куршума.

— „Макаров“? — леко разочаровано произнесох аз. — Странно. Очаквах някой люгер или браунинг. Гудимиров го очистиха с люгер.

— Там е работата я — въздъхна Грязнов. — Но почеркът е същият. Може да са им свършили люгерите, а?

— И са проимали „Макаров“? — изсумтях. — Добре, хайде да огледаме местопрестъплението.

Мястото на произшествието не представляваше нищо интересно. Сградата бе строена през трийсетте години, но реставрирана и значително подобрена по отношение на комфорта. Тези, които си купуваха жилища тук, може би не бяха хората с най-големи доходи, но не бяха и бедни. Те не биха могли да си позволят на втория етаж да няма крушка. Само че такава нямаше.

— Убиецът я е отвинтил — каза Грязнов. — Така му е било удобно, жертвата се е качвала от осветената площадка, а той е стоял на тъмно.

— Може — казах аз. — А как е стигнал до крушката?

Грязнов се усмихна и посочи захвърлената наблизко празна кофа.

— Качил се е на кофата. Но не е оставил следи.

— Прекрасно — отбелязах. — Среден на ръст, тегло незначително.

— Истински Шерлок Холмс — разсмя се Грязнов. — Да беше дошъл при нас като оперативен работник, Саша, цена нямаше да имаш!

— Свидетели има ли? — запитах аз, забелязвайки слабо движение на устните, подобие на усмивка, у Саша.

— Има — каза Грязнов. — Свидетелка. Красавицата Марго, или Люся Бердянская, проститутка от „Космос“. Маркарян я взел от ресторанта и я докарал в апартамента за, така да се каже, случайна връзка. Беше изпаднала в истерия, лекарят я поеше с валериан. Сега седи в колата и чака разпита. Аз естествено и сам бих я разпитал, но по проститутките хич ме няма. Дай, викам си, Саша Турецки да се заеме с нея. Душа човек е все пак.

Погледнах го с негодувание и отвърнах достойно:

— Опитът ми от общуването с проститутки се ограничава с двама-трима приятели, които понякога имам повод да нарека със съответния евфемизъм.

— Брей как го засука — оцени Грязнов. — Меркуловска школа! Но момичето е много интересно, нищо че е още съвсем млада. Май се води за осведомител при някой от нашите орли.

След като завърших съставянето на протокола от огледа на местопрестъплението, по принцип бях свободен. За провеждането на разпита на съседите и работата с експертите криминалисти оставих Серьожа Семенихин, а аз самият тръгнах към милицията да разпитвам свидетелката. На прощаване Грязнов ме нарече неблагодарно животно, оплака се, че заради мен ненужно си е провалил свободната вечер, и поиска компенсация под формата на бира.

Красавицата Марго наистина се оказа съвсем млада, но пък силно гримирана. От сълзите и преживяванията гримът ѝ се бе разтекъл и кръглото ѝ лице напомняше картина на Кандински от разцвета на абстракционизма. По пътя към „Петровка“ тя още хлипаше жално, но след като минахме по празните нощни коридори и влязохме в дежурната, напълно се успокои. Запали си цигара, след като предварително поиска разрешение, кръстоса крака и даже разкопча няколко копчета на блузата си. Опитваше се да говори с мен на своя език.

— Е, как е, мила — ласкаво започнах аз. — Успокои ли се? Разбирам преживяванията ти. Но ти си ни единственият очевидец и затова цялата ни надежда е в теб.

— Ох, като че ли съм видяла нещо — хрипливо произнесе тя. — Дойде ми като с мокър парцал по главата!...

— Дай да караме поред — предложих аз. — От самото начало.

— Ами запознахме се в „Космос“ — започна тя не много уверено. — Бях там с една приятелка. Минахме просто така...

За момент съжалих, че оставих Семенихин на мястото на убийството, с компютъра си той веднага щеше да ми даде разпечатка на всичките ѝ задържания. Явно ѝ се бяха случвали такива работи.

— Слушай сега — предложих аз. — Не искам да знам какво си правила в „Космос“ и как сте се запознали. Ще смятаме, че ви е обединила любовта към пощенските марки и си отишла у тях да му разгледаш колекцията.

— Ами да, така си беше — заусмихва се тя. — Имам, вика, страшни марки...

— С такси ли дойдохте?

— Хванахме частно. Искаше да минем да вземем шампанско, но аз и без това вече се бях намотала. Нали разбирате, пиян хич не можеш да разглеждаш марки.

Тя се усмихна вече съвсем лекомислено и очи те ѝ заблестяха.

— Влязохте във входа — Прекъснах я аз. — И после?

— Ами вървахме си, приказвахме си глупости... Той разправяше някакъв виц, смееше се. И изведнъж — „дан“! Едва не припаднах.

— Какво „данн“? — попитах с недоумение. — Никакво „данн“ не е имало! Никой от съседите не е чул изстрел!

— Не знам — нервно отвърна Люся. — Според мен там гърмяха дълго... Може Ашот да е извикал нещо или някаква кофа да е паднала.

Спомних си намерената от Грязнов кофа и си помислих, че Марго може би не е сбъркала.

— Видя ли го как пада?

— Естествено, падайки, той ме бутна към стената! Врязах се с глава в парното, нищо не съобразявам. Гледам, главата му цялата червена, вместо лице някаква каша... Искях да извикам, а гърлото ми се свива, не мога даже да прошепна. Тоя тип мина спокойно покрай

мен и си тръгна. Даже не ме погледна. Може би е добре, че не ме погледна, а?

— Сега си спомни — казах аз. — Как изглеждаше?

Тя се опита да се съсредоточи за момент, разбирайки цялата важност на показанията си. Отново запали цигара, почеса се по носа и се намръщи.

— Среден на ръст — започна тя накрая. — Облечен в черно, но със светли обувки. Не гледах специално, но сега като си помисля, май беше по маратонки. Черна плетена шапка на главата, но лицето му беше открито. Видях го отстрани, но успях да забележа това-онова. Удължена физиономия, пълни устни, прав нос. Не е красавец, но е симпатичен.

— Утре ще трябва да поработиш над фоторобота — казах аз. — Знаеш ли, това е едно такова...

— Знам — каза тя и аз й повярвах — наистина знае.

— Цвят на косата?

— Кестеняв. Може би даже рус, там не беше кой знае колко светло. Но беше як тип, широкоплещест, мощен...

— Ако го видиш, ще го познаеш ли? — попитах аз.

— Да не съм глупачка? — направи тя гримаса. — Естествено, че няма да го позная! Той си има своя работа, аз си имам моя. Няма никакъв смисъл да ни се пресичат пътищата.

— Но все пак ни даваш белезите му — забелязах с усмивка. — Не те е страх.

— Че какво да правя! — почти възкликна Люся. — Още утре ще ме приберете за двайсет и четири часа заради тези проклети марки, дяволите да ги вземат! А как да си изкарвам хляба, а?

Гледах това шестнайсетгодишно момиче, избягало от родната си провинция преди две-три години и оттогава живеещо в огромния равнодушен град, и не знаех какво да й кажа. Че ще свърши зле? Та тя го знае по-добре от мен и от това съм не я лови. Че ще си съсипе живота? Нали животът, от който е избягала в столицата, малко се е различавал от този на хотелска проститутка, само дето не са й плащали.

— Накъде си сега? — попитах изведнъж.

Тя ме погледна удивено и схващайки въпроса ми посвоему, се усмихна.

— Някакви предложения, господин следовател? Работният ми ден още не е свършил, може да успея да огледам още няколко колекции. Може би и у вас ще се намери нещо?

Тя си дръпна от цигарата и пусна струйка дим. Сега, в образа на курва, вече не предизвикваше у мен съчувствие, но разбихах, че за нея този образ е не повече от работен костюм.

— Ще те закарат с кола — казах аз. — Даде ни важна информация, а това трябва да се поощрява. Така че накъде си, към „Космос“ ли?

Тя въздъхна тъжно, като възрастна, и отвърна уморено:

— Какъв ти „Космос“, господин следовател? Вкъщи, в Чертаново, къде другаде.

— Утре към единайсет пак тук, на „Петровка“ — напомних ѝ аз. — Много е важно.

— Тогава по-бързо ме закарайте — каза Люся. — Обикновено спя до обяд, да не ви проспя фоторобота.

Помолих помощник-дежурния в криминалната да я изпрати до колата и се сбогувахме с проститутката Люся. Поне вече можех да се похваля при случай с близкото си познанство с тези кръгове.

4.

Когато Нина се върна вкъщи късно през нощта, Аня спеше в леглото ѝ, свита на кълбо като малко коте. Нина свали коженото си яке със специални подплънки, с които приличаше на мъж, смъкна дънките, широки и безформени, захвърли маратонките. Въпреки късния час тя напълни ваната и се потопи в нея с чувство на дълбоко облекчение. Това, което се беше случило съвсем неотдавна на Шмитовски проезд, вече не я вълнуваше, тази работа бе свършена и трябваше да се мисли за бъдещето.

В банята кой знае защо винаги си спомняше децата си — Васечка и кръглоликият Серьожик. Те винаги пляскаха радостно във ваната, разплисквайки наоколо вода, пицяха от възторг и спореха за реда на миене на главите. Тези спомени никога не ѝ навяваха тъга, напротив — това беше щастието на предишния ѝ живот и да се върне към него в мислите си, бе даже приятно. Страшно беше да си спомня за последвалия кошмар — гибелта на семейството ѝ — и Нина изпитваше само глуха скръб. Тази нощ можеше да си позволи да се отдаде на спомени, защото делото на живота ѝ се придвижи с още една стъпка.

Тя се измъкна от ваната, влезе в стаята, взе от поличката стар фотоалбум и отиде в кухнята. Сложи чайника на котлона, седна на масата и отвори албума. Понякога се хващаше, че беседите ѝ с фотографиите спокойно могат да изглеждат отстрани като тиха лудост, но тази мисъл само я развеселяваше, не я притесняваше. Беше уверена, че в главата ѝ всичко е наред, и знаеше, че хората с болна психика не са способни да понесат всичко, което бе понесла тя.

— Коля, пак го направих — каза тя, разглеждайки снимката на мъжа си.

На снимката той беше млад лейтенант и жизнерадостно се усмихваше към обектива. Тогава бе само на двайсет и две и макар че вече се познаваха, до сватбата оставаше още около година.

— Трябва да си го познавал — продължи Нина. — Това е Маркарян, беше заместник на Резник. Разбира се, ти знаеш за него

повече от мен, но и аз успях да науча това-онова. Връщаше се от ресторанта с приятелка, момиченце на петнайсет години. Тя така глупаво се кискаше, докато се качваха по стълбището... Нищо не казах, просто стрелях в челото му и си тръгнах. Момичето се опита да вика, но от страх ѝ секна гласът. Сигурно си мислеше, че ще премахна свидетеля.

На другата фотография вече бяха заедно, но още без децата. Нина държеше в ръце пистолет и се смееше, а Коля се правеше, че много се страхува от нея.

Чайникът кипна и Нина стана, за да направи чая. Беше късно и започна да ѝ се доспива, но албумът бе отворен и на следващата страница вече се появиха децата. Нина се усмихна.

— Здравейте, милички мои — прошепна тя, галейки снимката. — Така се радвам да ви видя отново. Не се безпокойте, аз съм добре. Просто имах труден ден, прекарах цялата вечер в засада. Но всичко свърши добре, така че сега отивам да спя. Би било много мило от ваша страна да ме навестите насън.

Тя пийна чай без захар, загаси лампата в кухнята и отиде да спи. Леглото ѝ беше голямо, двете с Аня спокойно се сместиха и заспивайки, Нина се сети за сутрешната среща с Льоша и тихо се разсмя. Денят завършваше и беше направено немалко.

Аня спеше така сладко, в нея имаше нещо толкова детско, че Нина неволно я погали по главата. В този момент на Аня навярно нещо ѝ се присъни, защото тя се усмихна радостно и отново съсредоточено засумтя. Нина въздъхна и легна по гръб до нея. Вероятно някакви мисли за извършеното убийство все пак бродеха в нея, но в този момент тя чувстваше само тежка и приятна умора. Епохата на съмненията отмина още преди половин година и след като окончателно реши за себе си този въпрос, Нина не смяташе да се връща към него. Убитият от нея човек не принадлежеше по никаква класификация към тези, за които важаха библейските заповеди. Защото извършеното някога с негово участие престъпление срина живота на Нина и преобърна всички нравствени категории.

В този момент Аня простена и прегърна Нина, облягайки глава на рамото ѝ. Нина почувства неочакван прилив на нежност, обърна се настрани и погали Аня по разрошените коси. Аня промуча нещо насън

и сви устни за целувка. Тя си представяше, че е редом с любимия, докато той самият сигурно не си губеше времето.

Остро чувство на жалост накара Нина да се притисне до момичето и да отговори на целувката ѝ. И се започна нещо съвсем невъобразимо — Аня започна да се целува с език, слагайки крака си върху Нина и дишайки възбудено. Нина я отблъсна и объркано възкликна:

— Да не си се побъркала?

— Прости ми, Нинуля — изхлипа тя. — Размечтах се, знаеш ли.

— В корема ти расте дете, а ти само за удоволствия мечтаеш — укори я Нина.

— Но двете с теб няма да имаме деца — изхихика Аня.

— Чакай малко — застана нащрек Нина. — Ти в крайна сметка с мен ли се целуваше, или с мечтата си?

— Има ли значение? — попита Аня с досада.

Нина я погледна със съмнение.

— Да, действително — каза тя. — Но не прави повече така, става ли?

— Разбира се, няма вече — радостно потвърди Аня. — Само ме прегърни, че ми е студено.

— Ще се оправиш — каза Нина. — Има си одеяло за това.

Известно време Аня мълча потиснато, после тихо попита:

— Сърдиш ли ми се?

— Вече не — отвърна Нина. — Спи.

Тя самата не заспа веднага, осмисляйки неочаквания порив на момичето, което смяташе за чисто и наивно. Разбира се, и на нея ѝ се случваше да сбърка, но в този случай грешката изглеждаше особено невероятна. Ако за това момиче действително няма разлика с кого се целува, тогава това е същество от съвсем друг сорт. Заспивайки, тя реши още на следващата сутрин да поговори сериозно с Аня за всичките ѝ приключения и пристрастия.

Впрочем на сутринта тя вече беше забравила, защото и Аня отиде рано на работа, и времето беше слънчево и пролетно, и настроението ѝ излезе съвсем друго. Нина закуси, оправи къщата, наkisна отдавна приготвеното за пране бельо и към единайсет часа тръгна към центъра, където в една градинка на Яузски булевард я чакаше същият този Феликс.

Подобно на много други старци пенсионери, той седеше на пейката и четеше вестник. Даже вестникът му винаги беше един и същ — „Правда“. Не че изповядваше комунистически идеи, по-скоро това беше отдавнашен, вкоренен навик, който на неговата възраст беше немислимо да променя.

Нина се спря наблизо и известно време го наблюдава, опитвайки се да разбере какво значи той за нея. Много добре запомни срещата им преди около година, когато още не разбираше добре защо е останала да живее. Вървеше по следите на Щърбавия, същия този звяр, който измъчваше децата ѝ, и в един момент разбра, че е надценила силите си. Напускайки милицията, вече не можеше да се надява на помощта на другарите си, също толкова потресени от убийството, колкото и тя самата, но пък това ѝ развързваше ръцете по отношение на изпълнението на присъдата, която вече бе произнесла над убийците. Сплашвайки няколко дребни крадци, откри местопребиванието на Щърбавия, но той си беше тръгнал една седмица преди нейната поява там. И тук вече тя вдигна ръце, изпита угнетяващо чувство на отчаяние, свързано при това с пълна самотност. В един момент беше близко до самоубийство и затова обаждането на Феликс една нощ ѝ се стори глас свише.

— Мила — каза той, — имай предвид, наблюдават те добре. Само си мислиш, че си сама.

— Не разбирам за какво говорите — каза тя тогава, но това не беше истина. Веднага разбра за какво говори той.

— Ще го преживея — забеляза нощният ѝ събеседник. — Но ето какво бих искал да ти кажа... Виктор Юхнович, по прякор Щърбавия, в момента се весели с компания. Познаваш ли го по физиономия?

— Да — прошепна Нина.

— Тогава записвай — каза нощният събеседник и ѝ продиктува адреса.

Спомняше си, че тогава още дълго седя до телефона и не можеше да съобрази наистина ли се е обаждал някой, или е било халюцинация. Но листчето с адреса в ръката ѝ бе напълно реално и тя бързо се приготви. Беше съвсем в началото и не умееше нищо, освен да стреля с пистолет. Добра се пеша до вилната зона, дълго се лута в тъмното и намери нужната къща чак на сутринта. Запивката отдавна беше свършила и гостите спяха, изпоналягали където им падне. Нина

известно време не можа да вдигне ръката си с пистолета, макар че я задавяха сълзи. После, когато някой се размърда, тя си пое дъх, задържа го и заби три куршума в Щърбавия. Никой не се събуди, защото куршумите минаваха през заглушителя, предвидливо поставен от нея преди това. Чувстваше се леко и свободно на връщане от вилата към къщи. Когато при нея дойде старият приятел на Коля майор Демънок и ѝ разказа за убийството на Щърбавия, тя даже се заплака, и при това съвсем искрено.

А след три дни отново се обади нощният благодетел и предложи да се срещнат в „Новоросийск“. Той се оказа небиец на очи дядка, пенсиониран кагебист, който още имаше многобройни връзки в органите и градеше утопични планове за борба с престъпността.

Самият той едва не беше изхвърлен позорно от комитета заради някакви отдавнашни истории, но бе обладан от мечтата за създаването на някакъв таен наказателен орган, който според него трябваше да изразява интересите на широките народни маси. Впрочем за масите Феликс Захарович Даниленко говореше само в тези редки мигове, когато се срещаха в някое непретенциозно заведение, където сервираха качествено вино — той презираше некачественото — и след третата чаша започваше неговият монолог за бъдещото общочовешко щастие. Докато тези срещи станат възможни, Нина измина нелек път, започнал от онази паметна беседа в „Новоросийск“, където се срещнаха за пръв път.

— Разбирате ли, душичке — говореше старецът, пъшкайки и сумтейки, — нашата професия е много специфична. Аз, знаете ли, никога не съм имал нищо общо с дисидентите, занимавах се с продавачите на валута и контрабандистите и как взе, та се случи така, че именно моите клиенти дойдоха на власт!

— Искяхте да го убия? — попита Нина.

Той кимна.

— Разбира се, че исках. Това беше много важно както за вас, така и за мен. Беше една съвместна операция. Сега може да се каже, че резултатът е един на нула за нас.

— Откъде имахте тази информация? — попита Нина.

— От компетентните органи — изкиска се старецът.

— Ако това е било известно на органите, защо не са го прибрали? Той е убиец и маниак!

— Тук мога да ви изненадам — замислено произнесе старчето.
— Не всеки убиец непременно е враг на обществото. Някои от тях са доста полезни. Вие например.

— Аз не съм убиец — решително заяви Нина. — Ако искате, аз съм отмъстител.

— Та така — продължи Феликс, без да обръща внимание на репликата ѝ. — Съществуват убийци, необходими на обществото. Покойният господин Щърбав понякога изпълняваше задачи на органите — и затова много неща му се прощаваха.

— Да не искате да кажете — изплашено попита Нина, — че мъжът ми и децата ми са били унищожени по задача на органите?

— Когато окончателно изясня този въпрос — обеща Феликс, — ще ви докладвам.

Той така и не го изясни окончателно. Във всеки случай именно благодарение на него Нина състави списък на хората, които поне по някакъв начин участваха в онова страшно убийство. Този списък далеч не беше пълен, Феликс сам признаваше, че в него преобладават криминални престъпници и дребни гешефтари. По-голямата част от тях бяха напуснали Краснодар и за преследването им бяха необходими и средства, и информация от компетентни източници. Феликс ѝ предложи тази помощ, даже ѝ осигури жилище в Москва и оръжие. Жилището ѝ свърши работа, но от оръжието се отказа. За отмъщението ѝ беше останал пистолетът на мъжа ѝ и тя смяташе, че като стреля с него, стреля заедно със съпруга си. Но помощта на Феликс не беше безкористна. Започвайки премахването на враговете си, Нина от време на време беше длъжна да участва и в операциите на Феликс. Той си имаше собствен списък с врагове, които също трябваше да бъдат унищожени. Нина Ратникова трябваше да стане професионален убиец. И тя се зае с това с лекота, която изненада и нея самата. Ужасът, преживян от нея в деня, когато бе избито семейството ѝ, действително промени нещо в мирогледа ѝ. Онези, които убиваше, за нея не бяха хора. И тя вървеше по адресите и стреляше, считайки това за нещо сродно с работата на чистачка.

— Какво пишат? — попита тя, като се приближи към Феликс и се надвеси над него.

— Абе пак са убили някого. Сядай, момиче.

Нина седна и никой от минувачите не би ги заподозрял в нещо нередно. Внучка се среща с дядо си.

— Онази курва те е видяла — каза Феликс. — Пее за теб на висок глас. Здрав бандюга, казва, с автомат — два пълнителя е изстрелял. Изплашила се е до смърт.

— Мога да я разбера — каза Нина. — Но всичко стана много бързо, беше невъзможно да се забележи нещо.

— Назрява малка суматоха сред престъпните маси — доволно добави Феликс. — По този начин започва операцията „Народна воля“. Знаеш ли кой я е разработвал?

— Знам — каза Нина. — Ти.

Старецът радостно се изкиска.

— Аз! А сега даже не можеш да си представиш какви сили се включват.

— Какви сили? — настръхна Нина.

— Държавни — прошепна Феликс. — Сериозните хора се отнасят към нашите идеи с голям интерес.

— А не се ли страхуваш, че същите тези държавни хора ще започнат да те използват за собствените си цели?

— Щях да съм пълен идиот, ако не го отчитах в плановете си — каза Феликс. — Въпросът е кой кого използва повече?

— Значи инициативата ти все пак е срещнала подкрепа? — замислено попита Нина.

— Не си прави кой знае какви илюзии — каза Феликс. — И инициативата не беше само моя, и основната идея не е точно тази, която се предполагаше в началото. Но това вече е работа, вече е подкрепа, и в това намирам голяма утеха.

— Някой от новите ти началници знае ли за мен? — неочаквано запита Нина.

— Знаят, разбира се — изкиска се Феликс. — Ти си знаменитият убиец Бейби!

— Защо Бейби?

— Защото си жена!

— Да не би „бейби“ да значи жена? — насмешливо попита Нина.

— Не, разбира се — каза Феликс. — Но моят учител полковник Синюхин, лека му пръст, винаги ни учеше да даваме на агентите прякори с маскировъчен характер. Аз например в една работа имах

прякор Брадата, въпреки че никога не съм имал брада. Всъщност исках да те нарека Куция, но това вече си е изхвърляне. А двете „б“ в името ти все пак намекуват за истинското ти лице. Но това никой не трябва да го знае. Впрочем и аз не познавам другите агенти. Това е азбуката на конспирацията.

— Защо ме повика? — попита Нина, за пръв път изпитвайки известна неприязън към този човек, който дълго време бе единственият ѝ приятел.

— Има работа — каза Феликс. — И при това доста сериозна.

— И каква е тя? — попита Нина.

— Разбираш ли, това, което ще ти предложа, много прилича на терористичен акт. Винаги съм твърдял и продължавам да твърдя, че политиката не ме интересува. Но сред висшите политици се крият немалко престъпни елементи. Какво да правим, кажи ми, моля те?

— Кой? — попита Нина.

Феликс я изгледа със съмнение, подсмъркна и каза:

— Има един депутат, Кислевски, петербургски банкер и истински мафиот. Наскоро по негово указание разстреляха цяла конкурентна фирма — осем души!

— И кой поръчва тази работа? — безучастно запитва Нина.

— Не ти трябва да знаеш — промърмори Феликс, — но ще ти кажа. Той е осъден от „Съда на Народната съвест“.

5.

В петък сутринта ме повика Меркулов. Надали някой от другите специални следователи беше по-често от мен при заместник-генералния прокурор. Даже се е случвало самият прокурор на Москва да чака в приемната, а аз да минавам в кабинета, кимайки му приветливо. Това ми харесваше, макар че подриваше системата на отношенията. Когато влязох, в кабинета на Костя имаше посетители, представителни граждани с шарещи очички. Те даже се опитаха да изкажат неодобрение по повод безцеремонното ми нахлуване, но Меркулов обясни:

— Другарят е по срочна работа. Какво става, Александър Борисович?

Аз мигновено се включих.

— Ще пропее, Константин Дмитриевич — обявих радостно. — По всички точки ще пропее. Но държи на личното ви присъствие, мерзавецът, не се доверява на такава дребна риба като мен.

Усмихнах се жизнерадостно и посетителите също грейнаха с разбиране. Беше си чист блъф, но бях свикнал да разбирам Костя от половин дума и схванах, че посетителите страшно са му писнали и си мечтае да се избави от тях. Така и стана. След моето „спешно съобщение“ те бяха принудени да се извинят и да станат.

Меркулов въздъхна тежко и дълбоко.

— Какви бяха тия пъпеша? — любопитно попитах.

— Спести ми жаргона си — направи той гримаса. — Единият е областен прокурор, другият — генерал от МВР. А тези тримата „пъпеша“, както ги нарече, са представители на местната администрация. Купуваха ме и ти дойде точно в момента, в който бяха готови да назоват цената.

— Значи съм дошъл прекалено рано, така ли?

— Напротив, дойде навреме — каза Меркулов. — Или смяташ, че трябваше да се попазаря? Грешен адрес, Саша.

— Не ти ли е интересно да си научиш цената?

Той се усмихна безрадостно.

— Знам си я. Какво става при теб?

— Изясниха се някои работи по въпроса за „стрелците“ — казах.
— Действително са различни хора, Костя. Но у тях се набелязва нещо общо.

— Терористична организация? — криво се усмихна той. — Да не вземеш да го изтърсиш някъде.

— Общ кръг на целите — казах аз. — Еднотипно оръжие. Ти беше прав, този склад с немски пистолети кагебистите или са го загубили, или са го разграбили. Не са останали никакви документи.

— Там има един „Макаров“ — напомни Меркулов. — Какво се знае за него?

— Да, с този пищов е издънка — съгласих се аз. — Даже си помислих, че става дума за странична намеса. Целите му са по-невзрачни, всякакви дребни риби. Но този набития тип са го видели свидетели на мястото на убийството на Кручер. Изобщо не сме сигурни, че го е убил той, но външността съвпада. Показвахме на свидетелите фоторобот, направен по данните на Бердянская, и те потвърждават самоличността му. Вече го разпратихме по районите.

— Освен това само този пистолет се повтаря два пъти.

— Три пъти — казах аз. — Със същия „Макаров“ е застрелян някой си Петечка Вълкодава, професионален убиец от Твер.

— Интересно — отбеляза Меркулов. — Вълкодава, после този Райзман и накрая Маркарян. Какво общо имат, а?

— Работим по въпроса — казах аз.

Той ме погледна леко насмешливо и поклати глава. Колко пъти и той, и аз, а и всички наши колеги отговаряха с тази дежурна фраза на конското на началниците. Освен това се досещах, че Меркулов е осведомен за възпитателната ми работа с новото поколение следователи, но позицията му по този въпрос не ми допадаше и в нашите беседи се опитвах да заобикалям тази тема.

— На колко си години, Саша?

— Не знам — казах аз. — След трийсет спрях да ги броя. Сигурно са доста, защото момичетата престанаха да реагират. Скоро ще почнат да ми отстъпват място в метрото.

— Разбирам трагедията ти — каза той. — Точно така става със самовлюбените хора, достатъчно е едно момиче да мине покрай теб и

да не те погледне, и веднага започва унинието и ненавистта към новото поколение.

— Какво искаш да кажеш? — не разбрах аз.

— За твоите помощници, младите следователи — каза Меркулов.
— Чух, че са преобърнали цялата следствена част.

— В известен смисъл, да, безусловно — съгласих се аз. — Чакай, те какво, да не се оплакват от мен? Някакви слухове ли са стигнали до теб?

— Нима са способни на това? — запита Меркулов с интерес.

Свих рамене.

— Това поколение е загадка за мен. Впрочем самолюбието няма да им позволи да се оплакват. Между другото утре съм канен от тях на вечеринка.

— Надявам се, че това ще ти помогне да се освободиш от измислените си проблеми — забеляза той. — Ирина в града ли е?

— Тя също е поканена — казах аз. — Вчера я докарах. Сега, в нейното състояние, е толкова смешна, прилича на балон.

Меркулов се усмихна и кимна. Той бе голям приятел на нашето семейство и чакаше продължението на рода ни даже с по-голямо нетърпение от мен самия.

— Повиках те, за да те покана да дойдеш с мен — каза Меркулов и погледна часовника. — Днес в дванайсет ме викат на изслушване пред парламентарната комисия по законността и охраната на реда. Народните избраници са обезпокоени от положението в страната. Ще дойдеш ли?

— Аз ли? Защо пък аз? — попитах удивено.

— Може да ми потрѣбваш — сви рамене Меркулов. — Освен това се надявам да се видя с един човек. Ще ти бъде интересно.

— А какви са тези изслушвания? — попитах аз с недоумение. — Събират се депутатите и започват да ви слушат, така ли? И задават въпроси?

— Естествено, това всъщност е пълна глупост — каза Меркулов с гримаса. — Привидна демокрация. Те, значи, проявяват загриженост, а ние, разбираш ли, не проявяваме. Но по принцип това е обичайна форма за парламентарно изследване на обществените проблеми. Нашите едва започват да я усвояват.

— А човекът, за когото спомена — кой е той?

— Експерт от една от комисиите на Върховния съвет — поясни Меркулов. — Страхотен старец и може би знае нещо за твоите секретни складове.

Винаги ме поразяваше обилното количество полезни познати на Костя Меркулов. Едва ли не по всеки въпрос при него изникваше нужният човек горе, като асо коз при печен мошеник. При това никога не бях чувал той да е редовен посетител на светските купони или да се опитва да се примъкне по-близо до началството. Не, познатите му се появяваха по някакъв неизвестен начин или заради съзвучието на душите, или по някаква висша необходимост. Просто когато възникваше безизходно положение, той се напрягаше и с някакво шесто чувство изнамираше нужния човек. Много често само това ни спасяваше. Мъдрецът, направил Костя заместник-главен прокурор, явно е искал да използва именно този негов талант.

Имаше още време, докато тръгнем за Белия дом, и аз се качих при моите кибернетици, тъй като очаквах новини от тях. Наскоро в разговор по телефона Слава Грязнов даде идеята да потърсим нашия „Макаров“ между откраднатите или изгубените на милицията. Мисълта беше проста — зачисленото оръжие се регистрираше. Лара и Серьожа приеха подсказването като лична обида, но не можаха да не признаят неговата своевременност. На клавиатурата седеше Лара, истинска богиня на техническия прогрес, а Серьожа Семенихин разговаряше с нея на някакъв неразбираем език.

— Какво става? — попитах аз, правейки се, че просто си минавам и питам за всеки случай, без някаква надежда за успех. — Телевизорът работи ли?

— Да-да, работим — сухо кимна Серьожа, а Лара ми напомни:

— Александър Борисович, утре ви чакаме у нас!

— О, как бих могъл да забравя! — възкликнах аз. — Само за това мисля. Специално откъснах жена си от вилното безделие. Тя, знаете ли, е в интересно положение.

— Да, в шести месец — каза Лара, без да откъсва очи от пробягващите по екрана цифри и знаци. — Как е със самочувствието?

— А там нищо ли не пише? — поинтересувах се със суеверно подозрение и кимнах към компютъра.

Лара си позволи да се усмихне, но Серьожа отвърна:

— Може, но ще отнеме много време.

— Опазил ни Господ — казах аз. — Тя е добре и скоро ще се запознаете с нея.

На масата в кабинета ми лежаха цяла купчина дела. Всички те бяха свързани с нашите „стрелци“, така че на практика бях зает с разследването на едно многоепизодно дело. От куршумите на немски пистолети, за които се предполагаше, че са трофейни, в Москва вече бяха загинали шестнайсет души. Аз се занимавах с всички тези шестнайсет следствия, най-старото от които се приближаваше към първата годишнина от възбуждането си, плюс още три убийства с „Макаров“, и формално можех да бъда пример за останалите сътрудници. На практика всичките дела доста ни тежаха и се опитвахме да ги издърпаме за хилавите нишчици.

На вратата на кабинета се почука и двамата с Лаврик Гехт, следователя, с когото деляхме един кабинет, неволно се спогледахме. При нас в прокуратурата нямаше обичай да се чука и трябваше да решим кой от нас да стане и да отвори на посетителя. Лаврик е по-млад, но по-дебел, при това значително. Той винаги се занимаваше със стопански престъпления и не му се налагаше да бяга след престъпниците или от тях.

— Влезте! — викна той ставайки и признавайки по този начин моето старшинство.

Аз доволно се облегнах назад на стола. Лаврик беше нелош съсед, по-голямата част от работното си време прекарваше в различни ведомства, в кабинетите на стопанските ръководители в различни градове на страната, така че на моменти го смятах за периодичен гост на прокуратурата.

Влезе непознат човек с униформа на старши лейтенант и смутено изопнато лице.

— Добър ден, другарю Турецки — каза той на Лаврик. — Идвам при вас. Ето...

Той сложи на масата папката, която носеше, и Лаврик се изкикоти.

— Не при мен, драги.

— Извинете — смънка старши лейтенантът, взе си папката и се обърна към мен: — Добър ден, другарю Турецки. Идвам при вас.

Добре интонацията му беше същата като първия път. Появата му ме озадачи, тъй като не очаквах никого като него.

— Какво е това? — попитах, отваряйки папката.

— Материалите от експертизата по делото за убийството на гражданина Маркарян на Шмитовски проезд — рапортува старши лейтенантът.

— Най-накрая — измърморих аз, защото от последното убийство бе минало немалко време. — Значи вас, старши лейтенант, ви праща Грязнов, така ли?

— Съвсем не — каза старши лейтенантът. — Командиrowан съм при вас от Втори отдел на Московската криминална милиция за съвместна работа. Старши лейтенант Дроздов.

Той се изпъна и отдаде чест. Такива карикатурни милиционери бях виждал само по филмите. Той покоряваше с простотата на нравите и знанието на устава.

— И откъде те изкопаха, скицо? — ласкаво попитах аз.

Той не разбра ласката ми и попита:

— В какъв смисъл?

— Откъде се взе, Дроздов? Аз, слава Богу, познавам Втори отдел и нито веднъж не съм видял такъв забавен старши лейтенант.

— Новата вълна — обади се Лаврик. — Според плана за засилване на органите на московската милиция оскубаха всички районни отделения в областта. Вие, човече мили, откъде сте? Чехов, Подолск или може би Дмитров?

Не може да се каже, че човекът изобщо не реагира на веселата ни грубост. Той мигаше. Мигаше, гледайки Лаврик, който даже не вдигна глава, после мигаше, гледайки мен. Накрая разбра какво искаме от него и отвърна:

— От Свердловска област съм дошъл. От Екатеринбург.

— Охо! — хорово произнесохме с Лаврик.

На Лаврик естествено му беше весело, но на мен никак, тъй като този уникум от Свердловска област трябваше да работи по делото за „стрелците“. Помолих го да отиде да пие една газирана вода на втория етаж (той веднага тръгна!), а аз самият, игнорирайки веселия смях на Лаврик, започнах да звъня на полковник Романова, легендарната Шура Романова, началничката на криминалната милиция.

Тя вдигна след третия сигнал.

— Романова.

— Александра Ивановна — започнах аз, — най-сърдечни поздрави от прокуратурата.

— Турецки, ти ли си бе? — попита тя. — Казвай направо, какво има?

— Що за кадри ни пращате? — запитах аз с дълбока обида в гласа. — Според вас аз да не се занимавам с кражби на велосипеди?

— Знам аз с какво се занимаваш — измърмори тя. — Дроздов пристигна ли при тебе или не?

— Как иначе, представи ми се съгласно устава. Отдавна ли е при вас?

— Вече половин година. Бива си го момчето, само се прави на тапа. Казва, че имиджът му е такъв. Разбираш ли, Саша, Слава Грязнов взе, че обяви политическа стачка.

— Какво?! — ахнах аз.

— Точно така. Обади се вчера сутринта и обяви стачка. Май у тях е избила канализацията. Псува здраво, даже пред мен, дето съм жена, не се стеснява...

— Кефа си гледате там в криминалната — раздразнено отбелязах аз. — Днес обаче отивам на изслушвания в парламента и там ще разкажа всичко за вас.

— Не отиваш ти, ами Константин Дмитриевич — поправи ме Романова. — А колкото до ругатните, чуй какво ще ти разкаже Дроздов. Преди да попадне при мен, е бил квартален. Попитай го. Затова и го пратих при тебе.

Поговорихме си още. Александра Иванова ми разказа милиционерски виц, който, макар и да принадлежеше на отминала епоха, я разсмиваше до сълзи, а аз отговорих с чукотския цикъл. Чувстваше се, че в Московската криминална милиция всичко е спокойно, въпреки ръста на престъпността.

В дванайсет и половина двамата с Костя се качихме в служебната му черна волга (както казваха по-рано, волга с партиен цвят), и тръгнахме към Белия дом. Страхувах се, че чиновничеството някога ще започне да овладява Меркулов, и затова всеки път го поглеждах с подозрение — не е ли започнало? Той се смееше на подозренията ми, но в държането му към помощниците и секретарите вече се появяваха

нотки на капризен господар и аз не можех да не го забележа. Не се радвах на високия му пост, защото разбихах, че в негово лице прокуратурата загуби опитен и талантлив следовател, без при това да получи ценен началник. Когато разказваше за аудиенциите си в горните етажи на властта, това се забелязваше особено добре.

— Само не започвай отново — предупреди ме той, почувствал разобличителното ми настроение. — Трябва да се подготвя за изказването си. Разбираш ли, парламентът винаги е играел ролята на социален театър. Нужна е демонстрацията на дейност, а не самата дейност. Трябват им два-три афоризма и колонка цифри за антураж.

— Цинизъм — казах аз. — Ето още една от чертите на закоренелия чиновник.

— В града се извършват куп престъпления — каза Меркулов, гледайки през прозореца московските улици. — Криминални престъпници проникват в търговията и банковото дело, а за какво ще говорим на изслушванията?

— Знам, знам — казах аз. — За списъците за жилище, за ниската заплата и за недостигащото материално обезпечение. Между другото това също е истина. У Грязнов е избила канализацията и той вече втори ден, вместо да лови бандитите, изгребва лайна.

Меркулов ме погледна насмешливо, въздъхна и каза:

— Надявам се, не мислиш само за това.

— Мисля си само защо ме взе със себе си — забелязах аз.

Меркулов мълчеше и продължаваше да гледа улиците като някакъв турист от далечната чужбина. Горее на високия си пост той бе ограден от всички нас със стена от секретари, помощници и референти. Но понякога и той имаше проблеми, които бе немислимо да реши в обкръжението на заместниците си.

— След парламента ще се отбием при мен — каза той. — Там ще поговорим за всичко. А засега ти си моят референт, ето ти папката, която ще носиш вместо мен.

Той ми предаде папката, в която имаше лист хартия с цифри от съдебната статистика, количеството престъпления по категории и процентът на разкриваемост.

Опитах се да тракна токове, което не се получава добре в седнало положение, и отсечено казах:

— Слушам, гражданино началник!

6.

Депутатът Кислевски водеше активен политически живот, като много рядко се появяваше във Върховния съвет, но постоянно се буташе в коридорите на правителството и министерствата. До него постоянно имаше двама телохранители, масивни мутри от частна агенция. Нина специално се отби в тази агенция, поинтересува се от условията по наемане и заплащане и установи, че там взимат на работа предимно бивши спортисти и демобилизирани десантчици, а бившите милиционери не ги понасят. Във всеки случай депутатът Кислевски явно не го тормозеха финансови проблеми.

Това ѝ беше работата — да ходи след бъдещата си жертва и да търси подстъпите към нея. Тя изясни местоположението на служебното жилище на Кислевски, обичайния му маршрут, местата, където се намираше най-често, и даже имената на някои познати. От вестниците научи, че Кислевски представя избирателите от някакъв уралски окръг, въпреки че е от Молдавия. Противниците му го наричаха лобист на промишлената мафия и гешефтар, на чиято съвест лежат вече милиарди долари в чуждестранни банки, но привържениците го смятаха за истински демократ и „нов руснак“. Парламентарната дейност ни най-малко не го интересуваше и наличието на добре платена охрана се обуславяше далеч не от партийните борби.

Той беше добре прикрит, този Кислевски, и Нина доста си блъска главата, докато открие някаква пролука. През цялото си работно време той се намираше в охранявани учреждения, където беше възможно да проникне, но доста проблематично да се измъкне след изстрела. На улицата го пазеха мутрите, а домът му бе под служебна охрана. Вечерите си понякога прекарваше в престижни заведения, предимно поеше нужните му чиновници и делови партньори, но там го охраняваха още по-старателно. Оставаха само почивните дни, когато си позволяваше малки слабости, например излет извън града в неделите или Олимпийския басейн в съботите. Освен това играеше тенис и яздеше, но нередовно.

За да събере тази информация, на Нина ѝ се наложи за известно време да се „прилепи“ към клиента, да го следи и да изучава живота му. Трябваше да разговаря с различни хора, да го следва с кола насамнатам — Феликс ѝ бе дал с пълномощно един старичък москвич; дори се наложи да пофлиртува с охраната на дома на депутата. Сменяше дрехите си и се маскираше, въпреки че може би нямаше особена нужда, но навикът и опитът ѝ подсказваха тази необходимост. Вечер се връщаше вкъщи уморена и виждаше вечно плачещата Аня, която, макар и да ѝ правеше вечеря и да разтребваше къщата, все пак си оставаше не много близък човек, а и с подозрителни наклонности при това. Тя все обещавахе да се отбие още веднъж да стресне Льоша и даже смяташе чрез Феликс да издейства някакви официални мерки срещу наглия окупатор, но така и не успя.

В събота вечерта тя се върна вкъщи с приблизително съставен план за покушението, мислейки вече само за подробностите. В работа като тази именно подробностите бяха основният проблем и изискваха сериозно отношение. Беше вече късно и тя едва поздрави Аня и се отправи към банята. Не ѝ направи впечатление особената потиснатост на момичето, изплашено шарещите очи и виновният вид, тя бе потънала в мислите си и нямаше търпение да отмие мръсотията и умората от седмицата. А Аня, след като чу звука на течащата вода, тихо се приближи към вратата, отвори я внимателно и излезе на площадката. Както си беше по халат и пантофи, тя се качи на горния етаж и звънна на вратата на окупираното си жилище. Льоша, който отвори, вече беше подпийнал, но като видя Аня, попита сухо и делово:

— Дойде ли си?

Аня преглътна и кимна, като го гледаше предано.

— Ясно — каза Льоша. — Стига, Изроде, стига... Дай да си свършим работата — повика той събутилника си.

Аня внимателно надникна през вратата в жилището си и сладкото чувство на родния дом я накара да се умили. Появи се Изрода, набит тип с къса коса и кожено яке върху мръсната фланелка.

— Ще го оформим както си трябва — промърмори той. — О! — видя той Аня. — А ти коя си, миличка? Ела, ще ти покажа фокусче...

— Остави я — кресна Льоша, заключвайки вратата. — Хайде...

— Аз да си остана вкъщи, а? — плахо попита Аня.

— Не, идваш с нас.

— Льошка, недей — примоли се Аня. — Оставих вратата отворена, за какво съм ви вече?

— После ще ти обясня — изкиска се Изрода и я лъхна воня от изпитото и изяденото.

— Бързо — каза Льоша.

Те слязоха по стълбата и влязоха в апартамента на Нина, като се стараеха да не вдигат шум. Самата Нина още беше в банята, но водата вече не течеше и тя си тананикаше нещо. Влезлите затвориха вратата след себе си, Аня отиде в стаята, като от вълнение не можеше да си намери място, а Изрода си свали якето и го остави на закачалката в антрето. Той намигна на Льоша и направи жест, напълно демонстриращ намеренията му по отношение на Нина и даже изкряка от възторг. Льоша допря пръст до устните си, нареждайки му да мълчи.

Звънна телефонът и двамата едновременно погледнаха Аня, а тя на свой ред изплашено се вторачи в тях.

— Извикай я — прошепна Льоша, сочейки с пръст вратата на банята.

Аня обаче го разбра посвоему и вдигна телефона.

— Кой се обажда? — неестествено звънко попита тя. — Няма я, в банята е. Да, обадете се пак...

Тя остави слушалката и Льоша ѝ показва свития си юмрук.

— Извикай я, казах! — повтори той.

Аня кимна послушно и викна, без да се помества:

— Нина! На телефона!

Щракна резето на вратата и Нина викна, набързо загръщайки се с хавлията:

— Идвам, благодаря!

Първо видя Изрода, който, хилейки се с изкривена от вълнение уста, се приближи към нея, протегнал ръце. Нина се дръпна, веднага попадайки в ръцете на Льоша.

— Не — извика тя и се опита да се отскубне, но какво можеше да направи срещу двама яки и възбудени мъже? Те я замъкнаха в стаята, хвърлиха я на дивана и смъкнаха хавлията.

— Дръж я — нареди Льоша, разкопчавайки колана на дънките си.

Изрода се нахвърли върху Нина, държеше я за ръцете и я хапеше по шията и рамото, като ръмжеше и сумтеше. Аня, цялата

разтреперана от ужас, бавно тръгна към вратата, но Льоша, който вече си разкопчаваше панталоните, я забеляза и ревна:

— Анюта! Тук!

Аня заплака и се притисна към стената, после бавно се смъкна и седна на пода. Льоша вече се беше нахвърлил върху Нина, лесно преодолявайки съпротивата ѝ, и я изнасилваше с хриптене, а Изрода ги гледаше жадно и бършеше лице с треперещата си ръка. Нина съвсем се беше отпуснала, бе прекратила всякаква съпротива и само от време на време стенеше от болка. Извърнала глава, тя прехапа устни до кръв, за да не заплаче, защото не можеше да си позволи такава слабост, каквото и да правеха с нея. Льоша пъхтеше върху нея, така че диванът се клатеше и скърцаше, и Изрода не издържа и викна:

— Айде свършвай най-после бе!

Льоша се обърна към него, усмихна се криво и дрезгаво извика, кимвайки към свилата се до стената Аня:

— Оправи я нея!

Изрода погледна Аня, която вдигна изплашено очи към него, подсмъркна и измърмори:

— Добре, ще почакам.

Льоша най-после свърши и се надигна тежко. Нина лежеше пред него като парцал, в който си е избърсал краката. Той я сръга с пръст в корема и заяви:

— Ето за какво си, кучко разгонена! Хайде, Изроде, оправи я!

— Туй го можем — радостно обяви Изрода и скочи на крака.

Льоша се закопча, приближи се към Аня и тя изплашено го погледна отдолу нагоре.

— Разбра ли всичко? — попита Льоша.

— Да, Льошенка, разбрах — измънка тя.

— А така — промърмори Льоша и отиде до кухнята да пие вода.

Изрода междувременно обърна безволевата Нина по корем, говорейки:

— Е са, маце, ш'тъ сгрея... Така, добре... Айде давай към мене!

Аня скочи и изтича в кухнята. Льоша пиеше вода от стъклена чаша, гълтайки жадно.

— Льошенка — примоли се Аня, — кажи му да не го прави!

— Какво да не прави? — не разбра Льоша.

Нина извика от стаята, Изрода се захили злорадо. Льоша изскочи от кухнята, но след известно време се върна, усмихвайки се криво.

— Всеки си има странности — каза той. — Ти също имаш какво да кажеш по въпроса, нали?

— Но какво общо има тя? — изхлипа Аня. — Какво ви е направила?

Нина пак изстена от стаята и Аня се сви.

— Ако искаш да знаеш, тя едва не ми отнесе топките — каза Льоша. — Всъщност бих я удушил...

— Нали нищо повече няма да ѝ правите? — плачейки, попита Аня.

— Абе нищо ѝ няма — отвърна Льоша и махна с ръка. — Жените са животни, такива упражнения само им допадат. Но ако почне да вие, ще я убия. Така ѝ предай, ясно ли ти е?

— Как така да ѝ предам? — уплаши се Аня. — Ама тук ли ще ме оставите? Не мога да остана тук, Льошенка!

— Ще останеш — твърдо произнесе Льоша — и ще ѝ предадеш всичко, което ти казах. После ще дойдеш и ще разправиш.

— Но как? — недоумяваше Аня. — Нали аз я прецаках...

— Ще останеш — каза Льоша.

Те си тръгнаха, а Аня продължаваше да седи до кухненската маса и да разглежда големия кухненски нож. Тя го взе в ръце, жално се разплака и даже се готвеше да, си реже вените, когато изведнъж чу стон от стаята. Тя скочи и се втурна натам.

Нина лежеше по корем и ръката ѝ безсилно висеше на пода.

Аня внимателно се приближи, зави я с одеялото и Нина отвори очи.

— Кой е? — попита тя.

— Аз съм, Нинуля — жално изписка Аня. — Как си?

Нина поизвърна глава, погледна я и се усмихна криво.

— Аз съм прекрасно — произнесе тя, едва мърдайки устни.

— Ти как си?

Аня се разплака и седна на пода до нея.

— Прости ми, Нинуля, миличка... Всичко стана заради мен!

— Разбрах вече — проговори Нина.

— Той ме заплашваше — хлипаше Аня. — Даже искаше да ме удуши... Всеки ден идваше и ме заплашваше! Обеща да се изнесе...

— Щом е обещал, значи ще се изнесе — каза Нина.
— Нищо не можех да направя — хленчеше Аня.
— Добре, както и да е. — Нина се привдигна на лакти.
— Прощаваш ли ми? — с надежда попита Аня.
— Сега не ми е до тебе — каза Нина.
— Да ти помогна ли? — запита Аня.
— Да, помогни ми — кимна Нина, възнамерявайки да стане. —
Заведи ме в банята да се измия... Телефонът действително звънеше,
нали?

— Да, беше Феликс — потвърди Аня. — Пак ще се обади.

— Добре — кимна Нина. — Той ми трябва.

Аня я доведе до ваната и даже ѝ помогна да седне и да пусне водата.

— Искаш ли да те измия? — предложи тя почти умоляващо.

— Така няма да чуем телефона — каза Нина. — Ако се обади,
докато съм в банята, донеси телефона тук, ясно?

— Да, разбира се — каза Аня.

— И повече не отваряй вратата на никого — добави Нина. —
Стигат ни гостите за днес.

Аня с готовност се усмихна в отговор на шегата и жално
изхлипа. Пак ѝ се плачеше.

Тя отиде в стаята, застана до прозореца и започна да размишлява
какво ще стане, ако падне от прозореца на Нина. Нина живееше на
третия етаж и нямаше никаква вероятност за скорошен смъртен изход.
Хората падаха и от по-високи прозорци и оставаха живи. Но самият
процес на падане ѝ се струваше изключително привлекателен. От това
преживяване я откъсна звънът на телефона и тя вдигна слушалката.

— Ало — каза тя. — Феликс?

— За някои Феликс — чу тя в отговор, — а за някои и Феликс
Захарович. Къде е Нина?

— Знаете ли, тя пак е в банята — каза Аня. — Но помоли, ако
има нещо, да занесе телефона направо там.

— Добре поне, че не е в тоалетната — проговори Феликс.

Аня влезе в банята с телефона и прошепна:

— Той е.

— Благодаря — каза Нина, която лежеше напълно неподвижно
във ваната.

Тя взе слушалката, показа на Аня къде да остави апарата и произнесе:

— Аз съм.

— Нещо много дълго се миеш, приятелко — забеляза насмешливо Феликс.

— Изцапах се, след като се измих — отвърна Нина.

— Случило ли се е нещо? — наежи се Феликс.

— Нищо — каза Нина. — Лични работи. Какво ново?

— Всичко ново е при теб — каза Феликс. — При мен са дреболии. Смята да ходи след една седмица в Швеция с делегация. Трябва да си свършим работата, преди да замине.

— Аз съм готова — отговори Нина.

— Наистина ли? — искрено се удиви Феликс.

Нина не каза нищо.

— Браво — каза Феликс. — Каква помощ ще ти трябва?

— Никаква — отсечено отвърна Нина.

— И кога?

— Точно след една седмица — каза Нина. — Следващата събота.

Феликс дълбоко и шумно въздъхна на другия край на жицата.

— Приема се — каза той.

7.

Изслушванията се провеждаха в една от малките зали на Белия дом и на влизане не можех да не си припомня епопеята с августовския пуч. Аз самият не бях тук, ние си „траехме“ под арест, вече осъдени по най-високата тарифа, но Белият дом на Руския Върховен съвет бе и за нас символ на освобождението. Не можех да не изпитвам благоговение пред тази архитектурна грамада.

Меркулов се разположи в компанията на редица официални лица от прокуратурата, а аз заех място сред гостите и зяпачите. Представа си нямах колко са много зяпачите в зданието на Върховния съвет — молители, ходатайстващи, роднини и познати. Всички те слушаха изказванията не особено внимателно, постоянно разговаряха, разменяха си листа хартия, кискаха се и сплетничеха. Изказванията си го заслужаваха, защото бяха изпълнени с формална представителност, без какъвто и да било намек за реалното разрешаване на реалните проблеми. Това действително беше социален театър и задачата му беше да убеди гражданите във важността на вършената тук работа. Репликите и въпросите на депутатите от време на време бяха остри и интересни, те предизвикваха реакция сред гостите, стигаше се до смях и аплодисменти, но аз не виждах голям смисъл в публичното шамарене на официалните лица, които всъщност играеха същата игра като депутатите. Сред тях Костя Меркулов се запомни май само с краткостта на изказването си.

Когато депутатите се нахвърлиха и върху него, той им отвърна с такова достойнство, че даже сред гостите, настроени по принцип срещу представителите на правителството, възникна очевидна симпатия към него. Гордеех се с началника си и му простих флирта с младежта.

Въпреки стигналите до мен слухове, депутатският бюфет не блестеше с потресаващо изобилие, но хапнахме съвсем прилично. Търсеният експерт вече ни чакаше в кабинета си, докъдето трябваше да се качим с асансьора и да минем по коридора под бдителния поглед на пост с автомат. Кабинетът на експерта бе малък, но уютен, а самият

той се оказа сухо старче с останки от бели коси на главата и орденски лентички на гърдите. Меркулов ни представи един на друг. Старчето се казваше Леонард Терентиевич Собко. Ръката му беше малка и гореща и ръкувайки се с новите си познати, той изпитателно надничаше в очите им и на момента ги преценяваше. По някакъв начин той веднага ми заприлича на компютъра на Лара и Серьожа.

— Работа — похвали се той, очертавайки с жест кабинета си. — Бях в пенсия от пет години, когато ме повикаха.

— Не идваме просто на гости, Леонард Терентиевич — започна Костя. — Имаме работа.

— Мога да се досетя — усмихна се той. — Нещо свързано с комитета?

— Да. Научихме, че след войната са били създадени секретни складове, където се е съхранявало стрелково оръжие. Вероятно се е предвиждало оръжието да бъде използвано в оперативни действия. Сега то започва да изплува в криминални дела.

Старчето с такова забавно име кимна разбиращо.

— Да, чувал съм за тези складове. Това не беше кой знае каква тайна в комитета, нали разбирате. Американците също складираха наше оръжие, голяма работа... Искате да научите адреса, така ли?

— Това надали би ни помогнало — каза Костя Меркулов. — По време на реорганизацията там всичко така се е объркало, че сега човек не може да се оправи. Бихме искали данни за хора, Леонард Терентиевич. Кой и как е отговарял за всичко това, какво се е предполагало да се прави с това оръжие, какви мерки са били предвидени за извънредните случаи и тъй нататък.

Старецът смешно сбърчи нос и си пое въздух. Усмивката, която последва, бе хитра и весела.

— Константин Дмитриевич, аз съм стар, извинете ме за грубата дума, комунист и с мен може да се говори открито. Вие да не би да подозирате комитета, че е подготвял предварително престъпни бази?

Не бях съвсем съгласен с това, че старите комунисти са опора на откритостта, но старецът гледаше в корена на нещата. Толкова дълбоко не гледах дори аз.

— Смятате го за невъзможно? — внимателно попита Костя.

— В комитета нямаше нищо невъзможно — сухо отвърна ветеранът. — Но даже и да се е готвело нещо подобно, степента на

конспиративност би трябвало да е повишена.

— Вероятно е било точно така — каза Костя, — ако се приеме вашата версия, Леонард Терентиевич. Но са възможни и други варианти. Например престъпна небрежност или просто продажба на държавно имущество.

Собко пак се закиска:

— Вие, господа прокурори, хич не обичате комитета, а? Не ми оставяте кой знае какъв избор — или криминален заговор, или престъпна небрежност. Ами ако не е нито едното, нито другото?

— Тоест? — не разбра веднага Меркулов.

Тъй като самият Собко многозначително мълчеше, счетов за уместно да изкажа разбирането си:

— Леонард Терентиевич иска да каже, че оръжието продължава да се намира в сигурни ръце, нали така?

Но дори подсказването ми не предизвика реакция у него и Собко помълча още половин минута, внимателно гледайки Меркулов. Като че ли го хипнотизираше. Накрая сведе глава и проговори:

— Въпросът е какво може да се смята за сигурни ръце. Има най-различни мнения, както сигурно знаете.

— Но оръжията се използват — напомни Меркулов. — Регистрирахме вече шестнайсет жертви!

— Нали не смятате, че пистолетите на склад са били десетки — каза Собко. — Шестнайсет изстрела — това не е даже и капка в морето. Ставаше дума за тонове.

— Тоест имаме шансове — криво се усмихна Меркулов.

Старецът спокойно измъкна носната си кърпа и се изсекна.

— Мисля, че става дума за извънслужебна инициатива — произнесе той. — Напълно допускам, че някое от лицата, облечени с доверие, в трудния момент на разпадане на славното ни съобщество... — Той леко се усмихна и поясни: — Имам предвид Комитета за държавна сигурност, както разбирате. И тъй, спокойно би могло да стане така, че някой да е спасил тези складове от разграбване в момента на разруха. Разбирате ли ме?

— Това го разбирам — кимна Меркулов. — Но какви ще са следващите му стъпки?

— Вие го знаете по-добре от мен — каза Собко.

— Значи според вас това е самотен герой, тръгнал на рицарски поход срещу престъпността?

— Не твърдя, че е самотен — забеляза Собко. — Съвсем вероятно е да има кръг съмишленици. Защо не?

Меркулов кимна, гледайки стареца с уважение.

— Някаква „Народна воля“^[1] — предположи Собко със смях.

— Значи е идеологическо престъпление? — запита Меркулов. — Но все пак, какво смятате вие по въпроса, Леонард Терентиевич?

— Приятелю, какво искате от старата мухоморка? Представете си само, аз още си спомням изказването на другаря Берия на разширено оперативно съвещание! Винаги са ни учили да нямаме собствено мнение.

— Но това е престъпление! — напомни Меркулов. — А вие цял живот сте били представител на закона, Леонард Терентиевич. Не мога да повярвам, че бихте одобрили тази „Народна воля“.

— Погледнете го от друга страна — посъветва Собко. — Както си спомняте, това име е било използвано преди повече от сто години. Можете ли да кажете, че дейността на онези терористи е била безуспешна^[2]?

Меркулов си замълча.

— Бойците са създали нов манталитет — продължи Собко почти пламенно. — Те са били герои на своето време и общественото мнение е било на тяхна страна. Как смятате, че ще се отнесе широкото общественото мнение в сегашната обстановка у нас към дейността на новите народоволци?

— Значи това е заговор? — попита Меркулов.

— Не искайте от мен конкретни изводи — усмихна се Собко. — Отнасям се много сериозно към декларацията за неразгласяване на служебни тайни. Само си фантазирам заедно с вас, нищо повече. Ако някога се окаже, че проектът „Народна воля“ съществува в действителност, ще съм удивен не по-малко от вас.

— Но може би поне ще си спомните някой, който е бил в по-близък досег? — попита Меркулов с надежда.

— Това вече не са задълженията на консултант, а работа на осведомител — измърмори Собко. — Но едно име мога да ви дам. Моят стар приятел полковник Егор Алексеевич Синюхин. Разпитайте го, ако можете.

— Какво значи това „ако можете“? — наежи се Меркулов.

— Ами може да възникнат някои трудности — усмихна се Собко. — Трябва да проявите настойчивост.

Сбогувахме се и слязохме с асансьора. Меркулов мрачно мълчеше, а когато излязохме на улицата, каза:

— Виж сега, Саша, оттук нататък това дело ще се води под щателния ми контрол. Запомни, ще се отчиташ само пред мен.

— Какво ти стана изведнъж? — не разбрах аз. — Тая мухоморка ли те изплаши? Лично аз не му вярвам особено.

— Това е само едно мнение — каза Меркулов. — Гледай сега. Посещението при мен се отменя, или, ако искаш, се отлага. До прокуратурата ще се добереш сам, а аз заминавам да свърша една спешна работа. Има ли въпроси?

— Един, малък — казах аз. — Обясни ми като хората, от какво се изплаши?

— Никъде и на никого не разказвай за Собко — твърдо произнесе Меркулов. — Просто сме се заседели в бюфета.

— От такива предупреждения любопитството ми се разпалва още повече — решително заявих аз. — Гражданино началник, ние сме в свободна страна, а Големият Брат отдавна е в пенсия!

— Някога ще разбереш — каза Меркулов с непоносимо бащински тон, — че в пенсия той става още по-страшен.

С това се разделихме. Той си замина с партийната си волга, а аз се помъкнах към станция „Краснопресненска“. Макар и да седях като пън по време на разговора между големите началници, не си загубих времето. Естествено, версията за криминалните бази на КГБ намирисваше на евтина сензация и направо плачеше за първите страници на вестниците, но разработването ѝ обещавахе немалко ярки усещания. Не че те ми липсваха, но вече ми писваше да се влача след моите аритмометри. В прекия контакт с противника компютърът рядко помага и това ми даваше известно преимущество. Така че в добро настроение си тръгнах към къщи, за да забърша балонообразната Иринка и да се отправя на тестовото изпитание у Лара Колесникова.

---

[1] Тайна терористична организация, създадена през 1879 г. — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) През 1881 г. цар Александър II е убит от народоволците. —
Б.пр. [↑](#)

8.

Колата на Феликс Захарович Даниленко бе стара, жигули от първите модели, с проядено на места от ръждата купе, пукнатина на предното стъкло и дрънчащ багажник. Той я караше внимателно, но уверено — шофьорският му опит наброяваше десетилетия. В неделя, след разговора с Нина, той се запъти към Востряковското гробище, като купи цветя по пътя.

Спря на паркинга пред входа и слезе, без да бърза, огледа се по навик, машинално отбелязвайки си двамата в сивата волга, продавачката на цветя, просяците. Всички може би го наблюдаваха, и това трябваше да се има предвид.

Гробът, който търсеше, беше в дъното на гробището и той спокойно тръгна по алеята към него, мимоходом разглеждайки паметниците и четейки надписите от време на време. На няколко пъти сядаше на пейките, за да си почине и да се огледа — отдавна изработено вътрешно чувство за предпазливост. Като че ли всичко беше спокойно, но допълнителната проверка никога не бе излишна. Накрая зави от алеята по пътеката вдясно, продължи още малко сред старите гробове и се спря пред малък типов паметник със звезда. Зад оградка, която даже Феликс Захарович можеше лесно да прескочи, имаше пейка с облегалка, и след като положи цветята на гроба, Даниленко седна. Надписът на паметника гласеше: „Синюхин Егор Алексеевич. 11.08.1922 — 23.08.1991“.

Феликс Захарович седеше мълчаливо, поглеждайки паметника с някакво непонятно неодобрение, от време на време въздишаше и се оглеждаше. Клонеше към обяд, небето бе ясно, денят — приятен.

Той чу леко покашляне и се обърна. Зад него стоеше пълен човек на около петдесет години и се усмихваше насмешливо.

— Загубил си бдителност, а, Феликс?

— Как да ти кажа — отвърна Феликс Захарович. — Твоите хора ги определих още на входа. Единият използва предавател и разбрах, че вече си наблизо.

— Ще им бъде направена забележка — каза мъжът и се приближи.

Той хвърли поглед към гроба и постоя мълчаливо.

— Май бяхте близки с него? — попита той.

— Бяхме приятели — отвърна Феликс Захарович.

— Чувал съм за него — каза мъжът. — Беше легендарна личност.

Как умря?

— Инфаркт.

— Да не е бил свързан с Комитета по извънредното положение^[1]?

— Не — каза Феликс Захарович.

Мъжът го погледна и се усмихна.

— Хайде де — каза той. — Тази пейка дали ще ме издържи, ако седна?

Феликс Захарович мълчаливо му направи място и мъжът седна до него. Извади пакет цигари и запуши.

— Слушам — каза той.

— Всичко е готово.

— Кога?

— В събота. Страхотно е обмислил всичко. Той е най-добрият ми агент.

— Кой?

— Бейби.

Мъжът бавно изпусна струя дим.

— В неделя те излитат.

— Съмняваш ли се в агента ми? — удиви се Феликс Захарович.

— Сам разбираш, първата част от операцията наближава края си — каза мъжът. — Сега е много важно да не се издъним.

— Разбирам — съгласи се Феликс Захарович. — Не разбирам само защо този Кислевски се оказа начело на списъка. Добре си спомням, името му беше във втората стотица. Това е вече третият етап, а не първият. Какво е станало?

— Интересува ли те? — попита мъжът и изтръска пепелта.

— Да. Списъкът беше утвърден от колегията на Съда.

— Кислевски бе поставен на първо място по лична молба на Председателя — неохотно каза мъжът. — На мен самия това не ми

харесва особено, но има някакви финансови интриги. Можеш да изразиш протест.

Феликс Захарович сви рамене.

— Няма да изразявам протест — каза той. — Но това не ми харесва. Достатъчно е веднъж да се пренебрегне редът, и ще започне произвол.

— Става дума за големи пари — каза мъжът.

— Парите никога не са ме интересували — промърмори Феликс Захарович.

— След завършването на първия етап ще се събере колегията — каза мъжът. — Там ще можеш да кажеш всичко, което искаш. Уважават те, знаеш го.

— Какво се чува за разследването?

— По някакъв начин са се добрали до информацията за склада. Сега търсят. Общо взето, всичко е според плана на операцията, само дето се е намесил още един клиент, който вече е опукал трима души с „Макаров“. Има същия маниер на работа и са го прикачили към нашето дело. Да знаеш кой може да е?

— Не. Какво ни пречи това? Нека си търсят, този приятел ще ги поведе след себе си.

— Ами ако някой от нашите работи самостоятелно? При тази система е невъзможно да бъдат контролирани.

Феликс Захарович въздъхна и шумно изсумтя.

— Дай ви на вас само да контролирате! Разбери най-после — това е безотказна система! Тези убийства ще станат кошмарът на московската милиция! Достатъчно е да започне бюрократично протакане, и делото ще се закрие до три месеца.

Мъжът кимна в знак на съгласие, подращи с пръст по бузата си и каза:

— А не се ли страхуваш, че от всичко може да излезе съвсем не това, което е според плана на операцията „Народна воля“?

— А какво?

— Не знам. Не разбирам от социална психология. Тези, изпълнителите — според теб нормални ли са? Да отидеш и да застреляш непознат човек — това нормално ли е? Разбирам, когато е изпълнение на заповед, когато зад всичко това се крие висока целесъобразност. Но те не усещат такава.

— Ваня, не се пъхай в тези дебри — усмихна се Феликс Захарович. — Егор беше гений, някой ден човечеството ще му издигне паметник. Разчел е всичко, можеш да бъдеш сигурен.

— Аз самият съм в известен смисъл само изпълнител — въздъхна мъжът. — Развитието на събитията ме устройва, съгласен съм с изводите от анализа, но в този план има нещо плашещо. Имам чувството, че отглеждаме в инкубатор Змей Горянин.

— Ти си затънал в търговските си машинации — каза Феликс Захарович. — Забравил си вкуса на оперативните действия. В тази операция ролята на изпълнителите е къде по-значима от нашите колегии и постановления. Точно те, момчетата с пистолети, са зародишите на новото общество. Нашата задача е да им позволим да израснат. Да, в известен смисъл отглеждаме дракон, но защо това те плаши? Добре ли се чувстваш в затворения клуб на богатшите?

Онзи сви рамене и се ухили.

— Не се оплаквам.

— В това е твоята слабост, Ваня. Опомни се и се сети за кого работиш.

— Между другото... — Мъжът измъкна нова цигара и запуши. — Това е хубав въпрос, Феликс. За кого работим?

Феликс Захарович изсумтя и поклати глава.

— Наистина — каза мъжът. — Ето например ти, старата мъдра змия, вярваш ли, че тази наша съдийска колегия, това сборище на пиявици и паяци, искрено мислят за съдбините на Отечеството?

— Достатъчно е, че аз мисля — каза Феликс Захарович.

— Но работиш за тях!

— Не мога да разбера какво те притеснява — забеляза спокойно Феликс Захарович.

— Разбери ме правилно, готов съм да се подчинявам, но ми дайте личност! Дайте ми вожд, поне фюрер в края на краищата! А да слушам бълнуванията на стари маразматичи и да се правя, че ме възхищава дълбокомислието им — извинете!

Феликс Захарович се усмихна и кимна.

— Правилно, Ваня. Всъщност ти изказа същината на операция „Народна воля“. Недей да нервничиш, накрая ще стане така. Но що се отнася до старите маразматичи, както ги нарече... Не е точно така. В ръцете им се намира ключът. Те трябва да отворят вратата.

— Я ми кажи, защо ти, един от авторите на плана, не си постоянен член на съдийската колегия? Изместили са те, нали? Там се води вътрешна борба май? Така е, нали, признай си!

— Защото така беше определено още отначало — каза Феликс Захарович. — Ти разсъждаваш с отминали категории, Ваня. И стига за това. Поддържай форма и рефлексията ще те остави на мира.

Той измъкна от джоба на самото си лист хартия и го предаде на мъжа. Той го взе, разгърна го и недоумяващо погледна Феликс Захарович.

— Какво е това?

— Ще го предадеш на Секретаря. Тук са приложенията към плана за завършване на първия етап.

Мъжът озадачено повъртя листа в ръцете си и сви рамене.

— И на какъв език е? Що за детски методи на конспирация?

— Това силно ли те притеснява? — попита Феликс Захарович, наблюдавайки го внимателно.

Мъжът улови погледа му и нервно изсумтя.

— Ами знаеш ли, ако започнем да се подозираме едни други...

— Ще започнем — каза Феликс Захарович с иронична усмивка.
— Непременно ще започнем. В края на втория етап сред нас ще започнат такива неща!

— Господи, с какво сте се захванали там? — изплашено възкликна мъжът.

Феликс Захарович дрезгаво се разсмя.

— Казвам ти, не се пъхай в тези дебри, Ваня. Нали с тебе действаме като правило по първия план, е, понякога и по втория, но малко. А Егор задълбаваше.

Мъжът вдигна глава, погледна надгробния паметник, бронзовата плоча с надпис, после вдигна очи към Феликс Захарович.

— А той наистина ли умря от инфаркт?

— Така казват — отвърна Феликс Захарович и продължително въздъхна.

Мъжът кимна.

— Ясно.

— Ще се сбогуваме ли? — попита Феликс Захарович, след като паузата се проточи. — Поздрави Председателя.

— Ще му предам — каза мъжът. — Само ме предупреди, когато по план трябва да започнат междуособиците.

— Ако успея — отвърна Феликс Захарович.

Мъжът стана, разсеяно потупа стареца по рамото и си тръгна, лавирайки между гробовете. Феликс Захарович поседя, наслаждавайки се на слънцето, после се привдигна с пъшкане, вдигна двата фаса, хвърлени от събеседника му и без да бърза, се насочи към изхода.

По пътя го спря за рутинна проверка инспектор от ГАИ и Феликс Захарович му показва удостоверението си, без да излиза от колата. Милиционерът отдаде чест и го пусна, без да каже нищо. И макар че дори това беше приятно, Феликс Захарович помнеше миналите времена, когато познаваха колата му просто по номера. Тогава да спре кола на кагебист за катаджията бе равно на самоубийство.

Той живееше в тих дом на „Пречистенка“, където хем имаше постоянно място за колата, хем съседите бяха приятни, хем всички необходими магазини бяха наблизо. Никога не бе имал семейство и избирайки си жилище в онези години, когато това беше по-лесно, не гонеше квадратурата. Две малки, но уютни стаички напълно го задоволяваха. В едната беше кабинетът с библиотеката, телефона и персоналния компютър, в другата — спалнята. Два пъти в седмицата го навестяваше щатна чистачка, миеше пода, бършеше прахта и взимаше бельото за пране. Феликс Захарович не се оплакваше от условията си на живот.

Връщайки се от гробищата, той сложи чайника на котлона, приготи си сандвич със сирене, сипа си чаша минерална вода и я изпи. После отиде в кабинета и пусна компютъра. Докато се зареждаше програмата, Феликс Захарович успя да си налее чашка кафе, сложи я на дървения поднос, добави чинийката със сандвича и отнесе всичко в кабинета. Там седна в любимото си кресло на колелца, отхапа парченце от сандвича и го прокара с глътка кафе. После защрака по клавишите на компютъра. На екрана се мяркаха цифри, символи, рисунки. Феликс Захарович се добра до нужния прозорец, набра датата, облегна се назад в креслото и зачака. Успя пак да си отхапе от сандвича и да пийне кафе, преди в прозореца да се появят цифрите на телефонен номер. Без да отмества очи от екрана, Феликс Захарович придърпа телефона и набра посочения номер.

След седем сигнала се включи телефонният секретар.

— Говорите с диспечера — произнесе автоматът. — Ако имате съобщение, говорете след сигнала. Благодаря.

Феликс Захарович изчака сигнала ѝ произнесе:

— Съобщение на Франта. Срещата с Василиска се състоя в Зеления парк. Василиска, изглежда, се е разболял. Горкият е хванал вирусен грип. Мариноването на краставиците продължава по план, но Бригадира своеволничи, нарушава разписанието за деня. Въпрос по същество: какво го свързва с номер сто и шест от ценоразписа? Степен на важност на въпроса — умерена.

И затвори.

---

[1] Государственный комитет по чрезвычайному положению (ГКЧП), който извърши преврата срещу Горбачов през август 1991. — Б.пр. ↑

9.

Отивайки на гости у Лара, Ирина беше по-нервна и от мен. С придобиването на новите си форми тя разви комплекси и ми се налагаше по десет пъти на ден да ѝ обяснявам непреходната красота на бременните жени. Освен това ѝ избиха петна на бузите и тя напълно безуспешно се опитваше да ги прикрие с козметични средства. Аз се подсмивах, а тя много авторитетно ми обясняваше, че бъдещите майки не трябва да бъдат нервирани, защото всичко се отразява на детето.

— Е, скъпа, това вече е шантаж — заявих решително. — Може да не съм прокурор, но уважавам законите и да ми се въздейства чрез криминален натиск е безполезно.

Този ден пролетта отново отстъпи, водейки ариергардни боеве, и вятърът подмяташе по улицата парцали мокър сняг. Карах много внимателно и предвидливо настаних жена си на задната седалка, откъдето тя ме засипа с въпроси за изминалата седмица, през която си почиваше от мен на вилата. Разказах ѝ много подробно за свидетелката Люся Бердянская, с която бях установил отношения, и тя се подсмиваше не особено искрено. Смяташе, че останал за известно време без нейната женска ласка, непременно ще се отдам на порочен живот.

Лариса Колесникова живееше във висока сграда на площад „Въстание“, понеже принадлежеше към рода на някакво университетско светило. Светилото ѝ се падаше дядо, който беше умрял преди петнайсет години, и в апартамента заедно с единствената дъщеря живееха таткото и майката. Родителите участваха във вечеринката на равни начала и към края на вечерта таткото добре се накваси. Отношенията на Лара с родителите ѝ се определяха, първо, от това, че беше единствено дете и, второ, че те самите в известен смисъл си оставаха деца поради дългия период под крилцето на именития родственик. Таткото гаврътна трета чашка водка и ме покани да поиграем на компютърна игра, програмирана от самата Лара в свободното ѝ време. Майката пък се зае изцяло с Ирина, тъй че в края на вечеринката се оказаха едва ли не най-добри приятелки.

Митът за романтичните отношения между Лариса и Серьожа Семенихин рухна веднага. Серьожа изобщо го нямаше, но за сметка на това присъстваше някакъв младеж, като че ли излязъл от епохата на моето юношество. Той бе дългокос и небрежно облечен, освободен от маса условности, и си изкарваше прехраната, като продаваше на чужденците изписани матрьошки на Арбат. Лариса го обожаваше, но в това обожание почувствах нещо близко до отношението към любимото плюшено мече. Избраникът ѝ се казваше Жак, но отговаряше и на Яша. Отначало от пошлата му екзотичност ме лъхна скука, но когато се зае да разобличава компютърното мислене на любимата си, започнах да го уважавам. Лариса се усмихваше щастливо, поглеждайки ме с гордост. Впрочем колкото и да бяха забавни отношенията им, не виждах в тях никаква перспектива.

Освен домакините и Жак присъстваха още приятели и приятелки, много от тях усилено жвакаха дъвка, но аз вече не виждах предизвикателство в това. Да си призная, бързо се размекнах и се потопих в смирено благушие.

— Знам какво си мислите, Александър Борисович — ми каза Лариса, когато общуването на масата се разпадна на малки компании.

Тъй като в момента си мислех откъде да взема назаем сто хиляди, за да подсигурия бъдещата майка с плодове (във вазата на масата сред портокалите се беше разположил разкошен ананас), нейната забележка не можеше да не ме удиви.

— Нима? — казах аз и вежливо се усмихнах.

— Разбира се — отвърна Лара. — Надявахте се да се намерите в царството на аритметическата бездуховност, нали? На лицето ви е изписано разочарование.

— Не гневете Бога, Лара — казах аз. — Вечерта е прекрасна, вашите родители ми харесват, във възторг съм от приятелите ви, а женихът ви е просто прелестен.

Тя се усмихна радостно и разбрах защо така настойчиво ме канеше на рождения си ден. Страстно ѝ се искаше да покаже тази страна от живота си, така далечна от образа, който си бях създал.

— Жена ви също е много приятен човек. С какво се занимава?

— Странно, че не знаете — казах аз. — Музикантка е.

Незабавно възникна идеята за импровизиран концерт и ние махнахме калъфа на рояла, наличието на който би могло да даде

представа за размерите на хола им. Ирина започна решително да се дърпа, позовавайки се на липсата на практика, и някой от приятелите на Лара се нагърби с началото на концерта, изпълнявайки много приятна джазова импровизация. Това успокои Ирина и тя седна пред инструмента, за да изсвири някаква своя пиеска в подражание на Шьонберг. Ненавиждах Шьонберг от дън душа, но благовъзпитаната публика се преизпълни с благодарност за приобщаването към атоналните експерименти. След това ме зарадва с изпълнението на потпури върху теми на „Бийтълс“ и даже предизвика аплодисменти, изящно изпълнявайки Шопен. Всичко това се свърза по някакъв странен начин и от обикновена запивка вечерта се превърна в снобско парти.

Серьожа Семенихин все пак се появи, но по-късно, когато пиенето на масата свърши и минахме на чай с различни видове торти. Той също беше свой тук, познаваше се с всички, освен с жена ми и докато се запознаваше с нея, напълно оправда предварителното ми мнение. Усмивката му можеше да служи за образец на жителите от леденото царство. След това, докато пийваше кока-кола, той ми съобщи между другото:

— Александър Борисович, днес бях на „Петровка“, при нашия Дроздов. Имат компютър много по-добър от нашия и пряка връзка с мрежата на МВР.

— И са те пуснали там? — удивих се аз.

— Нали е събота — каза той. — Този Дроздов е направо гений в проникването на недостъпни места.

— Никога не бих си го и помислил — казах аз.

— Напипахме това-онова.

— Е? — попитах аз.

Той спокойно отпи още глътка кола.

— Този „Макаров“ се издирва. Откраднат е при убийството на милиционер в Краснодар преди година и половина.

Не отговорих веднага, осмисляйки информацията. Наоколо гостите се веселяха, свиреше музика, някой танцуваше. Ирина си шушукаше с майката на Лариса, вероятно тя споделяше с нея полузабравения си опит.

— Това ли е всичко?

— Не. С него са убити още четирима души, освен нашите.

Делото потръгна, помислих си аз. Историята започваше в Краснодар и трябваше веднага да отидем там.

— Благодаря, Серьожа — казах аз. — Това е много важно. Само че защо си се захванал с допълнителна работа, без да уведомиш ръководителя, тоест мен?

— Дроздов ми се обади сутринта вкъщи — поясни Семенихин. — Не можех да изпусна такъв случай.

— А Грязнов знае ли?

— Разбира се, нали той ни насочи натам.

Докато аз се готвех за светското събитие, момчетата работеха. Чак ми стана неприятно от това и казах:

— Както и да е, за Краснодар ще трябва да замина аз. Дроздов е гений, казваш?

— В своята работа — поправи се Серьожа. — Но е много своеобразен при общуването с околните.

Кимнах.

— Значи точно той ще дойде с мен. Ще пообщуваме.

Тръгнахме си първи от вечеринката, защото състоянието на Ирина ни оправдаваше, а Лариса и Жак ни изпратиха. Жак ми отдаде чест на сбогуване, като допря два пръста до периферията на широкополата си шапка в стил „Б.Г.“^[1] и се изпъна като струна, а Лариса се разцелува с Ирина. Всичко беше много мило, но малко се срамувах за подозренията си.

Прекарахме неделята в разходка из града и Ирина сама предложи да се отбием у Меркулови. Едно време тя учеше Лида, дъщерята на Костя, на основите на музикалната грамотност. След редица съвместни приключения Меркулов я смяташе едва ли не за роднина. Звъннах на Костя от автомат и Лида, която страшно се зарадва на обаждането ми, каза, че го няма, извикали го на някаква извънградска среща на високо равнище. Обсъдихме тежката участ на нашето отговорно чиновничество, но аз отмених визитата. Когато се върнахме вкъщи, се обади самият Костя.

— Защо не изчакахте? — питаше той със съжаление. — Толкова отдавна не съм виждал Ирина, пък и Лидочка щеше да се зарадва.

— В положение сме — напомних аз, чувствайки, че използвам този коз прекалено често. — Нищо, това беше редовната разходка на

малкия хипопотам. — Ирина незабавно ме прасна по тила за това определение. — Но исках да докладвам, че следствието не дреме.

Разказах му за находката на Семенихин и Костя разбра всичко както трябва. Изобщо рядко имавме разногласия по провеждането на следствените действия.

— Въпросът е, свързан ли е този „Макаров“ със „стрелците“? — каза той. — Може би е случайност?

— Чакай, дай първо да се оправим с краснодарската история. Трябва да изясним кого са убили там, защо и кой е замесен.

— Ела утре сутринта — каза Костя. — Но наистина сутринта, а не към дванайсет. Утре ще ми се изтърсят едни французи, няма защо да те виждат. В понеделниците си особено изразителен.

— Винаги съм изразителен — казах. — Но утре смятах да ходя в Краснодар.

— Ще успееш — измърмори Костя. — Поздрави жена си и майка си!

Поздравих майка си, когато вечерта закарах Ирина на вилата. Времето беше отвратително, не исках да се връщам в тъмното по хлъзгавия път и останах там за през нощта. Половината нощ Ирина ми излага съмненията си относно предстоящия процес на детераждане и ми се наложи да го изтърпя, защото помнех за влиянието на нервното състояние на майката върху психиката на детето. Даже и да не го помнех, тя ми напомняше не по-малко от два пъти на час. Заспах с мисълта, че новороденото същество трябва да е оградено от възможните кавги на родителите, разгорещените им спорове или повишения тон. Остро ми се прииска да се родя отново.

Утрото с нищо не беше по-добро от вечерта, времето си оставаше отвратително и се влачих повече от час до прокуратурата. Меркулов се оказа на съвещание при генералния, но заповедта за командировката ми в Краснодар съществуваше и вече беше подписана. Докато получавах парите в счетоводството, ме намери Галина Викторовна, секретарката на Костя, и ми предаде спешно повикване. Едва успях да се обадя в криминалната, за да се свържа с прословутия Дроздов, и той самодоволно ми каза, че вече е резервирал два билета за самолета. Здравно ме закопа.

В кабинета си Меркулов говореше с някого по телефона, но като ме видя, ме повика с пръст и каза в слушалката:

— Моля да ме извините, звъннете пак след един час, имам спешно оперативно съвещание.

Той затвори и ме погледна.

— Излитам след час и половина — казах аз. — Имаш ли някаква връзка в Краснодар?

— Ще се обадя — каза той. — Нали не си казал на никого за срещата ни в Белия дом?

— Трябваше ли? — попитах.

— Ти, младежо, не разбираш съвсем нещата — търпеливо произнесе той. — Затова се придържай към моите преки разпореждания. Мълчи си за нашия доброжелател, става ли?

— Костя, за пети път ме караш да си припомням този разговор — казах аз. — А паметта ми е лоша и този процес е мъчителен за мен. Какво толкова е казал?

— Каза повече, отколкото искаше — мрачно измърмори Костя. — Между другото вече направих справка. Егор Алексеевич Синюхин е умрял през август деветдесет и първа година.

— Преди или след? — попитах аз.

— След.

— Във връзка с него?

— Не знам.

— Значи дядото сее пошегувал с нас?

— Не мисля — поклати глава Меркулов. — Нали си спомняш, той каза, че трябва да проявим настойчивост. Не може да не е знаел за смъртта на стария си приятел и ни е насочвал не към човека, а към фактите. Трябва да се поразровим.

— Помози Бог, Константин Дмитриевич — казах аз. — Колкото до мен, предполагам, че дядото се правеше на важен. Човек от време на време иска да се почувства съпричастен към тайните на битието.

— Това не значи, че тайните на битието не съществуват — отвърна Меркулов.

— Когато се върна, ще ми разкажеш какво е имал предвид — казах аз.

Дроздов пристигна с патрулна кола и това значително опрости придвижването ни до летището. Страхувах се, че ще отменят полетите,

но ни провървя, самолетите летяха. От летището се обадих на Семенихин, назначих го за свой временен заместник и го помолих да проведе системен анализ на фактите, за да можем да класифицираме нашите убийци. Предполагахме наличието на четирима-петима заподозрени, но компютърът можеше да си направи своя сметка. За системния анализ чух сутринта по радиото, докато се връщах с колата от вилата, и ми се дощя да поразя Серьожа със своята компетентност в сферата на неговите проблеми. Той реагира хладно, както обикновено.

Старши лейтенант Дроздов междувременно намери някакво четиво за из път. Колкото повече го наблюдавах, толкова по-малко го разбирах. Този човек вероятно беше роден актьор, но непонятно защо бе дошъл в правоохранителните органи. Той съвсем свободно се прехвърляше от образ на образ, от време на време сменяйки ги радикално. При първото си появяване ни порази всички с простотата си, но покори след това Серьожа Семенихин със своята невъзмутимост, когато го вкара в компютърната зала на Московската криминална милиция. Явно те все пак бяха нарушили някои инструкции, но нямаше пострадали. Сега предугаждаше всичките ми желания, даже ми поднесе бутилка минерална вода.

— Как се казваш, Дроздов? — попитах аз.

— Василий, другарю Турецки — отвърна той. — Може просто Вася.

— И с какво се занимаваше у вас в Свердловска област? — попитах аз.

— Борех се с престъпността — отвърна той с готовност. — Искате ли да ви разкажа как ме внедрявах в банда гастролиращи взломаджии?

— И внедриха ли те? — запитах аз, подозирайки, че това са фантазиите на провинциално ченге.

— Тъй вярно, внедриха ме — скромно склони глава Дроздов. — Аз им станах главатар. Колко нагребихме — страшно е да си спомни човек.

— Как така? — не разбрах аз.

— Ами работехме, насочвани от стопанската милиция — усмихна се той. — Лотария с гарантирана печалба, с други думи. Сега лежат и едните, и другите. Тоест и обирджиите, и жертвите им.

— Според мен, Вася, теб затова и са те изпратили в Москва, защото си се преборил с цялата престъпност у вас в Свердловска област — казах аз.

— Не — въздъхна Дроздов. — В една област се оказах по-слаб, отколкото си мислех. С проституцията така и не успях да се справя.

Много ми се искаше да се разсмея, но достатъчно ясно разбирах палячовщината му и затова само го потупах ободряващо по рамото.

— Като ми дойде отпуската, Вася, и ще тръгнем заедно да се внедряваме в тази ваша проституция.

Тук той се разсмя, разкривайки се за момент, и се оказа наистина непосредствен и весел човек. Помислих си, че ненатрапчивата му клоунада излиза някъде от дъното на душата му, където извира хумористична жилка. И реших да приема новия оперативник заедно с целия му провинциален багаж.

---

[1] Борис Гребеншчиков, популярен руски музикант. — Б.пр. ↑

10.

Връщайки се от работа в жилището на Нина, Аня вече започваше да се чувства у дома. Тя разбираше, че Нина няма винаги да бъде така търпелива и приветлива, но защо трябваше да се тормози за бъдещето? Възхищаваше се от Нина до преклонение. Беше искрено влюбена и не ѝ се искаше да мисли какво би казала за това самата Нина.

Аня никога не се замисляше за повече от няколко дни напред и може би от това идваха и всичките ѝ проблеми. Омъжвайки се едва на шестнайсет години, тя получи почти шоково разочарование от първата съпругеска близост и се разведе със също толкова неопитния си мъж още преди да навърши пълнолетие. Възпитана с еротичните сцени от чуждестранните филми, тя очакваше екстаз още от първите докосвания и след като не го получи, просто се изплаши. Още докато беше омъжена, търсеше удовлетворение в случайните връзки със състудентите от института ѝ при това се сдоби с такава репутация, че я изключиха за безнравствено поведение. Вече след развода, останала сама в отделно жилище, имайки пълната възможност за разгулен живот, тя се укроти и започна да работи в някакво солидно учреждение, където я уреди баща ѝ, разведен с майка ѝ и отдавна женен за друга. Тя позволи на своя началник, солиден женен човек, да я съблазни, и той правеше любов с нея в служебния си кабинет през обедната почивка. Изобщо не го харесваше, но искаше непременно да го завлече, да му съсипе живота, да разруши семейството му. В лицето на този преуспяващ дребен чиновник тя отмъщаваше и на баща си, и на бившия си съпруг, и на всички мъже, които я бяха използвали. Но опитът не ѝ стигна за значителна интрига и историята завърши с нейното уволнение. Баща ѝ отново ѝ намери някаква синекура и след кратко успокоение тя започна отново да си търси мишени, но тогава я хвана Льоша, който най-малко мислеше как да ѝ достави удоволствие. Той я владееше не толкова в леглото, където тя така и не успяваше да преодолее уплахата си и само се преструваше на задоволена, колкото, мачкайки волята ѝ. Доставяше ѝ наслада, като ежедневно я унижаваше и потискаше. Тя смътно съзнаваше, че не е хубаво да получава

удоволствие от това, но какво да се прави, щом ѝ беше приятно. Даже когато той пред очите ѝ шибаше дебелия Надюха, тя изпитваше не болка, не обида, а възторга на унижението. А когато я биеше, се случваше нещо подобно на онзи екстаз, за който мечтаеше.

Но все пак трябваше да признае, че Льоша прекалено лесно я прецени и презирайки я вътрешно, се гавреше с нея, с чувството ѝ, със сладкото очакване на болката. Започваше да осъзнава, че животът с този човек ще завърши с трагедия, а той със сигурност не би позволил нещастieto да настигне него. Значи щеше да ѝ се наложи да страда, и при това немалко. Точно затова появата на Нина за нея беше светъл лъч. Нощем, притискайки се към спящата Нина, Аня усещаше истинска страст, до сълзи ѝ се искаше да я гали, да я целува и да я милва, но нямаше опит в женската любов, а и се боеше от реакцията на Нина. Беше ѝ приятно да е под волевия натиск на Нина, но не искаше да я загуби. Любовта ѝ си оставаше несподелена. И дори когато се случи онзи кошмар с изнасилването, когато тя самата като че ли предаде любимата си, всъщност ѝ се струваше, че това е и за да разтърси Нина, да ѝ докаже колко е гадна мъжката любов и по този начин да насочи вниманието ѝ към нея, търпеливата и смирена Аня.

Нина смътно усещаше нарастващото привличане от нейна страна и след първото чувство на отвращение дори успя да свикне с необяснимото раболепие на Аня, към уж случайните ѝ докосвания, към целувките по бузата. При това тя още помнеше ласките на любимия си съпруг и дори в мислите си не можеше да се приближи към тази тема. За нея Аня беше болно и развалено момиче, а и бременна отгоре на всичко, така че много неща ѝ бяха простени. Нина си имаше работа, която я поглъщаше изцяло, и нямаше за кога да се разсейва с дребни неприятности. Даже зверски изнасилена, тя не предприе никакви мерки, отлагайки ги за после, за след работата.

През тези дни тя бе плътно заета с подготовката. Изучаваше обстановката, подготвяше си пътищата за отстъпление, легендата при евентуално задържане. Депутатът Кислевски не подозираше нищо и продължаваше да се суети, да си прави далаверите, да похапва в ресторантите и да спи с разкошни проститутки, а междувременно краят му неминуемо приближаваше.

Веднъж, докато извършваше редовното наблюдение над клиента, тя внезапно откри, че го следят. Сива волга с частен номер следваше

депутатския мерцедес почти паралелно с москвича на Нина. Това я разтревожи, тя насочи вниманието си към конкурентите и даже забеляза как те разговарят с някого по радиотелефон. Трябваше да бъде особено внимателна, за да не привлече случайно вниманието им, но тя имаше опит и се справи. Неизвестните проследиха Кислевски чак до Измайловския парк, след което, отново провеждайки разговор с някого по радиото, направиха обратен завой и си заминаха. Заинтригувана, Нина излезе от колата и тръгна след разхождащия се депутат.

Той вървеше, съпроводен от телохранителите си, и при това съвсем не като на разходка, а бързаше. На територията на парка имаше някакво административно здание с ограда. Кислевски влезе вътре, след като размени няколко думи с пазача на вратата, а телохранителите останаха отвън. Той прекара вътре около час, излезе ядосан и даже се развика за нещо на телохранителите. Нататък денят му продължи по разписание.

Вечерта Нина набра от външен телефон номера, чрез който се свързваше с Феликс. Както обикновено, насреща имаше телефонен секретар и тя разказа за следенето на депутата, спомена номера на колата и описа къщата на територията на Измайловския парк. В момента, когато смяташе да затвори, неочаквано се включи Феликс:

— Ало, Бейби! Спри да ходиш след него, чуваш ли? В събота ще си е там със сигурност. Проверено е.

— Кой го следи? — попита Нина.

— Ще проверя, но това е от тези работи, в които не бива да се навираме.

— А сигурен ли си, че в събота няма да го следят? Не искам да ме засекат.

— Сигурен съм — измърмори Феликс.

Нина разбираше, че няма нужда да знае всички подробности по работата, но не можеше да понася да се натъква така на мълчалива стена. Разговорът с Феликс остави у нея силно раздразнение.

В четвъртък вечерта Аня изпитваше особено томление и когато уморената Нина се върна къщи вечерта, тя се реши да ѝ сипе в чая стрита таблетка приспивателно. С някакъв вътрешен трепет тя си представяше картини на умопомрачителни усещания, предвкушайки най-изисканата наслада. Нина изпи чая си машинално, обърна внимание на необичайния вкус, но не реагира. На масата спореха за

това, трябва ли да се подава жалба срещу изнасилвачите или не. Аня горещо доказваше, че трябва, а Нина свиваше рамене и си мълчеше. Тя се почувства сънena и отиде да спи, а Аня остана да мие съдовете. Вълнуваше се като момиченце преди първата си среща, дори счупи една чаша.

Нина спеше. Спеше и след като Аня я целуна по шията, прегърна я и се притисна към нея. Тя не чувстваше как Аня лижеше тялото ѝ с горещия си език, как се триеше в нея, наслаждавайки се на извратеното усещане за близост, как впиваше устни в зърната на малките ѝ гърди и изпадайки в истерия, плачеше, забила нос в долната част на корема. Тя спеше, а Аня изпитваше непознато досега наслаждение, напълнообладавайки любимия човек.

Впрочем на сутринта Нина почувства нещо, защото поглеждаше Аня с подозрение. Преди да отиде на работа, Аня приготви кафе, направи пържени филийки, даже успя да измие пода, а Нина я наблюдаваше мрачно и се опитваше да разбере какво е станало.

Аня се облече и се наведе да я целуне.

— Това е, аз тръгвам.

— Чакай — каза Нина прегракнало. — Донеси ми вода.

Аня донесе чаша вода, подаде ѝ я, и Нина каза:

— Седни, Аня.

— Нинуля, закъснявам — жално каза тя, но седна.

Нина я гледаше втренчено.

— Мислиш, че спях ли?

Аня страшно се изплаши.

— За какво говориш?

— Говоря за миналата нощ — каза Нина. — Не ти ли стига, че любовниците ти ме изнасилиха, ами и ти реши да вземеш участие?

— Нинуля, мила... — смънка Аня, чувствайки, как на очите ѝ се появяват сълзи.

— Аня, това е гадно — каза Нина с гримаса.

— Извинявай... — измънка Аня.

— С какво ме упои?

— С приспивателно — призна Аня. — Това не е опасно, аз самата често го използвам.

— Но защо?

Аня не издържа и се разплака.

— Не разбираш ли? Аз... Аз те обичам!... — Тя зариде.

Нина я гледаше с неподправен ужас, както се гледа прокажен.

— Никога няма да мога да го разбера — каза тя.

— Няма вече — изхлипа Аня. — Честна дума, Нинуля... Само не ме гони, моля те! — Тя ридаеше горчиво и безутешно.

Нина нямаше желание да я утешава. Тя действително бе смаяна. В тежкия нощен сън чувстваше, че някой я мачка, целува и лиже, но нямаше сили да се събуди и да спре този ужас. Едва на сутринта, спомняйки си нощните преживявания, тя изведнъж разбра какво е станало, че всички тези упражнения са били любовните излияния на плахата и трогателна Аня. Че това момиче, което би могла да убие с един правилно насочен удар, я е използвала като надуваема кукла за насладите си. Не можеше да го разбере, не изпитваше нищо, освен отвращение, но гледайки плаещата Аня, не се решаваше да я изгони.

— Добре, тръгвай — каза тя с въздишка. — Довечера ще говорим какво да правим отгук нататък.

— Нали няма да ме изгониш? — попита Аня с надежда.

— Ще видим — каза Нина. — Хайде тръгвай. Че ще вземат пак да те изхвърлят от работа, после какво ще правиш...

Аня й се усмихна жално, избърса се с кърпичка, стана и си тръгна с наведена глава.

Нина взе душ, облече се и седна да закуси. Нощните преживявания я напуснаха като досадна дреболия, а трябваше да се мисли за утрешния ден. Утрешният ден беше събота.

Звънна телефонът и тя вдигна слушалката. Тук обикновено й се обаждаше или Феликс, или някой по погрешка.

— Да?

— Шести вариант — дрезгаво произнесе Феликс. — Бързо и чисто.

Той затвори, а Нина продължи известно време да слуша кратките сигнали, опитвайки се да разбере какво може да е станало. Шести вариант означаваше само мястото на среща, а споменаването за чистота предполагаше повишена бдителност, но не беше прието да се правят открити срещи един ден преди акцията. Това значеше, че откритата от нея предишния ден опашка е усложнила ситуацията по някакъв начин.

Шести вариант предполагаше среща на ВДНХ. Там сред дългите алеи лесно можеше да се открие място за отдых. Както обикновено, Феликс беше пръв, въпреки че тя дойде на минутата.

— Отменя ли се? — попита тя вместо поздрав.

Той я погледна със съмнение и въздъхна.

— Ти сама трябва да решиш, малката. Изходните данни са такива: с Кислевски се занимава контраразузнаването. Наврял се е в някаква международна афера, пере нечии мръсни пари и те се ровят около него.

— Вчера каза, че няма да бъдат в басейна — напомни му Нина.

— А днес вече не мога да го твърдя — каза Феликс. — Но те са в самото начало, няма да има глобално наблюдение.

— Ас кого се срещаше в Измайловския парк?

— Онези от ФСК^[1] го рекетират — каза Феликс. — Поискали са му дял през западните банки. А той ги пратил по дяволите.

— Значи има стабилен гръб — каза Нина.

— Точно това ме притеснява — каза Феликс. — Изобщо това е някаква тъмна история, разбираш ли. Този Кислевски не влизаше в първостепенните фигури от нашия списък, но изведнъж го преместиха. Много бих искал да знам кой е имал изгода от това.

— Престани, дядо — каза Нина. — От самото начало си беше мръсна работа и ти самият неведнъж си ми го казвал. Какво има да се преструваме сега? Ще отида.

— Да, и на мен ми се иска да отидеш — кимна Феликс. — Не ми е приятна мисълта, че започват да използват операцията за лични цели, но същината на работата е такава, че дори и това няма да я провали.

— При теб всичко ли е готово? — запита Нина.

Той я погледна учудено и след това се усмихна.

— При мен винаги всичко е готово.

— Какво си приготвил?

— Твоят любим парабелум — каза той.

Нина се усмихна.

— Знаеш ли откъде идва това название?

— Не. Откъде?

— Не си спомням точно как е на латински... Нещо от рода на „Civis расum, para bellum“, което означава: „Ако искаш мир, готви се за война.“

— Всичко знаеш бе — усмихна се Феликс, гледайки я с обич.

— Ще се срещнем както винаги, нали?

— Ако не стане нищо непредвидено — каза Феликс. — Ако се случи, ще те намеря сам.

Тя стана от пейката и му подаде ръка.

— Пожелай ми късмет, дядо.

— Късметът е преди всичко точно пресмятане — промърмори той. — Добре де, желая ти късмет.

Тя му махна, обърна се и си тръгна.

Той гледаше след нея и чувстваше и тревога, и гордост. Никога през живота си не беше имал семейство и едва сега на стари години откриваше за себе си почти бащинската радост. И макар ясно да съзнаваше, че това може да попречи на развитието на операцията, тази радост му беше много по-скъпа даже и от най-светлото бъдеще за цялото човечество.

---

[1] Федерална служба за контраразузнаване. — Б.пр. ↑

11.

Посрещнаха ни по линия на МВР и затова Дроздов пое инициативата за контактите с местните власти. Сега разиграваше столичен сноб, гледаше снизходително на местните обстоятелства и не търпеше възражения. Трябваше да се види какъв поглед хвърли на жигулито, предназначено да ни закара в града. Направо се натрапваше въпросът: а защо не е мерцедес?

Зам.-началникът на областното управление полковник Коршиков ни прие бързо и в делови стил. Пред очите ни той живо пощрака по клавишите на компютъра си и откри към кого да ни насочи за изясняването на обстоятелствата по интересувашщото ни дело. Той самият не знаеше много, тъй като бе дошъл на тази длъжност едва преди половин година, пристигайки в Краснодар от суверенен Казахстан, но явно делото беше вдигнало шум.

— Било е не просто убийство на милиционер — обясняваше ни полковникът. — Било е нагло и зверско убийство. Пред очите му са измъчвали до смърт малките му деца, можете ли да си представите? После жестоко са убили самия него. Жена му впоследствие полудяла.

По негова заповед се появи някой си майор Демъонок, кадровикът на управлението, на когото бе възложено да ни запознае с подробностите.

— Видя ли го как щракаше на компютъра? — казах на Дроздов. — За пръв път в живота си виждам началник да знае къде да натиска.

Майор Демъонок измърмори в отговор нещо неясно, а Дроздов се усмихна широко.

— Доверчив човек сте вие, Александър Борисович — каза той. — Информацията си я имаше на екрана още отпреди, трябваше само да натисне който и да е клавиш. Съвсем прост фокус, като за пъпеши.

Майор Демъонок внимателно изглежда Дроздов, след което се изсмя и каза:

— Това е вярно.

Той самият, въпреки че принадлежеше към друго поколение, също беше на „ти“ с кибернетиката и Дроздов веднага го плени,

задавайки му няколко въпроса на непонятен език. Сега разбрах с какво беше омаял Серьожа Семенихин.

— Впрочем да оставим техниката настрана — каза майорът, когато се разположихме в кабинета му. — Ще ви дам оперативното дело за убийството на капитан Ратников и сами ще се запознаете с всички детайли. Трябва да ви кажа, че Коля Ратников ми беше близък приятел. Още не мога да се успокоя...

— Обичам да се запознавам с документи — казах аз, — но още повече обичам да се запознавам със свидетели. Често с интонацията си, с отношението си към случилото се хората говорят повече, отколкото думите им. Разкажете ми със свои думи, господин майор.

Забелязах как той малко се стегна. Уставните отношения още не предполагаха обръщението „господин“, но вече го внедрявах където можех. На някои това се харесваше, на други не. Демънок явно не беше свикнал.

— Коля Ратников работеше в органите, както се казва, още от млада възраст. Баща му беше ветеран от милицията, майка му също работеше в нашата система, даже жена му и тя беше инструктор в градското управление. Прекрасно семейство беше.

— Разкажете ми за убийството — помолих аз. — Какво беше това, случайно нападение, отмъщение или какво?

— Кой знае — въздъхна Демънок. — Винаги сме смятали, че беше свързано с делото, което водеше. Но следователят установи нападение с цел грабеж.

— Делото прекратено ли е, или замразено?

— Делото е прекратено поради смъртта на обвиняемия — каза Демънок. — Главният заподозрян скоро беше убит при загадъчни обстоятелства.

— Какво разследваше капитанът?

— Някакво тъмно дело за криминални машинации в структурите на властта. Бяха замесени и административни органи, и престъпни групировки в Москва и даже в чужбина. Ставаше дума за много големи пари, така че имаше за какво да го убият. Не разбирам обаче защо не се смилиха над децата.

— Това дело също ли беше закрито?

— Не веднага. Апарин, следователят от прокуратурата, с когото работеше Коля, го повишиха, и след това делото се закри. Сам знаете

как става.

— Точно тогава ли е бил откраднат служебният му пистолет?

— Да, Тъй като разследваше такова дело, той постоянно носеше пистолета си в кобур на рамото. Кобурът беше там, но празен.

— Къде се случи това?

— В къщата на Ратникови извън града, по-точно в селото. Селото е малко, но на подходящо място, често сме правили пикници там. Беше почивен ден и цялото семейство се изнесло натам. Както си му е редът, забравили нещо и жена му се върнала с колата в града, за да купи нещо от магазина. Съседите дадоха показания, че пред къщата спрели едновременно три коли. Една бабичка чула викове и се осмелила да се приближи. Изпъдили я още на вратата на двора, при това грубо, с псувни. Един от съседите имал телефон и се обадил в милицията, а когато пристигнаха, всичко вече било свършило. Даже имаше граната на входа, подарък, тъй да се каже, добре, че кварталният се оказа наблюдателен човек.

— А жена му?

— Дошла по-късно. Можете да си представите какво е преживяла.

— Полудяла е, така ли?

— Така казват. Отдавна не съм я виждал, но всеки път, когато я видех, се ужасявах. Някак почерня, стана съвсем дива, за нищо не можеше да говори, освен за Коленка и децата. Често си мисля, че може би за нея щеше да бъде по-добре да се окаже заедно с тях тогава.

— Измъчването на децата ясно показва, че престъпниците са търсели нещо. Какво даде оперативната разработка в това направление?

— Нищо. Апарин установи, че Ратников не би могъл да разполага с никаква сериозна информация и може да става дума само за недоразумение. Така да се каже, за дезинформация. Налице е немотивирано убийство.

Кимнах и погледнах Дроздов. Той с невъзмутим вид отбелязваше нещо в бележника си, но усещайки погледа ми, се прокашля и запитва:

— Кажете, Артър Иванович, родителите на капитана живи ли са?

— Бащата умря още преди този случай — каза Демънон. — А майката легна болна след всичките тези ужаси. Скоро също си отиде,

както се казва. Тя обожаваше внуците си, а след такова нещо...

— Възможно ли е да е държал нещо у роднините си, у близките?

— Проверяхме... Разбирате ли, той беше такъв човек! Всички го обичаха и затова всички искаха по-скоро да открият убийците. Затова паралелно с официалното следствие ние, неговите приятели, провеждахме негласно разследване. Разработихме немалко линии, до които следствието така и не стигна.

— Например? — заинтересувах се аз.

Демьонок сви рамене.

— Например ревност. Жена му, Нина, макар и да не беше красавица, но привличаше, знаете ли. Някога, преди сватбата, се е познавала със самия Соснов.

— Кой е самият Соснов? — сухо, както подобава на столичен оперативник попита Дроздов.

— Нашият депутат — поясни Демьонок. — Заседава във Върховния съвет, възглавява комисията за борба с организираната престъпност. Тогава още беше комсомолски лидер, преустройваше всичко тук, така че го знаеха даже в Москва. Излезе от партията един от първите. С две думи, голям човек.

— И какво? — попитах аз. — И тази версия ли разработвахте?

Демьонок въздъхна тежко.

— Негласно. Нашите този Соснов не го обичат особено, така че се заинтересувахме. Станало е по време на ваканцията на парламента, Соснов им е бил на гости предишния ден — това е цялата версия. Не сме го разпитвали, сами разбирате.

— А срещал ли се е с вдовицата? — попита Дроздов и за пореден път си отбеляза нещо в бележника.

— Ами само на погребението. Той самият сега е женен, и при това сполучливо...

— Добре — обадох се аз. — Останалото го има в делото. Казахте, че главният заподозрян е бил убит при загадъчни обстоятелства. Какво значи това?

— Намериха трупа му в реката — започна да обяснява Демьонок. — Но когато се заеха с разследването, откриха три огнестрелни рани, причинили смъртта. Възстановиха събитията, намериха всички членове на компанията, в която този тип е пиянствал предишния ден, и

установиха, че там всеки подозира другите. Били са пияни, иди разбери.

— Добре, а оръжието, с което е извършено престъплението, намери ли се?

— Онези идиоти, като се събудили на сутринта, решили да потулят работата и изхвърлили гилзите и куршумите в реката заедно с покойния. Специалисти, знаят кое какво е. И убийството така и си виси досега. Следствието е замразено.

— Чиста работа — отбеляза Дроздов. — А у вас никакви съмнения ли не са възниквали?

— Възникнаха — кимна Демьонок. — Цялата оперативна част на градското управление бяха приятели на Коля Ратников и нищо не би им струвало да застрелят убиеца-маниак. Още повече че се оказа замесено и местното управление на КГБ.

— Това пък по какъв начин?

— После, когато ги реорганизираха, се оказа, че те също са се интересували от Щърбавия. Бил е в списъка на нещатните им агенти. Не знам само как са го използвали.

Дроздов чак подсвирна. Като човек от провинцията, той още не беше свикнал с присъствието на Големия брат в особено важните дела. Лично мен това не ме учуди.

— Но е имало три коли със съучастници — напомних аз. — Намерихте ли някого от тях?

— Нещата стояха така — започна да обяснява Демьонок. — Цялата тази компания, далавераджии и криминални престъпници, действително е била осъждана по материали от негово разследване. Събрали се, напили се и тръгнали да се разправят. Не е имало сериозна организация на престъплението, поне според версията на следователя. Хората, които разбират, ги смуцаваха доста неща, например особената жестокост, но след смъртта на главния боклук решиха да не ровят.

— Разумно — подигравателно произнесе Дроздов. — Защо да безпокоим хората? Нека убийците се разхождат на свобода!

Демьонок го погледна замислено.

— Работата е там, че всички са се разбягали насам-натам. Изплашили са се.

— И не беше възможно да ги откриете, така ли?

— А защо? Делото беше прекратено предвид смъртта на обвиняемия.

— Всичко това е много любопитно — прекъснах аз препирнята им. — Значи следствието е разполагало с данни за всички участници в престъплението?

— Да, разбира се — мрачно потвърди Демьонок. — Има ги и в оперативното дело, и в следственото.

— Добре — казах аз. — Ами „Макаров“?

Демьонок ме погледна въпросително.

— Какво „Макаров“?

— Дойдохме при вас по следите точно на този „Макаров“ — поясних аз. — Изплува в Москва, в редица случаи на неразкрити престъпления. Установихме, че и при вас е стрелял доста.

— Извинете — каза Демьонок. — Не съм запознат със случая. Това със сигурност ли е нашият „Макаров“?

— Със сигурност — потвърдих аз.

— Бих искал да знам, кой ли мръсник го използва? — произнесе Демьонок. — Може би някой от нашия списък?

— Ами покажете ни списъка — предложи Дроздов.

Демьонок сви рамене, взе предварително приготвената папка с оперативното дело за убийството на капитан Ратников, отвори я и я попрелисти.

— Ето списъка. Да ви го прочета ли?

— Бъдете така добър.

Той започна да чете:

— Виктор Юхнович, по прякор Щърбавия, Андрей Овчинников, по прякор Петела, Владимир Райзман, Николай Савелиев, Пьотър Черкасов, Вълкодава...

— Петечка — казах аз, изведнъж спомняйки си този прякор.

— Да, Петечка — каза Демьонок. — А вие откъде знаете?

— Казахте Райзман, Владимир. Вижте не е ли Владимир Михайлович.

Без дори да погледне, Демьонок отвърна:

— Точно така, Михайлович. Познавате ли го?

— А няма ли Ашот Маркарян? — попитах.

Демьонок бавно затвори папката и отговори:

— Има.

— Така — казах аз. — Много интересно... Какво ще кажеш, Вася?

— Хващам се на бас — каза Дроздов, — че гражданинът Щърбавия, или както там му беше името, е бил застрелян с пистолет система „Макаров“, недостъпен за идентификация поради изчезването.

— Искате да кажете, че и него са го убили с пистолета на Ратников? — попита Демъонок.

— Във всеки случай Райзман, Петечка и Маркарян са ги гръмнали именно с него — казах аз. — Това нищо ли не ви говори, господин майор?

Той сви рамене.

— Какво трябва да ми говори?

Дроздов се разкиска противно, правейки се на групенфюрер Мюлер от легендарния филм „Седемнайсет мига от пролетта“.

— Това, другарю майор, трябва да ви говори, че пистолетът може би не е откраднат. Че някой от приятелите на капитан Ратников гърми с този пистолет целия състав на предоставения от вас списък. Имал е много приятели, казвате?

— Много — каза Демъонок. — Цялото градско управление.

— Значи има избор — каза Дроздов.

— Спокойно — казах аз. — Извинете ме, майоре, но не мога да разбера защо на никой от вас не му е дошла наум най-простата версия. Ако зад Щърбавия са стояли кагебистите, кой друг, освен оперативния отдел би могъл да се добере до него? И освен това не ми се вярва, че не знаете нищо за изстрелите от този „Макаров“. Не ни губете времето, майоре, разказвайте.

Той въздъхна тежко, дълго изпускайки въздуха от надутите си бузи.

— Разбира се, има такава версия — каза той. — Три от убийствата с този пистолет са извършени в Ростовска и Волгоградска област и в Ставрополския край. И тримата убити са в списъка, но тъй като тези дела са били разследвани от местните органи, не е правена връзка.

— Но знаете за това — Отбелязах аз. — Защо не сте вдигнали шум? Нали разбирате, че по този начин си навличате подозрение в съучастие?

— Разглеждате тази връзка субективно — каза Демъонок, видимо изчервявайки се. — Защо да не предположим, че се разчистват сметки в престъпните структури? Следствието установи, че пистолетът е откраднат от престъпниците, и нямаме причина да отхвърляме тази версия.

— И един от тях така се е разчувствал, че е решил да опука всички останали — казах аз. — Хубава версия.

— Във всеки случай нещо ги е изплашило — каза упоритият Демъонок. — Даже след като делото бе официално прекратено след смъртта на Щърбавия, те не посмяха да се върнат.

— Колко са общо? — попитах аз и кимнах към папката с делото. — Ще успеем ли да заварим поне някого жив?

— Според нашите сметки са били десет души — каза Демъонок. — Осем от тях са установени, двама не са известни. От тези осем излиза, че седем са убити. Жив е останал известният аферист Григорий Люсин по прякор съответно Люся.

— О — зарадва се Дроздов. — В пандиза особено си падат по такива прякори.

— Местонахождението му е неизвестно — каза Демъонок.

Станах, раздвижвайки схванатите си мускули.

— Ясно — казах аз. — Ще взема със себе си делото, може да намеря още нещо. Сега ще напиша постановление и разписка. Между другото ще трябва да вземем в прокуратурата и следственото дело. А вие, господа, се заемете с анализ на личния състав. Уточнете кой от близките приятели на капитан Ратников е напуснал управлението през това време, кой би могъл да участва в сериите убийства, изобщо потърсете надеждни свидетели.

— Тези подозрения са оскърбителни за личния състав на нашето управление — проговори майор Демъонок, без да вдига очи.

— Така ли мислите? — запитах аз. — А ако си говорим откровено, майоре? Вие самият бихте ли могли да се заемете с това, имам предвид да определите заподозрените сред колегите на Ретников, ако имахте такава възможност?

Той ме погледна изумено.

— Вие занасяте ли ме, другарю специален следовател?

— Какво ти занасяне — въздъхнах. — Аз бих могъл.

12.

В събота сутринта депутатът Кислевски се събуди от кукуригането на будилника. Спящата до него госпожица недоволно промърмори:

— Господи, откъде пък петел?

— Стига приказки — промърмори, ставайки, Кислевски. — Давам ти всичко пет минути, иначе ще те изкарам в коридора както си си. Действай!

Той живееше в ритъм, определян от времето. За да преуспееш в този живот, трябваше не просто да се скапваш, а да се скапваш в темпо. Слабите отпадаха, а той не се смяташе за слаб. Животът му бе посветен на работата, а за дребните удоволствия оставаха само трохички свободно време. Ето например тава маце, не е професионална курва, а работи в сродна фирма, седи пред клавиатурата, схваща кое как е. Свали я, след като я срещна в едно кафе. Две-три реплики очи в очи, и взаимното разбиране е достигнато.

Разбира се, нали тя живееше в същия ритъм.

Когато след пет минути излезе от ваната, тя действително вече беше готова.

— Дори не се измих — смутено каза тя.

— Ще се измиеш вкъщи.

— Ще се видим ли днес?

Приятно му беше да осъзнава, че тя не идва при него заради парите, а заради ласката и вниманието. Кислевски използваше платените услуги, но едновременно презираше тези жени.

— Да, разбира се, довечера сме в Дома на киното — напомни той. — На ресторант след премиерата. Един познат снобар се набута с цял милиард за някакъв филм, а сега прави и банкет по този повод. Смехория!

— Ще минеш ли да ме вземеш?

— Да, но няма да се качвам. Ще ти се обадя преди това да слезеш и да ме чакаш пред входа.

Той бързо се облече, среса се, взе предварително приготвената чанта и излезе, давайки път на момичето.

Телохранителите го чакаха пред входа, с тях също имаше уговорка. Закараха момичето до най-близката станция на метрото, след което се насочиха към Олимпийския басейн на „Проспект Мира“. Единият от телохранителите караше, другият седеше до него на предната седалка, а Кислевски отзад преглеждаше електронния си бележник. Гнетеше го някакво неприятно чувство и притваряйки очи за момент, той се вслуша в усещанията си, опитвайки се да разбере какво всъщност го безпокои. Естествено, помисли си той, кагебистите, копелетата гадни, или как им викаха сега? В днешно време наоколо са само бандити, даже в органите. Какво като са засекли трансфера му? Само да опитат да се приближат! Като разберат на чий път са застанали, веднага ще се укротят. Това го успокои.

Междувременно Нина вече беше на мястото. Тя дойде по-рано, успя да си сложи служебна престилка, взе кофа и парцал и се зае с почистването на помещението. Когато бригадирката попита коя е тя, Нина смело се позова на началничката, чието име бе научила предишния ден. Имаше много работа, така че я приеха без много приказки. Друг е въпросът, че тя беше със светла перука, с пластини в устата, променящи външността ѝ, а лицето ѝ бе покрито с изкуствени бръчки. Дори си беше сложила контактни лещи, изменящи цвета на очите ѝ. Сега изглеждаше на петдесет и това напълно я задоволяваше.

Кислевски се съблече, сгъна дрехите в личното си шкафче в съблекалнята, постоя под душа, obu си банските и тръгна към басейна. Там вече имаше доста хора, но личният му коридор принадлежеше само на него. Сериозно смяташе за в бъдеще да наеме целия басейн само за себе си, но засега такава финансова операция не му беше по възможностите. Плуваше, за да поддържа форма. Пред себе си имаше немалко примери, когато преуспяващ делови човек забравя за физическото си състояние, разплува се, надебелява и много скоро изпада от състезанието с инфаркт или някаква друга болест. Кислевски смяташе да продължава докрай и затова грижата за физическото състояние беше сред приоритетите му.

Нина мина няколко пъти покрай басейна, гледайки го как плува. Правеше го без хъс, старателно, знаейки колко килокалории трябва да изхаби. Телохранителите също бяха тук, облечени, единият стоеше в единия край на коридора, другият — в другия. Бяха с кожени якета, които не можеха да свалят заради кобурите на рамото, и затова и двамата се потяха. Съботните дежурства при Кислевски се смятаха за вид наказание.

Той плува точно петдесет минути. Животът, който водеше, изискваше буквална точност, затова навсякъде старателно се придържаше именно към цифров ритъм. Може би му се плуваше още, а и времето му позволяваше, но цифрите си искаха своето и той излезе от басейна.

На това и разчиташе Нина. Кислевски излизаше десет минути преди края на сеанса и се оказваше сам в банята. Той винаги старателно си взимаше душ, защото знаеше, че водата в басейна е хлорирана и трябва непременно да я отмие от кожата си. Нина влезе в банята, когато Кислевски, вече свалил банските си, стоеше под душа. Той я видя и попита грубо:

— Какво правиш тука бе, дъртачко?

— Работа — отговори Нина.

— Духаш или какво? — изсумтя Кислевски и се обърна с гръб към нея.

Нина се огледа, измъкна от кофата си парабелума със заглушител, вдигна го и стреля. Чу се пукот като от отварянето на кутия бира. Куршумът отнесе тила на преуспяващия депутат и той падна в кабинката, без да успее дори да гъкне. Кръвта потече в канала, смесвайки се с водата.

Нина спокойно се върна, мина покрай басейна, успя да забележи, че телохранителите спокойно тръгват към съблекалнята и излезе от другата страна. Отби се в женската тоалетна и бързо се преоблече, като махна наведнъж перуката, пластините в устата и служебната престилка. Тя прибра всичко в сака заедно с пистолета. Бързо изтри грима и се измъкна от кабинката. После спокойно излезе от сградата на басейна със сак на рамо, както и всички, които идваха тук. Станцията на метрото беше по-наблизо, но тя предпочете предварително избрания маршрут по Олимпийски проспект, с тролейбуса и нататък. След известно време се оказа на крайбрежната

улица покрай Москва-река, където се отърва от сака с вещите на чистачка. Пистолетът бе разглобен и отделно изхвърлен в реката. Не останаха никакви доказателства за присъствието ѝ в олимпийския басейн.

За убийството стана известно буквално няколко минути след като Нина излезе от сградата. Някой от следващата смяна плувци мина случайно и забеляза, че Кислевски лежи на пода в кабинката на душа. Водата продължаваше да тече и затова не съобрази веднага, че е мъртъв. А когато съобрази, се развикаха. Телохранилите чува тези викове, нахлуха в банята с пистолети и двайсет минути държаха на прицел голите хора, чакайки пристигането на милицията. Разбираха, че са провалили работата, и затова бързаха да компенсират провала с енергични действия по разследването.

След телефонното обаждане първо пристигна патрулна кола, после извикаха районната оперативна група, а когато те установиха кой е убит, веднага се обади в криминалната. Тази събота басейнът беше затворен чак до вечерта. Самата Шура Романова дойде да се запознае с резултатите от предварителния оглед. Грязнов се появи покъсно, измъкнат от зоопарка, където бе завел племенниците си.

— Здраво пипат — каза той на Романова.

— Пак ли твоите „стрелци“? — мрачно попита тя. — Дълго ли ще си играеш с тях, Слава? Къде е Турецки, това дело е негово!

Вместо Турецки там се оказа дежурният следовател от градската прокуратура, който се опитваше да внесе ред в нещата, но тази дейност не изглеждаше перспективна. Грязнов се обади на Семенихин и Серьожа пристигна с такси. Беше взел със себе си и Лара, измъквайки я от къщи, където Жак създаваше семеен портрет на Колесникови върху дъска за рязане на хляб.

— Ето ги господа следователите — каза Грязнов. — Оправяйте се. Само че бързо, защото скоро ще се вдигне такъв шум, че няма да се чуваме един друг.

— Какво смятате да правите, младежи? — попита ги Романова.

— Преди всичко ще разпитаме свидетелите — каза Серьожа.

— Трябва да класифицираме убийството — обади се Лара.

— Подбрахме някои характерни компоненти...

— Ясно — кисело кимна Романова и се обърна към Грязнов:

— Значи, Слава, докато Турецки е на юг, хвани се здраво с оперативната разработка. Нека помощниците му класифицират каквото си искат, ти ми намери тоя гад, поне по описание. Мене още довечера ще ме замъкнат при министъра, няма начин! Съберете ми поне нещо да не ме е срам.

В банята и съблекалнята вече се суетяха експерти, криминалисти, фотографи, оперативни работници, много хора бяха задържани, за да дадат показания, и сега ги разпитваха в различни помещения на басейна. По-късно се изтърсиха представителите на пресата и телевизията. Романова набързо се изнесе и Грязнов се зае да въведе ред в целия хаос. Времето на убийството и средството на престъплението бяха установени бързо, тъй като големият цифров часовник се виждаше от всички, а охраната беше следила внимателно времето. От девет сутринта до десет без десет убитият Кислевски плувал в басейна и го видели поне двацет души. Не разговарял с никого, влязъл в банята и след осем минути бил намерен мъртъв. Никой не е виждал подозрителни лица, макар че охраната на Кислевски се опитваше да набеди някакъв тип, който се обърнал във фоайето към него с молба да му даде огънче. Персоналът на басейна също не можа да каже нищо, защото текучеството на кадрите беше значително и едва ли не всеки ден се появяваха доста нови хора. Бригадирката се сети за новата чистачка по-късно, когато в края на този ненормален ден проверяваше предадения инвентар. Когато и да питаше, никой не можеше да каже къде се е дянала. Наистина, имаше свидетели, които твърдяха, че са видели милиционерите да я разпитват, но това не беше сигурно. В крайна сметка бригадирката се реши да разкаже на следователите за загадъчната чистачка, макар по време на разказа да стана ясно, че в него няма нищо загадъчно. Идва новата жена, попада на такова нещо — ясно, че се е изплашила и е избягала. Все пак внесоха показанията на бригадирката в протокола и ги включиха към делото.

С делото се зае градската прокуратура, но Грязнов обеща на членовете на групата на Турецки, че когато шефът им се върне, всичко ще отиде при него. Самият майор от цялата суматоха разбра едно: беше извършено поръчково убийство, добре подготвено и отлично изпълнено. Разполагаше с двацетина описания на хората, излезли от

зданието на басейна в краткия интервал от време, когато би трябвало да си тръгне убиецът, но той знаеше колко струват тези описания. Грязнов добре разбираше, че нито едно от тези убийства няма да бъде разкрито, докато не стане чудо, и беше зает само с това, да демонстрира поне някаква работа. Не че не се стремеше да хване неуловимите „стрелци“, но като опитен ловец умееше да чака.

След разпитите Серьожа Семенихин и Лариса отидоха в прокуратурата на компютъра си, за да класифицират все пак убиеца. Ненапразно миналата вечер бяха седели доста след работното време, за да разработят програма за издирване. Сега знаеха, че действат трима професионални убийци, всеки от които си имаше особености. Компютърът усещаше тези особености, въпреки че външно всички убийства си приличаха. След като въведоха пресните данни от убийството на Кислевски, те получиха отговор: характерът на убийството идентифицира изпълнител номер три. Това беше същият убиец, чиито данни напълно се връзваха с престъпленията, извършени с помощта на пистолета система „Макаров“. И въпреки че тази класификация не помагаше особено на следствието, Серьожа и Лариса се почувстваха щастливи след този извод. Радостно си разделиха последната дъвка и доволни от себе си се разотидоха по домовете.

Същата вечер известието за убийството на депутат от Върховния съвет мина по всички телевизионни програми, където съобщаваха новините от деня. Показваха общия вид на басейна, повърхността на водата, коридора, в който плуваше Кислевски тази сутрин, а също и следователя от Московската градска прокуратура, който казваше, че това е гнусно и цинично престъпление, за разкриването на което ще бъдат хвърлени най-добрите сили. Накрая даваха кратки реплики на известни политици, които бяха убедени, че става дума за криминална атака срещу демокрацията. Шура Романова действително бе спешно извикана в министерството, а после заедно с министъра се качиха още по-високо. Председателят на Върховния съвет заяви от екрана, че ако убийците на депутата не бъдат намерени в съответния срок, парламентът ще разгони цялата московска милиция.

Нина се върна вкъщи, когато Аня гледаше по телевизията точно този момент. Председателят на Върховния съвет беше бесен и човек

можеше да го разбере, но защо и жлъчният представител на опозицията също беснееше и заливаше с кал московската милиция, беше неразбираемо. Убитият Кислевски далеч не беше един от партийните му съратници.

— Чу ли какво е станало? — попита Аня.

— Убили ли са някого? — запита Нина уморено.

— Някакъв депутат — каза Аня. — Така им се пада, кресльовци.

— Нещо лошо ли ти е направил? — попита Нина.

— Не, защо? — Аня сви рамене. — Просто не ми харесва тази говорилня.

— Това им е работата — каза Нина.

Седнаха да вечерят, но Аня не можеше да се успокои.

— Как мислиш, колко получават за това? — попита тя, намотавайки дългите спагети на вилицата.

— Кой? — каза Нина, въпреки че разбра въпроса.

— Убийците — обясни Аня. — Сигурно не са малки суми, а?

— Тебе какво те засяга? — попита Нина.

Аня известно време дъвчеше макароните, гледайки Нина.

— Разбираш ли — каза тя, след като ги сдъвка, — струва ми се, че също бих могла.

— Да убиеш някого ли?

— Да. А ти?

Нина не отговори.

— Именно... — въздъхна Аня, разбирайки мълчанието ѝ посвоему. — Нужно е особено душевно състояние.

— Яж — каза ѝ Нина и отпи глътка мандаринов сок.

13.

Най-интересното е, че по това време бях наблизил, по-точно извън града, на вилата. Двамата с Дроздов отработихме ударно седмицата в Краснодар, прегледахме списъка на състава на управлението, разпитахме двайсетина души, изобщо насъбрахме материал. В петък се обадох на вилата на съседите, те извикаха майка ми и тя ми разказа, че на Ирина ѝ се присънил някакъв страшен сън и място не може да си намери. С Дроздов обсъдихме ситуацията и решихме, че през почивните дни мога да отскоча до вкъщи, а той ще остане да работи върху издирването на отмъстителя. По това време вече си бяхме набелязали някои интересни фигури и трябваше да търсим следите им спешно, без да прекъсваме работата през почивните дни. Дроздов се зае с това.

Взех нощния полет, рано сутринта си бях вкъщи, качих се на колата и се понесох по Минското шосе извън града. Както си му е редът, Ирина се разрида, като ме видя, и ми се наложи да употребя немалко усилия, за да я успокоя. Опитваше се да ми разкаже съня, който толкова я беше впечатлил, но не разбрах нищо. Въпреки това, помнейки житейските съвети на мъдрия Дроздов, аз се самопровъзгласих за специалист по тълкуването на сънища и много бързо определих, че паниката е основана на недоразумение и описаният сън далеч не предрича неприятности, а — напротив — много приятни и полезни грижи. Пряко намеквах за бъдещото увеличение на семейството, но Ирина го разбра като начало на ремонта на апартамента, който действително някога бях обещал да проведа в рекордни срокове преди появата на детето. Общо взето, денят беше посветен на семейната суета и едва вечерта, когато пуснах телевизора, разбрах характера на „приятните и полезни грижи“. Стараейки се да не вълнувам съпругата си, се приготвих бързо, качих се в колата и тръгнах обратно за града през нощта.

Както и се очакваше, през тази нощ криминалната милиция не спеше. Бяха ги раздрусали доста прилично и се налагаше да демонстрират сериозна работа. За тази цел бяха задействани всички

резерви, на „Петровка“ 38 спешно бяха извикани много осведомители, дето се вика, прочесваха престъпността с гъст гребен. Всички водеха разпити, даже самата Шура Романова. Едва ли не през час се свикваха оперативни съвещания, а из града кръстосваха утروени патрули и събираха скитниците. Тази вечер изтрезвителните се оказаха препълнени. Към нашата работа, уви, това нямаше никакво отношение.

Макар че Слава Грязнов се зарадва на появата ми, в радостта му се усещаше съчувствие. Правейки кратък обзор на оперативните действия, той повече псуваше, отколкото разказваше. Професионалното му достойнство на опитен ловец за пореден път бе засегнато. Първо, той смяташе, че депутатът Кислевски в никакъв случай не заслужава тази скръб, която сега се изливаше върху него. Второ, ставаше дума за високопрофесионален подход към работата и в тази ситуация да се дига пара просто беше безсмислено. Безспорно съчувстваше на семейството и близките, но отдавна философски настроен, се дразнеше, като чуеше фалшиви ридания.

— Тези юнаци ще се хванат чак след като опукат трийсетина души — предричаше той. — И на слепия е ясно, че става дума за организация. Докато не схванем системата, докато не разберем принципа на избор, нищо не можем да направим.

— Това ли смяташ да кажеш на журналистите? — запитах.

— С журналистите ще говори Шура — ухили се Грязнов. — Че как иначе, те даже вече са направили фоторобот, неизвестно по какви данни.

— И все пак — казах аз — не може да не е оставил следи.

— В ход е системна проверка — каза Грязнов. — Проверяваме абонаментите, кой е влизал, кой е излизал, кой не се е държал както трябва. Естествено, всичко това си има смисъл.

Чула за моята поява, в кабинета на Грязнов пристигна Шура Романова, която изглеждаше непривично в униформата на полковник. Веднага щом затвори вратата, тя разкопча китела си и си свали вратовръзката.

— Пфу — каза тя. — А метеоролозите, кучетата, разправят, че застудявало. Е, орли, с какво ще ме спасявате?

— Напляскаха ли те по дупето? — попита Грязнов.

— Да бе, по дупето — изсумтя Шура. — Така ми съдраха задника, че... Ох! С две думи, да бъдем или да не бъдем, ясно ли е?

— Там, в Краснодар, напипахме следи към един от „стрелците“ — забелязах аз. — Оставих Дроздов да се порови още.

— Миличък, ако трябва, екскаватор ще ти доставим там, само изрови нещо по-бързо — каза Шура. — Слава, кафенце някакво да ти се намира? Вече почвам да залитам.

— Коняче — предложи Грязнов. — Ободрява.

— Някои може да ги ободрява, а на мене ми се доспива — призна си Шура. — Виж, ако е с кафе...

— Александра Ивановна — ахнах аз, — толкова ли сте я закъсали, че и началничката няма кафе?

— Миличък, всичкото го изпихме — каза Шура. — Такава тълпа, как ще стигне за всички! Между другото къде е Костя Меркулов? Това дело засяга на първо място него!

— И той си кара някъде уикенда — каза Грязнов с въздишка.

— Костя Меркулов си има своя версия — казах аз. — Още не може да се успокои по отношение на Държавна сигурност.

Романова и Грязнов се спогледаха.

— Абе гледам аз, че от ФСК започнаха да се мотаят наоколо — каза Шура.

— Шура — ахна Грязнов. — Ами ако...

— Ако го прехвърлим на колегите? — позна Шура.

— Именно! — възкликна Грязнов. — Намекни, че с господин Кислевски се е занимавало контраразузнаването и нека свободната преса се залови с тях!

Шура се изправи и започна да си връзва вратовръзката.

— Какво говориш, другарю Грязнов — строго каза тя. — Всички ние заедно се борим с престъпността и няма какво да делим... Но предложението е интересно — завърши тя с усмивка. — Турецки, имаш от мен бутилка!

Тя се засили към кабинета си, за да проведе поредното оперативно съвещание, да извади на бял свят версията с ФСК и незабавно да я задвижи. Вече беше късно през нощта и версията можеше да бъде задействана на сутринта, в неделя. Разказах на Грязнов за нашите предварителни проучвания в Краснодар и решихме да се обадим на Дроздов въпреки късния час. Стаята в хотела не отговаряше.

Счетох участието си в тази лудница за достатъчно и си тръгнах да се наспя вкъщи. Но така и не успях, защото рано сутринта ми се обади Серьожа Семенихин и започна да се хвали с вечерните си постижения. Нищо не разбрах от съобщението му, но се уговорихме да се видим в прокуратурата. А докато се обличах, ми звънна Грязнов, похвали се, че е натрупал два часа сън в едно кресло, и съобщи, че от контраразузнаването са пропели. Наблюдавали депутата Кислевски, защото разнищвали дело за финансови машинации. Върху портрета на народния избраник падаше голяма сянка. Във всеки случай вече имаше какво да отговорим на гневните нападки на депутатите.

Руската генерална прокуратура не кипеше чак като Московската криминална милиция предишния ден, но също беше неспокойна въпреки неделята. Вече ме чакаше „специалният“ Костя Дяконов от Московската прокуратура, когото прекрасно познавах.

— Ще работим заедно, Саша — съобщи той без особена радост. — Как мислиш, не е ли загубена работа?

Хвърлих поглед на обемистата папка в ръцете му — материали от вчерашните разпити, протоколи от огледа и прочие.

— Това е само една пета от всичко — разсмя се Костя.

— Провежда ли се издирване на лицата? — попитах аз. — На тези, които са излизали?

— Вече ги разпитват — каза Костя. — Налице са двадесет и шест души.

— Ами заеми се с тях — казах аз. — Някой със сигурност е видял убиеца.

— Нещо повече — добави Костя, — някой от тях самите може да се окаже убиецът.

— Правилно разсъждаваш — казах аз и му взех дебелата папка. — Действай. Смятай, че вече съм те включил в следствената си група.

Моят делови подход към сътрудничеството не предизвика у него ентусиазъм и той дори каза:

— Може би и да ви измия пода, а?

— После — казах аз. — Първо работата, после удоволствието.

Серьожа Семенихин и Лара бяха на бойния си пост пред компютъра. Въпреки това те намериха свободна секунда, в която да ме поздравят и поканят по-близо до светещия екран. Започна популярна

лекция за достиженията на всеобщата компютризация, която прекъснах рязко.

— Накратко, господа юнкери! Какво изкопахте?

— Третият е — каза Лара.

Аз помълчах.

— Защо третият? И кой е първият?

— Така ги класифицирахме — обясни Лара. — Според времето на извършване на престъплението. Общо са трима.

— Защо трима? Доколкото си спомням, говорихме за четирима или петима.

— Това го говорехме ние — каза Серьожа. — А според машината са трима. Повярвайте, Александър Борисович, това е достатъчно като доказателство.

— Добре. — Свих рамене. — Радвам се, че са само трима. И какво ни дава това сега?

— Третият — търпеливо обясни Серьожа — е същият този тип, който от време на време използва пистолет „Макаров“.

Бавно вдигнах глава и се вторах в него.

— Какво ви е, Александър Борисович? — обезпокои се Серьожа.

— Хич не ми се иска да го казвам — въздъхнах аз, — но сте установили много важен факт. Работата е там, че приготвихме списък на лицата, които биха могли да използват този пистолет. Схващате ли?

— Разбира се — възкликна Лара. — Можем да го открием по свидетелските показания, събрани в басейна.

— Именно — казах аз. — Само спокойно. Няма да мина във вашата вяра, деца, докато не ми предоставите този тип. А сега седнете до телефона и започвайте да търсите оперативния работник Дроздов, пребиваващ в Краснодар. Всички документи са у него.

Беше ми приятно, че пътуването ни до Краснодар дойде точно навреме. Сега вече гледах на компютъра без решителната антипатия, която изпитвах в началото, когато се опитвах да ми представят тази обикновена сметачна машина за супердетектив. Супер не супер, ама имаше полза от нея.

Костя Меркулов се появи към обяд, проведе съвещание при генералния прокурор и скоро след това ме извика. Контролът върху това особено важно дело естествено бе възложен на него.

Разказах му каквото знаех. И за краснодарската ни следа, и за изводите на помощниците ми, и за участието на ФСК. Сега цялото дело не изглеждаше толкова мъгляво, колкото в началото.

— Много хубаво — каза Костя, — но не забравяй, моля те, още един фактор. Имам предвид „Народна воля“.

— Доколкото си спомням — отбелязах внимателно, — този фактор е изчерпан още през седемнайсета година.

— Знаеш какво имам предвид — каза заместник-генералният прокурор.

— Не, не знам — признах аз, стигайки до отчаяние по този въпрос. — Затрупваш ме с многозначителни намеци, но не ми съобщаваш нищо направо. Подозираш нелегална организация на бившите кагебисти, така ли? Не мога да разбера защо правиш от това тайните на мадридския двор!

Той уморено потърка очите си с длани, после се усмихна.

— Разбира се, това е сензационна тема за булеварден вестник, нали? Някой вече със сигурност е писал за това, минало е и заминало.

— Да не би да не е така?

— Продължавай, Саша — предложи Меркулов. — Представи си, че в страната действа нелегална терористична организация, наказваща — обърни внимание! — не най-популярните сред народа дейци. Убеден съм, че когато след няколко дни изплува портретът на убития Кислевски, тонът на средствата за масова информация ще се промени.

— И какво се опитваш да изкараш? — поинтересувах се аз.

— Знаеш ли в коя област е бил специалист този Синюхин, за когото говореше Собко?

— В коя?

— Бил е аналитик, специалист в областта на социалната психология.

— И какво?

— Представи си, той е бил сред тези, които са разработвали фундаменталните основи на перестройката. Нещо повече, бил е ръководител на аналитичния отдел. Разбираш ли? Всички тези промени са били замислени в секретните отдели на КГБ.

— И какво, августовския преврат също ли го е планирал? — попитах недоверчиво.

— И аз съм се замислял — каза Меркулов. — Във всеки случай има много неясноти в тази смърт от инфаркт. Много прилича на примитивно убийство.

— Чакай малко — настръхнах аз. — А кого обвиняваш? Спомни си, ние самите едва не танцувахме от радост, когато всичко свърши! Ти се отказваш от самия себе си, Костя!

— Стига истерии — направи той гримаса. — Изобщо не обвинявам някого лично от сегашното ръководство. Погледни по-надалеч, Саша.

— Извинявай, не те разбрах?

— Помисли си кой би могъл да превърне в грандиозна провокация целия ни живот. Кой сега потрива ръце, наблюдавайки всичко, което се случва, и ни готви някакви нови изпитания, преследвайки при това собствените си цели.

— Пак ли Големият брат? — попитах със съмнение.

— А тебе никога ли не те е притеснявало защо КГБ така лесно позволи да бъде разформиран? Някакви ненужни стопански министерства стоят до последния човек, правят стачки и демонстрации, а най-мощният апарат за насилие и провокации безропотно се подчинява и послушно се саморазпуска.

— Мисля, че те нямаха избор. В този случай общественото мнение беше като никога единодушно.

— И ти си способен да повярваш, че те не са го имали предвид?

Поклатих глава.

— Костя, извинявай, но не вярвам в заговора на големите злодеи. Това е фолклор, герои от детските комикси. В страната се води борба на интереси, но не и на идеологии.

— Изобщо не съм споменавал идеологията — каза Меркулов. — А що се отнася до големите злодеи, има ги при всяка идеология. Но след като стана дума за социална психология, представи си за момент, че информацията за тази същата „Народна воля“, или както там се казва, попадне в пресата. Отговори ми честно, как ще реагира преобладаващото мнозинство от населението на дейността на тези юнаци?

Свих рамене. Не беше трудно да си го представя — в еснафската среда, към която отнасях и себе си, мечтите за народните отмъстители

принадлежаха към най-приятните. Съвсем наскоро бях казал на майор Демьонок, че бих постъпил също като убиеца на Щърбавия.

— Сега осъзнаваш ли до какво води тази провокация? — каза Меркулов. — Това ще бъде радикална промяна в общественото съзнание.

— Възможно — неохотно се съгласих аз.

— Цялата система на правораздаване ще се окаже безполезна срещу всеобщото съчувствие към терористите. Децата ще си играят на „Народна воля“, а имената на откритите и осъдени престъпници ще станат символи на народната съпротива.

— Не мисля, че всичко ще стане така внезапно — опитах се да споря аз.

— Няма нужда да е внезапно — каза Меркулов. — Ще се промъква постепенно, случай след случай. Ако правилно съм разбрал Леонард Терентиевич, имаме си работа със старателно разработена система. Синюхин е бил голям специалист по тази част.

— В такъв случай не виждам как можем да се противопоставим на това — казах аз.

Меркулов мрачно кимна.

— Най-ужасното е, че аз също не го виждам.

14.

Съгласно инструкцията, срещата с агента не трябваше да се провежда по-рано от три денонощия след акцията, но Феликс не издържа, обади се на Нина още в понеделник и я повика на среща в „Соколники“. Чакаше я с цветя, за първи път, откакто се познаваха. Даже стана и ѝ целуна ръка, когато тя дойде.

— Какво се е случило, Феликс? — усмихна се Нина. — Да не си получил държавна награда?

— Повече, много повече. Разбираш ли, завършихме първия етап на операцията „Народна воля“.

— Това толкова ли е потресаващо за теб?

— Да. — Феликс тръсна побелялата си глава. — Или ако не потресаващо, то поне изненадващо в известна степен. Реакцията на акцията надмина всички очаквания и с това достигнахме необходимото ниво на психологична готовност. Скоро всичко ще се промени, ще видиш.

— Кое ще се промени? — напрегна се Нина.

— Всичко. Целият ни живот. Хайде да отскочим днес до „Славянски базар“? Едно време там готвеха страхотно.

— Като дете си — каза Нина. — Може би ще отложим празнуването? Ще ти се реванширам. Не ме интересуват етапите на вашата операция, трябва да намеря онези тримата.

— Нали ти казах, установихме Люсин, и сега го търсят из цялата страна.

— Него го установиха още в самото начало — каза Нина. — Но защо и досега не са установили онези двамата? Какви са тези загадъчни фигури, можеш ли да ми кажеш?

Феликс се намръщи и се почеса по бузата.

— Има някаква тайна — каза той. — Явно нещо са търсели! Може би все пак знаеш какво, а?

Нина отрицателно поклати глава. По далечната алея млада майка буташе количка, а след нея втори малчуган караше малко велосипедче. Нина се загледа в тях.

— Значи е криел дори от теб — въздъхна Феликс. — Разбираш ли, тези двамата не са били от компанията на Щърбавия и останалите. Но са се появили и веднага са ги послушали. И са тръгнали да вършат работата. Тук мирише на сериозни сили, не мислиш ли?

— Коля не би могъл да скрие от мен нищо — натъртено произнесе Нина. — У него нямаше нищо, което да заинтересува някакви сериозни сили. Ако рискуваше семейството си, щеше да ни каже!

Феликс въздъхна.

— Случва се какво ли не — каза той. — Във всеки случай не трябва да губиш надежда. Ще дойдеш ли на ресторант?

Нина се отказа. Спомените за мъжа ѝ я натъжиха и сега най-много ѝ се искаше да се уедини с албума със снимките на скъпите ѝ хора.

— Жалко — въздъхна Феликс. — Е, без теб и аз няма да ходя.

— Извинявай — каза Нина.

— Забележки по работата имаш ли?

— Не, всичко мина, както беше замислено. Случайно да знаеш дали са го следили този ден?

— Не са. Защо?

— Помислих си, ами ако снимат входа с видеокамера? На излизане се прикрих с яката.

— Браво — каза Феликс. — Засега всичко е наред, имаш пред себе си свободна седмица, можеш да си почиваш. Само не си ходи в Краснодар.

— Защо?

— Един следовател от прокуратурата търси следите на твоя „Макаров“. Няма смисъл да се виждате.

Нина замълча, стиснала устни, и Феликс я погледна въпросително.

— Може би все пак ще го изхвърлиш, а? Разбирам как седят нещата, спомен и тъй нататък... но ще те вкара в беля, със сигурност ще те вкара...

— Това вече го обсъждахме — каза Нина. — Ще се отърва от пистолета едва след като свърша цялата работа. Хайде да не се връщаме повече към това.

— Както искаш — промърмори Феликс. — Имай предвид, за последната работа ти се полага премия. Възнаграждението ти ще бъде удвоено.

След това се разделиха и Феликс Захарович си тръгна нервиран, че не успя да сподели радостта си с Нина. Вместо в „Славянски базар“ той хапна в стола, купи си това-онова за ядене и се върна вкъщи. Но даже студенината на Нина не можа да му развали настроението и докато седеше на дивана с вестниците, той се усмихваше.

Когато някой звънна на вратата, той не стана веднага. Много малко хора знаеха къде живее и само единици биха могли да го навестят. Не се стремеше към извънслужебни контакти, животът му бе посветен на работата и всичките му срещи през последните години имаха предимно работен характер. Единственият човек, когото би искал да види, беше Нина. Но отново се звънна и той стана. Така или иначе нямаше никакъв шанс да се защити от неканените гости, ако проявят настойчивост.

— Кой е? — попита той и погледна през шпионката.

Човекът пред вратата беше непознат за Феликс Захарович, но във вдигнатата му ръка имаше значка, която говореше много. Феликс Захарович отвори вратата, без да бърза.

— Ще позволите ли? — попита човекът.

Феликс Захарович неволно погледна да види няма ли още някой и мъжът леко се усмихна.

— Праща ме Збаровски — тихо произнесе той.

— Влезте — каза Феликс Захарович.

Гостът влезе и Феликс Захарович затвори вратата. Той посочи закачалката и промърмори:

— Събличайте се. Ето пантофи.

Мъжът си свали шлифера, послушно се събу, сложи си поизносените пантофи, които обикновено обуваше чистачката, и последва домакина в кабинета.

— Збаровски, казвате. — Феликс Захарович се намести в креслото. — И какво, той нищо ли не ви даде, освен значката?

Мъжът измъкна от предния си джоб сгънат лист хартия и го подаде на Феликс Захарович. Докато старецът четеше писмото, гостът се огледа, примъкна креслото за гости и седна.

— Според писмото — произнесе Феликс Захарович — вие представяте екипа на Чернишов?

— Точно така — каза гостът. — Длъжността ми при генерал Чернишов е ръководител на аналитичния отдел. Полковник Александър Александрович Рогозин.

Той подаде на Феликс Захарович визитната си картичка и Феликс Захарович я сложи пред себе си.

— И с какво съм заинтересувал такава важна личност като Виталий Ефремович? — не без кокетство се поинтересува Феликс Захарович.

— Дойдох при вас, за да се консултирам по въпросите за втория етап от плана „Народна воля“ — спокойно отвърна полковникът. — Сигурно знаете, че на втория етап започва да действа нашето подразделение. Имаме си свой тесен сектор на дейност, но хората са настроени много сериозно. Страшно им липсва истинската работа, да знаете.

— Защо сте дошли при мен? — със скърцащ глас попита Феликс Захарович. — Аз не съм нито координатор, нито разпоредител, от мен нищо не зависи.

Полковник Рогозин се усмихна предразполагащо.

— Разбира се, скъпи Феликс Захарович, вие сте само пенсионер, незаслужено пренебрегнат от властите. Доколкото разбирам, именно вие съхранявате архива на без време напусналия ни Егор Алексеевич? Имам честта да бъда ученик на Синюхин. Никога ли не ви е разказвал за съвместната ни работа?

— Консултациите в Монте Карло? — измърмори въпросително Феликс Захарович.

— Виждате ли какво доверие ви е имал — усмихна се полковникът. — А впрочем за тези консултации, освен генералния секретар знаеха само трима души.

— Какво искате от мен? — запита Феликс Захарович. — Почти целият архив ми беше иззет през деветдесет и първа година.

— Почти — кимна Рогозин. — Правилно. Взели са всичко, освен ключа. Какво искате от дилетанти, които са едва запознати с основите на оперативната дейност. Смятаха да вземат работата в свои ръце, и къде е тая работа?

Той се усмихна предразполагащо, като че ли канеше и самия Феликс Захарович да се посмее на неуспеха на споменатите дилетанти. Но Феликс Захарович нямаше основание да им се смее.

— Не разбирам на какви позиции сте? — каза той. — Хората, за които говорите като за дилетанти, все пак останаха единствената дейна сила в социалния процес.

— Недейте да се самозалъгвате, Феликс Захарович — грижовно каза Рогозин. — Знаете не по-зле от мен, че те просто се възползваха от ситуацията. В крайна сметка точно те допринесоха за смъртта на Егор Алексеевич.

— Това е недоказано обвинение — развълнувано изхриптя Феликс Захарович. — Когато всички се разбягаха, грижейки се само за себе си, тези хора намериха сили да възродят движението...

— Колкото до мен — каза Рогозин, — аз просто бях изоставен в Западна Европа без средства и връзка. Едва ли може да се каже, че съм се разбягал. В края на краищата се върнах и също намерих сили да възродя движението, както се изразявате. Само че не мога да кажа, че ми допада сегашното му ръководство. И ми се струва, че сте готов да се съгласите с мен, не е ли така?

— Не, не е така — промърмори Феликс Захарович. — Бъдете сигурен, незабавно ще съобщя на резидента за вашето посещение. Сега както никога ни е необходима солидарност, а такива като вас, обидени на всички...

Полковник Рогозин неочаквано се разсмя. Феликс Захарович млъкна и го погледна учудено.

— Браво, браво, Феликс Захарович — каза той. — Минахте този тест. Но проверявахме, жилището ви е чисто, няма от какво да се безпокоите. Тези, които се смятат за ваши господари и които вие така успешно шантажирате с ключовете към архива на Синюхин, никога няма да научат нищо за нашия разговор. Не, Феликс Захарович, аз няма да служа на тези хора. Трябва да ни свържете с истинските господари. Разбирате ли?

Феликс Захарович млъкеше.

— Естествено, не искам еднозначен отговор веднага — каза Рогозин. — Разбирам цялата сложност. И генерал Чернишов, и всички офицери от нашия отдел не смятат да правят демонстрации. Ще работим съгласно устава, но предложението ми си остава условие за

нашето послушание. Иначе в организацията могат да възникнат непредвидени усложнения.

— И ми го казвате вие? — не издържа Феликс Захарович. — Вие, който се обявявате за ученик на Синюхин! Нима мислите, че вашите непредвидени усложнения не са били взети предвид в плана? Защо не си представите, че вътрешният смут е необходим за развитието на делото?

Полковникът се усмихна хладно.

— Тогава и идването ми при вас би трябвало да е планирано, не е ли така? И какво решение е предложено там?

Феликс Захарович поклати глава.

— Кой санкционира посещението ви? Откъде взехте адреса?

— Представям само себе си и генерал Чернишов — каза Рогозин. — Но можете да ми вярвате, изразяваме широкото обществено мнение.

— За никаква масовост и дума не може да става — каза Феликс Захарович. — Ако разговорът се състои, той ще е само с вас двамата. Но знаете ли какво рискувате?

— Досещам се — каза Рогозин.

— Тогава довиждане. — Феликс Захарович стана. — Изпълнявайте всичко според плана, за останалото ще се разберат с вас без мен.

Полковникът пъргаво стана.

— Благодаря ви, Феликс Захарович. Повярвайте ми, безкрайно тача паметта на Егор Алексеевич и искрено се радвам на това как се развиват идеите му.

Феликс Захарович го изпрати до вратата, затвори след него и се върна в кабинета си. Включи компютъра и постоя над него, докато зареждаше програмата. На лицето му внезапно се появи тържествуваща усмивка.

Изпълнявайки определената операция, той узна кодovия телефонен номер и веднага го набра.

— Говорите с телефонен секретар — вежливо произнесе записаният глас. — Ако имате съобщение, кажете го след сигнала.

Феликс Захарович изчака сигнала и каза:

— Съобщение на Франта. Състоя се визита на представител на групата по поддръжката, изказано беше желание да получат висше образование. Състоянието е удовлетворително. Обръщам внимание, че

събитията започват осезаемо да изпреварват графика. Моля да се активизира търсенето на доставчика на плодове. Степента на спешност нараства.

Той помисли още малко, въздъхна и каза:

— Това е.

С букет цветя Нина се качи до апартамента на Аня, където сега живееше Льоша, и натисна звънеца. Льоша се оказа вкъщи, отвори вратата и се втрещи. Нина му се усмихваше, подавайки цветята.

— Влизай — объркано промърмори той.

Той отстъпи и я пусна в стаята.

— Какво се е случило?

Тъй като той така и не взе цветята, Нина хвърли букета на дивана.

— Получих пари — каза Нина. — Реших да си върна дълговете.

— Нищо не ми дължиш — измърмори Льоша.

— Нима? — усмихна се тя.

— Добре, стига — каза той. — Ако си дошла да се чукаме, събличай се, нямам време за приказки.

Нина покорно въздъхна и започна да разкопчава шлифера си. Льоша се усмихна криво.

— Знаех си, че ще дойдеш — каза той. — Имам нюх за такива като тебе. Добре, дай да се повъргаляме, кучко разгонена.

Последната фраза не беше оскърбление, а по-скоро, напротив, благожелателна похвала за решимостта ѝ. Какво беше разочарованието му, когато в ръката на Нина изникна гумена палка.

— Ти какво бе? — изрева той. — На нищо ще те направя, смрадло гадна!

И веднага получи стабилен удар в слънчевия сплит. Той се прегъна, като се задъхваше и хъркаше, но Нина незабавно и безжалостно му нанесе удар в бъбреците. Льоша закрещя и залитна към стената. И тя отново го удари, и отново много болезнено, а след това пак и пак. Съзнанието му се помъти от болката и безсилието. Както и да се опитваше да избегне ударите, тя успяваше да го удря отново и отново. Накрая той падна, прикрил главата си с ръце, и тогава тя нанесе последния удар, може би най-болезненият и жестокият.

Льоша диво закрещя и се сви на две. Нина дишаше тежко, но изглеждаше спокойна. Тя си облече шлифера, без да бърза, скри палката в ръкава, огледа се и тръгна към вратата. Букетът остана да лежи на дивана.

15.

Дроздов се появи чак във вторник, когато нетърпението на началството достигна връхната си точка. Обади ми се направо от летището и аз му пратих служебната кола. През това време с бригадата ми преровихме невероятна маса безполезен материал, без да постигнем осезаем резултат. Резултат се очакваше само от разработката на краснодарската следа.

— Ама че временце — заяви Дроздов, появявайки се в кабинета ми. — А на юг какво е — красота!

Костя Дяконов от градската прокуратура в това време седеше при мен, обсъждахме по-нататъшните ходове и от негова гледна точка появата на милиционерския дръвник, какъвто му изглеждаше Дроздов, хич не спасяваше положението. Наложих ми се да го запозная набързо с краснодарския материал и едва след това той се включи в работата като истински изследовател, а не като съзерцател.

И тъй, за изминалото време от редовете на краснодарската милиция са били уволнени или преместени петнайсет души, достатъчно близко познаващи капитан Ратников. Дроздов беше изровил петима от тях и веднага ги беше отхвърлил поради безперспективност. Двама бяха успели да загинат, тъй като в редиците на органите на вътрешните работи това сега не е трудно. От останалите осем трима продължаваха службата си в различни градове на Русия, един беше заминал за Украйна с цел постоянно пребиваване, друг отпътувал за Германия със същата цел. Интерес за следствието представляваха останалите трима. Един от тях ми се стори особено перспективен — капитан-оперативник, любител на безразсъдните атаки, по-рано се отличавал с необичайна решителност при задържането на особено опасни престъпници. Напуснал органите месец след убийството на Ратников, тоест е успял да открие само Щърбавия. Другите ги е издирвал без прикритието на милиционерския мундир, разбира се, ако е бил наистина той. Вторият беше по-малко изразителен, уволнили го за злоупотреба с алкохол, но на погребението точно той се кълнял да намери убийците и да им отмъсти. Дроздов

смяташе това за съществено, но аз самият не вярвах особено на пиянски клетви. Третият, най-младият от троицата заподозрени, беше един вид ученик на капитан Ратников и въпреки че не се беше клел нищо, а и не беше успял да се прояви в оперативната работа, имаше основания да преследва убийците.

— Капитан Кудинов — разказваше за първия Дроздов, — предполага се, че живее в Москва и работи в частна агенция. Капитан Букин, пияницата, се е хванал на работа на Север. Впрочем това е предположение на съседите. Лейтенант Сорокин е отишъл като наемник в Карабах.

— Доколкото разбирам, всичко това са слухове, нищо повече.

— Тъй вярно — отвърна Дроздов. — Привеждам ги като детайл в разследването. Ако наистина е Кудинов, на него му е било най-лесно да обслужи клиентите. Последните трима са намерени на територия, близко разположена до столицата.

— Красиво разказва копелето — произнесе Костя Дяконов с въздишка.

— И Букин може да е тръгнал по кривата пътека — разприказва се Дроздов, откривайки благодарен слушател в лицето на Костя. — Може би, след като е почувствал пълните размери на падението си, е решил точно в това да намери възраждането си?

— Стига — казах аз. — Иди при Семенихин и се опитай да обработиш материала си на тяхната машина. Имат някаква система за идентификация, може и да свърши работа.

Дроздов си тръгна, а Костя ме попита:

— Не се ли уповаваш прекалено на тези сандъци?

— Това е скъпо оборудване — казах. — Няма смисъл да стои без работа.

Същата вечер Грязнов намери търсения Люсин, последния представител на заветната осморка. Когато поиска, Слава работи с фантастичен късмет. Първо откри някакви московски познати на Люсин, също аферисти, сега процъфтяващи на полето на приватизацията, и под заплахата да разследва търговската им дейност научи от тях, че гражданинът Люсин решително е скъсал с миналото си до такава степен, че даже е сменил фамилното, личното и бащиното си име. След лек натиск си спомниха новите реквизити на гражданина Люсин. Допълнителното разследване изясни, че нашият Люся си

работи спокойно не къде да е, а на брянската митница. Късно вечерта Грязнов се появи у нас и предложи веднага да заминем за Брянск. Тази спешност беше продиктувана от това, че на сутринта го викаха при министъра с отчет по делото за убийството на Кислевски. Съгласих се с него, съобщих за заминаването си на дежурния прокурор от Генералната прокуратура, и потеглихме с нощния влак от Киевската гара.

Настроението ни беше такова, като че ли вървахме по гореща следа. Можеше да се съмняваме в Кудинов или Букин, но нямаше съмнение, че е един от тримата. Струваше ни се, че сме изтеглили печелившата карта, оставаше само да си получим печалбата.

Открихме гражданина Люсин, или — както се наричаше в новия си живот — Луценко, сутринта на постоянното му местожителство. Тъкмо закушваше, когато влязохме. Имаше особено достопочтен вид, с него живееше някаква жена, която се представи като негова съпруга, и изобщо всичко беше така прилично, че не се решихме да разобличаваме Люся в атмосферата на семейно благополучие. Започнахме разговора, след като излязохме навън.

— Разбрах вече — кротко каза Луценко след първите ни думи. — Идвате заради миналите работи, нали?

— Да — казах аз. — Ще отречете ли, че вие сте Григорий Люсин, по прякор Люся?

— Ще отрека — нерешително проговори той. — Трябва да знаете, че извърших преименуването си съвсем официално.

— Май не е отбелязано при нас — подхвърли Грязнов.

— Разбира се — каза Люсин. — Защото това радостно събитие се състоя на територията на Украйна. Това там дори се поощрява.

— Извинете — казах аз. — Значи сте гражданин на Украйна?

— Недейте така — решително възрази Люсин. — Не съм предавал родината. Ако са си го помислили, сбъркали са.

Спогледахме се.

— Обичам ги тези командировки — каза Грязнов. — Всеки път научаваш нещо ново. И как да се заядеш, а?

— Добре, Люсин, това са си ваши проблеми — казах аз. — Трябват ви като свидетел. Разбира се, не всички мислят така, но тъй като не ви е предявявано обвинение в убийство, по делото се водите

като свидетел. Имам предвид делото за убийството на капитан Ратников в Краснодар.

Лицето на афериста потъмня.

— Позволете ми да полюбопитствам за удостоверенията ви? — отчуждено попита той.

Дадох му служебната си карта, той я разгледа внимателно. Издаде неопределен звук и ми я върна с виновна физиономия.

— Аз само за всеки случай. Сегашната ми работа учи на бдителност, знаете ли... В Краснодар, казвате? Прекрасен град между другото. Там, в Кубан, сега се откриват големи възможности.

— Тогава защо заминахте?

— Както сами разбирате, не по своя воля — с въздишка отвърна Люсин.

— А по чия?

— Имаше там един страшен мерзавец по прякор Щърбавия — разказва Люсин. — Та той ме тероризираше. Просто не ме оставяше на мира!

— Стига постановки, Люсин — каза Грязнов. — Заминал си след убийството на Щърбавия. Разпита ти го има в делото.

— Наистина ли? — запита Люсин. — Значи бъркам нещо.

— Слушайте, Люсин — намесих се аз. — Вярвате ли, че можем значително да ви усложним живота?

— Вярвам ви — веднага отвърна Люсин.

— Тогава дайте откровено. Какво се случи онази вечер?

— Беше толкова отдавна — захленчи Люсин. — И освен това вече разказвах всичко на следователя. Не разбирам какво искате от мене.

— Така — каза Грязнов. — Добре, Саша, оформи задържането. Аз самият ще го конвоирам.

— Нямате основание! — извика Люсин.

— Имаме основание — казах аз. — Става дума за особено опасно престъпление. Аз ли да ви обяснявам колко е лесно сега да тикнеш зад решетката който и да е, особено някой, срещу когото има улики. А срещу вас уликите са предостатъчно! Та ще разказвате ли?

— Да, разбира се — измърмори Люсин.

Събралата се тази вечер компания далеч не представлявала дружен колектив от приятели по чашка. Едната половина от събралите се черпела другата. Първата половина се състояла от местните мошеници и далавераджии, а втората — от хора на действието, криминални престъпници със склонност към насилие. Това бил опит да се обединят усилията за съвместна съпротива срещу хаоса. Володя Райзман се смятал за лидер, надявал се да организира солиден рекет и мислите му били съвсем на място. Ашот Маркарян се бил заел с производствената сфера, а Люсин бил се устремил в просторите на борсовите спекулации. Трябвало им солидно прикритие и смятали да използват за тази цел хората на Щърбавия. Всичко вървяло към съгласие, когато на вечеринката се появили непознати. Двама сиви, небиещи на очи младежи, които се представили на Щърбавия, назовавайки имената на някои криминални авторитети. Като че ли се били появили само за да поседят до огъня и да пийнат на аванта. Как ли пък не! Люсин веднага почувствал вълна от недоброжелателност от тяхна страна. С радост щял да си тръгне, но не било възможно. Новаците по някакъв начин бързо се оказали лидери на компанията и откъм тях започнал да се усеща силен натиск. Само криминалните не забелязвали нищо, свикнали с такъв вид отношения. Накрая била засегната темата за милиционерското разследване на капитан Ратников, който тъкмо се ровел и около Володя Райзман, и около Ашот. След репликите, какъв гадняр е този капитан, някой от новодошлите казал, че същият капитан сега си е вкъщи извън града и че не е зле да му се даде урок. Всички заедно се вдигнали и тръгнали с три коли извън града — да дадат урок на капитана. Никой не си давал ясна сметка докъде може да стигне това. Лично той, Люсин, смятал, че нещата ще приключат със заплахи. Но станало другояче.

Тези двамата по някаква причина страшно мразели нещастния капитан. Отначало наистина само го заплашвали и искали нещо от него...

— Стоп! — казах аз. — Това е много важен момент. Какво искаха от него?

— Не разбрах добре — призна Люсин. — Ставаше дума, че се е набъркал някъде, където не е трябвало. Струва ми се, че искаха нещо от него.

— Документи, вещи, скъпоценности? — попитах аз.

— Нещо необичайно — каза Люсин. — Бях изплашен до смърт, не запомних.

А после започнало нещо ужасно. Единият от младежите започнал да бодее с нож сина на капитана. Отначало само за да го сплаши, а после много сериозно. Останалото Люсин си спомняше зле: Щърбавия се смеел, капитанът хриптял нещо, децата плачели и викали. После качили Люсин в колата и го откарали. Така свършило за него всичко тази вечер.

— Но е продължило след това? — попитах аз.

— Да — въздъхна той.

Още на следващия ден след този ужас го навестил Володя Райзман и му обяснил, че двамата, които ги въвели в цялата каша, са много опасни. Че тази работа трябва да бъде забравена колкото се може по-бързо, а най-добре да се правят, че изобщо не я е имало. Ако се стигне до сериозен разбор, заплашват да застрелят всички свидетели. На същата тема била посветена вечерта в един ресторант извън града, където, освен мошениците бил и Олег Арбузов, по прякор Каната, също присъствал на паметната вечеринка. Каната разказал, че Щърбавия говорел за двамата като за много делови, но в същото време излизало, че това са транзитно преминаващи изпълнители, които не смятат да се задържат в Краснодар. Водело се обаче сериозно разследване и участниците в срещата още дълго време се чувствали неспокойно и не се решавали да предприемат нещо. Едва след убийството на Щърбавия съобразили, че разправата е започнала, и без да се уговарят, се пръснали на различни страни.

— Е, можете ли да ме обвините, че си смених името? — попита Люсин, опитвайки се да предизвика съчувствие. — Имайте предвид, научих какво са направили с Коля Савелиев и Петела.

Знаех за какво говори. Николай Савелиев и Андрей Овчинников, по прякор Петела, бяха първите жертви на пистолета „Макаров“ в района на непосредствен обсег. Той още не знаеше за гибелта на Каната и останалите.

— Нещо не разбирам защо ви преследват — забелязах аз. — Делото отдавна е прекратено, а и не знаете кой знае колко.

— Аз също нищо не разбирам — каза Люсин. — Но какво променя това? Ние нищо не разбираме, а те стрелят по нас.

— Твърдо сте убеден, че това са същите опасни типове, така ли?

— Остава да не съм! — каза той. — Извинете ме, но аз ги видях. Това са двама професионални убийци, в очите им има пустота.

— Но те не са се познавали с никой от вас?

— За всички не гарантирам — каза Люсин. — Подозирах, че Щърбавия ги познава. Когато се опита да ги поздрави, те веднага започнаха да се представят, за да знае, че са дошли под друго име. Не само аз го усетих, даже Каната го почувства. Но казваше, че Щърбавия се страхува от тях не по-малко от нас.

— Казахте, че са започнали да се представят — обърна внимание Грязнов. — Не помните ли нещо?

— Бяха някакви прякори — обясни Люсин. — В смисъл, имаш много поздрави от тези и тези. Не запомних.

— Добре, Люсин — казах аз. — Как ще живеем нататък?

— Честно — веднага отвърна Люсин. — Вече от половин година съм Луценко.

— А как се оказахте на митницата? — попита, подхилвайки се Грязнов.

— Чрез приятели — каза Люсин. — Надявам се, не ви трябва имена? Имам толкова много приятели, че непрекъснато ги бъркам.

— Не се заблуждавайте, Григорий Яковлевич — казах аз. — Съвсем не ме умилява житейската ви ловкост. Сигурен съм, че и тук има какво да се намери. Но няма за кога, така че ви оставям без последствия. Имайте предвид, силно се надявам на вашето сътрудничество.

— И добре правите — сериозно кимна Люсин. — На мен може да се разчита. Между другото, случайно да ви трябва машината за етернит?

Грязнов лениво се протегна и се огледа наоколо.

— Хубав край — каза той. — Дали пък да не останем и да видим тази работа с машина за етернит, а?

— Пошегувах се — насила се усмихна Люсин.

— Стойте си тук и не си и помисляйте за някакви номера — предупредих го аз. — Нищо няма да съобщавам на местните органи, но ще бъде установен контрол, имайте го предвид.

— Както казва нашият Дроздов, имаме ви на дискета — вметна Грязнов.

— Какво казахте? — неочаквано се заинтересува Люсин.

— Шега — обясни Грязнов.

— Да, аз също съм весел човек — съгласи се Люсин. — Та ето ви моя прощален подарък, господа. Онези типове искаха от Ратников някаква дискета. Честна дума, представа си нямам каква.

16.

В един от следващите дни Нина се отби в квартирата на Льоша, за да се осведоми за самочувствието му. Льоша не ставаше от кревата и викна да отвори и да влиза. Нина влезе и като я видя, той направо позеленя.

— Защо си дошла? — закрещя той прегракнало. — Знаеш ли какво ми каза лекарят? Яйцата ми са се подули като дини!

— И от какво? — каза Нина равнодушно.

— Ето ти на, тя и се подиграва отгоре на всичко — простена Льоша. — Да не мислиш, че се шегувам? За малко да стана инвалид, садистка скапана!

— Льоша, пука ми за твоето състояние — каза Нина. — Няма да заплача и ако умреш. Предупреждавах те и пак те предупреждавам.

— Слушай! — закрещя той. — Нищо не ми струва да те вкарам зад решетките! Имам си вече и медицинско, и познато ченге...

Нина сви рамене и измъкна от ръкава си гумената палка. Льоша пребледня и смънка:

— Ти болна ли си бе? Да ме довършиш ли искаш?

Тя го сръга с палката в корема и каза:

— Ти си глупак, Льоша! Не щеш да разбереш нормален човешки език. След това, което направихте с мен, трябваше да те убия. И ще те убия, когато си поискам, ясно ли ти е?

— Добре, добре, успокой се — промърмори той уплашено.

Нина кимна и с рязък удар на палката направи на парченца малкия касетофон, който стоеше на шкафчето. Льоша изохка, но не каза нито дума. Явно беше попадал в подобни ситуации и разбираше, че е по-добре да си трае.

Нина се наведе, потупа го по бузата и каза:

— Оздравявай.

Това беше един вид психологическо упражнение, проверка на формата, и като се върна въкъщи, Нина не успя да сдържи доволната си усмивка. И въпреки че безжалостно пречупваше психиката на друг

човек, той не предизвикваше състрадание у нея. Достатъчно беше да си спомни как я измъчваха и това изключваше всякакво съчувствие.

Паузите между работите винаги ѝ тежаха и тя ги запълваше с ходене на кино, на изложби, на концерти. Теглеше я към тълпата, към колективните преживявания, тя се изпълваше и с колективния смях, и с общата болка. Случваше се да отиде в старчески дом или болница, да разнася бонбони, бисквити, сладки неща. Опитваше се да събуди у себе си чувство на жалост, но старците винаги я дразнеха, струваха ѝ се неблагоприятни егоисти и благотворителността ѝ не беше продължителна. Понякога влизаше в някоя църква, купуваше наведнъж цял сноп свещи и ги слагаше където ѝ падне. В такива моменти ѝ се струваше, че е вярваща, на очите ѝ се появяваха сълзи на умиление и образите от иконите я гледаха с разбиране. Но не можеше да подложи другата буза и след кратко пребиваване под сенките на иконите бързаше навън, чувствайки облекчение сред грешния свят.

Понякога си представяше, че е загубило се момиченце, седеше в чакалнята на гарата и страдаше от това, че е изоставена. В известен смисъл това беше истина — оставена без работа, тя действително се оказваше в космическа самота и само присъствието на Аня вкъщи донякъде пропъждаше непроходимата тъмнина. И когато в такова състояние я завари мадама със съмнителна външност и синина под окото, която дрезгаво предложи „Какво ще кажеш, приятелко, да влеем малко, а?“, Нина помисли и се съгласи.

Мадамата я доведе зад продоволствения магазин, взе от нея парите и изчезна за известно време. До тях трима пияндури действаха по далеч не първата си порция и оживено беседваха, използвайки популярни изрази. Нина тъкмо щеше да се изплаши, когато мадамата се появи отново с бутилка вино и две картонени чашки.

— Е хайде — предложи тя и наля виното. — Как се казваш?

— Аня — отвърна Нина.

— А аз Вера. Приятно ми е.

Виното беше отвратително и силно и като изпи чашата си на екс, Нина потръпна от отвращение. Приятелката ѝ изкриви лице още повече.

— Уф — каза тя. — Гадост! Замези си, Анюся.

Тя ѝ подаде парче мек бял хляб. Нина го взе и задъвка. Главата ѝ се замая, настроението ѝ веднага се оправи, светът наоколо ѝ се стори

весел и забавен.

— Трети ден не изтрезнявам — съобщи мадамата. — Вчера ме бушонира някой, ама не мога да си спомня кой.

— Защо пиеш? — запита Нина съчувствено.

— Така искам — усмихна се Вера. — И ти не си кой знае колко радостна.

— Сега съм радостна — усмихна се криво Нина. — А ако ударим още по едно, направо ще запея.

Вера я разбра посвоему и наля още по чаша.

— С мъжете как си? — попита тя.

— Какво как съм?

— Занимаваш ли се? Набелязала съм един пич, ама него трябва да го храниш и да го поиш. Ако искаш, да звънна.

— Ценна идея — усмихна се Нина и вдигна палец. — Ще си помисля...

— Мисли по-бързо — каза Вера. — Айде.

Нина се чукна с нея с картонената чашка и разля малко на земята. Вера изруга и си изпи виното на три глътки. Нина се разсмя и обърна чашата си, изливайки всичко на земята.

— Какво правиш, глупачка такава! — кресна Вера. — Защо го зяносваш?

— Правя каквото си искам — безгрижно отвърна Нина. — Слушай, Вера, хайде да отидем в „Славянски базар“, а? Само не знам къде е това.

Вера радостно се разсмя.

— Значи си богата, а? Хвърли едно милионче на бедната.

— Ей такъв на бедната — каза Нина. — Всичко ще пропиеш, курво насинена. Казвам ти, хайде да ходим на кръчма! Аз черпя.

— Хайде, тръгваме — каза Вера. — Само че дай като хората — свършваме бутилката, и напред! Става ли?

— Сипвай — съгласи се Нина.

Те пиха още по чаша вино и на Нина ѝ стана лошо. Вера услужливо я помъкна нанякъде, после я блъсна и Нина се изтъркаля по някакви стъпала. Свести се в пълна тъмнина, изплаши се и започна да крещи и да вика за помощ. След известно време се чуа някакви гласове, осветиха я с фенерче, а после я помъкнаха нагоре. Не разбираше съвсем ясно какво правят с нея, докато не се окажа в

управлението на милицията. Тук тя започна бързо да изтрезнява и на въпросите на дежурния отговаряше почти свързано. Ето паспорта ѝ, ето регистрацията, само чантичката е изчезнала някъде... В нея нямаше нищо важно — пудриера, ключовете от апартамента, портмоне. Не, нямаше много пари. Сети се за Вера, започна да съобразява кое как е, но не разказа на дежурния. Нека се порадва алкохоличката.

Върна се вкъщи почти в полунощ и Аня вече беше в леглото. Звъненето ѝ я събуди и изплашената Аня дълго питаше кой е, после отвори вратата на веригата и едва след това, охкайки и нареждайки, пусна собственичката вкъщи. Докато се събличаше с нейна помощ в антрето, Нина я ругаеше с различни обидни думи, основно наблягайки на извратените ѝ влечения, но после, когато обидената Аня с плач се скри в кревата, Нина дойде ухилена, наведе се над нея и попита:

— Значи си моя, а?

— Да — с треперещо гласче отвърна Аня. — Вземи ме, ако искаш...

Нина грубо изхълца и промърмори:

— Ако знаех само как се прави това! Спи, курво.

Тя самата отиде в банята и се опита да се освести. В стаята се върна цялата мокра, падна на леглото върху одеялото и мигновено заспа. Известно време Аня изплашено се вслушваше в дишането ѝ, а след това започна да я съблича, за да я сложи да спи нормално. Смъкна мокрия халат, също толкова мокрия комбинезон, свали бельото. Нина лежеше пред нея гола и беззащитна. Аня замърка и жадно се долепи до нея...

На сутринта Нина беше в потиснато настроение, докато Аня, напротив, светеше от радост.

— Защо се напи? — весело питаше тя.

— С познавателна цел — каза Нина. — Слушай, как се държах?

— Прекрасно — каза Аня, смеейки се. — Ти беше нежна и пленителна.

— Натрапвах ли ти се, какво? — не разбра Нина.

— Не е това думата — отвърна Аня. — Не подозирах, че у теб има толкова енергия. Ти направо ме изнасили!

Нина я изгледа с подозрение.

— Стоп, стоп, стоп — каза тя. — Кой кого е изнасил? Слушай, муцуно помиярска, пак ли си ме лизала?

Аня я погледна с шеговито учудване.

— Моля ти се, как може! Това противоречи на моралния кодекс на строителя на комунизма.

— Ако още веднъж те хвана — пресипнало каза Нина, — ще ти откъсна краката.

— Първо ме хвани — смело отвърна Аня.

— Не се шегувам — предупреди я Нина.

— Аз също не се шегувам — каза Аня вече не толкова весело, колкото истерично. — Да, целувах те, и какво? Ще ме изгониш? Ще ме убиеш? Хайде!

Нина мрачно отпи глътка вода и поклати глава.

— Слушай — каза тя. — Може би трябва да се обърнеш към лекар?

— Към лекар? — Аня се засмя истерично. — Към какъв лекар?

— Ами към психиатър сигурно — сви рамене Нина. — Това е ненормално!

— Не говори глупости — раздразнено отвърна Аня. — Това е изключение, да, но няма нищо ненормално. Съществува определен процент хора с изтънчена психика, за които обичайните форми на отношения не са подходящи.

— Добре, ти си с изтънчена психика, а аз какво общо имам с това? — попита Нина.

— А какво ти пречи моята ненормалност? — сви рамене Аня. — Аз не те закачам. Всичко е вътре...

— Как ли пък не, вътре — промърмори Нина. — Постоянно се търкаш като котка. Не ми даваш да спя спокойно нощем. Накрая ще те изгоня. Още повече че Льоша вече е склонен да се мести.

Устните на Аня затрепераха, на очите ѝ се появиха сълзи.

— Защо си такава? Аз те обичам!

Нина поклати глава и се усмихна криво.

— Ти си глупачка, Анюта. Добре, върви на работа, че пак ще си докараш мъмрене.

Аня излезе, а Нина падна на леглото, сложила кърпа на главата си. Проблемите на Анината психика слабо я вълнуваха, и даже извратените ѝ стремежи вече не предизвикваха у нея първоначалното

гнусливо отдръпване. Това беше глупачката Анюха с глупашките си прояви, като неизкоренимата способност да чупи съдовете и да реве по най-малкия повод. Тя се превръщаше за нея в домашно животно, нещо като котка, която можеш да галиш и да я държиш на ръце, но която от време на време трябва да бъде и наказвана. Вчерашната история обаче я смущаваше с неочаквания си срыв. Щастливият финал на битовото напиване си беше чиста случайност и при това тя се държа недопустимо лекомислено. Тези паузи не ѝ се отразяваха добре.

Тя си наложи да стане, да се облече и да започне да действа. Изчезването на чантичката не беше кой знае каква трагедия, но по принцип не трябваше да допуска такова отношение. В устата ѝ беше сухо, главата ѝ се въртеше, ставите я боляха и в стомаха ѝ се извършваха неприлични движения, но тя отиваше на мястото на вчерашната среща, като че ли там щеше да се освободи от всички тези неприятности.

Зрителната памет не я подведе. Намери магазина, дворчето, в което пиха с Вера, даже прецени къде седеше вчерашната компания пияндури. Беше рано, тя седна на една щайга и зачака. Милиционерският опит ѝ подсказваше, че оная мърла трябва да се появи тук, за да се напие.

Измина около час и покрай нея минаха немалко мрачни и изкривени физиономии, докато се появи вчерашната Вера. Тя не беше сама, с нея имаше някакъв крехък очилат юноша.

— Здравсти — каза ѝ Нина и направи крачка напред.

Вера спря, като че ли се беше натъкнала на стена.

— Я, Анечка! Здравсти, мила! Къде изчезна вчера? Аз пък си хванах студент!

— Здравейте — измънка студентът.

— Значи така — каза Нина. — Парите, които бяха там, можеш да си ги задържиш, но ми дай чантичката. Иначе ще те направя на дреб, гадино такава.

— Какво става? — не разбра студентът.

— Ти трай — каза му Вера пренебрежително. — Значи ще ме направиш на дреб, така ли? Знаеш ли какво ще ти се случи, курветино?

— Ама, момичета... — изплаши се студентът.

Вера решително го бутна встрани и тръгна към Нина. Тя не я чака, ритна я по коляното и когато Вера изохка и се преви, я хвана за

косата. За начало леко я прасна с коляно в лицето, после попита:

— Какво каза, че не те чух?

— Пусни ме — успя да каже Вера.

Нина я пусна и тя се изправи, бършейки лицето си с ръка.

— Какво си мислиш, тъпачко, да не би да ги колекционирам — каза тя. — Веднага я изхвърлих... Иди да потърсиш в онази кофа.

— Не знам защо, но ми се струва, че предпочиташ да потърсиш сама — каза Нина, гледайки я напрегнато.

Вера не възрази и тръгна към кофата, която беше посочила. Тя се наведе, взе една пръчка и Нина отстъпи една крачка.

— Я без номера!

— Какво, с ръка ли да се ровя? — изсумтя Вера.

С безизразна физиономия тя порови в боклука и накрая измъкна мръсната и смачкана чанта на Нина.

— Тази ли е?

Нина взе чантата, отвори я внимателно и я обърна върху асфалта. От нея изпаднаха ключовете, пудриерата, носната кърпичка и дори портмонето. Празно, естествено. Нина грижливо събра всичко под подигравателния поглед на Вера и изплашения на студента.

— Нищо ли не липсва? — попита Вера, играейки си с пръчката.

— Това-онова липсва — каза Нина. — Сигурно е паднало.

— Ами потърси го тогава — с усмивка предложи Вера.

Нина студено се усмихна в отговор.

— Мисля, че ти ще се справиш по-добре.

Тя рязко ѝ изви ръката, навря главата ѝ в кофата за боклук, хвана я за краката и я хвърли вътре, така че само размахващите се крака стърчаха навън и отвътре се чуваха някакви приглушени стенания.

— Ама защо така? — питаше студентът едва ли не плачейки.

— Защото иначе не става — отвърна Нина, която дишаше тежко след немалкото физическо усилие.

Вера се измъкна от боклука, цялата облепена с картофени обелки, черупки от яйца и люспи от семки. Тя плюеше и ругаеше, а до тях един беззъб небръснат алкохолик се заливаше от смях и се пляскаше по кълките.

Нина също се усмихна, обърна се и си тръгна.

Следователят от местната прокуратура Апарин, работил заедно с капитан Ратников по краснодарското дело, бе намерен пак от Грязнов. Сега Апарин беше прокурор на град Тихорецк и отговаряше малко нервно на въпросите на изтреслия се Слава. Да, добре си спомня Коля Ратников, отношенията им са били, може да се каже, приятелски и съвместно дело са имали, но за какво ставаше дума, прокурорът не си спомняше. Нещо за местната дребна номенклатура, ненадхвърлящо рамките на Краснодарския край. Ратников изобщо не би могъл да има никакви сериозни материали. Самият Апарин също беше неописуемо поразен от жестокостта на убийството, която изобщо не съответстваше на мащабите на разследваното дело.

В новата версия тези двамата, които никой от местната милиция не познаваше, бавно, но сигурно се придвижваха към първото място в листата на заподозрените. Разбира се, продължавахме да търсим и тримата верни приятели на убития капитан, но инициаторите на убийството ставаха приоритет. Беше ясно, че именно те, тези двамата, появили се неизвестно откъде, са организирали всичко, прикривайки се зад бандата местни криминални, и изникваше въпросът — какво са целяли с това? Ровехме в местния архив из делата на покойния Щърбав, търсехме аверите и близките му познати.

А през това време Лариса Колесникова със своя компютър намери бившия капитан Букин. Той беше не само бивш милиционер, но и бивш алкохолик, защото се оказа, че сега е послушник в подмосковен манастир, работи там като строител и размишлява за задгробния живот. Проверихме го според времето на извършените убийства и изцяло отхвърлихме кандидатурата му заради пълното алиби. За службата си в милицията не искаше и да си спомня, но редовно се молеше за душите на убитите колеги, в това число и на Николай Ратников.

Мина малко повече от седмица от убийството на депутата и въпреки че в пресата се появиха материали, поставящи под съмнение политическия характер на престъплението, създадената към

Върховния съвет специална комисия по разследването на това дело ни извика на отчет в Белия дом. Там бяха и генералният прокурор, който трескаво се беше запознал с положението в колата на път към комисията, и министърът на вътрешните работи, изразително скърбящ за убития депутат, и дори началникът на ФСК. Депутатската комисия бе оглавявана от председателя на комитета по законността и охраната на реда Вадим Сергеевич Соснов. Докато го гледах как ловко и уверено води заседанието, си мислех за случайното му участие в нашето дело.

Началниците бойко се отчитаха, изброявайки поразяващи въображението цифри на проведените следствени мероприятия, но и депутатите не бяха вчерашни, извикаха следователите и ми се наложи да им разказвам за обема и направлението на работата. Както разбрах, членовете на тази комисия бяха по правило юристи, предимно бивши сътрудници на органите, така че нямаше смисъл да ги баламосваме. В изказването си Шура Романова ме подкрепи, а контраразузнавачите, които провеждаха собствено разследване, ни допълниха с обширен доклад за престъпната дейност на покойния депутат. В това отношение дори се престараха, защото предизвикаха у депутатите обратната реакция.

— Може да е бил изчадие на ада — каза председателят на комисията Соснов, — но това не го лишава от правото да бъде защитен от нашите органи на реда, които не успяха да предотвратят смъртта на един депутат.

С две думи, направиха ни на нищо, откриха в работата ни и немарливост, и злоупотреби, и даже непрофесионализъм. Особено злобееше един от членовете на комисията, известен с това, че е бил уволнен заради организирането на стачка на служителите от милицията. Той живееше с идеята за радикална реформа на структурата на органите на реда и всеки наш пропуск му идваше като мехлем. Въпреки това Соснов беше спокоен и разсъдлив човек, решително пресичаше емоционалните изблици на колегите си, въпреки че безпрекословно поддържаше общата тенденция на натиск и строг контрол. Наблюдавайки цялото действие, си мислех, че присъствам на зараждането на ново поколение политически дейци. Те безспорно не ми харесваха във всичко, но характерното им лично поведение ми

беше симпатично. Трепнах, когато наред заседанието в залата влезе Леонард Терентиевич Собко и тихо седна на задните редове.

След края на обсъждането събрах наглост и настигнах Соснов в коридора. Той вървеше, съпровождан от секретарите и помощниците си, но когато го повиках, веднага спря и се обърна към мен с внимание.

— Извинете, Вадим Сергеевич — казах аз. — Бихте ли ми отделили няколко минути? Отнася се за нашето следствие.

Той погледна часовника си, обърна се към миловидната секретарка и попита:

— Как сме, Леночка?

— До почивката има половин час — каза тя. — После е плътно.

— Ето — усмихна ми се Соснов. — Имате дори половин час. Елате в кабинета ми.

Кабинетът му беше разкошен, аз направо потънах в мекото кресло и се отпуснах.

— Извинете, че ви отнемам от времето — казах аз, — но излиза, че и вие имате отношение към това дело.

Той се усмихна приятно, без да показва каквото и да е безпокойство.

— И по какъв начин?

— Виждате ли, Вадим Сергеевич, целта на тези убийства е свързана с едно отдавнашно дело в Красно дар. Познавахте капитан Ратников, нали?

За секунда той загуби достойния си вид и се смути.

— Ратников? Коля? Познавах го, разбира се. Всъщност не толкова него, колкото жена му, Нина. Ужасна история...

— Да — казах аз. — И тази ужасна история сега отново се превръща в предмет на нашето разследване.

— Нима? — учуди се той и посегна към цигарите. — Пушите ли?

Не можех да откажа. Той си запали и ми подаде запалката.

— И как е свързано?

— Още не знаем — отвърнах. — Но може да се каже, че следите водят натам. Извинете, може ли да ви задам един въпрос по това дело?

Той се усмихна.

— Значи това е разпит?

— Ама не, моля ви... Просто изясняване на ситуацията. Безпокои ни един странен момент в тази история и проверяваме всички възможности.

— Странен момент ли?

— Да, особената жестокост на престъплението. Не знаем какво я е предизвикало. Според показанията на свидетелите убийците са търсели при Ратников някаква дискета, но никой от най-близките му приятели и сътрудници не знае за какво става дума.

— Откъде бих могъл да знам аз? — удиви се Соснов.

— Били сте им на гости предишния ден — напомних му аз. — Разбира се, трудно е да си припомни човек подробностите на разговор с такава давност, но може би тогава поне нещо се е мярнало? Разбирате ли, питам всички.

Соснов бавно всмукна, наведе глава и въздъхна.

— Честно казано, добре запомних тази вечер. Беше чудесна вечер, среща на приятели, приятен задушевен разговор. Сигурно вече знаете, че някога отношенията ни с Нина бяха специални. Някога тя предпочете пред мен Николай, начинаещ следовател. И ето че отдавна съм дребен провинциален функционер, посрещат ме на най-високо равнище, а в нейните очи още съм същият мил и засегнат от нея Вадик. След всички тези официални приеми в дома им за пръв път усетих покой. И макар преди Николай да ми се струваше прекалено примитивен за нея, сега дори и той ми се струваше друг. Обикнах ги като близки...

— След това виждахте ли се с Ратникова? — попитах аз. — След всичко това.

— Да, бях на погребението — каза той. — Отбих се на помена, но не стоях много. Разбира се, с Нина тогава не можеше да се говори, а за всички останали бях само голям началник. Това е всичко, което мога да кажа.

— И не знаете какво е станало после с нея?

— Не — каза той. — А какво е станало?

— Казват, че е полудяла.

Той едва забележимо стисна зъби и кимна.

— Това можеше да се предположи.

Станах.

— Повярвайте, Вадим Сергеевич, наистина ще направим всичко възможно.

— Да — каза той и загаси цигарата си. — Ако ви потрябва помощ, можете да се обаждате по всяко време.

— Благодаря.

Излязох. Шура Романова ме чакаше долу в служебната си волга, както се бяхме разбрали. Денят беше горещ и тя си пийваше минерална вода.

— За какво си приказвахте с него, Саша? — попита тя с подозрение. — Имай предвид, този хич не е прост. Казват, че заради него са провалили кандидатурата на началника на московското управление.

— Познавал е капитана, на когото е принадлежал нашият „Макаров“ — казах аз. — И изобщо всичко това е много интересно.

— Кое? — не разбра Шура. — Тръгвай, Николай Василиевич — нареди тя на шофьора.

— Демокрацията — казах аз. — Уж е същият човек като мен и образованието му е подобно, и възрастта приблизително същата, но той е горе, а аз съм тук.

Колата потегли. Милиционерът на пост ни забеляза и отдаде чест.

— Завиждаш ли? — изкиска се Шура. — И на тебе никой не ти пречи, почни кампания, събери си привърженици, издигни кандидатурата си — и току-виж също си се оказал на върха. Ще ме викаш с доклади.

— Не, не завиждам — решително казах аз. — За да се окажеш там, трябва първо да се откажеш от самия себе си. Знаеш ли, в някои отношения дори ми е жал за него.

Веднага щом се появих в криминалната, Грязнов ме хвана подръка, натика ме в патрулната кола и тръгнахме към малкото подмосковно градче Одинцово, където, както се оказа, живееше според адресната регистрация бившият капитан от краснодарската милиция Кудинов, близък приятел на убития Ратников, а сега сътрудник на охранителна фирма.

— Разправят, че при нашата система на адресна регистрация можеш да откриеш всеки за броени секунди, разбираш ли — ругаеше Грязнов по пътя. — Броени секунди, дръжки! Тоя Кудинов не се крие,

живее си открито и законно, а половин седмица го търсим и не можем да го намерим. А ти ми говориш — компютри!

— Що за фирма е тяхната? — попитах аз.

— Обикновена — каза Грязнов. — Охрана на офиси, учреждения и частни лица. Между другото с право на носене на огнестрелно оръжие. Няма ала-бала...

— Значи имат връзка в министерството — обади се шофьорът. — Сега за частниците е много трудно да си издействат огнестрелно оръжие.

— Връзка в министерството — изсумтя Грязнов. — Та на тях председателят им е пенсиониран комисар от милицията.

Шофьорът подсвирна възхитено, а аз казах:

— Ето, занимавате се с глупости, а там хората взимат по пет-шест твои заплати.

— Повече — мечтателно въздъхна Грязнов.

Спряхме колата доста преди търсения адрес и продължихме пеша. Кудинов живееше в пететажно здание, но затова пък в тристаен апартамент. От личното му дело знаехме, че два пъти се е развеждал и плаща издръжка, така че може би не живееше сам в тези три стаи.

Така и се оказа, отвори ни сънлива булка по халат.

— Кого търсите?

— Борис Михайлович Кудинов — каза Грязнов, заничайки в листчето си. — Нали тук живее?

Като го гледах, се сецах за Дроздов и изобщо за цялата актьорска школа на криминалната милиция. Все пак притежаваха артистичност, не можеше да се отрече. Ето и сега с мацето беседваше не печеният оперативник Слава Грязнов, легендата на московската криминална, а квартален тъпунгер, чиято перспектива е скорошна пенсия и местенце извън града.

— Тук живее — измърмори мацката. — Отиде за хляб. Не съм разтребила, така че го почакайте на двора.

— Я стига! — казах решително, пресичайки опита ѝ да затвори вратата. — Ще почакаме вътре, гражданко.

Тя изсумтя, но ни пусна, от което следваше, че не ни лъже, Кудинов не си е вкъщи и поривът ми е бил излишен. Грязнов ме наблюдаваше с усмивка, понеже сега топката беше в мен.

— Регистрирана ли сте тук? — попитах аз, ядосвайки се сам на себе си.

— Вас какво ви засяга? — учуди се тя. — За мен ли сте дошли, или за Борка?

— За никого не сме дошли — намеси се Грязнов, свали си фуражката и изтри челото си с носната кърпа. — Трябва да си поговорим с Борис Михайлович, нищо повече. Присъствието ви, гражданко, не може да ни смути, но установяването на вашата симпатична личност не би било излишно.

Тя намери чантичката си, измъкна удостоверението си и го подаде на Грязнов. Той го прегледа внимателно и ми го предаде. Девойката се оказа сътрудник на същата агенция „Стража“, в която работеше и самият Кудинов.

— Нямаме въпроси — промърморих аз и ѝ върнах удостоверението.

Чу се звук от ключ, завъртян в бравата, и скоро в апартамента влезе здрав висок мъж спортен тип, който лесно можеше да бъде идентифициран по наличните фотографии като Борис Кудинов. Той не ни забеляза веднага, а когато ни видя, само се учуди.

— Какво има, момчета? — общително попита той.

— Трябва да поговорим — казах аз. — Къде да се уединим?

— Вървете в кабинета — каза колежката на Кудинов. — Оправила съм.

Кабинетът представляваше малка стаичка с бюро, две кресла и кушетка. Тук висеше лавица за книги, но на нея имаше само списания.

— Слушам ви — каза Кудинов и се тръшна в креслото зад бюрото. — С какво мога да ви помогна? И аз съм бивше ченге.

— Известно ни е — казах аз. — Точно по този повод идваме.

Трябваше да подходим към Кудинов внимателно, без да събуждаме подозрения, но той така охотно ни отговаряше, всичко му беше толкова наред, че в хода на разпита ме обхвана паника. Грязнов побърза да ми се притече на помощ, поде по-интимен разговор, подръпна нишката по-нататък. Но вече бях разбрал, че Кудинов няма нищо общо. Разбрах го още като чух с какъв тон живеещата тук сътрудничка ни прати в кабинета. Кудинов не беше търсеният човек.

— Разбира се, аз също дълго се блъсках с това дело — споделяше той преживяванията си по делото Ратников. — Когато

гръмнаха Щърбавия, у мен още тогава възникнаха подозрения. Но какво можехме да направим? Освен това от ФСК сложиха ръка на всички материали срещу Щърбавия, той им беше осведомител. С две думи, махнах с ръка и си заминах. Жал ми е, разбира се, за Коля, и за децата ми е жал, а и за Нинка също, но и ние не сме всемогъщи.

Връщахме се в по-различно настроение и въпреки че шофьорът настойчиво се опитваше да се върне на темата за заплащането на частните агенти, ние с Грязнов мълчахме. Закараха ме до прокуратурата и Грязнов се качи с мен в кабинета ми. Лаврик Гехт беше заминал някъде в Ногинск, така че се разпореждах с помещението еднолично.

— Не ти ли се струва, Саша — каза Грязнов, докато включвах в контакта електрическия чайник, — че тази ФСК започна да се появява прекалено често?

— Струва ми се.

— А не ти ли се струва и че същата ФСК се появява направо от краснодарските събития?

— Така излиза.

— Това придава ново направление на издирването на приятелите на гражданина Щърбавия, не е ли така? — подметна Слава.

— Помисли си какво приказваш — казах аз. — От какъв зор контраразузнавачите ще седнат да убиват децата на Ратников?

— Не знам — каза Грязнов, — но мога да предположа. Биха се решили на всичко, ако Ратников е имал някакъв компромат.

18.

След като сутринта се уговори за среща по шести вариант, към обяд Феликс Захарович вече проклинаше собствения си избор. Небето беше закрито от облаци и преди обяд започна да ръми непрекъснато. На мястото на срещата Феликс Захарович киснеше под чадъра и не се решаваше да седне на мократа пейка. Веднага щом Нина се появи, той я замъкна до най-близкото отворено кафене, където си поръчаха по чашка горещо кафе.

— Ще има ли работа? — запита Нина.

— Защо? — усмихвайки се, отвърна на въпроса с въпрос Феликс Захарович. Харесваше постоянната ѝ готовност за работа. Харесваше всичко у нея.

— Вече оглупявам от бездействието — каза Нина. — Наскоро даже се напих от мъка.

— Сериозно? — намръщи се Феликс.

— Не много — каза Нина. — Какво се очаква при вас на втория етап?

— Това, мила моя, никой не знае — каза Феликс с въздишка. — Въпреки че мнозина биха искали. Разбираш ли, при нас има пълно разделение на труда. Текстовете са у един от нас, ключът у друг, а тълкуването у трети. Смътно се досещам как трябва да тръгне всичко, но аз няма да взимам конкретните решения. Във всеки случай ще има много работа.

— Мислех, че си ме извикал по работа — разочаровано каза Нина.

— Ще има работа — уверено кимна Феликс. — Виж сега... Изплува нещо от онази отдавнашна история.

Тя дори не попита за коя история става дума. За други те не разговаряха.

— Какво е изплувало?

— Накратко, онези типове са искали от мъжа ти да върне някаква дискета. Разбираш ли?

Тя поклати глава.

— Какво е това дискета?

— Нещо като плоча — обясни Феликс. — Част от компютъра. На нея се съхранява информация.

— Коля нищо не разбираше от компютри — каза Нина. — Това е някаква грешка.

— Може да е взел дискетата дори и без да разбира нищо — каза Феликс. — За това не се иска много ум.

— А какво толкова важно може да е било записано на нея?

— Е, това засега никой не знае — каза Феликс. — Мислех, че ще можеш да ни обясниш.

Нина поклати глава.

— Това е недоразумение — каза тя. — Ако в Коля имаше такава плоча, той щеше да ми каже.

— Добре — каза Феликс. — Щом не знаеш, не знаеш. Излезе нещо друго. Онези оперативници са намерили твоя Люсин.

Сърцето на Нина веднага заби ускорено.

— Къде?

— Чакай — пресече я Феликс. — Дай да поговорим спокойно. Вече е ясно, че нито Люсин, нито Райзман, нито Маркарян са имали нищо общо с делото. Щърбавия — да... Може би и Вълкодава. Но основната работа са изпълнили тези двама неизвестни. Може би стига толкова кръв, Нина?

Нина трескаво въздъхна.

— Вече ти обясних — каза тя. — Тези хора един вид са попаднали под колелата на влака. В нищо не ги обвинявам, разбираш ли? Но те трябва да умрат. Когато на хлъзгавия асфалт шофьор сгази дете, той също не е кой знае колко виновен.

— Него никой не го и убива.

— А трябва — каза Нина. — Смъртта си е смърт. Ако искаш, това е древното право на кръвно отмъщение. Моят Коля, моите деца няма да се успокоят, докато не умре и последният от убийците им.

— Никога не съм могъл да го разбера — проговори Феликс.

— Разбирам, че може би самите те не са убивали — съгласи се Нина. — Но са могли, били са длъжни да спрат убийците! А не са направили нищо! И ти искаш да ги оправдаеш?

— Не, не искам — каза Феликс. — Съгласен съм, това е твое право. Но засега няма да ти кажа адреса на Люсин.

— Феликс! — възкликна Нина. — С теб имаме свещен договор! Убивала съм хора, които са още по-малко виновни пред мен!

— Не съм казал, че никога няма да ти го кажа — поправи се Феликс. — Ще научиш всичко, но малко по-късно. Не мога да съм сигурен за самоконтрола ти, а сега едно ново убийство е съвсем ненавреме. Твоят „Макаров“ е прекалено добре познат на оперативниците.

— А какво толкова се замисля сега? — попита Нина. — Защо после може, а сега не?

— Защото започва вторият етап — каза Феликс. — Това събитие е прекалено важно, за да се рискува за дреболии. Дай ми време, и ще си получиш Люсин топъл-топъл.

— Аз имам ли роля в този втори етап? — попита Нина.

— Разбира се — усмихна се Феликс. — Закъде сме без теб?

— Чакам — каза Нина.

Като че ли старецът не беше казал нищо особено, даже не посочи адреса, но срещата веднага промени настроението ѝ и тя вървеше към метрото, усмихвайки се вътрешно. Странно, защото времето не предразполагаше към усмивки.

Феликс изчака определеното според инструкцията време и побърза към южния вход, където беше паркирана колата му. Всички днешни срещи бяха планирани предварително, но нима можеше да бъде предвидено това мокро време, при което дори обичайната средна скорост е рискована. Както и да се стараеше, все пак закъсня за срещата на Востряковското гробище.

На пейката до гроба на Синюхин седеше пълен мъж и държеше огромен чадър. Отстрани човек можеше да си помисли, че той преживява много дълбока скръб, така че дори не забелязва отвратителното време. Всъщност той забелязваше всичко, но не бързаше да показва чувствата си. Това не му беше привично.

— Извинявай, Ваня, измъчих се по пътя — каза Феликс Захарович, протягайки му ръка. — Как си? Нещо не забелязах твоите ангели-хранители.

— Сега ги лишавам от премия всеки път, когато някой клиент ги забележи — каза Ваня. — Как е настроението?

— В унисон с времето — каза Феликс Захарович. — Какво се чува за колегията?

— Засега няма сигнал за свикване — меланхолично каза Ваня. — Всички се радват, а мен този втори етап ме плаши. Кой знае, ами ако изведнъж и аз се окажа в списъка?

— Трябваше да ми донесеш инструкциите — напомни Феликс Захарович.

— Инструкциите не са много — каза Ваня. — Във връзка с началото на втория етап е набелязана ликвидацията на всички изпълнители. Трябва да се отървеш от твоя Бейби.

Феликс Захарович почувства, че краката му изстиват. Досега не го чувстваше, въпреки че имаше всички основания, а сега изведнъж го чувства.

— Не разбирам защо — объркано произнесе той. — Това са проверени кадри...

— Не разбираш ли? — криво се усмихна Ваня. — А това са идеите на твоя Егор. Вторият етап предполага активизация на стихийността, а вашите изпълнители бяха само послушни работи. Те нямат място в новата схема.

Феликс Захарович не отговори.

— Накратко, след излизането на Доносника се предвижда многоходова комбинация. Твоят Бейби ще убие Доносника като изменник, а Дюк трябва да очисти Бейби. Сега можеш да кажеш кой е твоят Бейби — усмихна се криво Ваня.

— Това винаги те е интересувало повече, отколкото трябва — сърдито каза Феликс Захарович.

— Много просто, любопитен съм — разсмя се Ваня. — Нали познавам и Доносника, и Дюк. С Дюк даже работихме заедно в Япония. Жалко, добро момче е.

— Какво ще стане с тях?

— Все ще стане нещо — каза Ваня. — Та откъде се появи твоят Бейби, дядка? Заинтригува всички с твоите тайни.

Феликс Захарович въздъхна тежко и произнесе:

— Не съм съгласен!

Ваня се обърна към него без интерес и отегчено попита:

— С какво не си съгласен?

— С ликвидацията. Не вярвам, че това е планирано от Егор. Подозирам, че тълкувателите започват своя собствена игра.

Ваня мълчаливо му подаде чадъра и Феликс Захарович го пое за дръжката. Ваня измъкна пакет цигари, пхна една в устата си и я запали.

— Значи не си съгласен, а?

— Да. Настоявам да се провери този пункт.

— А какво толкова те вълнува в това решение?

— Отношението към хората — развълнувано каза Феликс Захарович. — Ако започнем да убиваме своите, кой ще ни повярва?

Ваня се усмихна широко, но далеч не и искрено.

— А кой ме плашеше наскоро с всеобщи междуособици в края на втория етап, а? Нима разправата с изпълнителя няма да позволи това да бъде избягнато?

Феликс Захарович поклати глава и нищо не отговори.

— Именно — каза Ваня. — Когато на мен ми е зле, планът е такъв, нали? А когато на теб ти е зле, това е въпреки плана?

— Кога ти е било зле на тебе? — навъсено попита Феликс Захарович.

Ваня изстреля цигарата си и каза:

— Винаги ми е зле, старче. Вече ми се повръща от всичките ви планове и операции. Чувствам, че не всички ще доживеем до третия етап.

— Това е невъзможно — каза Феликс Захарович. — Стихията си е стихия, но процесът трябва да бъде стимулиран, пришпорван и контролиран.

— Да, но не от нас. Ние сме белязаните, ние сме „червената капела“, от нас се отвърща целият цивилизован свят! В това дело ние сме само фитили, ще изгорим и ще изтлеем. Други ще взривяват света.

— Да — въздъхна Феликс Захарович. — Представям си колко ти е тежко с тези мисли. Само да не ти щукне да дигаш гири, Ваня.

— Иначе какво ще стане? — мрачно попита той.

— Ще те хванат — просто отговори Феликс Захарович. — Ти знаеш по-добре от мен как става.

— А ти? — попита Ваня. — Ще вървиш до края, така ли?

Феликс Захарович се усмихна печално, когато погледът му попадна върху надгробния паметник до тях.

— Краят ми не е чак толкова далече — каза той. — Значи няма да вървя чак толкова.

Ваня направи гримаса и измърмори:

— Поколение от камикадзе... Ще ми дадеш ли ключа или не?

— Ще го предоставя на колегията на Съда — каза Феликс Захарович. — Бих искал да се убедя, че правилно изпълняваме плана на Егор.

— Това се нарича демарш — каза Ваня.

— Ти знаеш по-добре — сви рамене Феликс.

— Но ще те подкрепя — обеща Ваня. — Не знам защо дигаш пара, но ми се иска да видя предела на тяхната съпротивляемост.

— Благодаря — кимна Феликс Захарович.

Те се сбогуваха и Феликс Захарович си тръгна пръв. Той вървеше и не забелязваше нито дъжда, нито локвите в краката си, нито учудването на хората, които го гледаха. Белите му коси бяха мокри, в яката на шлифера му се стичаше вода и затова никой не забелязваше, че по каменното му лице текат сълзи. Всичко беше приписано на дъжда.

Впрочем, когато се прибра вкъщи, той си напари краката, пи аспири и дори удари една чашка водка. Сега имаше за какво да живее и не трябваше да бърза да се оттегля, даже и да се рушаха основите.

Той отново търсеше номера на телефона по компютърния код и когато телефонният секретар привично се обади: „Говори диспечерът. Ако имате съобщение, кажете го след сигнала“ — Феликс Захарович произнесе:

— Говори Франта. Спешно се нуждаю от личен контакт.

И затвори с трепереща ръка.

Денят продължаваше обичайния си ход. Лек обяд, вестниците, следобедна почивка. Той дори дремна на дивана в кабинета, като се зави с покривката. След три мина домашната помощничка, приготви обяд от полуфабрикати, взе бельото за пране и се поинтересува относно надбавка към заплатата. Феликс Захарович, макар че прямотата ѝ му направи неприятно впечатление, обеща да направи нещо.

— Сам разбирате — каза домашната помощничка, — човек не може да догони цените.

Да се ликвидира Бейби? На кого можеше да му дойде това в главата? Най-добрият му агент, изпълнителят на най-сложните и рисковани акции... Не, не това бяха аргументите. И най-добрите

агенти си имаха свой срок на живот и работата не беше в качеството. Работата е там, че той се сближи с нея, смяташе я почти за дъщеря и самата мисъл за отстраняването на Нина му се струваше нелепа. Той, който винаги беше разбирал важността на дисциплината, винаги изпълняваше заповедите безпрекословно, днес въстана срещу безсмислената заповед и затова чувстваше, че е преминал някаква невидима граница. Днешният му демарш вече е внесен в личното му дело и каквото и да предприеме сега, върху него ще лежи клеймото на неподчиняващ се. Трябва да свикне с това. Сега достъпът му до секретната информация ще бъде значително ограничен, ще се прости с мястото си в колегията на Съда, а и всичко останало ще бъде силно орязано. Но какво значение можеше да има това в сравнение с живота на Нина?

Очакваният от него човек дойде чак вечерта, когато на улицата се беше стъмнило. Отношенията им бяха такива, че той сам отвори вратата със собствен ключ. Този ключ можеше да бъде използван един път в живота или, напротив, изобщо да не бъде използван, но той винаги беше на разположение на хората, от които сега Феликс Захарович очакваше помощ.

— Здравейте — каза влезлият, усмихвайки се приветливо. — Изглеждате чудесно, Феликс Захарович. Не ме ли помните? Заедно летувахме в Кипър.

— Леонид Андреевич? — внимателно запита Феликс Захарович.

— Именно — доволно се усмихна гостът. — Славно се повеселихме тогава, нали?

— Значи и вие сте вътре? — попита Феликс Захарович.

— Беше ми много приятно да науча, че работим заедно — каза Леонид Андреевич. — Ще позволите ли да седна?

— Да, разбира се — сепна се Феликс Захарович.

Той не можеше да прикрие напълно объркването си. Когато преди две години се оказа в Кипър, най-малко от всичко се беше веселил. Там имаше закрит семинар по плана „Народна воля“ и сегашният му гост не беше член на семинара.

— Можете да не се съмнявате — усмихна се гостът, забелязвайки неговата нерешителност, — имам за вас писмо от Главния. Къде ли е то? — Той търсеше писмото из джобовете на самото си и най-после го намери. — А, ето го!

Феликс Захарович взе писмото и бегло го прочете. Обикновено писмо от стар приятел и никой никога не би могъл да извлече от него тази информация, която Феликс Захарович видя веднага. Писмото ясно говореше, че на новия гост не трябва да се има доверие, че Главният е в беда и трябва да се предприеме всичко възможно, за да бъде измъкнат от нея. Имаше и допълнителна информация.

— Моля да ме извините — каза Феликс Захарович и отиде до компютъра. Той като че ли успя да скрие смущението си, може би защото още отначало не прие този човек.

Няколко натискания на клавишите и той разбра всичко. Ония са се добрали до Главния и сега се опитват да вземат нещата в свои ръце.

— Та какво спешно нещо искахте да съобщите? — попита Леонид Андреевич, вежливо усмихнат.

— Днес ми предложиха да разработя операция с цел отстраняването на агентите от първия етап — каза Феликс Захарович, смачка писмото на Главния и го сложи в пепелника. — Стори ми се, че в това има известен произвол. Тези хора са заслужили да бъдат оставени на мира.

Леонид Андреевич печално кимна.

— Да, вече знам. Уви, скъпи Феликс Захарович, това е неизбежен обрат. Нали разбирате, сега, на втория етап, тези хора трябва да станат легенда. А легендите не се нуждаят от жив оригинал.

— Според мен такова отношение към хората покварява административните структури — каза Феликс Захарович. — Бих искал да се срещна с Главния. Имам какво да кажа.

Леонид Андреевич кимна съгласно.

— Добре, ще ви запиша приеман час. Но представяте ли си всички сложности?

— Безусловно — кимна Феликс Захарович. — Бих искал изпълнението на указанието относно изпълнителите да бъде отложено до беседата ни с Главния.

— Не мога да обещавам това — отвърна гостът. — Не е в моята компетенция. Ще се постарая, но във всеки случай сте длъжен да изпълните заповедта в момента, в който дойде. Съзнавате ли това?

— Да — каза Феликс Захарович. — Съзнавам.

19.

Неуловимият лейтенант Сорокин оставаше последната ни надежда. В противен случай затъвахме в междуведомствена разправия и щеше да започне история с проблематичен успех и гарантирани неприятности. Защото в противен случай щеше да се наложи да обвиним за убийството на капитан Ратников ФСК.

Събрахме се при Меркулов — аз с помощниците си и Грязнов с Дроздов — на малко оперативно съвещание и призракът на ФСК бродеше сред нас. Темата изплува, когато повече или по-малко приключихме останалите версии, с надежда оставяйки под подозрение лейтенант Сорокин. Грязнов излезе с висящата във въздуха идея за участието на ФСК и обсъждането ни придоби друг аспект. По някакъв начин всички независимо един от друг се съгласиха, че вероятността в делото да са участвали прословутите контраразузнавачи е максимална и се решаваха технически въпроси — как да се доберем до тях и да ги хванем за гушата. Съответно компютърните спецове съветваха да търсим секретни файлове, Дроздов предлагаше да бъде внедрен, а Грязнов считаше за необходимо всичко да се започне от Краснодар. Що се отнася до Костя Меркулов, собственикът на кабинета, колкото и да е странно, той дълго мълчеше и накрая каза:

— Господа! Готов съм да се съглася, че в Краснодар са действали от контраразузнаването. За това има достатъчно основания. Бихте ли ми обяснили обаче, защо след това те така дълго и настойчиво издирват абсолютно случайните си съучастници?

— Може би е изтекла информация — предположих аз за начало.

— Естествено — включи се Дроздов. — Хората са разбрали, че това са кагебистите, и е започнала ликвидация.

Меркулов не спореше, само кимаше и се усмихваше. И от това мълчание вярата ни в собствената ни хипотеза все повече намаляваше, а съмненията все повече нарастваха.

— Ясно — каза накрая Дроздов. — Константин Дмитриевич е съвсем прав. Ако кагебистите са замисляли убийство, а явно е било

точно така, те не биха мъкнали със себе си цялата компания, от която после да се наложи да се отърват.

— Тогава защо са ги помъкнали? — попита Лариса.

— За да ги накиснат — каза Грязнов. — Това е съвсем ясно.

— Защо не са ги накиснали? — попита Лариса.

Меркулов пак се усмихна.

— Е, това все пак може да се обясни с опит да се прикрият следите — казах аз. — Като техен агент не са искали да предават Щърбавия, а останалите милицията така и не е открила.

— Дайте да се спрем на нещо — предложи Меркулов. — Решихме, че убийството на Ратников е извършено с участието на краснодарските чекисти — това първо. Че са търсили някаква дискета със секретна информация — второ. И не са я намерили — трето. А месец след убийството, през който следствието е тъпчело на едно място, е бил убит Щърбавия, и така започва епопеята на пистолета „Макаров“. После убиецът се оказва в столицата и започва, освен кръвните си врагове да гърми и по поръчка заедно с другите „стрелци“. Въпросът е: как да се доберем до убиеца?

— Ако ви слуша човек, другарю заместник-генерален прокурор — каза Дроздов, — излиза, че е съвсем безнадеждно.

— Кой знае — замислено въздъхна Меркулов. — Според всички сметки не би трябвало да е безнадеждно.

Тогава още не разбирахме какво значат тези загадъчни думи. А и откъде можехме да знаем, че точно в този момент в другия край на града в редакцията на популярния „Свободен вестник“ дойде някакъв младеж с кожено яке и поиска да се срещне с главния редактор. Когато секретарката го попита по какъв повод му трябва, младежът заяви:

— Разполагам с уникална информация за убийството на депутата Кислевски.

Влезият незабавно бе допуснат до редактора, човек буден и с нюх, който веднага попита:

— Нещо сериозно или хипотеза?

Младежът се отпусна в мекото кресло за посетители и се облегна назад. Явно се готвеше да седи дълго.

— Виж сега каква е работата, шефе. Смятах да отида със самопризнания в московската криминална милиция и реших преди това да направя изявление за пресата. Кой знае, викам си, ако изведнъж

там в милицията ме разберат неправилно, окачат ми какво ли не на шията и ме хвърлят в блатото? Прав ли съм?

Редакторът кимна машинално.

— Вие ли убихте Кислевски? — попита той.

Гостът на редакцията се усмихна и поклати глава.

— Не, не бях аз. Но знам кой го е убил и по чия заповед. Работим в един отбор. Това е „Съдът на Народната съвест“.

Част от секундата редакторът мислеше какво да прави.

— Ясно — каза той и вдигна ръка. — Постъпили сте съвсем правилно, приятелю. Ще направим всичко за вас. Само една минута.

Той натисна бутона на селектора и каза в скоропоговорка:

— Клара, бързо! Събери всички репортери и фотографи, които са налице, не забравяй Дима с камерата. Ще има сензационна пресконференция. Искате ли кафе? — попита той госта.

— Бих предпочел бира — отвърна той.

— И бира — добави редакторът в селектора.

Буквално след пет минути целият екип се събра в залата, използвана в редакцията за съвещания, и гостът се появи, придружен от главния редактор. Те седнаха в креслата на подиума и редакторът започна:

— Започваме нашата пресконференция за кореспондентите на един вестник. — Той се усмихваше. — Този младеж е готов да се предаде, за да разкаже за серия убийства в Москва и областта. Той е само един от група изпълнители. Последното дело на тази група е убийството на депутата Кислевски.

Хората зашумяха, фотографите защракаха със светкавиците. Телеоператорът Дима започна да снима с любителска камера.

— Казвам се Алексей Стукалов — започна гостът на редакцията. — В някои кръгове съм известен под прякора Доносника^[1]. Виждате, прякорът не е особено авторитетен, но не съм си го избирал аз. Но ето че реших да реализирам прякора си на дело.

Репортерите се засмяха дружно, оценявайки шегата.

— Да — продължи Доносника, — реших да се предам, защото това, което се готви сега, излиза извън рамките на професията ми. Моля, обърнете внимание, аз не отричам, че съм професионален убиец. На моята съвест лежат убийствата на мафията Колцов на вилата

в Баковка, на рекетъора Туза в Кунцево, на гангстера Витя Никитин, по прякор Булдога, и накрая на чейнджаджията Кручер.

— Обърнете внимание, ние реагирахме на всяко от тях — отбеляза редакторът.

— Започнахме като група съмишленици — продължаваше Доносника. — Служехме в ОМОН^[2], постоянно се сблъскахме с престъпни елементи и представете си какво ни беше, когато, след като с риск за живота задържим някоя банда, всички скоро се оказват на свобода и продължават дейността си. Ние смятахме, че това е несправедливо.

— Кой „ние“? — попита някой от залата.

— Група съмишленици — каза Стукалов. — После уволниха от ОМОН някои от нас, при това без видима причина, заради особеното ни старание в борбата с престъпниците. Тогава именно се появи „Съдът на Народната съвест“. Разбира се, името може би изглежда прекалено гръмко — той се усмихна виновно, — но смятахме, че изразяваме интересите на народа.

— Кой заседава в Съда? — чу се още един въпрос.

— Хубав въпрос — отбеляза Стукалов. — Защото после се оказа, че над нашата група съмишленици е изникнал цял отбор аналитици, стратегии и тактици. Използвайки връзките си в органите на реда, започвахме да определяме престъпните елементи и след решението на колегията на Съда изпълнявахме присъдите.

— Убеден съм, че в ръководството на Народния съд има червени — скочи някакъв чевръст юноша.

Стукалов кимна.

— Естествено, ръководството е пълно с бивши — каза той. — Ветерани от вътрешните работи, КГБ и армейски чиновци. Но системата за конспирация, разработена много разумно още в началото, не спомагаше за хоризонталните връзки. — Той изсумтя. — Май така се наричат? Не мога да назова никой от тези, които ни ръководеха. Познавах само своя шеф, който ми определяше целта, снабдяваше ме с оръжие, снаряжение и пари.

— Тогава откъде знаете за ръководството?

— Забравяте, че бях вътре още от самото начало — каза Стукалов, — когато скърцахме със зъби и си набелязвахме цели. Всичко това се създаваше пред мен. Преследвахме благородна цел —

да въведем ред чрез бърз народен съд. Но идеята се превърна в нова номенклатура. Именно затова съм тук. Не защото смятам, че съм виновен за нещо.

Той особено изглежда залата, като че ли се прицелваше, и много от присъстващите изтръпнаха.

— Колко общо са осъдените?

— Известно ми е за седемнайсет акции — каза Стукалов.

Някои в залата подсвирнаха, други изохкаха.

— И знаете кой е убил Кислевски?

— Да, разбира се.

— И кой?

Той направи пауза, усмихвайки се леко.

— Мой приятел, омоновец по прякор Бейби. Не му знам името, но го познавам по физиономия. Той е най-жестокият от изпълнителите, но и най-големият професионалист. Мисля, че е минал през Афганистан. Сваля клиентите с един изстрел.

— Колко общо са изпълнителите?

— Ще се учудите, но сме само трима. Аз, Бейби и Дюк. Дюк очисти Клементиев, спомняте ли си?

— Значи сте готов да предадете приятелите си? Защо?

Стукалов направи гримаса и изсумтя.

— Не смятам да предавам приятелите си — каза той. — Всичко, което знам за тях, са прякорите им. Не знам нито имената, нито адресите. Дойдох тук, защото сме на прага на нов етап в дейността на Съда. Те вече имат десетки нови изпълнители, осъдени са стотици хора. Готови са да започнат истинска война срещу престъпността. И се питам: а по какво всъщност се различаваме от същите тези престъпници? И не мога да си отговоря. Разбира се, по-правилно би било да изчезна нанякъде, изкарах нелоши пари с тези поръчки, но се страхувам от преследването им. Реших да се предам и поне с нещо да помогна на органите да спрат тази страшна машина.

Репортерите започнаха да задават въпроси един през друг:

— Кажете, колко ви плащаха?

— Къде живеехте през цялото време?

— За разкошен живот ли мечтаехте?

Стукалов запали цигара, кръстоса крака и започна да отговаря. Плащали прилично и не смятал да разкрива тайната на влоговете.

Апартаментата е оставил на приятелката си, за него е платено и той не би искал да го конфискуват. Ръководителят му, бивш работник от МВР, се срещал с него на посочените места в определеното време. Не се е стремил към разкошен живот, но може би ще се устреми към него, след като си излежи съответните години.

Добре, че Слава Грязнов имаше информатори навсякъде. Един от тях работеше в „Свободен вестник“ и се обади в милицията веднага след започването на прословутата пресконференция. Прехвърлиха обаждането в кабинета на Меркулов и наред разгара на съмненията ни Грязнов ни съобщи, че един от „стрелците“ пее пред репортерите. Той и Дроздов веднага тръгнаха да арестуват предполагаемия убиец, като Грязнов нареди да се изпрати група, помощниците ми отидоха да се видят с машината си, и двамата с Меркулов останахме сами.

— Какво може да значи това? — попитах Костя. — Пробив в организацията?

— Продължавай — каза той. — Или далечен прицел.

— Или далечен прицел — казах аз.

— Ако съм прав — въздъхна Меркулов, — ако има поне частица смисъл в думите на Леонард Терентиевич, това е началото на обширна пропагандна кампания.

— Пропаганда на терора? — попитах аз.

— Да — каза Меркулов. — И лозунгът е готов отдавна. Граби награбеното!

— Но ако този тип пее, ще приберем цялата организация заедно с плановете за следващата петилетка и счетоводния отчет за последното тримесечие.

— Сигурен съм, че всичко е внимателно пресметнато — каза Костя. — Този тип ще даде строго премерена порция показания, колкото да възбуди въображението. Вестниците ще си доизмислят подробностите вместо него и ще излезе такава историческа картина, че не можеш да си представиш. А организацията ще остане непокътната.

— Костя, след като оглави следствения колектив на страната, мислите ти придобиха изключително умозрително направление — казах аз. — А междувременно правителството и народът очакват от нас разкриваемост на престъпленията. Може би поне ще се зарадваш на това, че четири убийства от многоепизодната серия вече са разкрити?

— Естествено, аз съм във възторг — каза Меркулов с раздразнение. — Може би трябва да ти дам премиални за това?

— Благодаря ти за вниманието — казах аз. — По-добре да тръгвам, преди наистина да си ми ги дал.

Тръгнах към вратата и той ме повика:

— Саша!

Аз се обърнах.

— Да?

— Не се сърди — каза той. — Ще отидем ли във ФСК?

— Кога?

— Още утре, ако искаш. Нали не мислиш, че вашият доносник ще ви предаде цялата организация? Делото трябва да бъде продължено.

Той още не знаеше прякора на Стукалов, но правилно определи същността на подвига му. Аз допрях ръка до ухото си и казах:

— Тъй вярно!

Серьожа и Лариса за кой ли път се опитваха да идентифицират убийството на капитан Ратников според признаците, които бяха набелязали в серията дела на нашите „стрелци“. Някой от тях не можеше да се прости с хипотезата за кагебисткото преследване на свидетелите на престъплението. Уви, с убийството на капитан Ратников нашите „стрелци“ нямаха нищо общо. Това огорчаваше младежите, а мен ме радваше, не знам защо. Може би ставах жертва на пропагандата, от която толкова се плашеше Меркулов? Заедно седнахме пред компютъра, аз започнах да задавам въпроси, а те се опитваха да им отговорят според силите си. В частност, опитаха се да изчислят вероятността на работата на онзи „Макаров“ в режим единично търсене. Това позволи да се установи, че той със сигурност не работи сам.

— Водили са го — каза Серьожа. — Насочвали са го към новите жертви. За да бъдат намерени, е била необходима информация на ниво МВР или ФСК.

Не успях да отговоря, тъй като се обади Грязнов.

— Готово — каза той. — В ръцете ни е. Ела при мен на „Петровка“ да си поприказваме с младежа. Имам магнетофонен запис на изказването му пред репортерите. Много е интересно, казват.

— Сега идвам — казах аз и тръгнах към криминалната.

---

[1] На руски Стукач. — Б.пр. ↑

[2] Отряди на милицията с особено предназначение. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

20.

В петък полковник Рогозин излезе извън града по Ярославското шосе и поглеждайки машинално в огледалото за обратно виждане, по някаква причина веднага обърна внимание на вехтото жигули, което се движеше след него. Жизненият опит го беше научил да отличава опашката от случайния спътник и този път той също не се колеба дълго. Следяха го, при това без да се крият особено. Той реши да не форсира събитията, най-малкото затова, защото на дадения етап нямаше от кого да се крие. Реша да почака.

Вече след като мина Митишчи, забеляза, че следващата го кола му мига с фаровете. Рогозин намали, отби встрани и спря. Преследвачът спря малко зад него и още преди той да слезе, Рогозин позна Феликс Захарович Даниленко. И въпреки че и преди не се притесняваше особено от неочаквания преследвач, Рогозин все пак изпита неволно чувство на облекчение.

Феликс Захарович слезе от колата и се приближи. Рогозин му отвори задната врата и старецът седна отзад.

— Радвам се да ви видя — каза Рогозин, като го гледаше в огледалото. — Само не ми казвайте, че случайно сте тук.

— И не смятам — каза Феликс Захарович. — Следя ви още от дома ви.

— Наистина ли? — каза Рогозин. — Браво. Забелязах ви чак на околоръстния път. Някаква необходимост ли е възникнала?

Феликс Захарович въздъхна тежко.

— Разбира се. Аз, както и вие, разбирам смисъла на инструкциите и не бих ги нарушавал без нужда.

— Предишният ни разговор има ли развитие? — попита Рогозин.

— Да, много неочаквано развитие — каза Феликс Захарович. — Очаквам от вас откровеност, Александър Александрович.

— Моля? — учуди се Рогозин. — Не разбрах точно какво очаквате от мен.

— Споменахте за желанието си да се срещнете с висшето ръководство на проекта — напомни Феликс Захарович. — Какво не ви

задоволява в сегашните представители?

Рогозин не отговори веднага.

— Имам чувство за чест, Феликс Захарович — каза той. — Не бях убеден комунист, но работех за държавата. Трудно ми е да свикна с мисълта, че държавата ми вече не съществува. Хората, заети с реализацията на проекта „Народна воля“, в по-голямата си част не са нищо повече от парвенюта от периода на перестройката. Те използваха суматохата, за да вземат в ръцете си наследство, което не им принадлежи.

— Познавате ли хората, които реално контролират проекта?

— Не мога да кажа, че ги познавам — усмихна се Рогозин. — Но мога да си представя що за личности са.

Феликс Захарович отново въздъхна.

— Разбирате ли, Александър Александрович, аз участвах в разработката на структурите на управление на този проект. Предвиждахме вероятността да бъдат извършени опити за завземането на властта от страна на различни политически групи. Точно затова беше предложена толкова сложна, законспирирана и многослойна форма на контрол.

— Масонска ложа — каза Рогозин.

— Какво? — не разбра Феликс Захарович.

— Пирамидалната структура е характерна за управлението на масонските организации — поясни Рогозин. — Навремето се внедрявах във „Великия изток“ и ми се наложи да изуча структурата им.

— Да, възможно е — съгласи се Феликс Захарович, който не беше изучавал структурата на масонските ложи, но знаеше нещо за масоните. — По този начин в управлението на процесите на развитие на плана „Народна воля“ участват едновременно няколко равноправни групи. Аз съм представител на екипа, който наблюдава реализацията на приетия план. Други търсят и определят целите, трети развиват форми на пропаганда и реклама. Но от известно време забелязвам, че системата започва да дава дефекти. Някоя от групите започва да диктува волята си на всички останали.

— И какво предприехте? — заинтересува се Рогозин.

— Трябва да разберете нещо — каза Феликс Захарович. — След смъртта на Егор Алексеевич аз съм главният специалист по въпросите

на проекта. И когато виждам как започват да се погазват основите, не мога да стоя бездеен.

— Да се погазват основите? — усмихна се Рогозин.

— Да. Проектът предвижда възраждането на силната държава, в него са задействани последните открития в областта на социалната психология. Формираме нов мироглед, а не правим заговор, за да вземем властта. За съжаление не всички го разбират. Мнозина просто търсят реванш.

— Аз например — каза Рогозин.

— Страхувам се, че не ме разбрахте напълно — търпеливо произнесе Феликс Захарович. — Става дума за събуждането на социална стихия. Но можем да контролираме само първите етапи на този процес.

— Бях ви споменал, че добре познавах Егор Алексеевич — каза Рогозин. — Всички тези последни открития, за които говорите, бяха почерпени от него на закритите семинари на Римския клуб.

— Какво значение има това? — не разбра Феликс Захарович.

— Не си правете илюзии относно стихииите — каза Рогозин. — В днешно време социалните стихии се формират в кабинетите на властта. Каквито и утопични идеи да са в основата на вашия проект, той е нужен на властолюбивите хора, за да се укрепят в новия свят.

— Не е така — поклати глава Феликс Захарович. — Не може да е така! Всички опити за умозрителен подход към политическия живот на обществото се провалиха! Човешкият фактор е непреодолим!

Рогозин въздъхна сдържано и попита:

— Какво искахте от мен?

— Предполагах — проговори Феликс Захарович, — че във ваше лице ще намеря съмишленик. Съжалявам, че съм сбъркал.

Той понечи да излезе, но Рогозин го спря.

— Почакайте. Изказах разочарованието си от невъзможната искреност. Аз също смятах перестройката за грандиозен експеримент, целящ да измени същността на нашата страна. Но когато на власт дойдоха тези гадове...

Феликс Захарович унило изсумтя.

— Между другото тези гадове, както ги наричате вие, са рожби на стихийния процес. Именно те представляват истинската същност на нашето общество.

— Но не и лично мен — отговори Рогозин.

— Най-малко смятам да споря за политически пристрастия — каза Феликс Захарович. — Но във ваше лице се опитвах да намеря поддръжник на нашата конспиративна демокрация. Организацията е заплашена от диктатура и се надявах, че ще ми помогнете да окажа съпротива.

— Конкретно какво очаквате от мен?

— Главният Контрольор — каза Феликс Захарович, — човекът, от чието решение зависи финансирането на проекта, в момента няма възможност да изпълнява задълженията си.

— Арестуван ли е? — попита Рогозин.

— Може и така да се каже — отвърна Феликс Захарович. — Няма нужда да ви обяснявам за какви финанси става дума.

— Така е — промърмори Рогозин. — И кой го е хванал?

— Колкото и да е печално, представителите на новото поколение — каза Феликс Захарович. — Тези, на които толкова разчитахме. Бързат, не искат да се подчиняват на положенията на проекта. Надяват се да дойдат на власт и така да погребат цялото начинание.

— Какво можем да направим? — попита Рогозин.

— Вероятно трябва да се намесим — каза Феликс Захарович. — Има нужда от решителни хора.

— Колкото до това, разполагаме с предостатъчно — каза Рогозин. — Значи предлагате вътрешен преврат?

— Да — каза Феликс Захарович.

Рогозин помълча, стиснал с ръце волана.

— Не съм упълномощен да говоря от името на генерал Чернишов — каза той накрая, — но искам да ви уверя, че с вас разсъждаваме еднакво. Вашата конспиративна демокрация е изключително благоприятна за извършването на преврати — добави той не без ехидство.

— За съжаление — съгласи се Феликс Захарович. — Но това е само на първия етап.

— Ще поговоря с генерала — каза Рогозин — и ще се свържем с вас.

— Още нещо — сети се Феликс Захарович. — Започнаха мероприятията от втория етап. Не трябва да отказвате участие в тях.

Рогозин почти незабележимо се усмихна.

— Естествено. Имате ли други предложения?

— Не, и това е достатъчно — каза Феликс Захарович. — Начинанието, с което се захващаме, трябва да е старателно подготвено.

— Съгласен съм с вас — откликна Рогозин.

Феликс Захарович се опита да каже още някаква баналност, но в крайна сметка се сконфузи и се сбогува с Рогозин много сухо. За първи път през живота си се захващаше със сериозна операция по своя собствена инициатива и се вълнуваше като дете.

Почака, докато колата на Рогозин се отдалечи, направи обратен завой и пое към Москва. Сега, чувствайки се лидер на значителен процес, той усети настойчивата нужда от общуване с близък човек, с когото не се налага да премисля всяка дума и да се безпокои за последствията от своята откровеност. Искаше да се види с Нина.

Нина, която рядко се интересуваше от вестниците, беше шокирана, когато видя по телевизията изявлението на Стукалов в редакцията на „Свободен вестник“, а като сензация го излъчваха направо от записа на обикновена касета. На сутринта тя побърза да се отбие до будката за вестници, купи си последния брой на „Свободен вестник“, в който вече имаше коментари към сензацията, не се задоволи с това и накупи още различни издания, където тази новина се обсъждаше разгорещено, и седна на една пейка в градинката до блока, за да прочете всичко. Самата постъпка на Стукалов искрено я възмущаваше, но това, което разказваше, очевидната му лъжа за познанството му с Бейби — тоест с нея самата! — описанието на „неговите“ особено зверски навици, направо я шокираха. Не можеше да разбере действително ли така е замислено от ръководителите на проекта, или това е вдъхновена импровизация на самия Доносник. При всички положения — сега го разбираше особено ясно — от този момент нататък за нея започваше нов живот. Сега беше „кървавият Бейби“, садист и човекомразец. Да се смееш ли, да плачеш ли.

Феликс Захарович паркира на известно разстояние от дома ѝ, тръгна пеша и съвсем случайно я забеляза в градинката. Той видя купа вестници до нея, разбра как се чувства и мълчаливо седна до нея.

— Ти? — удиви се Нина.

— Защо появата ми те учудва? — запита Феликс.

— Нищо не разбирам — каза Нина. — Кой е тоя Доносник? Действително ли е работел за вас?

— Естествено. Всичко, което казва, е истина.

Тя се усмихна криво.

— И това за Бейби ли?

Феликс Захарович се разсмя.

— Нищо не знаят за тебе, затова и си измислят. Не съм му съставял аз текста на изказването. Нима това те безпокои?

— Просто се изплаших — призна Нина.

— Това е началото на втория етап — обясни Феликс. — Сега обезпечаваме гласността на съдопроизводството. — Той се изкиска.

— Искате да изплашите цялата страна ли? — попита Нина. — Защо?

— Не се безпокой, страната няма да се изплаши — каза Феликс. — Даже напротив. Очакваме активна подкрепа от населението.

Нина го погледна с учудване, тя никога не се беше замисляла какво цели всичко това.

— А какво трябва да правя аз в такъв случай?

— Свойта си работа — каза Феликс.

— Между другото, като спомена за моята работа — веднага се сети Нина. — Нали ми обеща да ми дадеш адреса на Люсин. Вторият етап започна, а къде е адресът?

— Първо работата, после удоволствието — каза Феликс. — Предвижда се участието ти в една свръхсложна операция. Трябва да ликвидираме Доносника.

Нина направо зяпна от учудване. Машинално посочвайки с пръст вестниците, тя попита:

— Този същия?

— Да — натъртено каза Феликс. — Този същия.

— Но нали той работи за вас?!

— Не е точно така — уклончиво отвърна Феликс. — При нас също не всичко е наред. Той работи за групата, която тръгна срещу течението.

Нина потресено поклати глава.

— Слушай, но това значи... Значи и мен някой ден...

— Точно там е работата — каза Феликс с въздишка. — Ако не ги изпреварим, те ще ни изпреварят. И теб, и мен, и още редица другари.

— В какво се навряхме? — попита Нина съкрушено.

— В политиката — каза Феликс. — Сега ни е необходима съсредоточеност и дисциплина.

Нина кимна и въздъхна продължително.

— Нямам къде да ходя — каза тя. — Прикована съм към теб като с вериги. Научи ли нещо за онези двамата?

— Търсим ги — каза Феликс и се усмихна. — Е, внучке, ще отидем ли в „Славянски базар“?

— Само пазар ми липсва сега — печално се усмихна Нина.

Феликс само се разсмя. Станаха и той я изпрати до входа на блока. Настроението му бе приповдигнато и той убедено говореше на Нина:

— Всичко ще преобърнем, мила. Ще ги накараме да се съобразяват с очевидното. Трябва само да се решим и да направим последната крачка.

— Нещо не мога да си представя как да се добера до Доносника — каза Нина. — Той сигурно е в Лефортово?

— В Бутирка — каза Феликс. — Но операцията ще протече на друго място. Не се притеснявай, този път всичко е организирано от фирмата, твоята работа е само да стреляш.

— Няма проблем — каза Нина. — Но след това ще ми дадеш адреса на Люсин?

— Разбира се — каза Феликс и се усмихна. — На момента!

21.

Стукалов пееше като канарче. Сега той беше суперзвездата на руския престъпен свят, снимките му бяха във всички вестници, всички повтаряха думите му. Разпитвах го в московската криминална милиция, във федералната прокуратура, в московската градска и даже на „Лубянка“. От телевизията жадувах да направят грандиозно шоу с негово участие, министрите коментираха появата му в обширни интервюта, депутатите свикаха закрито заседание на Върховния съвет, за да се запознаят с показанията на този мерзавец. Естествено, преди всичко ги интересуваше списъкът на лицата, осъдени от „Съда на Народната съвест“, това беше главната тема на деня и дори гледаните телевизионни предавания с популярни водещи бяха пълни с измислици на тази тема. Например поканиха десетина млади бизнесмени и се поинтересуваха от мнението им за съществуването на „Съда на Народната съвест“. Бизнесмените бяха уверени, че това е провокационна проява на „бившите“, говореха за грандиозната полза, която обществото има от тях, но изглеждаха много жалко.

През тези дни се виждах с героя на деня по-често от другите, защото се оказах водещ следовател по делото му. Познати ми се обаждяха, за да разберат дали и те не са включени в този прословут списък, но Доносника не спомена нито едно име. Дори майка ми беше убедена, че бившият ми пастрок, безсъвестният гешефтар Паша Сатин, е осъден от СНС, и ме умоляваше да го предупредя за опасността. Тя не знаеше, че самият Паша ми звънеше всяка вечер, макар да помнеше, че раздялата ни не предполага възобновяване на отношенията. Заедно с много други новобогаташи Паша се готвеше да се скатае някъде из топлия Запад и аз му пожелах приятно пътуване.

След първите звездни мигове Стукалов бързо провеси нос, започна да обърква показанията си, да се държи нахално и да лъже. От него измъкнаха условното име на ръководителя му, някой си Гризли, според твърденията му бивш сътрудник на девети отдел на КГБ, отделът за лична охрана на видните партийни и държавни дейци. Проверката установи, че същият този Гризли, Григорий Злобин, е бил

уволнен от редовете на чекистите още при Чебриков и никога не е заемал важни постове. Самият Злобин не беше намерен, но близките му твърдяха, че не са го виждали от пет години. Във всеки случай той се беше отписал официално от местожителството си още през пролетта на деветдесет и първа година и оттогава се водеше формално един вид бездомен. Грязнов смяташе, че това са кагебистки трикове със замразяване на агенти, но у мен и Меркулов предизвика сериозни съмнения.

По този начин, с настойчивост и упорство, измъкнахме от Стукалов адреса му. Според изказванията му, той не беше московчанин и жилището му било служебно. Оказа се, че едностайният му апартамент е преминал в негово владение от някакво самотно старче, умряло година преди сегашните събития, за което уж се грижел. Тъй като той самият се беше появил в Москва едва преди осем месеца, служейки преди това в астраханския ОМОН, явно не той беше гледал стареца. Така се разкри нова форма за нелегално разпределение на жилищната площ в столицата. Колко още старци са били гледани от хората от „Съда на Народната съвест“, не е известно. Сега по закон жилището принадлежеше на Стукалов и живеещата там госпожица ни представи документи за собственост. Ние (аз и Дроздов) я заплашихме за престиж с конфискация на жилището и имуществото, но не бяхме сигурни, че имаме право на това.

Иначе много от изпятото от Стукалов беше не повече от волна импровизация и свободно тълкуване на разговорите му с Гризли, така че не представляваше интерес за следствието.

— И защо все пак дойде да се предаваш? — недоумявах аз. — Всичките ти стотици бъдещи „стрелци“ са нещо като комунизма в светлото бъдеще. Няма никакви отмъстителни, това са само приказки.

— Така си мислите — отвърщаше Стукалов.

— Ти виждал ли си ги? Поне един?

— Слушайте — горещеше се суперзвездата, — да не искате да кажете, че всичките тези Гудимировци, Клементиевци и Кислевски са умрели от преяждане? Достатъчно добре знаете, че са ги убили, значи има отмъстителни.

Въпросът, по който действително не отстъпваше на йота, бяха парите. Тук вече не можех да постигна нищо нито с упорство, нито с настойчивост.

— Разберете — съвсем откровенно казваше той, — това е основната ми надежда. Ще мине бурята, ще ми свърши присъдата и ще заживея спокойно и честно. Нали това искате, да живея честно?

Оставаше обаче място за сериозно съмнение.

— Слушай, Стукалов — напирах аз. — Мога да броя. Сега в Москва убийството по поръчка струва три до пет хиляди долара. Опукал си четирима, значи запасите ти, ако махнем всички разходи, са максимум петнайсет-двайсет. Тези пари някой банкер ги профуква за седмица в Монте Карло. И за такива пари идваш да се предаваш по член, който предвижда разстрел?

— Самопризнание — започна да изброява той — и съдействие на следствието. Плюс общественото мнение, смея да се надявам. Какъв разстрел, даже петнайсет няма да ми дадат. Най-много десетак. А дотогава малко ли промени могат да настъпят в нашето общество?

— За дваисет хиляди зелени? — продължих да настоявам.

— Кой знае — той не издържа и се изхили, — може би, Александър Борисович, нещо не ви излиза аритметиката.

— Тук — хванах се аз за думата — си прав. С аритметиката може и да съм сбъркал. Ами ако са ти платили не само за убийството, а и за още нещо, а?

Бях се научил да чувствам подследствените и когато очите на Стукалов зашариха след въпроса ми, разбрах, че съм уцелил десетката.

— Я да видим, за какво биха могли да ти платят? — започнах да разсъждавам на глас. — Може би, за да се предадеш със самопризнания, а? Лежи си значи, Алексей, пък ние ще ти шарим.

— Кой плаща сега за това? — криво се усмихна той.

— И аз това си мисля — кимнах аз. — Според моята аритметика би трябвало за това самопризнание да ти шарят повече, отколкото за работата. И кой плаща за това?

— Измисляте си, гражданино следовател — отвърна Стукалов.

— Кой знае — казах аз. — Само че в този вариант трябва да разбереш едно, Стукалов. Може да стане така, че да не успееш да се порадаваш на богатството си. Няма да доживееш до щастливите дни на свободата.

Той направо започна да нервничи.

— Защо ме плашите? Аз идвам при вас с открита душа...

— И душата ти не е открита — възразих, — и изобщо нямам желание да те плаша. Но при такова положение на нещата от теб трябва да се отърват именно грижливите ти господари.

— От какъв зор? — не разбираше Стукалов. — Вече казах всичко, което знаех, а за тях няма никаква вреда!

— Там е работата я — казах аз. — Ако ще продължават започнатата игра, трябва да се проявят ярко и еднозначно. „Съдът на Народната съвест“ е непримирим към отстъпниците. Схващаш ли?

Той видимо разбра и се изплаши, но направи усилие над себе си и се усмихна.

— Какви страхотии разказвате, гражданино следовател! Чак тръпки ме побиха. Но това не е вярно и вие го знаете. Измисляте си.

— Добре де, не се плаши — казах аз. — Ще те охраняваме, Стукалов. Сега си като примадона в гостуваща опера, дори и да изпееш фалшив тон, пак аплодираме. Няма как.

Ако някой искрено ме подкрепяше по този въпрос, това беше Меркулов. От самото начало на цялата суматоха той усещаше в нея предимно пропагандно звучене и страстно негодуваше, като гледаше развоя на събитията в пресата и телевизията. Донесох му вестник с цветна снимка, на която някакъв тип с маска се целеше в обектива с автомат, а текстът гласеше: „Бейби стреля във вас!“

— Прекрасно — произнесе той през зъби. — Веднага ни олекна.

— Между другото ние самите им помагаме — забелязах аз. — Ти си може би единственият заместник-генерален, който не е разпитвал лично Стукалов. Разпитвах го всички, включително и самият главен прокурор.

— Представях си пробива им в пресата — каза Костя, — но дори и аз не можех да си въобразя такова нещо!

Той раздразнено хвърли вестника ми с портрета на Бейби на масата.

— Вече се доближавам към него — казах аз. — Той се е позамислил. Наистина, откъде би могъл редови изпълнител да знае за Бейби, за Дюк?

— Имай предвид, може да са го изкарали и без преки инструкции — предложи Меркулов.

— Надали. Всичко беше пресметнато прекалено точно. Пресата, телевизията, самопризнанията. Чувстваше се прекалено уверен.

— Да, може би — съгласи се Меркулов. — Най-учудващото е, че всичко това можеше лесно да се предвиди. Можех да ти начертая целия план на това доброволно предаване още една седмица преди да се появи. Те дори не си правят труда да измислят оригинални начини на въздействие!

— Какво толкова те тормози? — не разбрах аз.

— Не искат да ме разберат — измърмори Меркулов. — Изложих съображенията си на генералния, а той само се подсмиваше. Какво да се прави, не мога да се позова на нашия старец от Върховния съвет.

— Между другото — забелязах — не считаш ли за необходимо да го разпиташ като свидетел?

Той ме погледна насмешливо.

— Какъв свидетел, Саша? Мислиш, че ще каже нещо?

— На чия страна е той в крайна сметка? — попитах аз.

— На своя — каза Меркулов. — Надявам се, не сте зациклили само на показанията на Доносника? Как върви разработката на останалите направления?

Доложих. Продължаваха да издирват лейтенант Сорокин по всички възможни варианти. Разбира се, ако той и досега си оставаше в Карабах или ако нещо му се беше случило там, търсенията ни имаха малко шансове за успех. Но в главна насока на разследването ни се превърна следата на ФСК. Търсехме подстъпи към тази организация.

— Не трябва да се усложняват нещата — каза Меркулов. — Ще се опитам да се свържа с ръководството. Сега при целия този шум няма да посмеят да ни откажат.

Оставих го раздразнен, но настроен делово и се върнах при моите компютърни специове, които активно се занимаваха с проверката на показанията на Стукалов, пресявайки ги през ситото на своите цифри. Потвърдиха тази част от показанията му, която се отнасяше за изброените от него убийства. Действително, според техните изчисления, всички тези хора бяха убити от един изпълнител, а и параметрите на психологическия портрет на Алексей Стукалов съвпадаха с изводите им. Дори се опитаха по признаците на убийствата да ми нарисуват психологически портрет и на тримата убийци. Аз се отнасях към това като към игра на големи деца.

— Напразно се съмнявате, Александър Борисович — укори ме Лара. — Наклонностите на човек се проявяват много ярко в такава

екстремна ситуация, като извършването на убийство. Дори смятаме да разработим таблица с шаблоните на поведение на престъпниците, по която ще може да се определят виновните като по отпечатъците от пръстите!

— Тогава ще започнат да вербуват убийци само измежду актьорите — усмихнах се аз. — Те ще ви изиграят какъвто и да е образ в екстремна ситуация.

— Това не е толкова лесно — измърмори Серьожа.

— Вижте какво се получава — оживено продължаваше Лара. — Номер първи, или Дюк. Възраст от трийсет до четирийсет...

— По-точно от трийсет и две до трийсет и седем — уточни Серьожа.

— Телосложение астенично.

— Какво е това? — попитах аз. — Питам за всеки случай, току-виж съм го засякъл в метрото.

— Общо взето, слаб — отвърна Лара, като не успя да сдържи усмивката си. — Има романтичен тип характер.

— Това е много съществено — забелязах иронично.

— Там има скала на характерите — неохотно измърмори Серьожа. — Води се романтик, но това не значи, че съчинява стихове или прави серенади под балкона на любимата си.

— Между другото Серьожа също минава за романтик — осведоми ме Лара. — В органите на реда, както и сред престъпниците има страшно много романтици.

Аз настръхнах.

— А мен проверявали ли сте ме?

— Че как иначе — радостно потвърди Лара. — Но вие не сте романтик, Александър Борисович. Вие сте интуитивист.

— Само не казвайте на жена ми — казах аз. — Какво още има у Дюк?

— Той е волеви, стегнат, съсредоточен. С добре развит инстинкт за цел. Но е разточителен, дружелюбен и сговорчив. Много е вероятно да обича да ходи на ресторант с приятели. Когато има пари — добави тя.

— Мисля, че има винаги — казах аз. — Нищо ли няма за отпечатъците от пръстите му?

— Не, това го няма — разсмя се Лара.

— Сега относно Бейби — каза Серьожа. — Лара, разказвай.

— Да, относно Бейби — кимна Лара. — Много интересна фигура, знаете ли. За него имаме най-много материали и най-малко резултати.

— А какъв е проблемът?

— Той е изключително потаен — каза Лара. — Имаш чувството, че работи под хипноза. Проявите му са двойствени — ту е страшно волеви, ту се отпуска до безволие.

— В какъв смисъл? — не разбрах аз.

— Ами например в случая с Маркарян — каза Лара. — Спомняте ли си, в решителния момент по стълбите е задрънчала някаква кофа.

— Аха — разбрах аз. — Тоест той се е отпуснал.

— Във всеки случай е привлякъл вниманието към себе си. Това не е доказателство за стегнатост.

— По този въпрос имам собствено мнение — каза Серьожа. — Това с кофата не е било случайно, така е създал отвличащ ефект.

— Но свидетелката го е видяла! — възкликна Лара. — А кой е виждал лицата на Дюк или пък на Доносника?

— Не мисля, че това е случайно — упорито каза Серьожа.

Лариса направи физиономия и каза:

— Смахнал се е по тоя Бейби.

— Как така? — стреснах се аз. — Как се е смахнал?

— Не говори глупости — измърмори Серьожа. — Не съм се смахнал. Но ви казвам — с Бейби има да си играем още много. Той далеч не е главорез с две гънки, това е необикновена личност.

— Той даже откри у него прояви на женственост — изсумтя Лара.

Тя ревнуваше Серьожа от Бейби! Какво ли не се случва из коридорите на прокуратурата.

— Продължавайте — покровителствено казах аз. — Всичко това е много интересно и важно. Възможно е да прославите името си в историята на криминалистиката.

По лицето на Серьожа пробяга слабо подобие на усмивка и разбрах, че той не се стреми към слава.

22.

Феликс Захарович бе поканен на спешното закрито заседание на колегията на „Съда на Народната съвест“, както се казва, направо от улицата. Той се разхождаше близо до дома си, когато към него се приближи някаква жена и му предаде поканата за колегията под формата на поздравителна картичка от несъществуващия му племенник. Веднага го качиха в колата, ненавистният за Феликс Захарович мерцедес, който толкова лесно се помнеше от случайни свидетели, и след половин час го докараха до базата на Съда в района на Сребърните езера.

И поканата, и спешността още отначало не се харесаха на Феликс Захарович. На заседанието, освен съдиите, Председателя и Секретаря присъстваха и поканените експерти, ръководители на служби и отдели. Феликс Захарович си помисли, че за изтеклото време организацията стабилно е нараснала. Тук беше и генерал Чернишов и присъствието му никак не зарадва Феликс Захарович.

— Моля да бъде извинен от тези, които бяха поканени тук прекалено неочаквано — започна Председателят. — Предметът на днешната колегия е организацията на текущата акция, а също така и проблемите на вътрешния живот. Господин Секретар, докладвайте за разработения план на акцията.

Въпреки спокойното начало на заседанието Феликс Захарович почувства, че нещо не е наред. Прословутите „проблеми на вътрешния живот“ можеха да засегнат непосредствено него. Генерал Чернишов, даже и при всичко хубаво, което се знаеше за него, можеше спокойно да си спомни за интереса, който клати феса. Авантюрата под ръководството на никого непредставляващия Феликс Захарович може би обещавахе известни дивиденди в бъдеще, но изискваше големи усилия. Предаването му даваше по-малко, но веднага и без главоболия. Осъзнавайки това, Феликс Захарович се почувства бездарен организатор.

— От всички обекти, по които разкарват сега Доносника, най-подходящо е помещението на Московската прокуратура — говореше

Секретарят, някога безславен партийен функционер, успял да се мерне в качеството на реформатор на ненужната комунистическа партия в зората на перестройката. — Нашият агент трябва да проникне в сградата на прокуратурата, което не изглежда много сложно. Пак там на уговореното място ще бъде доставено оръжие. Доносника ще бъде убит, докато върви по коридора, набелязано е дори местонахождението на агента. Смятаме, че този агент трябва да бъде Бейби.

— Какво ще кажете за това, господин Архивар? — попита Председателят.

Прякорът Архиваря му измисли още Синюхин и на Феликс Захарович той винаги му се струваше нелеп и лекомислен. Сега, в такъв напрегнат момент, прозвуча като оскърбление. Феликс Захарович продължително въздъхна.

— За пръв път разработваме акция — каза той. — Това, доколкото разбирам, е направлението на новата политика на ръководството, но бих искал да се убедя в нейната целесъобразност. Преди определяхме местата на най-голяма уязвимост на клиентите, а агентите сами планираха действията си.

— Какво ви безпокои? — хладно попита Председателят. — Започваме втория етап на проекта и се появяват много нови детайли. Би трябвало да го знаете не по-зле от мен.

— Действително го знам не по-зле от вас — с достойнство отбеляза Феликс Захарович. — Но ме смущава умозрителността на този подход. Нито ние, нито уважаемият Секретар можем да се похвалим с опит в разработката на практически акции, а ни предстои начинание, доколкото разбирам, с изключителна важност. Странно е, че всичко се решава толкова набързо и повърхностно.

— Уверявам ви — каза Секретарят, — че разработката беше проведена достатъчно сериозно и в нея участваха професионалисти. Можете ли да определите недостатъците на нашата схема?

— Смущава ме изборът на мястото — каза Феликс Захарович. — Оттеглянето от мястото на акцията ще е прекалено трудно.

Секретарят се подсмихна и отвърна:

— Няма да му се наложи да се оттегля, Феликс Захарович. Вашият агент ще бъде убит, след като изпълни всичко.

Феликс Захарович предвиждаше такъв обрат и затова се сдържа.

— Така ли да му обясня?

— Тъй като вие отговаряте за работата на вашия агент — каза Секретарят, — вие ще сте този, който ще му обясни. Не мисля, че трябва да знае наистина всичко. Как ще го настройвате относно оттеглянето, си е ваш проблем.

Това беше открито предизвикателство и Феликс Захарович чак поклати глава от възмущение, но не успя да каже нищо, защото се намеси Председателят:

— Тъй като тази тема е толкова важна за нашия Архивар, нека се спрем по-подробно на нея. Доколкото ми е известно, вие сте изказали протест относно планове за ликвидация на агентите от първия етап.

— Намирам това за безнравствено — развълнувано заяви Феликс Захарович.

Присъстващите зашумяха, пред очите им започваше скандал.

— Нима това не влиза в плана „Народна воля“? — запита един от съдиите.

— Не съм убеден — заяви Феликс Захарович. — Даже ми се струва, че основните положения на плана започват да се подправят грубо в угода на нечии лични интереси.

— Чии? — попита Председателят сред пълното мълчание на останалите.

— Вероятно вашите, господин Председател — каза Феликс Захарович.

— Знаете, че цялата ни работа е под контрол — напомни Председателят. — Ако си позволя и най-малкото отклонение от колегиалните решения, бързо ще ме поставят на място.

Разбира се, той го подмамваше, канеше го да огласи обвиненията си. Феликс Захарович го усети и не продължи.

— Отношенията ви с агента са някак странни — забеляза някой от ръководителите на службите. — Да не би случайно да ви е роднина?

— Протестирам! — заяви Феликс Захарович. — Отношението ми към моя агент напълно се съгласува с устава, длъжен съм да се грижа за неговата безопасност. Това людоедско положение за ликвидацията на агентите е в разрез с целите на нашето общо дело.

— Прекрасно — каза Председателят. — Има ли още някой сред присъстващите, който би желал да изкаже протест относно ликвидацията на агентите?

Отначало последва дълго мълчание.

— Има — каза генерал Чернишов. — Аз съм против.

Феликс Захарович сдържано си пое дъх.

— Вашите аргументи, господин Разпоредител? — невъзмутимо запита Председателят.

Феликс Захарович направо потръпна. Постът на Разпоредител по-рано принадлежеше на друг човек, когото той смяташе ако не за свой привърженик, то поне за съчувстващ, и прехвърлянето на това място на генерал Чернишов, човек от кадровия резерв, представляваше значително повишение. Такова повишение трябваше да бъде заслужено. С какво ли го беше заслужил?

— Добре разбирам господин Архиваря — каза генералът. — Бил съм на война и знам какво значи да губиш бойците си. Аз също не мога да разбера необходимостта от тази ликвидация.

— Помислете си за кого говорите — каза Секретарят. — Това са наемни убийци, за работата си те получаваха пари! Може ли да ги сравнявате с бойци?

— Тези хора изпълняваха вашите заповеди — напомни Чернишов.

— Не става дума за наказание — намеси се Председателят. — Става дума за целесъобразното продължаване на проекта. Ще напомня, че в него се предвиждаше през първия етап да бъдат извършени редица терористични актове чрез наемници, за да можем на втория етап да преминем към организирането на масов терор. За решаването на задачите от втория етап са необходими специални психологически предпоставки. Съществена предпоставка е смъртта на героите на народната съпротива. Те трябва да загинат като бойци на народния фронт.

Генерал Чернишов кимна.

— Да, това променя нещата. Но бих искал да уточня: парите, които са спечелили тези хора, си остават за тях, нали?

— Безусловно — с готовност потвърди Секретарят. — Нещо повече, запланувани са значителни премии за наследниците. Просто не успях да го кажа.

— Моят агент няма наследници — каза Феликс Захарович.

— Но той е в правото си да се разпореди с парите си както пожелае — възрази Секретарят. — Искан да кажа, че тук няма съображения за материална изгода.

— Не искам да поставям въпроса за гласуване — каза Председателят. — Преди всичко заради очевидния резултат. Господин Архивар, продължавате ли да държите на протеста си?

Феликс Захарович си замълча.

— За кога е насрочена акцията? — попита някой от съдиите.

— За четвъртък. Подследственият ще бъде на разпит при градския прокурор. Друг такъв случай може да не изникне.

— Господин Архиварят трябва да ни даде ясни гаранции за участието на неговия агент — заяви Председателят.

— Феликс Захарович — обърна се към него Чернишов. — Познавам ви като човек на дълга. Можете ли да ни дадете такава гаранция?

Феликс Захарович въздъхна тежко и отвърна през зъби:

— Да. Той ще бъде там.

— Това е — каза Председателят. — Можем да считаме този въпрос за изчерпан.

— Така ще бъдат убити Бейби и Доносника — каза Феликс Захарович. — Бих искал да знам какво ще стане с Дюк.

Председателят се усмихна.

— Трябва да оставим нещо и за органите на реда, нали? Не се безпокойте, Дюк ще бъде ликвидиран сред голяма навалица. Тази операция вече е разработена детайлно, но тя не ни интересува днес.

— Ще позволите ли да преминем към детайлите? — попита Секретарят.

— Да, ако обичате — кимна Председателят.

Започна излагането на детайлите, изучаването на плана на помещението на Московската градска прокуратура, местоположението на кабинета на прокурора на Москва, където се предвиждаше да бъде заведен Доносника, местонахождението на агента. Разработваха се подробностите на проникването в сградата на прокуратурата с фалшив пропуск, а също така и начините да бъде предадено оръжието. Начинът беше азбучен — чрез казанчето в тоалетната.

— Явно разработилите тази операция си падат по филма „Кръстникът“ — с усмивка забеляза Председателят по този повод.

По-нататък се посочваше, че ликвидацията на агента е поверена на човек от вътрешната милиционерска охрана на прокуратурата, който в момента на акцията ще се окаже недалеч от агента. Авторите

на плана настояваха за широко оповестяване на публиката и предлагаха в това време да бъдат поканени представителите на пресата под някакъв благовиден предлог. Феликс Захарович слушаше внимателно и мислеше как да се измъкне от всичко това.

Когато най-после приключиха с операцията, Председателят предаде на Феликс Захарович необходимите документи за предварителната подготовка на агента и произнесе:

— Сега бих искал да повдигна въпроса за вътрешната дисциплина. Никога не съм оспорвал принципа на организация на нашето дело, въпреки че от началото му мина немалко време и някои корекции са просто необходими. Сега, когато възникват подозрения като току-що изказаното, настоявам за провеждането на разширено заседание на Съда с участието на всички контролиращи структури. Трябва да направим оценка на изминатия път и да направим необходимите поправки, ако се наложи.

Явно за повечето присъстващи това заявление не беше новина, но Феликс Захарович веднага почувства в каква насока ще бъдат евентуалните корекции.

— Не бихте ли уточнили, уважаеми Председателю, какво смятате да промените?

— Разбира се, това не е тайна — отвърна той. — В настоящия момент сме прекалено зависими от настроенията на отделни членове на екипа. В частност, достатъчно е нашият уважаем Архивар да започне да прави фасони и веднага се лишаваме от информацията, необходима ни за придвижването на нещата. Казах го само като пример — хладно се усмихна той на Феликс Захарович.

— В това е смисълът на цялото начинание — отвърна Феликс Захарович. — Всички важни решения трябва да се приемат при пълното съгласие на всички членове от Управителния възел. Какво предлагате вие, волята на мнозинството ли?

— Ако не ви задоволява обикновеното мнозинство — каза Председателят, — можем да въведем принципа на квалифицираното мнозинство или нещо подобно. Но не може делото да зависи от някой отделен човек.

— Но точно в това е принципът на новия ред! — възкликна Феликс Захарович. — Странно, че едва сега започвате да го разбирате! Скъпи мои, в никакъв случай не трябва да се връщаме към

прословутата колегиалност, тази система не се оправда. Главен субект на новото общество трябва да стане личността!

Никой не му възрази, но той не се почувства победител. Председателят направи дълга пауза и каза:

— Точно за това ще поговорим на разширеното заседание на колегията. Надявам се, предложението ни ще стигне до контролиращите структури.

Той произнесе последното с усмивка и по своята лекомисленост тази забележка вече излизаше извън рамките на официалното събрание. Заседанието на извънредната колегия бе завършено.

— Феликс Захарович! — извика го Председателят, когато всички тръгнаха към изхода. — Може ли за момент.

Феликс Захарович се спря, предчувствайки неприятен разговор. Когато всички излязоха, Председателят въздъхна и каза:

— Повярвайте ми, драги Архиварю, искрено уважавам опита ви и приноса ви към делото. Действително, по-голямата част от работата през първия етап беше проведена от вашите агенти и славата на вашия Бейби се превръща в значим фактор за цялата ни пропаганда. Не разбирам в какво ме подозирате.

Всичко звучеше много искрено, но Феликс Захарович знаеше колко струва тази искреност. Той премълча.

— Отначало ви изплаши преместването на Кислевски в първите редици — напомни Председателят. — Заподозряхте в това мой меркантилен интерес. Но сега, слагайки ръка на сърцето, можете ли да отречете, че именно тази акция рязко ни доближи до началото на втория етап?

— Не съм убеден, че това беше необходимо — измърмори Феликс Захарович.

— Сега още повече — продължи Председателят. — Струва ми се, че сте готов да ме обвините в отстраняването на Главния Контрольор, в опит за узурпация на властта!

Феликс Захарович почувства, че се изчервява. Точно така, Рогозин и Чернишов го бяха предали, без да им мигне окото.

— Представеното ми писмо известяваше за това — с труд произнесе той. — Бях длъжен да реагирам...

— При което не проявихте голям талант — язвително каза Председателят. — Но не искам да ви обвинявам в нищо. Искам да ви

обясня. Прословутото оповестяване беше само проверка на вашата бдителност, тест за уточняване на готовността ви за действие. Главният Контрольор продължава да е на мястото си и няма нужда да бъде освобождаван. Обърнете внимание, бих могъл да използвам това недоразумение за голям скандал, нали ме смятате за представител на ненавистното ново поколение. Не искам да се възползвам от вашата слабост, надявам се да работя с вас и занапред. Вървете, Феликс Захарович, и си помислете по-спокойно за предложенията ми за разширената колегия.

Той дори не помнеше как е излязъл, като че ли го бяха извели. В главата му всичко се беше объркало, струваше му се, че всички наоколо му се смеят и го сочат с пръст. Закараха го вкъщи със същия мерцедес и той ясно чувстваше снисходителното презрение на шофьора.

Първото, което направи, след като прекрачи прага на жилището си, беше да включи компютъра. Извършвайки всички необходими операции, той получи телефона за деня на Контрольора и грабна телефонния апарат. Чуха се седем сигнала, след което автоматичният секретар произнесе обичайните си думи:

— Разговаряте с диспечер. Ако имате съобщение, кажете го след сигнала.

— Моля да бъде потвърдена информацията за тестова проверка — произнесе Феликс Захарович нервно и възбудено. — Моля да ми бъде обяснено какво става! Кого да слушам и на кого да вярвам?

И тогава за пръв път през цялата история на отчетите му телефонният секретар превключи на пряка връзка и дрезгав старчески глас произнесе:

— Стига паника, Феликс. Изпълнявай каквото ти е наредено.

— И по въпроса за агента ли? — попита Феликс Захарович, без да има време да се учуди на живия глас на Контрольора.

— По всички въпроси — отвърна Контрольорът. — Край.

Изтормозеният от разпити Стукалов бе оставен на мира за известно време, дори по телевизията не си спомняха името му така често, както преди. Реакцията от появата на „Съда на Народната съвест“ беше бурна, но отмина учудващо бързо, което не можеше да не ни радва. Въпреки това обстановката се нажежаваше и ние го усещахме доста явно. Всички разбираха, че настъпилото затишие предвещава скорошен взрив.

В сряда ми се обади Меркулов:

— Бързо при мен, отиваме на поредната конспиративна среща. Облекло ежедневно. На никого нито дума.

Веднага съобразих къде отиваме, но не го показах. Слязохме долу, качихме се в служебната му кола и потеглихме.

— Слушай, Костя — започнах аз, шокирайки с фамилиарността си младия шофьор. — Как мислиш, защо не ни оказват съпротива? Спомни си, преди направиш крачка към тях, и веднага започват всякакви гадости, а сега им висим на главата и те благодушно ни предават убийците.

— Вероятно работата е там, че действаме в техни интерес.

Аз се изкашлях.

— Извинявай. Би ли уточнил, мен ли подозираш в предателство или Грязнов?

— Никого не подозирам в предателство — каза Костя. — Тази операция съвсем не е от типа, с който си свикнал. Просто разсъждаваме шаблонно и те се възползват от това.

— Засега не особено — забелязах аз.

— Готвят нова акция, много добре знаеш — каза Меркулов. — Предаването на Стукалов беше само първата крачка.

— Това мога да го разбера — съгласих се аз. — По всяка вероятност следващата стъпка ще бъде отстраняването на Стукалов.

— Да — кимна Меркулов. — Естествено.

— Трудно ще е да го докопат в затвора — продължих да развивам идеята си. — Значи ще го докопат при местенията. Добре би

било да се нареди усиление на бдителността.

— Генералният вече нареди — каза Меркулов. — Не си се сетил само ти. Но защо реши, че ще е трудно да го докопат в затвора?

Виновно свих рамене.

— Инерция в мисленето — извиних се аз. — Разбира се, в затвора също могат да имат свои хора. Само че ми се струва, че им трябва повече шум.

Меркулов се замисли.

— Вече всички ли го разпитаха? — запита той.

— Всички, които имаха тази възможност — казах аз. — Мислиш, че могат да го гръмнат в учрежденията на органите на реда? Рискът е голям.

— Кой знае какво са измислили — промърмори Меркулов. — Добре де, да не изпреварваме събитията. Отиваме при бившия заместник-министър на сигурността, когото гласят за висок чин във ФСК. Човекът се е занимавал с кадрите, можеш да си представиш колко знае.

— Разбира се, знае много, но ще ни го каже ли?

— Трябва — каза Меркулов. — С него стана авария, заработил си е един малък компромат и му трябва поддръжници.

Високият чин се среща с нас в конспиративна квартира в района на метростанция „Авиомоторна“. Апартаментът не беше нищо особено, образец на типична сивота. След като още от самото начало обстановката силно не ми хареса, открих, че бюрото е точно същото като моето вкъщи.

Колкото до домакина, той беше приятен мъж на около четиридесет, чиято външност издаваше чиновника, но добродушен, непосредствен и гостоприемен. Настанявайки ни в кабинета, той се оплакваше, че квартирата е зле заредена и освен грузински чай няма други напитки. От чая предвидливо се отказахме, разположихме се в стандартните кресла и започнахме разговора.

— Дмитрий Сергеевич — обърна се към него Меркулов, — още отначало трябва да ви предупредя, че разследваното от нас дело не прави чест на Държавна сигурност. Не бих искал да ни смятате за врагове на службата ви.

— От своя страна и аз ще ви помоля да не ме смятате за враг на цялото прогресивно човечество — с усмивка отвърна домакинът. —

Допускам възможността за злоупотреби и считам, че преодоляването им е необходимо за нашата организация.

Меркулов кимна удовлетворено и се обърна към мен:

— Саша, моля те, изложи краснодарското дело.

Започнах да излагам тъжната история около убийството на капитан Ратников, без да изпускам важните подробности. Всъщност даже малко засилих връзката на Щърбавия с органите и така поставих акцентите в сцената, където се появиха непознатите, че принадлежността им към органите не предизвикваше съмнение.

Дмитрий Сергеевич слушаше внимателно, от време на време леко кимаше и въздишаше.

— Разбирам смущението ви — каза той накрая. — Разбира се, трудно е да признаем, че такова престъпление е извършено от нашата фирма. Трябва да ви кажа, че в органите от предишната епоха не се церемоняха с човешкия материал, но до убийства на деца не се е стигало.

— И ние си признаваме — каза Меркулов. — Връзката на тези типове с органите още не е уточнена напълно. Но подозренията ни са съвсем сериозни.

— Мога да направя справка — каза Дмитрий Сергеевич. — По това време в Краснодар действително са се вършели тъмни неща. Имате ли време?

Спогледахме се не без учудване. По нашите представи такива справки изискваха поне няколко дни.

— Искате да направите справка по телефона ли? — недоумяващо попита Меркулов.

Дмитрий Сергеевич се усмихна.

— Не, не по телефона. В съседната стая има компютър, свързан със служебната ни мрежа. Ще отнеме около десет-петнайсет минути.

Той отиде в съседната стая, а аз казах:

— От тези компютри вече съвсем не се живее.

— Аха — усмихна се Меркулов. — Вече знам гледната ти точка по този въпрос.

— Знаете ли докъде стигнаха моите? — казах аз. — Определят психологическия портрет на убийците. Според тях Дюк е романтична фигура, а Бейби е страшно непоследователен.

Меркулов кимна, мислейки си за нещо свое. Станах, за да погледна книгите на лавицата (стандартни томчета на стандартна лавица), но Дмитрий Сергеевич ни повика:

— Константин Дмитриевич, Александър Борисович! Елате!

Побързахме да отидем при него в стаята, съвсем нетипична за нашите квартири, чиста до стерилност, отрупана с непознати прибори. Единственият известен ми уред беше компютърът на масата. По екрана пълзяха някакви редове.

— Вие сте свързани със служебни забрани на публичните изявления, нали? — попита първо Дмитрий Сергеевич. — Искam да споделя с вас държавни тайни.

— Да, разбира се — отвърна Меркулов. — Какво установихте?

— Вашият Щърбавия, или Виктор Юхнович, действително се е водел на отчет при нас — каза Дмитрий Сергеевич. — Бил е изпълнител, както се казва, на мръсните работи. Убит е при загадъчни обстоятелства.

— Това ни е известно — забелязах аз. — Има ли нещо за убийството на капитан Ратников?

— Не мисля, че това би трябвало да го има в архива ни — отбеляза Дмитрий Сергеевич. — Интересното е друго.

— Кое? — попита Меркулов.

— Точно по това време в тамошното управление са разплитали една сложна интрига. Редица местни ръководители включително и началникът на управлението на службата за сигурност са били обвинени в търговия с оръжие. Имало е депутатска комисия. Тоест страстите са се нажежили до крайност.

— И как е свършило всичко? — запитва Меркулов.

— Сега — каза Дмитрий Сергеевич.

Той така уверено плъзгаше пръсти по клавишите, че неволно ми напомни Серьожа Семенихин. Все повече чувствах своята непълноценност пред компютърното поколение.

— Готово — каза той. — Двама-трима са изхвърчали. Общо взето, много шум за нищо. Нищо особено.

— Стоп — казах аз, насъбрал нахалство. — А там не се ли споменава за някаква заветна дискета, в която да се е съхранявала важна информация?

Той ме погледна със съжаление, както се гледа слабоумен.

— Къде според вас би трябвало да се споменава това? — търпеливо попита той.

— В материалите по разследването — не се предадох аз.

Той сви рамене.

— Ще се опитам да потърся. Тук в програмата има възможност за търсенето на дума в определен диапазон... Жалко, диапазонът не ни е известен.

— Въпреки това, това е потресаващо — заявих аз.

Меркулов ме гледаше като че ли бях разлудувало се дете, но не се намесваше.

Известно време Дмитрий Сергеевич щракаше по клавишите, изпитателно вглеждайки се в екрана, упорито търсейки място, където да се споменава дискетата ми, и в момента, в който и аз бях готов да се откажа, той произнесе:

— Ето!

— Какво? — възкликнахме и двамата с Меркулов.

— Споменава се някаква дискета — каза Дмитрий Сергеевич и сам неволно се учуди на това обстоятелство.

— И какво се казва там? — попитах нетърпеливо.

Дмитрий Сергеевич посочи екрана с пръст.

— Изглежда сте близо до истината. При разглеждането на въпроса в депутатската комисия е изчезнала дискета с някакъв компрометиращ материал. Материалът е бил предаден на комисията и след това грубо похитен. По този повод има докладна записка от секретаря на комисията.

— Откъде се е появил този материал? — попитах припряно.

— Било е решено и произходът на материала, и характерът на съдържащата се информация да не бъдат отразявани в изводите на комисията. Делото е било разследвано от местното управление на службата за сигурност.

— Не от милицията? — попитах аз.

— Не, разбира се — каза Дмитрий Сергеевич и едва забележимо се усмихна.

— Кажете тогава, там трябва да е отбелязано — намеси се Меркулов, — кой е оглавявал депутатската комисия?

Дмитрий Сергеевич го стрелна с поглед, върна се към клавишите, пощрака и каза:

— Да, има го. Комисията е била оглавявана от депутата Вадим Сергеевич Соснов. Това говори ли ви нещо?

На мен ми говореше много, но си замълчах. Само попитах:

— Той бил ли е свързан със службите за сигурност?

Дмитрий Сергеевич поклати глава, за да покаже, че изискваме от него прекалено много, че гостоприемството му е на границата на позволеното, но се върна към компютъра, поцрака по клавишите и съобщи:

— Това вече е секретна информация и аз съм принуден да разчитам на вашата честност, господа.

— Какво има? — попита Меркулов и очите му чак светнаха.

— Ами, с две думи, депутатът Соснов е бил таен агент на службите за сигурност, тъй нареченият сексот.

Спомних си срещата си с депутата Соснов и изпитах леко разочарование. Не че ми беше направил дълбоко положително впечатление, но човекът ми се стори симпатичен.

— В какво се изразяваше това? — попита Меркулов.

Дмитрий Сергеевич го погледна с изумление.

— Да не искате да отворите личното досие на агента?

— Това е възможно, нали — каза Меркулов.

— Естествено — сухо кимна Дмитрий Сергеевич. — Виждам, че искате веднага да научите всичко за КГБ.

— Само това, което се отнася до нашето дело — каза Меркулов. — Не сте забравили, че разследваме дело от изключителна важност, нали? Естествено, можем да тръгнем и по официалния директен път.

— Смятах, че става дума за малка справка — изсумтя Дмитрий Сергеевич. — Добре, ще се опитам да погледна във файла на извънщатните агенти.

Той продължи по-нататъшната работа без вдъхновение, като едновременно с това ни обясняваше ситуацията в органите:

— Нали знаете, през последните години комитетът далеч не беше еднородна система. Той се разпадна на групировки, партии, поколения... Понякога се водеше такава борба, че приличаше на гражданска война. В тези условия краснодарското дело придоби значение, излизащо извън рамките на Краснодарски край... Ето го, Соснов Вадим Сергеевич, по прякор Горския.

— Колко е лесно — промърмори Меркулов.

— Съвсем не е толкова лесно — малко обидено каза Дмитрий Сергеевич. — Разбира се, бихте могли да тръгнете по официалния директен път, но това не ви гарантира достъп до секретните файлове. Дори аз не знам всичко, което е кодирано в паметта на архивите.

— С какво се е занимавал Соснов? — нетърпеливо попитах аз.

— Ето биографията му — каза Дмитрий Сергеевич. — Роден в Краснодар, завършил юридическия факултет, работил в милицията, прокуратурата, съда. Бил е комсомолски функционер, деец на перестройката. Завербуван е по време на комсомолски конгрес в Москва, след което започва активен политически живот. Питате с какво се е занимавал, нали? Не е бил доносник, както бихте могли да си помислите.

— А какъв?

— Бил е организатор на новата политика, ако искате.

— Значи всичко това е било организирано от комитета?

— Вече споменах за партийната борба вътре в организацията — въздъхна Дмитрий Сергеевич. — В комитета също имаше както привърженици на прогресивното направление, така и негови противници. Вашият Соснов е работел, поддържан от прогресивната част от комитета.

Той отчаяно защитаваше честта на своята организация, макар че ние и не смятахме да я нападаме. Толкова пъти се бях сблъсквал с отрицателните страни на работата им, че с радост приветствах наличието на положителни. Защо не?

— Нали разбирате накъде бием, Дмитрий Сергеевич — меко каза Меркулов. — Бихме искали да изясним ролята на Соснов в разследването на делото по продажбата на оръжие.

— Мога да разбера това — каза Дмитрий Сергеев, който започваше да се изнервя. — Но разберете и вие най-после, че в комитета имаше не само убийци и людоеди.

— Лично аз никога не съм се съмнявал в това — заявих моментално.

Той ме изгледа с подозрение, изсумтя и поклати глава. Лицемерието ми отслаби напрежението.

— Разбира се, занимавал се е не само с депутатски проблеми — промърмори той. — Но ако смятате, че се е борил да спасява честта на краснодарското управление...

— Вече не смятаме — каза Меркулов.

Дмитрий Сергеевич посумтя още известно време и каза:

— Задачата му беше, напротив, да потопи краснодарското управление. Там се бяха събрали върли мракобеси, знаете ли... Постара се, направи каквото можа, но тогава това се оказа недостатъчно. Макар и да прекратиха делото, беше въпреки старанията на Соснов. Ако щете, вярвайте, ако щете, недейте.

24.

След като в сряда никой не извика Стукалов на разпит, съкилийниците му в следствения изолатор се шегуваха:

— Забравиха те, приятелче, край на славата. Сега ще си киснеш до процеса.

Съседите се отнасяха към Стукалов с уважение, до тях стигаха вестникарските съобщения за подвизите му. Сред няколкото души в неговата килия имаше рекетъори, финансисти и хулигани и между тях терористът беше екзотична личност.

Но в четвъртък отново го извикаха на разпит и съкилийниците отново почтително зашумяха. Рекетъорите и хулиганите му протегнаха длани и той плесна по всички поред.

— Много поздрави на гражданина началник — промърмори един прегрешил финансист и Стукалов му махна с ръка.

За него всяко повикване на разпит вече беше един вид излизане на сцената под аплодисментите на приветстващата го публика. Той вървеше уверено, доволен от себе си, без особено да вниква в същината на собственото си положение. Когато следователят Турецки се опита да го вразуми с предположението си за възможното му ликвидиране, той се изплаши само отначало. После се сети как разговаряха с него, преди да го пратят тук, за пачката пари, оставена на сигурно място, и страховете отпаднаха от само себе си. Знаеше, че е свързан със сериозна, солидна организация и вярваше, че те няма да го натопят.

Возеха го в специална бронирана кола, с ескорт, с голяма скорост и докато слушаше сирената, той за пореден път ликуваше вътрешно, съзнавайки собствената си значимост. Вълнуваше се като дете от всички тези срещи със солидни политически фигури, говореше с тях като равен и това компенсираше всички неудобства от пребиваването му в изолатора. Можеше спокойно да смята, че и в лагера славата ще му бъде щит и опора. От тези мисли животът ставаше по-весел.

Този път го докараха в градската прокуратура. Вече беше идвал тук при следователя Дяконов, но този път го викаха още веднъж за

персонален разговор с прокурора на Москва. Вече се бяха срещали, прокурорът смяташе „Съда на Народната съвест“ за събрание на маразматичи и търсеше възможност да започне преговори с тях. Със своята емоционалност и хитрост той предизвикваше у Стукалов само неприязън и затова предстоящата беседа бе тягостна за последствия.

Два часа преди появата му в прокуратурата Феликс Захарович взе Нина от уговореното място и двамата тръгнаха да вършат работа. Нина беше спокойна както винаги и с това свръхестествено спокойствие преди най-отговорните дела тя внушаваше на Феликс Захарович почти суеверно възхищение.

— Днес е бенефисът ти — говореше Феликс Захарович, докато караше към центъра. — Всички прожектори ни осветяват, към нас е насочено напрегнатото внимание на всички критици, а ние пеем от галерията. — Той се изкиска.

— Надявам се, че си обмислил всичко — каза Нина.

— Абе аз съм го обмислил — каза Феликс. — Ама каква полза от мислите ми, ако нещо тръгне накриво. Познаваш ли тази пушка?

— Всички пушки са еднакви — отвърна Нина. — Стига да има мерник. Ако можеше малко да пострелям от нея, да свикна.

— Уви — каза Феликс, — вече няма време да свикваш. Но бъди спокойна, върху нея са работили специалисти, сложен ѝ е мерник. Между другото, той е оптически, японски, с прояснени лещи, въпреки че не знам какво значи това.

— Куршумите?

— Съответно са изпилени както трябва. Но ти не се безпокой, това са само към двеста метра разстояние. За теб, все едно че е от упор.

— Те не се ли съобразяват с такава възможност?

— Едно време може и да са се съобразявали — каза Феликс.

— По-рано всички покриви около нашите здания се контролираха. А сега откъде да намерят хора, кой ще им плаща? Пълна разруха.

— Може би няма смисъл да ме чакаш? — предложи Нина. — Надали ще отцепят района. Ще си стигна до метрото и ще се кача като всички нормални хора.

— Разбира се, най-правилно би било да хвърлиш пушката на място — съгласи се Феликс. — Но бих искал да я взема. Имам някои съображения относно тази пушка. Ако си в цайтнот, хвърляй я веднага. Но ако можеш да я разглобиш, по-добре я вземи.

— Добре, ще опитам — каза Нина.

Той си мислеше, че тя изобщо не се вълнува, но не беше така. В моментите на съсредоточаване тя преминаваше в някакво особено състояние, съзнанието ѝ като че ли изтръпваше и тя действаше, следвайки само инстинкта си. Понякога дори успяваше да се наблюдава отстрани и ѝ се струваше, че това състояние е близко до втрисане, до болест, но когато накрая всичко се получаваше чудесно и съзнанието ѝ се размразяваше, тя се възхищаваше от собствените си действия.

Сградата, избрана от Феликс за операцията, се намираше от другата страна на улицата срещу градската прокуратура. Мястото беше оживено, на първия етаж имаше магазини, в жилищата от Сталиново време живееха предимно заможни хора. Когато подготвяше операцията, Феликс Захарович ги проучи подробно. Собственичката на жилището на четвъртия етаж, чиито прозорци гледаха към централния вход на градската прокуратура, живееше сама, работеше в някакво министерство и я нямаше от сутрин до вечер. Отиването ѝ на работа Феликс Захарович проконтролира лично. В тази операция вече не разчиташе на агенти, а правеше всичко сам.

Той спря до тротоара на успоредната улица на петдесет метра от предполагаемата акция. Заедно слязоха от колата и той я изпрати до входа на нужната кооперация, като ѝ даваше последни наставления по пътя.

— Ако стане нещо, отиваш при Клавдия Петровна Онучкина, тя живее в шестнайсети апартамент на четвъртия, последен етаж. Бъди спокойна, тя е на работа. На етажа са три апартамента, но едните съседни са на работа, а другите не могат да чуят нищо през две врати. Остава една старица, тя няма да отвори даже и в случай на взрив. Качвай се смело, отваряй вратата и действай.

— Кога успя да намериш ключ? — поклати глава Нина.

— Успях да направя толкова неща, колкото никога не съм успявал — въздъхна Феликс. — Пушката има и заглушител, и огнегасител. Единственият проблем е прозорецът. Да го отваряш в

такова време значи да привлечеш вниманието. Добре би било да използваш малкото прозорче.

— Как? — осведоми се Нина. — На гардероба ли да се кача?

— Добре, отвори прозореца — съгласи се Феликс Захарович. — Но го затвори веднага след изстрела. След резултатния изстрел, разбира се.

— Спокойно. Всичко ще бъде наред.

Феликс Захарович само се усмихна криво.

— Ех, мила... Най-интересното ще започне тепърва след това!

С това се разделиха. Нина влезе във входа, а Феликс Захарович отиде до близката будка, купи пакетче ядки и тръгна обратно към колата.

Тя се качи по стълбището, без да срещне никого. На гърба ѝ беше раницата с пушката и по общия стил на облеклото си изглеждаше като съвременен спортен младеж. От маскировъчните средства този път използваше само пластината под долната устна и черни очила. Косата ѝ беше под плетената шапка, якето скриваше фигурата ѝ и походката ѝ бе енергична и поривиста като на тийнейджър. На стълбищната площадка на четвъртия етаж тя се огледа, измъкна ключа и лесно отвори нужния апартамент.

Шумоленето, което чу, замирайки в антрето, я накара да се напегне. След известно време се осмели да влезе в стаята и видя дебел риж котарак, който се настаняваше в креслото сред забравените вестници. На появата на непознатата жена котаракът реагира само като я измери с подозрение и измяука. Нина погледна часовника, свали раницата и започна да се ориентира.

Входът на прокуратурата се виждаше съвсем нелошо, само дърветата малко пречеха. Добре, че още нямаше листа, иначе цялата операция щеше да се провали. Нина хвърли якето, отвори раницата и започна да сглобява пушката. Едва беше успяла да разучи устройството ѝ, но се справи лесно и бързо. Оптическият мерник си застана на мястото, огнегасителят и заглушителят също не ѝ създадоха проблеми. Тя извади патроните от магазина, разгледа ги и избра за изстрела този, който най-много ѝ се хареса. След като свърши с пушката, започна да приготвя мястото. До нужния ѝ прозорец беше бюрото, и това беше много удобно. Можеше дори да седне в креслото, което изобщо бе връх на комфорта за работа като тази. След като се

настани, тя насочи мерника към някакъв човек, който стоеше до входа, и известно време го разглеждаше през оптиката. Струваше ѝ се немислимо да не улучи от това разстояние, но колкото повече приближаваше моментът на изстрела, толкова повече съмнения възникваха у нея.

Феликс Захарович седеше в колата си и също нервничеше. Решително беше тръгнал срещу плана на колегията и засега не си представяше особено ясно как може да свърши всичко това за него. Тоест естествено вече беше премислил вариантите на поведение, но реакцията на ръководството засега беше трудно предсказуема. Председателят на Съда, млад и напорист функционер, на моменти го озадачаваше с действията си.

И изведнъж Феликс Захарович видя нещо, от което моментално се изпоти въпреки хладното време. От другата страна на улицата, облечена с дълъг разкопчан шлифер с развяващи се поли, към собствения си дом бързаше Клавдия Петровна Онучкина, собственичката на апартамента на четвъртия етаж, където сега беше Нина. Феликс Захарович си наложи да се успокои, броейки до двайсет, после спокойно излезе от колата и отиде до най-близкия уличен телефон. Подобни ситуации бяха заложени в схемата на операцията и нямаше причина да се тревожи. Той набра номера на апартамента на Онучкина и след три сигнала позвъни отново. Нина вдигна.

— Собственичката неочаквано се върна — каза Феликс Захарович, като се опитваше да говори спокойно. — Можеш да действаш според плана за екстремална ситуация.

Нина затвори и се огледа. Предстоеше ѝ изборът да се скрие за известно време в банята и да се надява, че собственичката няма да се отбие в нея, или да я посрещне в зависимост от ситуацията. В последния случай получаваше свидетел.

Колебанията ѝ продължиха до момента, в който се чу звукът на ключ в ключалката. Беше късно да се крие. Нина застана зад вратата и стисна в ръце гумената палка.

Собственичката на апартамента влезе, задъхана от бързане.

— Тимоша, скъпи, толкова съм виновна... — успя да каже тя, влизайки в стаята.

Котаракът се хвърли към нея от креслото, но Нина вече беше стоварила палката върху главата на стопанката му и тя падна на

килима. Котаракът жално замаяука.

— Спокойно, Тимоша — проговори Нина. — Ако става дума за закуската, ще си я получиш.

За такива случай в раницата имаше широк медицински лейкопласт. Нина върза собственичката на апартамента, като се стараеше да не ѝ причинява излишни неудобства, и я сложи на кушетката. После, виждайки как обезпокоеният котарак се върти около стопанката си, Нина отиде в кухнята, намери консервите с котешка храна и му сипа в паничката. При това много внимаваше да не остави следи. Котаракът я гледаше все така недружелюбно, но гладът го принуди да приеме храната от ръцете на врага.

Колата със Стукалов се приближи към входа точно според разписанието на Феликс Захарович. Нина проследи през оптическия мерник как изкарват Стукалов от колата и го вкарват във входа. Имаше достатъчно време за изстрел, но прозорецът още беше затворен. Трябваше да чака излизането.

В това време Феликс Захарович стоеше от другата страна на улицата и гризеше ядки. Въпреки преклонната си възраст, той още имаше зъби за това и не спираше да се гордее с този факт. Той се обади на Нина от автомат, отново чрез уговорените три предварителни позвънявания, и тя потвърди своята готовност.

— Добре — каза Феликс Захарович. — Няма да имаш много време, когато тръгнат да го водят обратно.

Прозорецът се отваряше навътре и това беше добре. Нямаше нужда да го разтваря изцяло, достатъчно беше само леко да го откrehне. После седна в креслото и зачака. Котаракът Тимоша се настани на кушетката до стопанката си и мъркаше сито. Нина си помисли, че сега тя също прилича на котка, която дебне мишка пред дупката ѝ.

Разговорът при прокурора беше кратък. Той отново предложи на Стукалов да осигури контакт с представители на Съда и Стукалов отново отказа, мотивирайки се с възможно отмъщение от страна на колегите си.

— Какво можете да им предложите? — каза той. — Пари? Не съм сигурен, че имат голяма нужда от тях. Власт? Но те не са съгласни да я делят! Разберете, на тях им трябва трупове ви, нищо друго.

Прокурорът на столицата не искаше да го разбере, той вярваше, че се води хитра политическа игра, и се опитваше да разбере правилата ѝ. След половин час безплоден разговор той освободи подследствения.

Излизайки от кабинета на прокурора и вървейки по коридора Стукалов обърна внимание, че наоколо като че ли имаше прекалено много хора с оръжие. Той самият беше в белезници, а и не смяташе да се бунтува и тези предпазни мерки само го разсмиваха.

— Момчета — весело каза той, — из града вилнее престъпността, а вие се мотате тук!

— Върви, върви — мрачно го побутна охраната.

Ето че той излезе от прокуратурата и Нина се напрегна.

— Да бяхме запалили по една — каза Стукалов на пазача.

— В колата, бързо — нареди той и го подхвана подръка.

Нина стреля. В крайна сметка професионалните убийци си изработват определена привичка, те стрелят на едно и също място. Нина стреляше в главата. Куршумът улучи Стукалов в слепоочието, раздробил му черепа и излезе под лопатката. Той умря още преди да падне на земята.

Отначало пазачът реши, че Стукалов се е спянал. Изпсува и тръгна да го вдига, повика втория пазач.

— Ей — каза вторият пазач, — той май си е разбил тиквата. Виж, кръв.

— Къде? — не разбра първият. — Ставай бе, козел!

Но „козелът“ вече не можеше да стане и за да го разберат, на пазачите им трябваше известно време.

В това време Нина вече беше затворила прозореца и бързо разглобяваше пушката. В главата ѝ като че ли тракаше секундомер, беше дошло времето за спринт. В този момент собственичката се размърда на кушетката и Нина беше принудена да стане и да ѝ нахлупи на очите плетената шапка, преди да е видяла прекалено много. Събра всичко в раницата, напръска наоколо с дезодорант и излезе от апартамента.

Докато заключваше вратата, се чу звук от отварянето на съседната врата. Нина рязко се извърна, сложи си черните очила и побърза надолу по стълбите. На площадката на първия етаж се срещна с някакво момиченце, което се връщаше от училище, а на входа се сблъска с пощаджийката. Нина се държеше уверено, но беше сигурна,

че в случай на старателно разследване тези свидетели непременно щяха да кажат нещо за нея.

Феликс Захарович, който наблюдаваше суматохата пред входа на градската прокуратура от другата страна на улицата, се доближи спокойно към колата си, качи се, запали мотора и почувства, че стиска волана прекалено силно. Секундната стрелка бягаше по часовника му, времето минаваше, а Нина все не се появяваше. Когато някой почука по страничното стъкло, той чак се стресна. Нина се беше приближила незабелязано от другата страна.

— Ще ме закарате ли до „Полежаевска“? — попита Нина с усмивка.

— Сядай — успя да каже той. — Ще те закарам.

Бурята се разрази. Алексей Стукалов бе убит на прага на Московската градска прокуратура. Научих го, докато бях в кабинета по криминалистика при Мойсеев, който ме повика, за да обсъди някои свои пророчества относно делото на „стрелците“. Елопеята с излизането му в пенсия още продължаваше, за това говореха най-заинтересованите лица, и на първо място самият Семьон Семьонович, но нещата не стигаха до нещо повече от разговори.

— Разбирате ли, Саша — обясняваше ми той, едновременно преглеждайки някакво дело, — вашите „стрелци“ безусловно са хора професионалисти. Но по начина си на мислене те не са престъпници. Те водят война, разбирате ли какво искам да кажа?

— Опитвам се — казах с въздишка.

— Не мисля, че те разбират ролята, която им е отредена — продължи Семьон Семьонович.

— А каква роля им е отредена? — поинтересувах се аз.

— Ролята на робинхудовци — отвърна Семьон Семьонович.

— Във всеки случай ги изкарват някакви, разбирате ли, народни отмъстители. Но по природа те не са такива.

— Това е много интересно — забелязах аз, прозявайки се изразително.

Семьон Семьонович се усмихна разбиращо и каза:

— Използвайте вътрешния им конфликт. Накарайте изпълнителите да воюват срещу господарите си.

— Интересно предложение — казах. — Само да ги видя, веднага ще им подхвърля тази мисъл.

— Имате Стукалов — напомни Мойсеев. — Накарайте го да разбере, че е бил натопен, и той сам ще поиска да ги намери.

Някъде в този момент ме намери Серьожа Семенихин със спешното сензационно съобщение за смъртта на Стукалов. Той го изстреля неочаквано емоционално, но това вече не ме учудваше.

— Виждате ли, Семьон Семьонович — казах аз. — Не ми дават дори и този шанс!

Така започна нова поредица от отчаяно хабене на нерви, трескави действия и потискащи разпити. Когато пристигнах в сградата на градската прокуратура, районът наоколо вече усилено се патрулираше, на гражданите по улицата им проверяваха документите, а багажниците на спрените леки коли се претърсваха. Според пресмятанията на Грязнов убиецът е имал поне половин час, за да офейка. За това време би могъл да напусне Москва.

По удивително съвпадение този ден в прокуратурата се оказаха кореспондентите на популярните вестници, на които следователят Костя Дяконов беше обещал пресконференция по делото на Стукалов и целия „Съд на Народната съвест“. Те съвсем естествено събраха богата реколта, заснеха немалко сензационни кадри и още вечерта се очакваше невиждан шум от страна на телевизията. Никой не смееше да ги изгони, докато аз не го наредих. Прокурорът на Москва беше в невменяемо състояние, пиеше корвалол и подскачаше от всяко телефонно обаждане.

— Нали разбирате — опитвах се да стигна до него, — убиецът трябва да е знаел предварително за този разпит! Кой беше в течение?

Той само жално простена в отговор, но присъстващият на разговора Костя Дяконов мрачно съобщи:

— За това знаеха много хора.

— Защо? — учудих се аз. — Да не помествате обяви в стенвестника?

— Нали разбираш. Извиках репортерите за този разпит.

Свих рамене. С Костя едва вчера обсъждахме вероятността за покушение срещу Стукалов. Разбира се, тези момчета сами си бяха докарали големи неприятности, но заедно с тях щях да си го отнеса и аз.

Дълго не можах да установят точката, от която е бил произведен изстрелът. Намериха куршума, определиха чуждестранния произход на оръжието, вероятно маузер. Веднага почувствах, присъствието на склада за военни трофеи. Чак вечерта постъпи анонимно обаждане от уличен телефон в дежурната част на градското управление на МВР, че в апартамент номер 16 на сградата срещу градската прокуратура, където оперативниците от московската прокуратура вече бяха минали по домовете, става нещо странно. Рядко се реагира на такива обаждания, но този път дежурният беше съобразителен, веднага се

сети, че обаждането се отнася за интересуващия ни район, и ни предаде съобщението. Качихме се на четвъртия етаж на кооперацията и Грязнов с опитен похват на взломаджия отвори бравата в присъствието на свидетели.

Собственичката на апартамента Клавдия Петрова Онучкина вързана, с лейкопласт, залепен на устата, безуспешно се опитваше да се освободи, извършвайки конвулсивни движения. Из апартамента се мяташе обезумелият котарак и издаваше отчаяни вопли. Той се успокои едва след като освободената от лейкопласта собственичка се разрида истерично. Котарака това го задоволяваше, беше нещо обичайно и той легна да си почине в креслото.

Грязнов погледна през прозореца и щракна с пръсти.

— Точно — каза той. — Станало е тук.

Апартаментът незабавно се напълни с експерти криминалисти и балистици, взеха да успокояват собственичката, започна текущата работа. Клавдия Петровна не можа да съобщи нищо съществено, защото я бяха праснали по главата в момента, когато влизала в апартамента.

— Сутринта забравих да нахраня Тимоша — обясняваше тя. — Усетих се, когато вече беше към единайсет. Помолих да ме пуснат, хукнах към къщи, а тук...

Тя не откри никакви липси или промени в дома си, безспорно не ставаше дума за грабеж. А даже и убиецът да беше взел нещо за видимост, никой не би и помислил за обир. Всичко беше пределно ясно.

Започна тотално разпитване на съседите, кой какво е видял и къде. Аз се върнах в прокуратурата, а Грязнов остана да върши оперативната работа в кооперацията. Градският прокурор вече беше дошъл на себе си и търсеше възможност за изтичане на информация навсякъде, освен в родното учреждение. Следователите му разработваха следствия изолатор в Бутирка. Аз все пак продължих търсенията си из прокуратурата и по моя молба Костя Дяконов състави списък на лицата, запознати с факта на провеждането на разпита на Стукалов в дадения ден и час. За пръв път в живота си трябваше да разпитам прокурора на Москва, моят бивш шеф. Толкова отдавна ли беше времето, когато треперех само при споменаването на тази длъжност?

— Саша — веднага доверително ми съобщи прокурорът, — нали разбираш, Стукалов няма нищо общо. Не стрелях по него, стрелях по мен!

— Но улучиха него — възразих аз. — Кажете ми, доколко беше обоснован този разпит? Делото го водим Костя и аз, тоест Генералната прокуратура, защо се наложи да се месите?

— Знаеш как ги е втресло всички — отвърна той разгорещено. — Опитах се от своя страна да се свържа с тези „народни съдии“, мътните ги взели.

— Искали сте да водите преговори с тези терористи? — попитах учудено.

— Да — каза той направо. — На всички е ясно, че това не са обикновени терористи. Това е политическо дело, Саша.

Разбрах, че показанията му нямат оперативна ценност, и затова след няколко дежурни въпроса прекратих разпита. Втори в списъка ми беше партньорът ми по делото, членът на моята бригада, специалният следовател от Московската прокуратура Костя Дяконов.

— Бих искал да знам доколко сериозни са подозренията ти — каза той. — Трябва да го разбирам в смисъл че ме изхвърляш на пълна скорост, така ли?

Той също беше изплашен и не можеше да отговори смислено на нито един въпрос. По това време вече по телефона ме намери главният прокурор и поиска незабавен отчет за извършената оперативна и следствена работа. Имайки предвид, че с този отчет го чакаха възможно най-горе, трябваше да бъдат представени пълен набор следствени мероприятия. От своя страна министърът на вътрешните работи проведе съдържателна беседа с Шура Романова, която веднага пристигна при нас, за да призове другарите да проявят висока съзнателност.

— Това е, Турецки — каза ми тя. — Ако твоите „стрелци“ вземат още някого на мушка, смятай, че и двамата с теб сме изхвърлени без компенсация.

— Гответе се, Александра Ивановна — съкрушено отвърнах. — Във всеки случай ще направим двоен банкет. Вярно, мислех, че до пенсията ми остават още дваайсет-трийсет години, но може да съм сбъркал бройката.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя. — Напоследък всички в това дело се занимават само с това, да изучават следите. А полза никаква.

— Това е престъпление от нов тип.

— Абе кого го вълнува? — каза Шура. — Длъжни сме да разкрием убийството и да им предоставим виновните, а желаещи да разискват състава на престъплението ще се намерят и без нас.

Погледнах я изпитателно:

— А какво бихте казали, Шура Ивановна, ако предположа, че в това дело пряко са замесени структури на властта?

Тя присви очи.

— Кого имаш предвид? Говори конкретно.

Въздъгнах.

— Ако знаехте само как ми е омръзнало! Басирам се на бутилка, че това е просто предизборна провокация.

Тя се почеса по носа.

— На бутилка, казваш?

Намери ни Грязнов. Някой от оперативните работници му беше дал бутилка бира и той пиеше от шишето пред очите на началничката.

— Имаме нещо — каза той. — Видели са го тоя тип. Среден на ръст, набит, със спортно телосложение...

Аз неволно изсумтях и Шура ме погледна.

— Тази фигура май ти е позната, а?

— Има си хас — измърмори Грязнов.

— Само тихо — казах аз. — Досега работеше с пистолет, но почеркът си е почерк. Искам да проверя дали моите умници ще могат да го установят.

— Кой е това в крайна сметка бе? — нетърпеливо попита Шура.

— Можете да докладвате на началството, Шура Ивановна — казах аз. — Личността на престъпника е установена. Това е небезизвестният Бейби.

— Аха — успя само да каже тя.

— Все пак това не са наши клиенти — каза Грязнов, клатейки глава. — С тях трябва да се занимават от контраразузнаването. Интересите им са само политически!

— Александра Ивановна, потвърди — казах аз и взех от Грязнов протокола за оглед на местопроизшествието. — Току-що казах същото.

Извинете ме за момент.

Лариса и Серьожа, естествено, бяха тук и разпитваха лицата, които бяха в течение за довеждането на Стукалов. Освободих ги от това задължение, като ги задължих в минимални срокове да идентифицират престъпника по тяхната компютърна схема. Вероятно в предложението ми имаше момент на предизвикателство, защото Лариса се подсмихна.

— Да — казах аз. — Някои обстоятелства позволяват да бъде хвърлена светлина върху проблема, но бих искал да знам отговора на вашия телевизор.

— Ще бъде изпълнено — сухо каза Серьожа, но Лара не издържа и каза:

— Няма място за съмнение, Александър Борисович. Това е Бейби.

— Ще ви представим пълен отчет — прекъсна я Серьожа, взимайки от мен купа протоколи от разпитите на свидетелите. — Още тази вечер.

— Действай — казах аз вече без ентузиазъм.

Спешното заседание при генералния се състоя около четири часа следобед. Отивах на него с лека душа, защото герой на деня предстоеше да бъде прокурорът на Москва, а аз имах коз: вече почти знаех убиеца. Така и стана, около столичния прокурор се събраха тъмни облаци, а моето съобщение за Бейби прозвуча, като че ли вече сме го заловили. Въпреки това и аз си го отнесох — за пасивно водене на делото и липса на ясен план за следствени мероприятия, а също и защото по недоглеждане бях допуснал конвоирането на подследствения на безсмислен разпит, завършил със смъртта му. Усетих върху себе си внимателния поглед на Меркулов (това беше условен знак) и решително станах.

— Тогава трябва да направя изявление — казах аз, като неочаквано уплаших генералния прокурор.

— Какво значи това, Турецки? — попита той. — Какво изявление? Недоволен ли сте от нещо, или не ви задоволяват условията на работа? Може би искате да ви преместим в друга сфера на работа?

— Струва ми се — започнах аз, — вече за никого не е тайна, че става дума за грандиозна политическа провокация. Винаги съм бил

далече от политиката и затова няма да мога да определя кои течения се борят, но че в делото са замесени интересите на властта, е безспорен факт. За разследването на подобни дела вече не ми стигат възможностите на федералната прокуратура, трябва да се обединят усилията на най-различни служби. В частност, необходимо ни е да проникнем в тайните на службите за сигурност. Не може да се задоволяваме да работим с доброжелатели, трябва ни официални форми на сътрудничество. Моля, този въпрос да бъде поставен пред правителствените кръгове. Епохата на Големия брат, така ми се струва, си отиде безвъзвратно и службите за сигурност са длъжни да отговарят на въпросите на прокуратурата също толкова обстойно, колкото и всички останали ведомства и обикновените граждани.

Пламенното ми изказване предизвика всеобщо одобрение. Прокурорът на Москва, който почувства подкрепа в думите ми, решително взе моята страна и веднага се оплака от московското управление на контраразузнаването. Никой не се опита да защити контраразузнавачите и това беше особено показателно. В крайна сметка генералният прокурор завърши заседанието и се отправи към горните етажи в приповдигнато настроение, породено от възможността да прехвърли отговорността върху съседното ведомство.

Меркулов ме заведе в кабинета си, като по пътя се поинтересува от подробностите на извършеното убийство. Спомнях си пророчествата ни и бих могъл да се възхитя от точността на нашите прогнози. Но за съжаление това чувство не възникна в мен.

— Какво искаш от ФСК? — попита той направо. — Да кажем утре, когато президентът ревне по тях, какво ще поискаш на първо място?

— Убийците на капитан Ратников — казах аз.

— Ас какво ще ти помогне това да намериш убийците на Кислевски, Гудимиров, Маркарян?

— Не разбираш ли? — учудих се аз. — Бейби е пряко свързан с това убийство!

— Бейби е само изпълнител — каза Костя. — Случайно се е оказал в системата на „Съда на Народната съвест“. А сега се бориш срещу тях, срещу тези номенклатурни борци за народното щастие. И когато хванеш Бейби, той с нищо няма да ти помогне да ги доближиш.

Нещо повече, не знам защо, но съм сигурен, че той ще стане следващата жертва.

Аз бавно смлях новото пророчество на началството, вдигнах учудения си поглед към Костя и казах:

— Но в такъв случай Бейби трябва да загине от нашите ръце?

— Точно това имам предвид — мрачно кимна Меркулов.

26.

Отново вестниците излизаха със заглавия, в които се скланяше името на „Съда на Народната съвест“, а от екраните на телевизорите несериозни коментатори плашеха зрителите с фантастичните си хипотези. Вече бяха плъзнали слухове за разрастване на движението, появили се бяха листовки, подписани от СНС в провинцията, които заплашваха с разправа местните далавераджии и мутри. Реакцията на обществеността напълно съответстваше на плановите показатели, но този успех не радваше кой знае колко Феликс Захарович. Бяха настъпили други времена.

Сега вече не му беше до своеволие, Феликс Захарович почувства, че го следят, буквално на следващата сутрин. Именно почувства, а не забеляза визуално. Това беше инстинктът на стар чекист. Но продължаваше да живее както преди, разхождаше се в градинката, купуваше си вестници от будката и ги четеше, седнал на пейката. През деня отиде на кино, гледа някакъв скучен филм за разложението на нравите и мафията, а когато се върна вкъщи, завари в апартамента си гости. Това бяха Секретарят, генерал Чернишов и одевешната свръзка, с когото се срещаше на Востряковското гробище, бившият му сътрудник Ваня Лихоносков, сега заможен финансист, един от директорите на преуспяващ концерн, търгуващ с нефт.

— Какво има? — изплашено възкликна Феликс Захарович, като ги видя.

Уплахата беше изключително изкусна, така че Секретарят даже се усмихна много самодоволно.

— Не ни ли очаквахте? Това е учудващо, Феликс Захарович. Трябваше да ни очаквате.

Феликс Захарович отиде до бюрото, седна в креслото и известно време идваше на себе си. Всъщност, въпреки че ги очакваше, трябваше му известно време, за да се съсредоточи.

— Според инструкцията — проговори той — не се допускат никакви контакти в рамките на три денонощия след извършването на акцията.

— Разбира се, как можахме да забравим — иронично възкликна Секретарят. — Вие сте познавач на инструкциите. А какво казват инструкциите относно нарушаването на решение на Съдийската колегия?

— Доколкото разбирам — бавно произнесе Феликс Захарович, — решението на Съдийската колегия е блестящо изпълнено. Всички вестници са пълни с най-благоприятни коментари.

— Решението на колегията се отнасяше не само за екзекуцията на Стукалов — каза Секретарят, — но и за ликвидирането на Бейби.

— Така ли? — попита Феликс Захарович. — А на мен ми се стори, че смъртта на Бейби произтича от невъзможността да се измъкне оттам. Но ние успяхме да го направим.

— Стига, Феликс — каза Валя Лихоносов. — Не ни прави на глупаци.

— Трябва да предадете Бейби, Феликс Захарович — произнесе Чернишов. — Сега това е просто необходимо.

— Необходимо? — изненада се Феликс Захарович. — И какво поражда тази необходимост?

— Колко пъти да обясняваме? — възкликна Секретарят. — В материалите на същия този проект, с който толкова се гордеете, необходимостта от ликвидирането на агентите е обоснована най-решително. Това е постулат на любимия ви Синюхин! И много справедлив при това. Но вие решително отказвате да ни разберете! Неволно възникват най-фантастични подозрения.

Лихоносов изсумтя при тези думи и Феликс Захарович, съобразявайки в каква област се разпростира фантазията на колегите му, чак се изчерви.

— Нашият човек в прокуратурата увисна — започна да обяснява генерал Чернишов. — Трябва да му дадем шанс. Той трябва да се добере до Бейби и да го ликвидира.

— А защо не Дюк? — попита Феликс Захарович. — Ето ви подходяща фигура за първата жертва.

— Между другото, аз също държа на кандидатурата на Дюк — каза Чернишов. — Но вашето упорство, Феликс Захарович, предизвиква само ответната реакция. Колегията настоява да бъде отстранен Бейби. Вие самият предизвикахте това.

— Можехте да бъдете по-снизходителни към легендарния си герой — каза Феликс Захарович. — Той току-що свърши такава работа!

— Какво има Феликс? — изведнъж не се стърпя Лихоносов.

— Какво си се хванал за него? Тази твоя тайна вече става нетърпима!

— Защото — да! — сближих се с него — не издържа и възкликна Феликс Захарович. — Защото е мой агент, аз го намерих и възпитах, той ми е като син! Не искам да го принасям в жертва заради някакви съмнителни психологически авантюри!

И тримата го гледаха изумено.

— Феликс — каза Лихоносов, — та това е вашият проект! Ти самият с такова упоение говореше за органичното социално устройство!

— Аз и сега не се отричам от органичното общество — развълнувано отвърна Феликс Захарович. — И работя за него с всички сили. Но за кого го строим, ако ликвидираме собствените си хора? Дайте ми поне някакво обвинение по техния адрес, но не! Висша целесъобразност!

— Достатъчно, Феликс Захарович — снизходително произнесе Секретарят. — Вие самият току-що предложихте за жертва Дюк, въпреки че неговата вина с нищо не е по-голяма от тази на вашия Бейби. Не, тук не става дума за хуманни интереси, а за съвсем конкретен човек, когото искате да отървете. И точно на вас, ветеранът на движението, това най-малко ви прилича.

Феликс Захарович въздъхна тежко и кимна.

— Да... Може би сте прави.

— Ще предадеш ли Бейби? — попита Лихоносов.

— Тебе пък какво те засяга, Ваня? — изглежда го с досада Феликс Захарович. — И без това правото ти да си тук е доста спорно.

— Беше — каза Лихоносов.

— Трябва да знаете — каза Секретарят почти тържествено. — На заседание на кадровата комисия беше решено да ви дадем заместник. Сам разбирате, възрастта ви вече не е като преди. С напредването на проекта ще се наложи още по-голямо налягане на силите. Иван Аркадиевич, когото добре познавате и който също ви познава добре, ще започне да усвоява вашия опит, за да ви замени, когато се наложи.

Феликс Захарович се усмихна иронично.

— Благодарен съм на Председателя за неговата загриженост.

— Впрочем Председателят беше против — каза Чернишов. — Смяташе, че ще го приемете като опит да бъдете изтикан от организацията. Но трябва да разберете, Феликс Захарович, не можем да разчитаме на късмета. Никога не се знае какво може да стане.

— Според устава на нашата организация — каза Феликс Захарович — можете да ми назначите заместник само при личното ми съгласие.

— Да — каза Секретарят. — Така че ни кажете, съгласен ли сте или не?

Феликс Захарович не отговори веднага. Естествено, той си даваше сметка за прекия смисъл на това назначаване. Страхуваха се, че в един прекрасен момент той ще откаже да ги снабдява с кодова информация и тогава дейността на организацията ще загуби всякакъв смисъл. Всички тези кодове бяха не само ключ към разгадаването на проекта, но и ключ към финансовото обезпечаване, ключ към банките, към добре скритите материални средства, към цели конспиративни групи, бездействащи до определен момент, но винаги готови да изпълняват устава. Това беше замисълът на Егор Синюхин — да ги уравнил чрез пълномощни поръчения, за да създаде по този начин основа за единство. Сега Феликс Захарович все повече чувстваше как изпада от това единство, как срещу него насъскват младите и бързи адепти^[1] и разбираше, че както организацията без него ще изпита известни трудности, така и той в изолация ще бъде лишен от смисъла на съществуването си.

— Съгласен съм — каза той. — Дори ми се струва, че Ваня Лихоносов е най-подходящият за това.

Секретарят сви устни, а Лихоносов се усмихна благодарно. Генерал Чернишов веднага вметна:

— Ето, ако можехме по същия начин да решим и втория въпрос, напрежението, раздиращо организацията на сегашния етап, би могла да бъде намалено в известна степен.

— Да — каза Феликс Захарович. — Не можех да не помисля за това. Фактически вече се сбогувах и съм готов да се разделя с него, колкото и да ми е болно. Готов съм да предам Бейби.

— Прекрасно — възкликна Секретарят, макар и с престолено въодушевление. — Давайте адреса. С него ще се занимават специалните части.

— По какъв начин ще стигне тази информация до властите? — попита Феликс Захарович с тон на човек, останал без сили.

— Анонимно обаждане по телефона — каза Секретарят сърдито. — Няма смисъл да споменавам, че това ще е обаждане за нашия човек. Феликс Захарович кимна.

— Добре. Кога ви трябва?

— Незабавно — каза Секретарят.

Феликс Захарович намери сили да поклати упорито глава.

— Не — каза той. — Само не и сега. Утре, ако искате.

— Прекрасно — каза генерал Чернишов. — Дайте ни го утре. Ще се обадите по дежурния телефон и ще дадете адреса на този човек. Става ли?

Феликс Захарович не отговори, само кимна.

Секретарят и Чернишов станаха, сбогуваха се и си тръгнаха, но Ваня Лихоносов остана. Именно той затвори вратата след гостите, после се върна в стаята и седна на един стол.

— Разбери ме правилно, Феликс — произнесе той с нотка на вина. — Не съм играч. Сам знаеш отношението ми към всички тези началници. Спокойно си седях на мястото и нямах никакви грижи, но ме извикаха, просветиха ме относно твоята умора и ме назначиха. Ако мислиш, че се опитвам да ровя под теб...

Той очакваше, че Феликс Захарович ще го прекъсне, но Феликс не каза нищо и Лихоносов млъкна. Настана неудобна пауза.

— Двамата трябва да решим — каза Лихоносов — как ще се занимаваме с всичко това. Нали разбираш, и без това си имам достатъчно грижи.

— Да, разбира се — съгласи се Феликс Захарович. — Трябва да го обмислим добре. Това е много важно и сериозно.

— Естествено — потвърди Лихоносов, без да забелязва подигравката.

— А ето откъде ще започнем — каза Феликс Захарович и стана.

Той включи персоналния си компютър, почака, докато се зареди, и повика Ваня Лихоносов.

— Ти си банкер, нали — каза той. — Значи имаш компютърна грамотност.

— Разбира се — кимна Лихоносов. — Дори моята машина е доста по-прилична, не го казвам, за да те обидя.

— За отчетите пред Контрольора се използва телефонът — започна да обяснява Феликс Захарович. — Всеки ден номерът е различен. Общо са, струва ми се, трийсетина. Неправилно определеният номер автоматично те препраща в режим на повторна проверка и за един месец изпадаш от кръга на доверените лица.

— Отчиташ се направо пред Контрольора — с разбиране произнесе Лихоносов.

— Това не е само отчет — каза Феликс Захарович, — а и диалог. Мога да задавам въпроси, да изразявам някакви изисквания, да обръщам внимание на недостатъците.

— И как ти отговарят? — ухили се Лихоносов.

Той, както и повечето сътрудници от средното звено, беше убеден, че контролиращите органи представляват нещо като олимпийски богове, които виждат всичко и неминуемо наказват престъпниците.

— Гледай — каза Феликс Захарович и започна да определя номера за днешния ден.

Лихоносов внимателно наблюдаваше всички негови действия и ги фиксираше в паметта си. Не беше трудно да се ориентира в програмата, но там имаше нюанси, уловки за профаните, защитаващи секретността. Старецът не бързаше да споделя с него тайните на тези уловки.

— Ето — каза Феликс Захарович, когато на екрана се появи телефонният номер. — Благодаря.

Той набра номера и се чуха сигнали.

— Имай предвид — каза Феликс Захарович, — трябва да се броят сигналите. Ако са повече или по-малко от седем, отчетът се отменя.

Лихоносов изсумтя и поклати глава.

— Докладва Франта — произнесе Феликс Захарович в слушалката. — Току-що ме навестиха Секретарят, Разпоредителят и Свързката, назначен с решение на Колегията за мой заместник. По тяхно настоятелно искане бях принуден да се съглася с ликвидирането

на Бейби. Започвам запознаването на Свръзката с практиката на работата с Архива. Считам за необходимо да се даде на Свръзката ново обозначение. Нека той сам го определи.

И предаде слушалката на объркания Лихоносов. Той попита:

— Какво да говоря?

— Назови новия си прякор — каза Феликс Захарович.

— Какъв нов прякор?

— Измисли си. Това е система прякори за Контрольора, трябва да е различна от останалите системи. Каквото и да е, хайде!

Лихоносов посумтя, въздъхна и каза в слушалката:

— Говори... Лихач. Започвам да усвоявам новата работа. Няма какво друго да докладвам, край.

Той погледна въпросително Феликс Захарович, който се усмихна и каза:

— Затвори телефона.

Излязоха заедно и Феликс Захарович се възползва от колата на финансиста. Лихоносов сам караше беемвето си, уверено и ловко се включи в потока минаващи коли и се понесе, изпреварвайки всички, като някакъв млад тузар. Феликс Захарович се поусмихна.

— Ама наистина си Лихач^[2] — каза той. — Хвърли ме до метрото.

— Следят ли те? — попита Лихоносов съчувствено.

— Ти знаеш по-добре — измърмори Феликс Захарович.

Той се разтвори сред тълпата пътници, предприе редица действия, за да се изплъзне от евентуални преследвачи, излезе в центъра и известно време внимателно се оглежда дали след него няма опашка. Едва тогава взе такси и тръгна към Нина.

След като се убеди окончателно, че не го следят, той се обади у тях от външен телефон. Докато звучаха сигналите, той се вслушваше в ударите на сърцето си. Сега беше готов открито да тръгне срещу цялата организация и това беше Рубиконът, след който връщане нямаше. Обади се Аня.

— Да, вкъщи си е — отвърна тя с нежното си детско гласче. — Готвим обяда. Да я извикам ли?

— Да — каза Феликс Захарович.

Колко странични хора неволно са въввлечени във вътрешните им дразги, помисли си внезапно Феликс Захарович. Ето и тази Аня,

лепката, също ще пострада за нищо. Тя не си и представя, че след няколко минути ще остане съвсем сама.

— Слушам те, дядо — чу той niskия глас на Нина.

— Слушай, дъще, много внимателно ме слушай — каза Феликс Захарович. — Помниш ли, като ти разказвах за времето на цъфтене на кактусите?

След кратко мълчание тя отвърна:

— Да, помня... Наближава ли?

— Да. Среща по нулевия вариант.

— Мога ли да... се сбогувам?

— Не. Времето тече, Нина. Действай.

Той затвори.

Не му се наложи да чака дълго, десет минути, не повече. Нина излезе и тръгна по улицата към тролейбусната спирка. Феликс Захарович я настигна и взе сака й.

— Привет — каза той.

Нина кимна мълчаливо, прикривайки учудването си. Феликс Захарович замислено вървеше до нея. Нина също мълчеше. Те стигнаха до тролейбусната спирка и зачакаха.

— Какво се е случило? — попита тя след известно време.

— Непременно ли искаш да знаеш? — нервно се усмихна Феликс.

— В рамките на позволеното — каза Нина. — Имам право да знам дали аз съм направила грешка и органите са ме засекли, или твоите колеги са започнали някаква многоходова комбинация.

— Колегите — каза Феликс кратко.

Нина се усмихна тъжно.

— Знаех си, че така ще свърши — въздъхна тя.

— Откъде би могла да го знаеш?

— Ти си идеалист, дядо — каза Нина. — Напълно игнорираш човешката природа. Създали сте система, забравяйки, че елементи на тази система са хората.

— Напротив — упорито каза Феликс. — Целият проект се гради именно на човешкия фактор.

— Тогава и моята смърт е била заложена в него, така ли?

— Възможно е — каза той. — Но не в такава форма. Вероятно наистина би трябвало да загинеш в хода на някоя акция, но това щеше

да стане без мошеничества и лъжи. Нали разбираш, не може безнаказано да убиваш хора, които се охраняват по този начин. Рано или късно щеше да дойде края ти. Но те бързат и затова звучат фалшиво. Аз смятам, че системата не търпи фалш.

— Значи ти също си чакал края ми? — замислено попита Нина.

Феликс не отговори. Разбира се, би могъл да възрази и това възражение идваше от дълбините на душата му, но дори своята искреност той смяташе в случая за фалш. Нека момичето си мисли каквото иска.

— И какво сега?

— Имаме няколко варианта за изход — каза Феликс Захарович. — Ще използваме най-простия. Ти просто сменяш начина си на живот. Отсега нататък Нина Ратникова е изчезнала, блъснал я е трамвай, удавила се е... Правя ти нови документи, нова легенда, всичко.

— Ще я търсят — проговори Нина.

— Кой? — попита Феликс. — Съседите? Аня ще каже, че си заминала за известно време. Ще продадем квартирата чрез посредници, всичко ще бъде законно.

— Аня ще ме търси — каза Нина. — Привърза се към мен.

— Аз ще поговоря с нея — каза Феликс. — Тя е добро момиче, трябва да разбере.

Нина го изгледа с крива усмивка, но не каза нищо.

— С две думи — каза той, — започваш нов живот. Ще видим с какво ще се заемеш в него.

— Не се самозалъгвай, дядо — каза Нина. — Каквото и да започва, аз вече си имам работа. Чакам адреса на Люсин.

— Да, да — кимна той. — Не съм забравил.

Дойде тролейбусът и те се качиха заедно с останалите пътници.

---

[1] Последователи. — Б.пр. ↑

[2] Бързак. — Б.пр. ↑

Демаршът ми на оперативното съвещание при генералния прокурор има решително въздействие и още на следващия ден в кабинета ми се появи майорът от контраразузнаването Николай Скачков с предложение за сътрудничество. Костя Меркулов ми разказа впоследствие, че генералният се е изказал много остро на върха за противодействието на службите за сигурност срещу следствието, водено от федералната прокуратура. Майорът беше толкова енергичен и благоразположен, че почувствах угризения на съвестта.

— С две думи, нещата стоят така — казах аз, след като го запознах с работите ни. — Трябва да знам действително ли там е имало чекисти и ако да — кои са били те. В края на краищата Щърбавия като агент на местното управление на контраразузнаването е бил длъжен да напише до началството докладна за извършеното престъпление. Не може да не са я изискали! Следователно не може да не са знаели, че е избито цяло семейство!

— Логично — съгласи се майор Скачков. — Но компютърната връзка с регионалните управления още не е установена както трябва и ако днес изпратим запитване, след един месец ще ни помолят да уточним по същество операцията. Нали разбирате, става дума за честта им.

— Не разбирам — казах аз. — Искате да кажете, че всичко е безнадеждно?

— Изобщо не твърдя, че всичко е безнадеждно — възрази майорът. — Само че оттук, от Москва, не можем да решим проблема ви.

Спомних си колко ловко щракаше по клавишите на компютъра Дмитрий Сергеевич и изпитах силното изкушение да оспоря твърдението на Скачков. Но след като размислих, реших, че още едно пътуване в Краснодар няма да е излишно, ако в него вземе участие майор Скачков.

— Добре, кога заминаваме? — попитах решително.

— Къде да заминаваме? — пообърка се той. — Извинете, но не мога да замина никъде, имам си достатъчно работа и тук. Но мога да ви предложа протекция...

— Протекция? — попитах аз. — Аха. Значи протекция...

Усмихнах се изразително, поклатих глава и посегнах към телефона. Той ме наблюдаваше с нарастващо безпокойство.

— Къде искате да се обаждате?

— Съгласно субординацията — казах — на началството си. То ще се свърже с президентските структури, а оттам вече ще дадат указание на вашето началство. Както се полага.

— Чакайте, Александър Борисович — спря ме той. — Аз не отказвам да ви помогна! Но вашето дело няма нищо общо с мен, защо трябва да пътувам там?

— Николай... тъ?

— Виталиевич — подсказа ми той, продължавайки да се усмихва ласкаво.

— Николай Виталиевич — казах аз. — Разбирам, че в случая нямате нищо общо, но, надявам се, и вие разбирате, че делото действително е от особена важност. Това не е мой каприз, генералният прокурор всеки ден звъни в президентската администрация с отчет и затова сме длъжни да действаме максимално ефективно. Разбирам, вашата протекция може да помогне, но няма да ускори нещата.

Той се намръщи, но кимна разбиращо. Естествено, беше се надявал да се ограничи с добър съвет и обаждане в краснодарското управление, но разбра правилно ситуацията и затова не се съпротивлява дълго.

— Кога искате да заминете? — попита той с въздишка.

— Следобед има самолет — казах аз. — Съвсем наскоро ходихме. Между другото там вече е истинска пролет.

— Поне това е приятно — кимна Скачков.

За да съчетая практическите действия с възпитателните функции, реших да взема със себе си Серьожа Семенихин. Те вече съвсем бяха прегрели, работейки на аритмометрите си по две смени с напразната надежда да изловят Бейби от списъците на личния състав на армията, службите за сигурност и милицията, но замисълът им не успя, понеже мрежата им не беше подходяща. Машината им даде списък от няколко хиляди възможни Бейби, а нямаха критерии, по

които да го съкратят. Лара вече го беше разбрала, но Серьожа по силата на особения си характер не се предаваше и за да го отвлека от фиксидеята му, наредих веднага да се приготви за командировка — за да прочесваме краснодарското КГБ. Той прие подадената ми за помощ ръка с достойнство, давайки да се разбере, че работата над списъците ще продължи след завръщането му.

Вече нямах време да отида до вилата и затова звъннах на съседите, за да предупредят мама и Ирина, че заминавам в командировка за няколко дни. Помолих особено да обърнат внимание на факта, че по тези места вече е пролет и смятам малко да хвана тен.

Присъствието на Серьожа Семенихин в малката ни експедиция по никакъв начин не трогна майор Скачков, той се запозна вежливо с него, след което престана изобщо да го забелязва и се обръщаше само към мен. По пътя към аерогарата той живописно охарактеризира въртележката в контраразузнаването, започнала след разгонването на КГБ и продължаваща и сега. Оказа се, че самият майор е привлечен в органите от гранични войски, където бил политработник, и политическото му минало силно му пречи.

— Стандартно мислене — говореше той с досада. — Щом е зекапече, значи е безделник и връзка. Още ме тормозят с призови да се повишава политическия дух.

— А всъщност? — с интерес попита Серьожа.

— Времето се разваля — разсеяно отвърна той. — Да не вземем да заседнем тук.

В самолета зае мястото до мен и аз се изплаших от нова порция вътрешнослужебни откровения, но той проспa целия полет, предоставяйки ми възможност да прочета криминалето, с което се бях запасил за из път. Серьожа Семенихин прелистваше списание на английски език и бях готов да се обзаложа, че то беше компютърно. С две думи, всички чудесно си прекарахме времето и когато вечерта се оказахме на Краснодарското летище, там беше истинска пролет.

Този път ни посрещна заместник-началникът на местното управление на контраразузнаването, като в държането му към Скачков забелязах известна раболепност, въпреки че заместникът беше полковник, а гостът само майор. Впрочем и двамата бяха цивилни и отношенията им също бяха далеч от армейския устав. Заместникът активно се интересувахе от нашата работа, но успя да ни предложи и

басейн, и сауна, и дори приличен ресторант. Скачков отвърна, че това би било чудесно, но още не знаем как ще сме с времето.

Беше късно вечерта и след като ни докара в хотела, полковникът взе Скачков със себе си. Отчитайки обстоятелството, че двамата се бяха запознали буквално пред очите ни, тази късна среща сигурно беше предизвикана от леката паника в редовете на местните контраразузнавачи във връзка с пристигането на столичния майор. Изглежда, че работата не беше само в броя на звездичките на невидимите пагони.

На сутринта майорът изглеждаше свеж и енергичен, явно късният разговор беше причина за доброто му настроение. Отправихме се директно към началника на управлението и бяхме приети незабавно. Началникът беше от младите, но вече придобиваше нужната солидност в речта и жестовите.

— Управлението на Краснодарски край е обновено наполовина — каза той, след като обяснихме каква е задачата ни. — Навремето тук излязоха наяве такива работи! Разбира се, възможно е да са ставали подобни неща, каквито споменахте, борбата е била на живот и смърт.

— Кой би могъл да ни помогне за изясняването на ситуацията? — попитах аз.

— Ами Андрей Фьодорович — посочи той полковника, който ни беше посрещнал. — На него възложихме да се грижи за вас, с него и решавайте всички въпроси. Ако възникнат проблеми, обръщайте се към мен без всякакви... Заинтересовани сме по-скоро да изживеем предишните грехове, дори и да не сме замесени в тях.

Не е минало чак толкова време, мислех си аз, минавайки в съседния кабинет — този на Андрей Фьодорович. Как успяха да се обновят така решително?

— Е — попитах полковника, — тук наистина ли всички са нови хора?

— Абсолютното мнозинство — отвърна той.

— А защо се наложиха такива промени?

Той посумтя смутено.

— Промените в обществото. — Той се усмихна широко. — Между нас да си остане, но местните комитетчици изгърмяха с пълна сила, както се казва. Тази същата комисия ги съсипа.

— Коя комисия? — не разбрах аз, помнейки добре, че по данните на Дмитрий Сергеевич комисията на Соснов само им беше поразвалила кефа.

— Депутатската — каза полковникът. — Сигурно го познавате, депутатът Вадим Сергеевич Соснов.

Обърках се.

— Но аз разполагам с данни, че работата на комисията не е предизвикала големи сътресения.

— Нека първо уточним за коя комисия става дума — доброжелателно се усмихна полковникът. — Отначало депутатската комисия разследваше делото за продажба на оръжие. Там нашият комитет се водеше само като изпълнител и затова действително нямаше големи сътресения. Но по-късно беше създадена още една комисия, вече не депутатска, а по прякото поръчение на президента, но по инициатива на същия този Соснов, за разследването изключително на вътрешни работи на комитета. Работата на тази, втората комисия протичаше в условията на най-строга секретност, така че е възможно да не знаете нищо за нея.

— Действително, нещата стоят точно така — кимнах аз. — А вие, господин майор, какво знаете за това?

— Нали ви казах, тук бяха открити значителни нарушения.

— Значи в първия случай Соснов е спасил честта на комитета — отбелязах аз, — а във втория пак той го е съсипал?

— Така стана председател на комитета — каза полковникът.

— Може ли да се запознаем с материалите на втората комисия?

— Разбира се — усмихна се полковникът. — Работите ли с компютър?

Погледнах мълчаливия Серьожа Семенихин и забелязах как той веднага се ободри, изправи се в креслото и важно си поправи очилата.

— Напълно — казах аз.

Отидохме в компютърната зала и седнахме пред машината. Отначало майор Скачков наблюдаваше действията на Серьожа с известна снизходителност, но след като той премина няколко прага на секретност, се оживи, заинтересува се и започна да задава въпроси. Серьожа беше пхнал дъвка в устата си и затова отвърщаше кратко и малко отвисоко. Полковникът, който седеше отстрани, не разбираше нищо и затова се усмихваше поощрително.

После Серьожа щракна нещо и от принтера започна да излиза хартия.

— Александър Борисович, това ще ви интересува — съобщи той.

Оказа се, че това е протоколът на комисията, където черно на бяло пишеше, че дискетата, съдържаща оперативна информация с компрометиращ характер, е била връчена на депутата Соснов от един от сътрудниците на местното управление на службите за сигурност, но е изчезнала от вещите на депутата след обиска вечерта преди убийството на капитан Ратников.

— Интересно — отбелязах аз. — Делото за убийството на капитана още не е било завършено по това време, но до него така и не е стигнала информация.

— И без това всичко е било ясно — отвърна полковникът.

— Ето още нещо — каза Серьожа и принтерът изкара още един интересен документ.

Оказа се, че по време на работата на първата комисия депутатът Соснов е бил шантажиран от отделни работници на управлението, заплашващи да разкрият сътрудничеството му с КГБ в качеството на сексот.

— Само че той се оказал твърд и непоколебим боец — приповдигнато завърших аз.

— Но е било точно така — внимателно отбеляза Скачков, усетил иронията.

— Серьожа — казах, — дай имена. Кого е завлякъл лично с тази дискета и кой би могъл да му се противопостави решително.

— Не разбрах — каза Серьожа.

— Накратко — казах аз. — Кой е убил Ратников?

— Виждам, че продължавате да настоявате на своята версия — съдържано произнесе Скачков, — но признайте, че за това няма основания.

— Не, защо — възрази благодушният заместник-началник. — Всичко е било възможно.

Обновявайки предишния състав на управлението, новите нямаха нищо против да изровят повече компромати срещу предишните. Като всички кагебисти и те страдаха от неизживян комплекс за малоценност.

— Готово — каза Серьожа безизразно.

С нетърпение чаках новият лист да се появи от принтера. Той се оказа документ, изброяващ установените неблагоприятни дела на някакъв началник-управление, чиито подчинени бяха уличени в пряка престъпна дейност. Той се обвиняваше и в използването в качеството на агенти на различни аморални личности, например Виктор Юхнович по прякор Щърбавия. Този началник-отдел се беше отровил предвидливо, но подчинените му бяха минали под ножа.

— Серьожа — казах развълнувано, — скачай в личните дела!

— Това едва ли е възможно — усмихна се Скачков.

Серьожа Семенихин изсумтя и започна да действа с компютърната мишка. Винаги го наблюдавах с голям интерес. В това имаше, бях длъжен да призная, нещо творческо. Ако и престанеше ритмично да движи челюсти, бих го нарекъл в такива моменти вдъхновен. По свой начин, разбира се.

— Хм — измърмори майор Скачков и аз разбрах, че Серьожа е преодолял техните секретни бариери. — Изглежда, полковник, че ще трябва да преразгледаме нашите достъпи.

— Мога да ви уверя, че при нас всичко е по устав — каза полковникът.

— Александър Борисович, намерих — обяви Серьожа и в гласа му долових тържество, нещо, което не беше характерно за него — той проявяваше емоции изключително рядко.

— Откри ли убийците? — попитах аз, развълнуван не по-малко от него.

— Брей, веднага убийци значи — промърмори Скачков.

— Да — каза Серьожа. — Засега те са само заподозрени. Сега ще ги изкарам на принтера.

— Кои са те? — притесни се и полковникът.

— Успокойте се, Андрей Фьодорович — каза Скачков, усмихвайки се широко. — Става дума за лица, чието участие в това дело би могло да е вероятно.

Принтерът изкара четири страници, на всяка от които имаше откъси от личните дела на сътрудници от местното управление на службите за сигурност. И четиримата бяха крайно несимпатични личности и на всеки от тях бяха прикачени по няколко обвинения в извършването на престъпления с различна тежест. Убийството на

капитан Ратников не им беше инкриминирано, за него изобщо не ставаше дума в доклада на втората, президентската комисия.

— Всички те вече са уволнени — не без облекчение отбеляза полковникът.

— Това ви прави чест — казах аз.

— Успокойте се, Александър Борисович — меко каза Скачков: — Наистина искаме да ви помогнем, нали виждате. Я дайте насам.

Той взе принтерните извадки от личните дела и ги прелисти, държейки ги на известно разстояние, като всички, страдащи от далекогледство.

— Кошмарни личности — каза той. — Вие, Александър Борисович, смятате, че някой от тях влиза в прословутия „Съд на Народната съвест“, така ли?

— Не е изключено — казах, като най-малко смятах да им давам някакви обяснения.

— Да — каза Скачков. — Вярвам, че такива типове могат да убият всеки. Може ли да научим по-нататъшната им съдба, Андрей Фьодорович?

Полковникът на свой ред прегледа документите и сви рамене.

— Тук е казано, че материалите са предадени в прокуратурата. Вероятно трябва да се попита там.

— Колко странно — усмихна се Скачков. — Връщаме се в прокуратурата. Надявам се, Александър Борисович, че там вече няма да ви трябва помощта ми.

— Благодаря ви, Николай Виталиевич — отвърнах аз също така учтиво. — Много ни помогнахте. Откъде бих могъл да се обадя по телефона?

— Ще ви заведе — с готовност стана полковникът.

— Господин полковник — обади се героят на деня Серьожа Семенихин. — Ще ми позволите ли да поработя още малко с вашите данни?

Полковникът за момент се смути, но се натъкна на изразителния поглед на майор Скачков и отвърна:

— Разбира се, заповядайте. Ще ви помогне нашият сътрудник старши лейтенант Харченко. Витя, помогни на другаря, ако се наложи.

Младежът с бяла престилка, който работеше наблизко, се откъсна неохотно от своя компютър и отвърна:

— Слушам, другарю полковник.

По нещо той ми напомни самия Серьожа.

Обадих се в Москва на Меркулов, разпитах го за местния прокурор и едва тогава позвъних в родственото заведение. Обаждането ми изплаши местните работници и за да се срещне с мен, прокурорът дойде на работа, ставайки едва ли не от болничното легло.

Преди всичко ги успокоих, отрекох всякаква инспекционна мисия и ги помолих да отворят отдавнашните дела за разследването на дейността на сътрудниците на местното отделение на службите за сигурност. Прокурорът, омотан в мохерен шал въпреки явната пролет, ми каза:

— Добре си спомням онази шумотевица, Александър Борисович. Трябваше да бъдат наказани за назидание и в същото време да не се предизвика съмнение. Официалните лица настояха за закрито съдебно заседание, което допълнително придаде на делото дух на сензация.

— Каква беше присъдата?

Прокурорът сви рамене.

— Отначало върнаха делото за доразследване. Следствието беше бързо и много повърхностно, кампания, така да се каже, за отстрел на кагебисти. А съдиите бяха със стара закалка, за тях КГБ е умът, честта и съвестта на правовия ред. На двама дадоха по две години условно, а други трима направо ги оправдаха заради липса на улики. Разбирате ли, просто започнаха да мотаят делото, а когато Соснов си замина, го прекратиха.

— Но управлението все пак са го разгонили!

— Това е работа на Вадим Сергеевич — каза прокурорът със задоволство. — Той доведе тук самия министър на Държавната сигурност. Да, хубав ветрец подухна тогава... — След споменаването на ветреца той се закашля, заровен в кърпичката си.

Всъщност прокурорът кратко и ясно ми разказа всичко, което ми трябваше. Групата кагебисти са били съдени за валутни машинации, рекет и шантаж на длъжностни лица, с една дума, за злоупотреба със служебното положение. Никой не свързваше това дело за злоупотреби с убийството на капитан Ратников и семейството му. Благодарих на колегите за предоставената ми информация, сбогувах се и си отидох в хотела.

От стаята си се обадох на своя познат от предишното ми идване майор Демьонок от управлението на МВР и той веднага се сети кой съм.

— Вече ми доложиха за вашето идване — съобщи той. — Но ми казаха, че този път сте по линия на контраразузнаването.

Не седнах да се отчитам пред него за свършената работа, само го попитах дали му е известно нещо за съдбата на лицата, открити от нас в кадровия архив на службите за сигурност. Той си записа всички фамилии и обеща да се обади на следващия ден.

28.

Аня не можа да заспи цяла нощ. Неочакваното заминаване на Нина и отсъствието ѝ без всякакво предупреждение много я безпокоеше. Тя просто не можеше да си намери място, а на сутринта дори реши да не ходи на работа, понеже се надяваше, че Нина може да се обади и да обясни изчезването си. От време на време си въобразяваше някое нещастие и започваше да плаче.

Когато сутринта при нея дойде Феликс Захарович, Аня го посрещна обляна в сълзи.

— Къде е тя? — настойчиво питаше Аня. — Знаете ли нещо? Кажете ми бързо!

— Спокойно, мила — започна да я успокоява Феликс Захарович. — С нея всичко е наред... В смисъл че е жива и здрава. Всъщност тя ме прати, за да те успокоя.

— А не можеше ли да се обади? — попита Аня горчиво обидена.

— Не, не можеше — отвърна Феликс Захарович.

Той самият също беше в трескаво състояние, но по друга причина. Започвайки активни действия срещу организацията, той изведнъж установи, че не е обмислил всичко докрай. Сега търсеше изход от задънената улица, в която се беше вкарал сам.

— Ти си ѝ приятелка, нали? — попита той.

— Да — кимна Аня. — Близка.

— Представи си, че над нея е надвиснала опасност.

Аня се уплаши.

— Каква опасност? Това е Льоша, нали? Той ли я заплашва?

Феликс Захарович се намръщи.

— Какъв е тоя Льоша?

Аня се нацупи.

— Моят съжител... Изгони ме от къщи.

— Как така те е изгонил от къщи? — не разбра Феликс Захарович.

— Изгони ме и край — измърмори Аня.

Феликс Захарович настоя за подробности и Аня последователно му разказа и как съжителят ѝ я излъгал, регистрирал се, а после я изгонил, и как Нина се застъпила за нея и как я изнасилил, и как Нина после го пребила. Феликс Захарович я слушаше и се учудваше как съдбата сама му подсказва по-нататъшните ходове.

— Не, Анечка, уви. Твоят Льоша е просто дребен мерзавец, нищо повече. Нина я заплашват истински бандити.

Историята, която ѝ разказа, беше измислена буквално по пътя за насам, но изглеждаше напълно реално. Нина се оказа свидетелка на страшно престъпление и бандитите я търсеха с цел да я отстранят. Той назова дори престъплението — разстрелът в ресторант „Нарва“ на петима мафиоти от хора на конкурентна групировка. За това престъпление много се говореше в Москва. Във всеки случай Аня прие всичко на доверие, очите ѝ се разшириха, дишането ѝ се учести и я вълнуваше само едно:

— И какво ще прави тя сега, а?

— Временно — каза Феликс Захарович, — докато милицията издирва престъпниците, тя трябва да се крие. После всичко ще си дойде на мястото. Имай предвид, който и да те пита, не знаеш нищо за Нина.

Аня кимна.

— Предайте ѝ, че много я обичам и я чакам — помоли тя.

Феликс Захарович обеща. Помоли я да му сипе чай, внимателно продължи да разпитва за Льоша, за заниманията му, за приятелите му. Всичко ставаше много красиво.

Когато тази сутрин Льоша излезе на лаф на по чаша бира с приятелите си, той дори не обърна внимание на вехтото жигули, в което седеше белокосо старче. Старчето слезе от колата, взе със себе си голям сак, влезе във входа, качи се до жилището на Льоша и влезе, като използва ключа, акуратно иззет по време на посещението при Аня. Там той бързо отвори сака, измъкна коженото яке, с което Нина излизаше на акции, но вече без маскировъчните подплънки, хвърли на леглото черните очила, а раницата с пушката сложи в килера. После извади от джоба си лъщящ пистолет система „Макаров“ и го сложи в джоба на коженото яке. Затвори сака и излезе.

Този ден Льоша не бързаше да се прибира, защото случи на щедри приятели и вля доста бира. В състояние на леко опиянение той навести една своя позната, Галя, продавачка в магазин за спортно облекло, и потвърди поканата си за вечерта. Очакваха се и други приятели, така че Галя му даде пари за леко угощение.

Той напазарува в съседния магазин за хранителни стоки, не се сдържа, пийна още една бира и се върна вкъщи в добро настроение. Феликс Захарович, който седеше в колата от няколко часа, го сподирис с поглед, изпълнен с ненавист.

Той се измъкна спокойно от колата, раздвижи изтръпналите си крайници, отиде до уличния телефон и набра номера.

— Сервизна служба — обади се дежурният насреща.

— Здравей, драги — каза Феликс Захарович леко дрезгаво. — Имам поръчка за вас...

— Какво желаете? — попита дежурният.

Всеки ден им се обаждаха и по погрешка, и за такива случаи имаше дежурни уклончиви отговори.

— Началникът ви ме пита за адреса на моя човек — каза Феликс Захарович. — Каза, че му трябва добър паркетчик. Намерих му го...

— Паркетчик ли? — леко се обърка дежурният, но веднага някой му измъкна слушалката от ръцете.

— Да, какво за паркетчика?

— Има такъв — каза Феликс Захарович. — И точно сега си е вкъщи. Запиши си адреса.

И започна да диктува.

По-нататъшните събития се развиваха вече без негово участие. В четири часа следобед в московската градска прокуратура постъпи обаждане. Човекът се интересува как да намери следователя, който води делото за терористите. След кратко обсъждане обаждането бе прехвърлено на Костя Дяконов. Смяташе се, че той води това дело. В действителност след убийството на Стукалов той на практика беше отстранен от разследването. Костя вдигна слушалката и чу:

— Трябва ли ви Бейби? Знам къде живее.

Костя даде сигнал на колегите да определят телефона, от който се обаждаха, и попита:

— Имате предвид терориста Бейби, който е замесен в делото за „Съда на Народната съвест“, нали?

— Запиши си адреса — каза човекът отсреща и го продиктува.

После просто затвори. На Костя му донесоха резултата от проверката на телефонния номер. Оказа се, че са му се обадили от външен телефон, намиращ се вероятно на „Проспект Мира“. Той незабавно се втурна към прокурора на Москва, а когато се оказа, че го няма, нахлу при първия му заместник.

— Адресът на Бейби — каза той и сложи хартиятката пред заместника. — Току-що имаше анонимно обаждане.

— Стига бе, Костя — каза заместникът, който тъкмо пиеше кефир. — Знаеш ли Турецки колко такива анонимни обаждания получава?

— Знам — каза Костя. — Но точно такива досега нямаше.

Заместникът сви рамене.

— Действай тогава... Само би било добре да предупредиш Турецки, а?

— Той е в командировка — каза Костя вече на вратата.

Обаждането на спецследователя от Московската градска прокуратура вдигна подразделение на спецназ за залавянето на особено опасен престъпник. Още към пет часа блокът, в който живееше горкият Льоша, беше практически блокиран. Грязнов случайно чу за тази операция и дотърча, когато на спецназовците им даваха команда да нахлуят в апартамента. Слава умоляваше командира на отряда да отвори апартамента тихо и да залови Бейби жив, но аргументите му не бяха взети под внимание.

Феликс Захарович беше пресметнал всичко правилно.

Льоша, който се прибра подпийнал, отначало доста се учуди от появата на коженото яке в жилището му. След кратко колебание той го облече, повъртя се пред огледалото и реши, че съвсем не е зле. Помисли си, че някое от гаджетата му се опитва да го изчетка по този начин. След това съвсем случайно напипа тежестта в джоба си и измъкна оттам пистолета. Това изобщо не го уплаши, той се мислеше за опасен тип и реши, че пистолетът също е подарък. С две думи, когато баретите избиха вратата и нахлуха в апартамента, той беше с

кожено яке и пистолет в ръка. Разстреляха го на място, без дори да успее да гъкне.

Аня чу тропота на ботуши по стълбите и надникна от любопитство, но грубо я блъснаха назад и ѝ наредиха да затвори и да не се показва. После отгоре се чу грохот от изстрели и тя изпадна в истерия. Затова, когато Феликс Захарович ѝ звънна малко по-късно и ѝ предложи да я скрие за известно време извън града, тя веднага се съгласи. Излезе от входа, където тази вечер беше някакво вавилонско стълпотворение, и на предложението на кварталния да остане за разпит обеща да се върне след пет минути.

Феликс Захарович не изживяваше най-добрите времена в кариерата си. Чак когато операцията вече беше в разгара си, той с ужас се сети за Аня, която в подобна ситуация би могла да надрънка прекалено много и още веднъж разбра, че не трябва да се започва нищо в такова състояние. Решението изникна буквално по пътя, той я закара в Митишчи, където имаше наум необходимото убежище със сговорчива хазайка, остави Аня там и обеща да ѝ намери медицинска бележка за времето, през което щеше да отсъства от работа. Аня през цялото време се опитваше да му разкаже какво е станало през деня в техния вход, но така и не успя.

Грязнов влезе в апартамента на Льоша вече с оперативна група от криминалната милиция. Жилището миришеше на барут, стените бяха надупчени от куршуми, мебелите преобърнати. Грязнов по принцип беше против бруталните форми на задържане, а в този случай да не говорим. Като че ли стадо слонове си бяха правили дискотека.

Грязнов беше разстроен. Човекът с коженото яке, когото след предварителния оглед откараха в моргата, олицетворяваше за него целия период, в който криминалната милиция противостоеше на терористите, и този период беше завършил прекалено неочаквано и бездарно. В цялата история имаше нещо претупано и непрофесионално.

— Край — казваше възбуденият Костя Дяконов. — Делото е разкрито! И не само едно!

— Предадох го — въздъхна Грязнов. — Народна съвест... Боклуци миризливи!

— Още отначало казвах, че са измет — отвърна Костя Дяконов. — Всички тези приказки за народната съвест не са нищо повече от

маскировка. Не си ли съгласен?

Грязнов само сви рамене. Колкото до оперативните действия на спецследователя от Московската прокуратура Костя Дяконов, те също не предизвикваха симпатия у него. Според Грязнов операцията беше бездарно провалена.

— Ами ако обаждането беше фалшиво? — недоумяваше той. — А вие избивате вратата и нахлувате с автомати... Как може да го направиш, Костя?

— Не бях аз — възрази Костя, — а момчетата от спецназ. Дойдохме тук с кварталния да видим кое как е. Този тип никъде не работи, а си живее царски. Не е ясно как се е регистрирал. Съвпада по всички параграфи, разбираш ли? И момчетата решиха да щурмуват. Във всички вестници пише колко точно стреля, сам знаеш.

Грязнов огледа пистолета и пластмасовата торбичка.

— Явно не си сбъркал — каза той. — Същият „Макаров“ е. Със сърцето си го чувствам.

— Абе всичко е ясно — махна с ръка Костя. — Свърши Бейби. Край!

— Какво ли ще каже Турецки — каза Грязнов.

— Ще го изненадаме — заяви Костя весело.

Той имаше повод за веселие. Новината за унищожаването на опасния терорист бързо се разпространяваше из Москва. Още половин час след изстрелите пристигнаха репортери не само от московските вестници, но и от чуждестранните, хората от телевизията с камерите и лампите си, а след това и милиционерското началство. Началникът на Московското главно управление заедно с Александра Ивановна Романова, чинове от федералната прокуратура, хора от ФСК и прочие слуги на народа чак до отделни известни депутати. Тук, пред входа, даваха интервюта, коментари, правеха изявления. Костя Дяконов беше център на вниманието, снимаха го фотографии и телеоператори, думите му се излъчваха в цялата страна от останкинската програма.

Бързо откриха раницата с пушката и експертът веднага определи:

— Маузер, същият калибър. И оптически мерник... Тя е, Слава.

— Виждам, че е тя — въздъхна Грязнов. — А защо не се е отървал от нея?

— Ами пистолетът? — напомни експертът.

— Той е нещо друго — каза Грязнов. — А пушката е поръчка, това е Съдът на Народната съвест. По тези убийства още не сме намерили нито едно оръдие на престъплението.

— Издънил се е — сви рамене експертът криминалист.

— Така е — съгласи се Грязнов. — Здраво се е издънил.

Лара Колесникова също не си губеше времето напразно.

Тя успя да отиде на местопрестъплението, нареди всички протоколи да се пращат във федералната прокуратура, а не в градската и после веднага замина за хотел „Космос“, където намери Люся Бердянская.

Красавицата Марго беше „на лов“ в един от ресторантите и на появата на следовател от федералната прокуратура реагира съвсем не така, както би трябвало да реагира една съзнателна гражданка. Тя дори се опита да се скрие, но Лара успя да я хване.

— Без нерви — каза Лара, държейки я за ръката. — Трябваш ни за разпознаване. Бързо.

— Никого не познавам в този град — крещеше Люся. — Кого мога да разпозная? Пусни ме, куко...

Наложи се Лара леко да я разтърси и Люся разбра, че е минала мярката.

— Ако още веднъж се дръпнеш, ще те ловят от другата страна на Урал — каза Лариса.

— Добре де, добре — миролюбиво произнесе Люся. — Всичко разбрах. Значи сте го хванали Бебчо, а?

— Хванахме го.

— Ама нали се разбрахме, че аз нямам нищо общо — напомни Люся с укор. — Ами ако вземе, че излезе? После къде да бягам от него?

— Той е убит — хладно отрязва Лариса.

Люся я погледна изплашено.

Междувременно на местопроизшествието активно разпитваха съседите. Животът на хората, обитаващи блока, не се отличаваше със сплотеност и някои дори не можаха да си спомнят убийтия. Затова пък уверено твърдяха, че по-рано в този апартамент е живеело момиче на име Аня. Кварталният потвърди, че в жилището е регистрирана някоя си Анна Назарова, впрочем заедно с приятеля си Алексей Дуганов. По

какъв начин беше успял да се регистрира приятелят, никой не можеше да каже.

— Бутнали са на когото трябва — предположи съседът от същия етаж.

Той беше най-добре осведомен за пребиваването на Льоша в апартамента на Аня, защото веднъж, сам пийнал, реши да вземе отношение по шумното поведение на съседите. За това получи един по физиономията и сега беше изпълнен със злорадство и вяра в справедливостта.

Грязнов не напускаше квартирата на Льоша, чувствайки нещо пресилено в цялата работа и опитвайки се да анализира това чувство. От време на време оперативните работници го викаха да чуе отделните свидетелски показания, но засега това не изясняваше общата картина. Убитият често беше забелязван в компанията на млади хора, мотащи се около магазина за хранителни стоки и близката бирария. Веднъж слязъл от чуждестранна кола, карана от елегантна жена. На няколко пъти видели приятелите му да го влачат вкъщи пиян. Някак това хич не се вписваше в психологическия портрет на Бейби.

А наоколо страстите продължаваха да кипят, идваха и си отиваха отговорни чинове, щракаха светкавиците на фоторепортерите, телевизионните водещи набързо произнасяха текстовете си. Дроздов остави за момент делото за похитената любовница на известен борсов магнат и дойде лично да се увери в случилото се, но и той, за разлика от Дяконов не изпитваше удовлетворение.

И вече късно през нощта, когато цялата работа на местопроизшествието беше завършена, вратата запечатана и служебните коли си заминаваха в различни посоки, пред входа се появи Лариса Колесникова и хвана Грязнов за ръкава.

— Слава! О, извинете, господин майор...

— Нищо — изсумтя той. — Слава ми харесва повече. Какво, Турецки вече уведомен ли е?

— Не става дума за това — каза Лариса. — Закарах в моргата Люся Бердянская. Сещате ли се, свидетелката по делото на Маркарян. Тя беше видяла лицето на Бейби!

— И? — напрегнато каза Грязнов.

Лариса конвулсивно въздъхна и кой знае защо се усмихна.

— Не е той.

— Тъй! — проточи Грязнов и усети, че също започва да се усмихва.

29.

През една топла краснодарска вечер завърши, както го кръстих впоследствие, синият период на нашето следствие и започна розовият. Спях си спокойно, без да подозирам нищо лошо, което да се случва в момента в Москва, когато изведнъж ме събуди обаждане по телефона. Въпреки обширната си практика още не бях свикнал със среднощните обаждания и затова не реагирах много приветливо.

— Какво има?

— Извинете, търся Александър Борисович Турецки.

— Имате късмет — прозинах се широко. — Това съм аз.

— Познавате ли Сергей Андреевич Семенихин?

Кой знае защо реших, че това е някаква глупава шега, и незабавно започнах да ръся някакви идиотщини, в смисъл че познавам Сергей Андреевич Семенихин като непоправим алкохолик, злостен неплащач на издръжка и носител на вируса на СПИН. От другата страна, усетих аз, това направи някак странно впечатление.

— Извинете, обаждаме се от „Бърза помощ“. Сергей Андреевич е при нас с тежки телесни повреди. Помоли да ви съобщим.

Известно време идвах на себе си. Не мога да кажа, че в този момент особено се гордеех с чувството си за хумор.

— Дайте ми адреса — казах. — Идвам.

Прекалено смело обещах да пристигна веднага, защото се наложи дълго да ловя такси. Нощният живот в града напълно беше замрял и някаква случайна кола мина покрай хотела едва след час. Стигнахме посочения адрес и аз още дълго се опитвах да вляза в стаята на Серьожа, защото беше нощ и съседите му благополучно спяха. Дежурният лекар ми събщи, че травмите му са незначителни, има счупен пръст на крака и подозрения за сътресение на мозъка.

— Може ли да говори? — попитах аз.

— Да, вероятно, ако не спи. Чакаше ви и дълго не можа да заспи. Но сега може би вече е заспал.

— Проверете — казах аз.

Той влезе в стаята и излезе, според мен прекалено бързо.

— Спи — каза той. — Ще се наложи да почакате.

След него от стаята се чу нечий глас и лекарят смутено се изчерви.

— Май се е събудил...

Серьожа лежеше на леглото с превързана глава и синини под очите.

— Александър Борисович — хриптеше той, — трябва да ви кажа...

— Спокойно — наредих му аз. — Ще събудиш хората. Докторе, това легло на колелца ли е?

— Да не би да искате да го изкарате в коридора? — възмути се дежурният лекар.

— Точно това искам да направя — казах аз. — Помогнете ми!

Възмущението му се прояви под формата на някакво бълбукане, но вече бутна леглото и му оставаше само да помага. Изкарахме Серьожа в коридора и аз седнах на един стол до него.

— Говори сега — казах аз. — Кой беше?

— Останали са като платени агенти... — заразказва Серьожа. — Намерих ги в списъка на действащите агенти с нови прякори.

— Кой? — попитах.

— Уволнените... След съда са ги взели отново на работа, разбирате ли?

— Разбирам — съгласих се аз. — Но съдът ги е оправдал, Серьожа. Даже биха могли да подадат насрещен иск за компенсация на щетите. Тук няма престъпление.

— Виновни са в по-сериозно престъпление — упорито отвърна Серьожа. — Иначе защо ме нападаха?

— Значи те са те нападнали? — попитах изумено.

— Да. Чух прякора Пилето.

— А как са узнали всичко толкова бързо? Имам предвид твоята причастност към следствието.

— Изтичане — каза Серьожа.

— Какво искаха от тебе?

— Просто пиянска истерия. Обвиняваха ме, че такива като мен са им съсипали живота. Същият този Пилето беше готов да ме убие, но приятелите му го отведоха.

— Чудна картинка — казах аз.

— Александър Борисович — уморено прошепна Серьожа, — ако сега ги притиснете, може да научим за капитан Ратников.

— Наистина ли?

— Не искам да ви уча. — Серьожа страдалчески се намръщи. — Просто го направете, моля ви. Притиснете ги.

— Да — казах аз и станах. — Трудно е да се устои на вълшебната думичка. Пак ще намина.

Влязох при дежурния лекар, който се готвеше да си легне на кушетката, показах му удостоверението си и седнах пред телефона. Преди всичко вдигнах майор Скачков и го запознах със състоянието на нещата. Втори задействах дежурния в управлението на ФСК и поисках в болницата да дойдат отговорните лица. После по същия начин вдигнах началството на градското управление на МВР. Пред тях възникна страшна картина — специален следовател от Генералната прокуратура е пребит в поверения им град. Паниката беше значителна и скоро в болницата се появиха и заместник-началникът на ФСК, и заместник-началникът на градското управление на МВР полковник Коршиков, с когото също вече се познавах. Изглеждаха много зле.

— Наредих да се усили патрулирането — съобщи Коршиков. — Вече имаме първите задържани. Колегата ви ще може ли да ги разпознае?

— Ще може — казах аз, — когато хванат когото трябва. Андрей Фьодорович, трябва да ви кажа, че изтичането на информация е станало във вашето учреждение.

Контраразузнавачът се изчерви от притеснение.

— От какво произтича това? — попита той мрачно.

— От показанията на потърпевшия — отвърнах аз. — Пребили са го същите тези сътрудници, чиито дела гледахме днес заедно.

— Не може да бъде — уплашено смотолеви той.

— Нещо повече — казах аз, — тези славни момчета продължават да са на служба при вас, в списъка на тайните агенти. Бъдете така любезен да предоставите адресите им на органите на милицията, за да бъдат задържани незабавно.

До мен изникна майор Скачков, който ме слушаше строго и внимателно.

— Невероятно — каза той. — Андрей Фьодорович, вие знаехте ли нещо за това?

— Как бих могъл да знам? — каза контраразузнавачът, едва ли не плачейки. — Работата с агентите се провежда на ниво лични контакти! Да не би да ми докладват кого си вербуват?

— Успокойте се, Андрей Фьодорович — с ласкава загриженост произнесе полковник Коршиков. — Наредете да ни дадат адресите и всичко ще свършим сами.

Бях готов да се обзаложа, че полковникът от милицията вътрешно ликуваше заради неприятностите на колегата си. Тъй като Андрей Фьодорович не бързаше с действията, Скачков му изтръгна слушалката на телефона. Той извика дежурния в управлението и направо му се разкрещя:

— Веднага намерете старши лейтенант Харченко и го докарайте в компютърната зала. Наредете му да отвори личните дела, които намери московският следовател. Чакам доклад до половин час!

Андрей Фьодорович само въздъхна дълбоко.

— Ситуацията става заплашителна — заяви Скачков, поглеждайки неприязнено Андрей Фьодорович. — Налице е именно това срастване на престъпните елементи с органите на реда, за което ставаше дума на последното съвещание.

— Знаете не по-зле от мен — озъби се Андрей Фьодорович, — че не е достатъчно да се смени началството. Местната система беше корумпирана от горе до долу, и не е възможно това да се промени мигновено с едно махване на вълшебната пръчица.

Полковник Коршиков се изкашля.

— За затвора плачат — каза той. — Е, да дигам ли ОМОН?

— Няма нужда — каза Скачков. — Сами ще ги приберем. Александър Борисович, не е ли по-добре да отидем в управлението на ФСК?

— Николай Виталиевич — намесих се аз, — нали разбирате, че престъплението има изключително криминален характер. Не виждам политически мотив. Няма нужда да безпокоим контраразузнаването. Единственото, което ме интересува, е изтичането на информация. Тези типове са научили за находката на Серьожа преди мен.

— Ще го изясним в най-скоро време — обеща Скачков.

— Би било чудесно — кимнах аз. После се обърнах към Коршиков и наредих:

— Извикайте ОМОН, господин полковник.

Старши лейтенант Харченко се появи на работното си място точно в определеното от Скачков време, но за да го допуснат до компютъра, беше необходимо като минимум присъствието на Андрей Фьодорович. Едва след това станаха известни адресите на предполагаемите престъпници и спецгрупите на ОМОН тръгнаха да атакуват. Тримата полусънени, смърдящи на алкохол мъже бяха доставени в дежурната част на градското управление вече на разсъмване.

— Да не сте изкукали, началници? — говореше единият от тях, известен при нас под прякора Мъжкия. — Да ни бехте оставили да се наспим, са да се говори с мен е безполезно!

— А какво искате? — интересувахе се вторият, по прякор Стършела. — Може да ми потрябва адвокат!

— Тъпанари — презрително процеди споменатият от Серьожа Пилето, мерзавец с действително ангелски вид. — Звъннете в кантората, там ще ви скъсат гъза...

Слушах ги и кимах. Коршиков седеше до мен на масата, а в стаята, освен нас бяха главорезите от ОМОН.

— Накратко — казах аз, — кантората се отрича от вас, момчета. С такава измет, викат, си нямаме работа. Сега ние ще се занимаваме с вас.

— Кой си ти бе? — изгледа ме с недоумение Мъжкия.

— Хайде, Сергей Николаевич — предложих на Коршиков, — вземете този недоспал младеж, а аз ще си оставя Пилето. Нека господин Стършела почива засега.

Разотидохме се по кабинетите и се хванах с Пилето. Както и предполагах, той беше лидерът на цялата компания, бивш капитан от службите за сигурност, груб и прост. Още не разбираше съвсем положението, в което се беше оказал, и точно от това трябваше да се възползвам.

— Не ти върви, пиле — поклатих глава със съчувствие. — Набутал си се в опасна работа. Следователят, дето си го смазал снощи, е фрашкан до ушите с пълномощия. Разследва се дело за държавен тероризъм, схващаш ли какво те е подбрало?

— Да ви сера на тероризма — нагло отвърна той. — И нищо няма да кажа. Нощните разпити са забранени от закона, ще се оплача на прокурора.

— Това не е разпит — казах аз. — Просто разговор. Разпитът ще е в Москва. Знаеш ли какво представляват психоделическите методи на разследване?

Това му направи впечатление, очите му зашариха уплашено. Има си хас! И аз бих се изплашил, защото също си нямах понятие какво представляват психоделическите методи за дознание. Измислих ги преди една минута и звучеше добре.

— Занасяш ме нещо — направи той гримаса. — Какво общо имам аз?

— Нали ти обяснявам — търпеливо направих нов заход. — Следователят идва да рови по дело, по което министърът два пъти на ден се отчита пред президента. А вие му скачате. Случайно ли е?

Той помълча, гледайки ме с ненавист. Напълно допусках, че е бил готов да убие Серьожа Семенихин. Така за нищо, просто защото му се иска.

— Стига ме притиска, началник — каза той. — Какво искаш от мене?

— Бихте ли следователя? — попитах направо.

— Е? — каза той. — Не сме го убили.

— А кой ви насочи?

— А — сети се той, — продължавате да чистите органите? Без мен.

— След петнайсет минути и без теб ще научим — казах аз.

— Тогава няма смисъл да питаш — отсече Пилето.

— Е как да го определя това? — попитах. — Тероризъм? Бандитизъм?

— Обикновено хулиганство — каза Пилето. — Той ни нагруби и на нас малко ни кипна.

Поклатих глава.

— Искаш да си живееш добре. Но няма да те оставя. Ще те разнищим напълно, с всички забравени истории. Нали разбираш, по това дело ни трябват жертви.

Говорех очевидни гадости, но това беше игра и трябваше да я играя по правилата, които му бяха известни. Така че той ме разбра правилно.

— Защо озверя, началник? Къде съм ти пресякъл пътя?

— Дреме ми за тебе. Но ти се оказа крайният. Знаеш ли какъв подарък ти се готви? Убийство при утежняващи обстоятелства.

Той се изплаши, това беше очевидно. В неговите очи бях истински паяк, какъвто и трябва да бъде следователят, и намеренията ми на паяк изглеждаха много убедително.

— Какво убийство? — изхриптя той.

— Сам знаеш — казах. — Убийството на капитан Ратников.

Гледах го внимателно и не можех да не забележа как искрата на искрено недоумение премина в явно облекчение. Пилето не беше замесен в това убийство, но знаеше нещо за него.

— Брей, докъде стигна — каза той подигравателно. — Само че го няма майстора, господин следовател. Опитвах се да ми прикачат това дело, ама се отказаха.

— Кой се е опитвал? — попитах недоверчиво.

— Намериха се доброжелатели — криво се усмихна Пилето. — Не като тебе, душегубецо. Правителствената комисия ми го прикачва тоя капитан, ама не успя.

— Соснов ли? — попитах аз.

— Той, милият — изхриптя Пилето с омраза. — Колега!

— Те не са успели — казах, — може аз да успея.

— Сети се — промърмори Пилето. — Какво си се хванал с тоя капитан, чичка? Разкрито е делото!

— От кого? — искрено се изумих аз.

— От когото трябва — отвърна той с неохота. — И онези момчета си получиха заслуженото. Всичко вече е приключено.

— Говори като хората бе! — не издържах и креснах. — Точно затова дойдох!

Той се усмихна криво.

— Ами попитай Соснов — каза той.

Веднага се успокоих. Депутатът Соснов отдавна привличаше следственото ми внимание и не можех да не се съглася с предложението на Пилето.

Влезе един сержант от милицията и сложи пред мен бележка от Скачков. Всъщност това беше цял протокол. Той действително беше открил, че от старши лейтенант Харченко информацията за работата на Серьожа Семенихин с личните дела на агентите е стигнала до някой си капитан Ованесян, който работел с тях и държал тримата изкъсо.

Той се уплашил, че грижата му за бившите колеги ще бъде разкрита, и се обадил у Мъжкия, за да го предупреди. Искал само да напуснат града за известно време. Те обаче за нещастие купонясвали с мадами и затова предупреждението било възприето много войнствено. Пилето сам разучил къде е отседнал московският следовател Семенихин и тримата тръгнали да си поприказват с него по мъжки. Чакали го във фоайето на хотела, пиейки бира. Веднага щом се появил, го хванали и го извели в задния двор. Желанието да го поизплашат прераснало в жестоко сбиване и Серьожа бил докаран в безсъзнание в болницата от „Бърза помощ“. Сега капитан Ованесян си посипваше главата с пепел и се кълнеше, че ги е взел на работа от състрадание.

Наредих да отведат Пилето в килията и излязох да се обадя на Скачков. Интересуваше ме какво е станало с останалите агенти, дадени под съд при онова паметно разследване. Скачков събщи, че компютърната зала пак е запечатана, но първото, с което ще се заемат там на сутринта, ще е информацията за съдбата на агентите.

Полковник Коршиков излезе, като се протягаше.

— Трябва да ви съобщя нещо, господин следовател — каза той.

— Да? Слушам.

— Забравих да ви кажа — добави той виновно. — Дойде информация от Москва... Убили са вашия Бейби при задържане.

— Как? — попитах аз. — Вече?

— Да — кимна утвърдително полковникът. — Не се ли радвате?

Не му отговорих. Какво да се радвам, след като в това пътуване търсех следите на същия този Бейби, когото без мен бяха открили, или по-точно убили в Москва. Бях крайно разочарован, но намерих сили да благодаря на полковника и го помолих за кола, за да ме закара в хотела да си доспя.

На сутринта първо отидох в болницата и се отбих при Серьожа Семенихин, когото така и бяха оставили на леглото в коридора. Той не спеше.

— Намерихте ли ги? — попита той.

— Намерихме ги — отвърнах. — Вече си признаха.

— А в убийството?

Поклатих глава.

— Не са те, Серьожа. Но ме насочиха как да намеря онези... Впрочем сега това вече не е толкова важно.

В очите му се мярна тревога.

— Защо да не е важно?

— Защото — казах аз, — докато ние се ровим тук в тези лайна, в Москва са намерили и убили Бейби.

Изведнъж забелязах как той си прехапа устната почти до кръв и уплашено попитах:

— Какво има, Серьожа? Да повикам ли доктора?

Той обърна към мен бинтованата си глава с подпухнали очи и се усмихна хладно.

— Това не е истина, Александър Борисович. Бейби е жив.

— Истина е, Серьожа. Цяла Москва вече шуми.

— Помнете ми думата — каза Серьожа.

Реших да не споря с него.

30.

Сега искаха от него подробен отчет за дейността на Алексей Дуганов, по прякор Бейби, с обезателно приложена биография, характеристика и детайлно описание на всичките му убийства. Проблемът беше, че Феликс Захарович не знаеше нищо за живота на Алексей Дуганов, освен епизодите, разказани от Аня Назарова. По всяка вероятност той се беше появил в Москва доста по-късно и в биографията му нямаше никакви следи от достатъчна физическа и професионална подготовка. Той беше просто жиголо, покорител на женските сърца и отгоре на това и пияница. Момчето беше пристигнало да си поживее красиво и беше сложно да го превърне във фатален убиец.

На помощ му дойдоха сутрешните вестници, където имаше не само изложение на проведената операция, но и предварителна информация за Дуганов. Роден в Тамбов, учил в техникум, служил в армията, в строителни войски. Женен, после разведен. У дома си се забъркал в някаква история с обири на апартаменти и заминал за Москва да се крие и да търси по-добър живот. Намерил го в лицето на Аня Назарова. Бил контактен тип, сприятелил се с всички пияндета наоколо. Жените му налитали като мухи на мед и той не им отказвал вниманието си. С малко повече ум и опит и би могъл действително да се нареди добре. Вестниците смятаха, че агресивността му е била в кръвта, но какво ги караше да мислят така, беше трудно да се каже.

На всичкото отгоре се появи Ваня Лихоносов.

— Знаеш ли вече? — попита той, носейки куп вестници.

Феликс Захарович студено кимна.

— Застреляли са го при задържане. Интересно се получава, а?

— Да — каза Феликс Захарович.

— Дори не си разстроен?

— Натам вървяха нещата — сви рамене Феликс Захарович. — Какъв е смисълът да протестирам?

— Той беше най-добрият ти агент — каза Лихоносов. — Сега можеш ли поне нещо да разкажеш за него?

Феликс Захарович посочи вестниците.

— Те ще ти разкажат всичко. Защо идваш?

Лихоносов сви рамене.

— Първо, за да изкажа съболезнования. Разбирам колко се беше привързал към него.

— А второ?

— Второ, изпълнявайки решението на колегията, длъжен съм да поема длъжността твой заместник, Феликс. Разбрах се във фирмата за днес сутринта. Можем да започваме.

Това беше съвсем не навреме.

— С компютъра се оправяш — каза Феликс Захарович. — Побърникай малко сам. Аз трябва да си направя сутрешната разходка, да мина по магазините.

— Ако искаш, да отида? — предложи Лихоносов.

Феликс се усмихна благодарно, но поклати глава.

— Това ми е разходката. И без това не излизам от къщи дни наред, а ти искаш да ми отнемеш последната възможност.

Разходката като такава действително съществуваше, но през последните дни Феликс Захарович я беше позарял. Имаше си достатъчно други грижи. Той влезе в няколко магазина колкото да отбие номера, после мина през черния вход на един от тях и излезе в двора на кооперацията, където държеше конспиративна квартира с телефонен секретар. Очакваше обаждане от Нина, но тя мълчеше и това го безпокоеше. Информацията за убийството на „Бейби“ не можеше да не е стигнала до нея. Вместо това пък беше записано гневното обаждане на хазайката от Митишчи.

— Знаете ли, Глеб Евгениевич, уморих се вече от вашата подопечна. Тя постоянно е в истерия, плаче през цялото време... Погледна телевизора, дето говореха за убийството на терориста, и оттогава плаче. Болна ли е нещо?

Седнал в служебното кресло в мизерната конспиративна квартира, Феликс Захарович изведнъж осъзна, че не е майстор на оперативните мероприятия. И въпреки че постановката с Льоша мина гладко, проблемите нарастваха с всяка изминала минута. Трябваше да направи нещо с Аня. Трябваше да се обясни с Нина. Накрая, тази квартира беше служебна, тук можеха да дойдат чужди хора и да чуят

всичките му съобщения. Не беше готов сам да се противопостави на организацията.

Но трябваше да действа. Той се обади вкъщи, обясни на Лихоносов, че е срещнал свой познат и сега пие чай у тях, след което тръгна за Митишчи. Когато пристигна там, дълго чака местния автобус и стабилно го намачкаха в блъсканицата. Налагаше се да изтърпи всичко това, защото не беше сигурен дали колата му не е натъпкана с някаква електроника. Накрая се добра до нужната къща и ридаещата Аня се нахвърли върху него с упреци:

— Искам вкъщи!... Не искам да оставам тук!... Къде е Нина?... Защо го убиха, кажете ми!

И всичко това беше придружено от конвулсивни хлипания, сълзи и активна жестикулация. Феликс Захарович търпеше.

— Ти не разбираш — каза той тихо, но многозначително. — Как мислиш, кой го е убил?

— Кой? — озадачено попита тя.

— Мафията — каза Феликс Захарович. — Търсели са Нина.

— Но по телевизията казаха, че някакъв терорист...

— Това е за глупаците — пренебрежително махна с ръка Феликс Захарович. — Било е нападение на група гангстери, а чак след това са се изтресли баретите. Льоша са го убили бандитите, но за следствието е по-добре да се смята, че не е така. И ти искаш да се върнеш в такъв напрегнат момент?

Аня въздъхна конвулсивно и изхлипа.

— Не знам... Страх ме е. Защо са го убили?

— Премахнали са го като свидетел — промърмори Феликс Захарович. — Стой тук и не си показвай носа навън. Там вече са по следите им, само трябва да се изчака малко. Нина ти праща много поздрав и те моли да ме слушаш.

— Можеше поне да ми напише бележка — обидено измърмори Аня.

— Каква бележка? — засъска възмутено Феликс Захарович. — Не разбираш ли колко е опасно?

Не разбираше, но беше готова да разбере. Този проблем се решаваше малко по малко, трябваше само да поощри търпението на хазайката към „бедното момиче“, като ѝ плати непредвидени

премиални, и тя се съгласи да се грижи за нея като за родна дъщеря. Феликс Захарович тръгна за Москва.

Наближаваше обедно време и той смело се върна вкъщи — Лихоносов трябваше скоро да си тръгва.

— Извинявай, Ваня, задачи — каза Феликс Захарович. — Ще хапнеш ли с мен? Наистина, имам само кефир и кифлички.

— Благодаря — отвърна той не без известно раздражение. — Порових се из програмата ти... Нима всичко това го е правил Синюхин?

— За него работеха пет института — топло каза Феликс Захарович. — Тук са заложени доста неща.

— И кога ще получа ключа? — попита Лихоносов.

— Когато му дойде времето — отвърна Феликс Захарович. — Искаш ли кефир?

— Благодаря — стана Лихоносов. — Диетата ми е по-различна. Кога ще се видим?

— Винаги съм на твоите услуги — каза Феликс Захарович.

— А знаеш ли — не го оставяше на мира Лихоносов, — въпреки че не можах да се промъкна през вашите бариери, успях да схвана това-онова. Програмата ти се развива.

— Това е невъзможно — твърдо заяви Феликс Захарович.

Лихоносов се усмихна тържествуващо.

— Е, поне успях да те учудя с нещо.

— Да, учуди ме — съгласи се Феликс Захарович. — Но засега няма да получиш ключа. Ако видиш Председателя, поздрави го.

Лихоносов измърмори нещо за довиждане и си тръгна.

Феликс Захарович спокойно си изпи кефира, замези с кифличка, прегледа вестниците, донесени от Лихоносов, и дори смяташе да си подремне. Но още след три минути отвори очи, защото разбра, че няма смисъл да се самозаблуждава. Трябваше да отиде при Нина колкото се може по-бързо.

Вече нямаше сили за обществения транспорт и след като провери дали не го следят, хвана такси. Шофьорът го изгледа с подозрение, защото имаше вид на беден пенсионер, но Феликс Захарович измърмори:

— Ще платя, ще платя...

Нина се криеше в едностаен апартамент в Югозападния район на Москва, но Феликс Захарович спря колата преди това и стигна дотам с автобус. Постоя предпазливо в съседния вход, за да провери още веднъж дали не го следят, и чак след това влезе в другия, където на единадесетия етаж се намираше апартаментът на Нина.

Течеше вторият ден от заточението ѝ, но това, което научи от телевизионните предавания за убийството на „Бейби“, я смая. Още повече се изуми, когато показаха снимката на Льоша. Разбира се, той беше голям негодник, но това не беше причина да го убиват. Дори имаше желанието да изтича навън, да се обади на Феликс и да поиска обяснения, но бързо разбра, че точно тя сега трябва да си седи вкъщи и да не се показва навън. Положението ѝ се беше променило кардинално и трябваше да реши какво ще прави по-нататък.

Когато се появи Феликс Захарович, тя си приготвяше обяд. Хладилникът беше претъпкан с полуфабрикати и готвенето не изискваше особени усилия.

— Ще обядваш ли? — попита тя, след като го поздрави.

Той я наблюдава известно време, мъчейки се да отгатне дали днес е гледала телевизия или не.

— С удоволствие — отзова се той на поканата. — Има ли нещо с мляко?

— Каша — отвърна Нина и започна да топли млякото.

— Каква си домакиня — похвали я Феликс Захарович. — Апартаментът веднага живна.

— Само избърсах прахта и измих пода — каза Нина. — Чай или кафе.

— Според мен тук кафето е някак гадно — каза Феликс Захарович. — А чаят е приличен. Дай ми чай.

Беше нещо като детска мълчанка, кой няма да издържи пръв и ще проговори. Феликс Захарович чак се усмихна и Нина го забеляза.

— Радва ли те нещо? — попита тя. — Вероятно всичко ти е наред?

— Повече или по-малко — потвърди той.

— А къде е Аня? — попита Нина. — Къде я прати? В Салехард или Владивосток?

— Не чак толкова далече — усмихна се той. — Тя е в Митишчи, у една моя добра позната.

— Трябва да ти кажа — произнесе Нина, стоейки с гръб към него, — че вярвам в твоята порядъчност. Ако ѝ се случи нещо, това ще подкопае вярата ми.

— Стига глупости — каза Феликс Захарович. — За какъв ме смяташ?

Нина седна на табуретката срещу него и изпитателно го погледна в очите.

— Ти изобщо не го познаваше. Как ти дойде наум?

— Аня ме светна — каза Феликс Захарович. — Тъкмо си търсех кого да наиксна. Представяш ли си, смятах да използвам свои агенти, хора, които ми имаха безгранично доверие. Ето докъде бях стигнал.

— Феликс, скъпи — въздъхна Нина. — Нима не разбираш, че тази постановка няма да изкара дълго. Какво смяташ да правиш по-нататък?

— Времето работи за нас — каза той уверено. — Скоро ще започнат новите приключения на неуловимите и вече няма да им е до Бейби.

— А аз какво да правя?

— Да живееш. — Той се усмихна. — Заслужила си го, Нина.

Тя стана, отиде до печката и каза, стоейки с гръб:

— Не искам да те разочаровам, Феликс, но ми дължиш нещо.

Той го очакваше, но въпреки това отговорът му прозвуча рязко:

— Ти си се побъркала. Сега е невъзможно.

— Ти ми обеща — напомни му Нина.

— Но обстоятелствата се промениха...

Тя поклати глава.

— Нищо не се е променило, дядо. Аз съм жива и той е жив. Това не може да продължава дълго.

— Трябва да знаеш — каза Феликс Захарович. — Предадох им твоя „Макаров“. И якето, и пушката...

Тя го погледна изумено.

— Как можа, Феликс? Как го намери?

— Трябва да го криеш по-добре — раздражено произнесе той. — Открих ти скривалището още преди три месеца.

— Но нали знаеш какво значеше той за мен?

— Разбери, Нина — възрази той, оправдавайки се, — играта загрубя и не ми беше до самодейност. Трябва да повярват, че това е Бейби!

— Всичко развали. — Тя седна обречено.

— Престани да се правиш на луда. — Той скочи. — Измислила си светиня! Това спокойно може да бъде направено и с друго оръжие!

— Да — замислено каза Нина. — Нищо не разбираш.

— Разбирам, разбирам — раздразнено махна с ръка Феликс. — Всичките ми проблеми идват от това, че разбирам.

— Здраво ме подсече — каза Нина и стана да му приготи млечната каша.

Той я гледаше почти с възхищение.

— Слушай — предложи той. — Какво ще кажеш аз да го направя?

— Кое?

— Люсин. За да не рискуваш.

Тя го погледна насмешливо.

— Можеш ли да стреляш?

— Обиждаш ме — каза той. — Всяка година ни караха на стрелбището.

— Едно е на стрелбището — каза тя — и съвсем друго да гърмиш по жив човек.

— Ще се справя някак — безгрижно каза той.

Тя поклати глава.

— Това не е най-добрият начин да се проверяваш — каза тя. — Прекалено е сериозно. И за мен значи много.

— Ама не трябва да привличаш вниманието — почти простена Феликс Захарович. — Сега, когато смятат, че Бейби е мъртъв... Изчакай поне една седмица!

— Не! И така чаках прекалено дълго. И запомни, за тази работа ми трябва „Макаров“!

Той с труд си пое въздух и промърмори:

— Прави каквото знаеш. Да става каквото ще.

Тя се усмихна, сложи пред него кашата и каза:

— Добър апетит.

31.

Въпросът за личността на убития Алексей Дуганов се решаваше, колкото и да е странно, на разширено оперативно заседание при генералния прокурор. Току-що се бях върнал от Краснодар, оставяйки Семенихин на грижите на местното контраразузнаване, и междувременно установих, че неудостоените с внимание криминални кагебисти Чекалин и Тверитин, макар и да са получили условно по две години, са изпаднали от полезрението на краснодарската милиция и са изчезнали в неизвестна посока. Изведнъж почувствах, че най-последен съм по следите на убийците на капитан Ратников, но на кого ли бяха притрябвали сега те!

На съвещанието, където, освен прокурора на Москва и нас присъстваше и Александра Романова заедно с Грязнов, мненията се разделиха. На първо място на всички им беше ясно, че след всеруската шумотевица по повод ликвидирането на легендарния Бейби би било трудно да признаем, че малко сме сбъркали. Освен това налице бяха уликите: кожено яке, пистолет „Макаров“, пушка „Маузер“ с прекрасен оптически мерник. В друг случай това би било достатъчно. Но оставаше свидетелството на Красавицата Марго, проблемите с биографията му и най-главното — този младеж от Тамбов по никакъв начин не можеше да бъде свързан с делото на капитан Ратников.

Разбира се, прокурорът на Москва настояваше, че е убит именно Бейби, а всички сложнотии с биографията му са само маскировъчна легенда, разработена от опитни специалисти. Костя Дяконов също защитаваше пълната идентичност на Бейби, но това беше разбираемо, тъй като именно с този арест бе свързан главозамайващият му успех. Милицията си мълчеше, макар Грязнов да подхвърли, че делото не е завършено, Дюк е още жив, а с него и целият „Съд на Народната съвест“. Мълчеше и Меркулов, което немалко ме озадачи. След връщането си от Краснодар успях да отскоча до него с новините по делото за убийството на Ратников, но това въобще не му направи впечатление. Излизаше, че главният съмняващ се оставам аз.

— Нека да размислим разумно — казах. — Можете ли да си представите Бейби, който седи вкъщи пред огледалото с яке и пистолет, а и си държи пушката в килера. Съгласете се, това е немислимо.

— Вие, Александър Борисович, вече сте си изградили образа на опитен и решителен убиец — забеляза с усмивка главният. — А той също е човек, също си има слабости. Не е успял да се отърве от пушката и я е захвърлил в килера.

— Именно — добави прокурорът на Москва. — Спомнете си Стукалов как се надуваше пред камерите.

— Бейби не е такъв — намеси се Грязнов.

— Освен това — аз вдигнах листа с прясна информация — от Тамбов ми съобщават, че когато Бейби тук, в Москва, е убивал Горелов и Натансон, Дуганов нееднократно е бил викан за разпит в градското управление на МВР. Естествено, възможно е да е летял до Москва с нощния самолет и да се е връщал със сутрешния, но Натансон е убит посред бял ден. Освен това там няма подходящи полети.

— Това са само предварителни сведения — забеляза Романова. — Може би той не е никакъв Дуганов. Очистили са Дуганов, като е пристигнал в столицата, и са работили с неговото име.

— Разпознат е по снимка, Александра Ивановна — забелязах аз с укор.

— Ти пък все едно не знаеш как става — измърмори тя. — Въобще не мога да разбера за какво спорите. Истински ли е Бейби или не — това не променя нещата! Следствието продължава.

— Момент, Александра Ивановна — спря я генералният. — Това променя нещата, бих казал, из основи. Така практически се разкриват... тъ... — Той се опита да сметне наум и аз му подсказах:

— Четиринайсет убийства.

— Виждате ли? — каза той. — Триумф и възторг, може да се каже. Ами ако е обратното?

— Ако е обратното — направи равностметка Меркулов, — убили сме невинен човек.

Едва след това всички погледнаха Костя Дяконов и той силно се изчерви. Явно също беше разглеждал този вариант.

— Представете ли си какво ще стане в пресата? — замислено каза прокурорът на Москва.

— Щом стана дума, разрешете и на мен да кажа — не издържа Грязнов. — Разбира се, минала работа, не може да се върне назад, но всичко беше прекалено припряно. Барети, стрелба... Защо не го проследихте, не установихте контактите му...

— Добре знаете за какъв престъпник ставаше дума! — нервно възкликна Дяконов. — Особено опасен! Вие самите нарисовахте образа на някакъв супермен, стрелящ с двете ръце и винаги резултатно. Какво проследяване, когато той можеше да изчезне във всеки момент!

— Какъв е смисълът да говорим сега — въздъхнах аз. — Аз също съм виновен, тръгнах да пътувам, разбирате ли... Ако бях тук, щях да намеря някаква адекватна форма на арест.

— Естествено, сега е лесно да се приказва — озъби се Костя Дяконов.

Прокурорът на Москва решително стана.

— Другарю генерален прокурор, протестирам. Тук се подготвя истинска обструкция на действията на моя подчинен. Считам, че той е действал правилно, и ще поддържам своята гледна точка на всички равнища.

— Седнете — укроти го генералният. — Никой нищо не подготвя, сам разбирате, че нещата не са толкова прости. Но фактът си е факт, не можем да признаем публично грешката си. Такава вълна ще се вдигне, че ще ни отнесе всички.

— Не разбирам — намесих се аз. — Да търся ли истинския Бейби, или да закривам делото?

Генералният шумно въздъхна и кимна решително.

— Търсете, Александър Борисович. Продължете следствието. А вие, другари — обърна се той към представителите на градската прокуратура, — продължавайте разследването по своя линия. Мисля, няма нужда да ви предупреждавам, че става дума за строго секретна служебна информация.

— Ще го споменете ли горе? — попита един от заместниците на генералния.

— Ами — сви той рамене. — Ще кажа, че все още имаме настойчиви следователи, които не се задоволяват с постигнатото. Това е, другари, не ви задържам повече.

Той все пак задържа Меркулов и аз останах в коридора да го изчакам. Дяконов се върна, приближи се към мен и каза обидено:

— Какво правиш с мен, Саша? Да ме вкараш в затвора ли искаш?

— Жив да си ми, Костя — усмихнах се приветливо. — Но ми е жал за младежа, той наистина няма нищо общо. Станал е жертва на служебното усърдие.

— Ами пистолетът! — възкликна Дяконов. — Ами пушката! Нищо общо!

— Постановка, Костя, груба постановка.

Той махна с ръка и си тръгна. Другият Костя, Меркулов, излезе от кабинета на шефа след петнайсет минути.

— Мен ли чакаш? — попита той.

— Да, бих искал да получа някои обяснения — казах аз. — Ти на чия страна си, Константин Дмитриевич?

— На страната на закона — отвърна той с усмивка, докато вървеше заедно с мен по коридора към кабинета си. — Просто ситуацията е цугцвангова — каквото и да направиш, губиш.

— Къде си се разбързал? — попитах, едва успявайки да го следвам.

— Да, извинявай — каза той. — Имам отговорна среща, между другото по нашето дело. — Утре ще ти разкажа всичко.

— Чакай, Костя — опитах се аз да го спра. — Трябва ми достъп до депутата Вадим Сергеевич Соснов. Как да се добера до него?

Костя се спря заинтересуван.

— А какво искаш от него?

— Искам да го разпитам по делото за убийството на капитан Ратников.

Костя помисли и разбиращо кимна.

— Добре, ще се опитам да ти помогна.

Той си тръгна бързо, а аз останах. Подозренията ми относно вращаването му в корумпираната чиновническа система започваха да получават осезаеми доказателства.

В моя кабинет Грязнов подробно преразказваше на Лара драматургията на нашето съвещание. Лара го черпеше с кафе и той се беше размекнал.

— Секретна информация — започнах аз, вдигайки пръст.

— Току-що това си помислих — разбра ме Лара. — Имам приятелка в „Московски новини“, тя какъв репортаж би направила!

— Обади ли се на Серьожа? — попитах аз.

— Той се обади — отвърна Лара. — От управлението на МВР. Пука му на него за болничния режим, интересува го Бейби. Убеден е сто процента, че Бейби си е жив и здрав.

— Ако говорим в проценти — каза Грязнов, — аз бих оставил един-два за случайни съвпадения. Но действително е слаба работа!

— Защо мълча тогава? — попитах го с укор.

— Нали разбираш, действително не трябва да се вдига шум — каза Грязнов. — Направо ще ни погребат.

— Но нали е убит човек! — възкликна Лара.

Грязнов отпи от кафето си и кимна.

— Между другото, приятелката му е изчезнала някъде.

Набрах номера на майор Скачков.

— Николай Виталиевич — учтиво се обърнах към него, — пак е Турецки. Обещахте ми да погледнете за нашите момчета?

— Александър Борисович, драги — избуча Скачков недоволено, — тъкмо слизам от самолета, какво говорите! Но ще наредя.

— Знаете ли, аз също тъкмо слизам от самолета — казах. — Очаква се среща на върха и началството жадува да има козове в ръцете си. Помислих си, че и за вас ще е от полза, ако президентът научи за вашата оперативност.

Той изсумтя в слушалката.

— Добре, ще ви се обадя до един час.

Но за този един час събитията се развиваха непредсказуемо. От преминаващ товарен автомобил със закрыта каросерия във вратата на федералната прокуратура бе произведен изстрел от гранатомет, който я направи на трески. Преди някой да успее да се опомни, камионът зави зад ъгъла и изчезна. След половин час го намериха наблизо, на територията на някакъв строеж. След още един час от факса на дежурния изпълзя хартия с думите: „Това е за Бейби. Поздрави от Дюк.“ Незабавно откриха пощенския клон, от който беше изпратен този прост факс и там съобщиха, че „честитката“ е била подадена от весел младеж в дънково облекло, който твърдял, че става дума за раждането на дете. Въпросът за идентифицирането на Бейби постепенно се изместваше от проблеми от първостепенна важност.

Във всеки случай прокурорът на Москва не пропусна случая да ми се обади в кабинета и да изкаже съболезнованията си. Впрочем жертви нямаше.

Пак настана паника в органите на реда, патрулите бяха усилены, десетки подозрителни личности арестувани, бяха проведени редица хайки. Водещите на телевизионните новини говореха за начало на улични боеве. Веднага се обадох на вилата на съседите и предупредих жена си, че с мен и всички близки всичко е наред. Впрочем тя въпреки това нервничеше, като не пропусна случая да ми напомни колко е вредно това за нея.

Грязнов тръгна по следата като обучено гонче. Бързо се изясни откъде е откраднат камионът, по показанията на служителката от пощенския клон бе съставен фоторобот, десетки мобилизирани сътрудници на Московската криминална милиция и местните криминални отдели провеждаха обширни разпити на възможните свидетели. Намериха се хора, които бяха запомнили шофьора на камиона, пазачът на строежа бе видял престъпниците да се крият. По негови указания намерихме гранатомета във варела с дъждовна вода. Имаше и свидетели, забелязали от територията на строежа забързано да излизат двама души, единият от които в дънково облекло, и да се качват в спряла край пътя кола. Този с дънковото облекло дори радостно вдигнал ръка — затова го запомнили. После изровиха шофьора на задната кола — той беше запомнил няколко цифри. Това вече приличаше на нещо!

Никой не беше забелязал тази кола в близост до пощенския клон, но по описанието младежът с дънковото облекло можеше да бъде разпознат със стопроцентова сигурност. Това беше Дюк и милицията вече се приближаваше към него.

— Да, не е Бейби — повтаряше Грязнов като заклинание.

Огромният списък коли, даден от ДАИ^[1], бързо се топеше в резултат на оперативната проверка. Отпадаха коли от други марки, с друг цвят, намиращи се в ремонт, излезли извън града, стоящи в гаражи и прочие. Собствениците на останалите минаваха през ситото на проверката. Някой от тях, Дюк или шофьорът му, се предполагаше да е собственик на колата. Лично аз не бях убеден в това и бях склонен да предположа, че колата е открадната, но Грязнов твърдеше, че за такава работа крадената кола не става.

И което е най-учудващото, той се оказа прав. Бях до него в дежурната, когато той посочи с пръст едно име на екрана.

— Виж! — възкликна той.

Не го разбрах веднага.

— Какво? — попитах аз.

— Прочети това име — трескаво настоя той.

— Дукелски Юрий Кирилович — прочетох аз и съобразих: — Господи, Слава, та това е Дюк! Взел си е прякора от инициалите!

Грязнов не можеше да говори, само кимна тържествуващо.

— Но това е невъзможно — казах аз. — Кой постъпва така? Та това противоречи на всички закони на конспирацията!

— Той е! — отхвърли съмненията ми Грязнов. — Вземи попитай Лара, ще ти разкаже всичко за Дюк. Той е самонадеян, Саша! И това ще го погуби!

Моментално бе отворено досието на гражданина Дукелски и съмненията ми започнаха да отпадат сами. Той беше бивш петобоец, майстор на спорта, не работеше никъде, но живееше нашироко. Беше казал на кварталния инспектор, че охранява складове за стока, но тази информация така и не беше проверена. Привечер имахме снимка на Дукелски, много приличаща на фоторобота, а също така и показания на задържани за неговото поведение. Смятаха го за откачен и не всеки би се решил да влезе в конфликт с него. По ресторантите, където ходеше Дукелски с приятелите си, бяха пратени агенти на криминалната и много скоро го откриха в „Прага“. Някога ресторант „Прага“ се смяташе за филиал на КГБ, говореше се, че всички маси там се прослушват, а келнерите имат офицерски чин. По-късно никой не потвърди тази информация, но и никой не я отрече. Сега Грязнов стягаше за там оперативниците си, за да задържат Дюк.

Впоследствие Грязнов разказваше какво е станало. Дюк се веселял в компанията на две разкошни проститутки и често поглеждал часовника си. Бил нервен и под якето се забелязвал пистолет. Момичетата явно го познавали и се страхували, защото се държали раболепно. Хората на Грязнов бързо се облекли като келнери и точно там им била грешката, защото не могли да възпроизведат обучението на келнерите в „Прага“. В решителния момент нервите на един от тях не издържали и той изпуснал на земята поднос със съдове. Първото, което направил, било да погледне изплашено Дюк, и той разбрал

всичко. Спокойно бръкнал в джоба си и извадил граната Ф-2. Момичетата запищели от ужас, когато Дюк измъкнал пръстена.

— Спокойно! — креснал той. — Моля нервните да напуснат! Колко сте, началник? — попитал той пребледнелия келнер, измъквайки пистолета си от кобура на рамото.

В едната му ръка била гранатата с измъкнат предпазител, а в другата — пистолетът. Грязнов се хвърлил към него, но тълпата клиенти не му позволила да го направи бързо. Дюк стрелял по келнера, улучил го в рамото и тогава друг келнер, също от грязновската школа по обслужване, стрелял по него. Дюк се озъбил, паднал на масата и пуснал гранатата... От взрива били убити трима клиенти и ранени петнайсет души, включително хората на Грязнов.

Така славно и романтично загина в ресторант „Прага“ известният терорист Дюк.

---

[1] Държавна автомобилна инспекция. — Б.пр. ↑

32.

Нина научи за смъртта на Дюк от съобщение по радиото във влака. Тя пътуваше за Брянск в общ вагон — миловидна жена със син шлифер, с голяма чанта и работещото радио отначало страшно я дразнеше. Когато рано на сутринта след тежката нощ, прекарана в седнало положение, съседите отново пуснаха радиото, беше готова да направи скандал. Но в новините съобщиха за убийството на терориста Дюк в московския ресторант „Прага“ и всички мисли за скандал се изпариха. Последва предаване, изцяло посветено на проблема за „Съда на Народната съвест“. Нина като омагьосана слушаше разказа за това как трима терористи държали в напрежение цялата московска милиция и как накрая ги ликвидирали. Изброяваха се убитите, предимно представители на криминалната икономика, и някакви солидни социолози се опитваха да прогнозират развитието на ситуацията. Вече се говореше за действията на „Съда на Народната съвест“ в провинцията, което се приемаше там без рязко осъждане. Нечий опит да проведе анализ на общественото мнение доведе до смайващ резултат: повече от половината запитани одобряваха действията на терористите. Специалистите го обясняваха с липсата у нашите маси на правово съзнание.

Нина никога не се беше замисляла сериозно за кого работи. Знаеше, че при тези акции се реализира утопичната идея на Феликс за зараждането на ново органично общество, но как и защо трябваше да се зароди това общество, нямаше представа. Тя дори не възприемаше съвсем ясно социалния аспект на своята дейност. За нея убитите бяха представители на абстрактното зло и ликвидирайки ги, тя по някакъв начин продължаваше делото на убития си мъж. Сега, като чу, че мнозинството запитани одобряват тези убийства, тя беше направо поразена. Беше ѝ приятно да осъзнава, че на нейна страна е мнението на огромен брой хора.

Никога не беше ходила в Брянск и затова отдели известно време, за да се запознае с града. Остави сака си на съхранение на гарата (Феликс би я убил за такава небрежност) и отиде да се разходи.

Намери улицата, на която живееше Люсин, блока му. Времето беше топло и тя с удоволствие поседя на една пейка в градинката, наблюдавайки входа му.

Тя се обади у тях от външен телефон и научи от жената, която вдигна слушалката и говореше със силен украински акцент, че Григорий Яковлевич е на работа и ще се върне чак към шест часа. Това я устройваше и тя реши да отиде на кино.

Под шлифера носеше спортен костюм, така че за да се преоблече, ѝ трябваше съвсем малко време. Със специално приготвеното яке отново заприлича на мъж, в якето имаше „Макаров“ със заглушител, в страничния джоб — люгер, а на крака ѝ беше закрепен малък браунинг. Освен това под якето имаше гумена палка, изобщо цял арсенал. Сега, след като чу историята за смъртта на Дюк, тя си помисли, че съвсем не е лоша идея да носи със себе си и граната.

Пластините под устната, черните очила и плетената шапка бяха финалният щрих. Когато отново даде сака си на гардероб, вече изглеждаше съвсем различно.

Беше топла вечер и улиците бяха пълни с народ. Някои ѝ хвърляха предпазливи погледи, видът ѝ беше действително бандитски и тези погледи я смущаваха. Би предпочела да се разтвори в тълпата.

Двама подпийнали младежи, които стояха на вратата на една кръчма, също я забелязаха.

— Ей, образ — каза единият. — Я ела тука!

Нина не отговори и продължи пътя си към набелязаната цел.

— Тука, казах! — закрещя онзи грубо и пиански.

Нина презираше тези боклуци и затова му отговори студено:

— Разкарай се, тъпанар.

Ниският ѝ глас съвсем приличаше на мъжки.

Двамата се захилиха и този смях не предвещаваше скорошен край на конфликта. Нина ускори крачка, но скоро чу зад себе си рев на мотоциклетни двигатели. Настигаше я цяла компания моторизирани хулигани, рокери. Първият я ритна, минавайки покрай нея и тя падна. Минувачите на улицата бяха малко и когато рокерите я наобиколиха даже тези, които бяха наблизко, побързаха да се скрият.

Нина нямаше никакво желание да влиза в конфликт.

Забелязвайки близката пресечка, тя хукна натам и веднага рязко спря — беше задънена. Радостно хилещите се младежи я последваха и

тя се оказа притисната до стената.

Мотоциклетите спряха с работещи двигатели и един от рокерите извади нож. Острието изскочи с изщракване, останалите се засмяха.

— Ще ти правим операция, приятелче — каза типът с ножа.

— Чакай, Печен — занасяха се приятелите му. — Може би е готин...

— Да иска прошка — предлагаха други.

— Да падне не колене...

— Да яде земя...

Нина нямаше време да се разправя. Тя пхна ръка в джоба си и извади люгера. Пред нея отново беше абстрактното зло и тя хладнокръвно избираше целта си.

— Брей — каза типът с ножа. — Чичкото бил екипиран. Какво си мислиш бе, копелдак, че веднага ще се разкарам, а?

— Убий го това копеле!

Някой хвърли тухла по нея. Нина избягна удара.

— Броя до три — Каза тя. — Изобщо не се шегувам.

— Бре, бре, бре — каза главатарят.

Той безспорно се беше изплашил, но не смееше да го покаже пред приятелите си. Нина дори го съжали за момент.

— Едно... две... три. — Тя стреля.

Куршумът го улучи в челото и той падна по гръб. Отстрани пърпореха мотоциклетите и на този фон звукът от изстрела надали се чу. Рокерите застинаха за момент, не можейки да повярват на случилото се.

— Боклук! — закрещя най-нервният от тях. — Ще те...

Той не успя да каже нищо повече, защото следващият изстрел на люгера му раздробил челюстта и той падна, облян в кръв. Това беше достатъчно. Останалите веднага обърнаха мотоциклетите и се юрнаха навън от проклетата задънена уличка.

Нина пхна пистолета в джоба си, прекрачи през трупа на главатаря и спокойно излезе след тях.

Друг път тя със сигурност щеше да се изплаши от смъртта на тези нагли момчета, щеше да крещи или да бяга. Но сега тя не беше тя, а безмилостният убиец Бейби и тежко на този, който застанеше на пътя ѝ. В този момент тя забрави, че някога е била майка, глезила е децата

си и е обичала мъжа си. Сега беше въплъщение на студена ненавист. И което е най-странното, това ѝ харесваше.

Именно в такова състояние тя дойде до блока на Люсин, обади се от уличен телефон и каза, че е представителка на едра търговска фирма, която желае да поговори с него конфиденциално. Говореше с естествения си женски глас и Люсин още по телефона започна да любезничи с нея. Накрая се съгласи да излезе за няколко минути и Нина обеща, че ще го чака в мерцедеса на фирмата. Тя затвори и тръгна към входа.

Отначало беше тихо, само горе някаква котка жално мяукаше пред вратата. После се тръшна врата, но това се оказа някакъв юноша, който мина покрай нея дори без да я погледне. Накрая се показва Люсин.

Тя не го познаваше по физиономия и затова се наложи да попита: — Извинете, вие ли сте Григорий Яковлевич Люсин?

— Не съвсем, но почти — усмихна се той. — Доколкото разбирам, вие сте шофьорът на мерцедеса, така ли?

Нямаше смисъл да продължава разговора. Нина извади пистолета „Макаров“ и го вдигна за изстрел.

Люсин мигновено стана бял.

— Чакайте, защо...

Пистолетът изплющя и той падна. Нина се послуша, издърпа го в тъмното под стълбите и излезе от блока.

Не изпитваше чувство на победа, този път ѝ беше жал за убития. Всичко му беше толкова наред, беше толкова умиротворен и благодушен, че да го убива ѝ се струваше покушение срещу световния ред. Нина се връщаше на гарата и се опитваше да прогони усещането, че не е права. Докато стреляше по хулиганите, тя нито за момент не изпитваше съмнение, а тук, в сега главното дело на живота си, изведнъж започна да се съмнява. Представяше си как ще нарежда тази жена, която ѝ се обади по телефона, и това ѝ напомни собствените ѝ сълзи над тялото на убития ѝ съпруг.

Във влака, вече възвърнала женския си облик, тя се опита да се оправдае. Да, разбира се, Люсин нямаше лична вина, но той е бил там. Присъствал е на този ужас. Дори и той самият да не е виновен, Нина вярваше, че докато не се разправи с всички, няма да намери истинските убийци. Сега списъкът беше изчерпан.

Брянската милиция откри труповете на рокерите с огнестрелни рани по тях едва на сутринта, когато в уличката се появиха чистачите. Приблизително по същото време намериха и тялото на Люсин-Луценко. И макар че жената, която живееше с него, още вечерта се обади в милицията със съобщение, че е изчезнал, никой не тръгна да го търси. Когато се заеха, с разследването, стана ясно, че е трябвало да се срещне с някаква жена, представителка на солидна търговска организация. Беше ясно, че са се решавали проблеми, свързани с митническите операции. Откакто стана пограничен град, Брянск се превърна в център на криминални интереси. Делото по убийството на Люсин бе сложено в дебела папка с аналогични произшествия. Колкото до рокерите, въпреки че кварталният откри младежи, които разказаха за стрелбата, и там нещата не напреднаха кой знае колко. Местните вестници се опитаха да се възползват от това двойно убийство, за да повдигнат за пореден път темата за младежката престъпност, после имаше грандиозно погребение, на което се събраха хулиганите от целия град, демонстрирайки солидарност, но се стигна само дотам. Легендата за пътуващия убиец още дълго време обикаляше кръчмите, обраствайки с все по-невероятни подробности. Люсин беше погребан далеч по-скромно и въпреки че погребенията бяха в един и същи ден, на никого и през ум не му мина да свързва тези престъпления.

Феликс Захарович, който очакваше от тази акция окончателен провал, беше доволен. Из Москва се носеше вълна, породена от смъртта на Дюк, по стените се появяваха надписи „Няма да забравим Бейби“, „Дюк е с нас“ и други. На заседание на колегията на Съда Председателят изказа дълбоко задоволство от развитието на ситуацията и предложи да се ускори подготовката на новите операции. От провинцията пристигнаха представители на регионалните организации, които обявиха пълната си готовност за провеждането на терористични акции. Целите бяха набелязани, оръжието приготвено, хората очакваха заповед.

— Аз съм против всякакво ускоряване — заяви на колегията Феликс Захарович. — В проекта има строга ритмичност и ако я нарушим, можем да излезем от схемата.

— Ритмичността на проекта е според събитията — опита се да спори с него Секретарят. — Продължението се предполага след

възникването на стихийно движение. Но както сами виждаме, стихийните изблици се превръщат в нещо обичайно. Струва ми се, че трябва да подкрепим инициативата на младите хора с ред ярки акции.

— Между другото — отбеляза Председателят с усмивка — вчера чух по една от младежките радиопрограми песничка за нашия Бейби. Не сте ли я чували? Очарователна глупост. Май трябва да помогнем за разпространението ѝ.

Секретарят се усмихна в отговор и кимна. Феликс Захарович си помисли, че той още дълго няма да се отърве от номенклатурното раболепие. Стара закалка, нищо че няма и четирийсет.

— И все пак ме плаши неуправляемостта на стихийното движение — дълбокомислено забеляза генерал Чернишов. — Защо да не внесем елемент на организираност? Да внедрим наши хора, да им помагаме със средства...

Те нищо не разбираха от проекта на Синюхин, помисли си Феликс Захарович. Трагедията е, че изпълнението на безупречния замисъл е възложено на хора, поначало порочни. Прословутата нова генерация се оказва сборище на кариеристи и егоисти. След като за пореден път се улови в разобличаващи мисли, Феликс Захарович потъна в самотна печал.

— Искам още веднъж да обясня на някои другари — каза той, — че същността на проекта е именно зараждането на стихийно движение. Нашата организация е катализатор на пробуждането на народните маси и трябва предварително да се простим с надеждите да оглавим стихията.

Това беше въпрос, по който мненията на ръководителите излизаха наяве. Секретарят например мразеше идеята за стихийност и не пропускаше случай да я оплюе. Председателят бе по-мъдър.

— Не мисля — забеляза той, — че с преминаването към стихийност всички ние ще бъдем задължени да си направим харакири. Вероятно ще изникне възможност да намерим себе си в новия свят, когато вълната на обновлението се разнесе.

— Вероятно — съгласи се Феликс Захарович. — Може би работата е там, че не се надявам да доживея, докато вълната се разнесе.

Заседанията на колегията зачестиха в последно време и това притесняваше Феликс Захарович. Той, който се смяташе за един от главните дейци на първия етап, започваше да подозира, че във втория

му се готви ролята на сватбен генерал. Нови хора идваха в структурите на организацията с нови възгледи и нови предложения и у тях нямаше никакво благоговение пред проекта „Народна воля“.

В своите донесения до Контрольора той не спираше да сочи опасността от ревизия на основните положения на проекта, призоваваше да се усили контролът именно върху въпросите за адекватната реализация на плана и когато Контрольорът си правеше труда да разговаря с него направо, Феликс Захарович го молеше да направи открита проверка доколко последните решения на колегията съответстват на плана на Синюхин.

— Моят помощник Ваня Лихоносков — добави Феликс Захарович — дори твърди, че проектът търпи изменения.

— Това много ли те плаши? — попита Контрольорът с уморен старчески глас.

— Разбира се. Какво пречи на тези мерзавци да променят програмата на действие според тесните си користни интереси? За какво органично общество може да става дума тогава?

— Ще видим какво може да се направи — обеща Контрольорът, както винаги немногословен. — И престани с това фрондиране, Феликс. Ще те глътнат.

Това мрачно пророчество още дълго звуча в ушите на Феликс Захарович дори и след като затвори. Старият Контрольор никога не говореше празни приказки.

Единственият човек, когото Феликс Захарович искаше да види в този момент, беше Нина. Той пристигна, без да се обади предварително, донесе продукти и благодушно я наблюдаваше как готви. Откакто се върна от Брянск, Нина стана още по-затворена, съсредоточена. Феликс Захарович вече знаеше, че тя е била в Митишчи, където се криеше Аня, навестила приятелката си с обещанието скоро да се спаси от тази напаст и даже смятала да я вземе със себе си. Хазайката, верен страж на интересите на Феликс Захарович, не отстъпила и не позволила на Аня да напусне къщата. Сега Феликс Захарович очакваше продължението на събитията.

— Е, и сега какво? — попита той.

— Какво имаш предвид? — не разбра Нина.

— Списъкът е изчерпан — напомни Феликс Захарович. — Бейби вече не съществува. Как смяташ да живееш?

Нина помисли и поклати глава.

— Докато са живи онези двамата, жив е и Бейби — каза тя.

33.

За да изкупи чиновническите си маниери, Костя Меркулов пристигна в неделя на вилата, което дори и за мен беше напълно неочаквано. Този ден на гости ни беше Елвира, дъщерята на бившия ми пастрок Павел Петрович, която поддържаше близки приятелски отношения с майка ми, и двете изчезнаха от компанията ни, оживено и конспиративно обсъждайки поредното душевно потресение на вече немладата девойка.

Ирина много се зарадва на появата на Костя, а и аз бях поласкан, че при мен е дошъл, може да се каже, член на правителството.

— Защо не доведе твоите? — попитах го аз.

— Ами — смути се той — може да се каже, че това е делова визита.

Докато приготвяха масата, Костя разговаряше с Ирина, предаваше ѝ поздрав и многобройни пожелания и се интересуваше от здравето ѝ. Тъй като тази тема понастоящем беше основната за Ирина, получи се съдържателен разговор. Докато слагах масата, аз непрекъснато преминавах от преживяванията на бременната ми жена към терзанията на душевно сломената Елвира.

Най-после седнахме. Елвира, която беше чувала доста за Меркулов, се радваше на появата му. Темата за терористите моментално възникна и не угасна чак до чая. После двамата с Костя оставихме жените, качихме се на втория етаж и излязохме на огромния балкон. Едно време Павел Петрович беше построил вилата на името на майка ми и именно на него дължахме този разкош.

Денят беше слънчев, само лекият ветреца разхлаждаше. Седнахме в плетените кресла, изнесени за пръв път от зимата, и известно време блажено мижаме на слънцето. Аз пуших, но Костя намери сили да се въздържа. Явно специалните му цигари започваха да дават резултат.

— Дойдох — започна той, — защото сега няма да се появявам често в прокуратурата.

— Какво? — настръхнах аз. — Местят ли те от нас?

— Временно — каза Костя. — Сам си го докарах. С две думи, организирана е президентска комисия за противодействие на пропагандата на „Съда на Народната съвест“. Точно за това говорехме в четвъртък.

— С президента? — възхитих се аз.

— Не, но с най-близките му помощници. Екипът, който изработва всичките му решения. Много сериозни хора, нищо че са млади.

— Значи те те подкрепиха?

Той въздъхна.

— Не съвсем.

— Какво значи не съвсем?

— Съгласни са с мен, че става дума за промиване на мозъци, че някой се опитва да пусне лавина срещу нас, но смятат този проблем само за един от многото. Даже си помислих, че знаят по въпроса повече от мен.

— Интересен вариант — кимнах аз.

Той ме изгледа с ирония, отхвърляйки по този начин подозренията ми.

— Имам предвид, че те също следят ситуацията и правят изводи.

— А пък аз имам предвид — казах, — че нивото на организация е много високо. По-рано това можеше да бъде само комитетът. А сега...

Многозначително замълчах.

— Престани — промърмори Меркулов. — Ти си човек от отминала епоха, Саша. Не можеш да се отървеш от подозрителността си по отношение на правителствените кръгове. Трудно ти е да разбереш, че на власт са други хора.

— Защо, чудесно разбирам. Говорят свързано, научили са се да се усмихват лъчезарно и може би дори са изпълнени с най-светли идеали. Но властта си е власт, Костя. Тя е като радиацията. Ходиш си, радваш се на живота, а тя се натрупва. И докато разбереш, вече си инвалид.

— Много си мрачен днес, Турецки — въздъхна Меркулов.

Той винаги реагираше така или по подобен начин на всичките ми сентенции относно властта и номенклатурата. Тъй като той самият беше част от тази власт, от тази нова номенклатура, сигурно и не

можеше да постъпва другояче. Изведнъж си помислих, че тази конспиративна комисия може да стане за Костя стъпало към поста на генерален прокурор.

— И какво казаха все пак?

Меркулов сви рамене.

— Отначало дълго ме проверяваха. Интересуваха се от политическите ми симпатии и връзки. Това беше тъмен момент в разговора ни.

— Как се свърза с тях?

— Написах писмо направо до президента с мои размисли относно „Съда на Народната съвест“. Така или иначе съм свързан с хора, близки до апарата на президента, както ти е известно.

— Според мен вие сте се срещали и лично — напомних му аз.

— Това вече отдавна е забравено — въздъхна Меркулов. — Друга епоха. Та значи изложих им мислите си за това, че става дума за социална провокация, че се чувства наличието на опитна организация, че те необратимо настъпват, защото не правим нищо в това отношение. Предложих редица мероприятия, които обмислях в последно време. Стига фантазии, нека да разсъждаваме реално. Нали не става дума за народни закрилници, това е само поредната проява на борбата за власт. Значи трябва да бъдат разобличавани като авантюристи и мошеници.

— Добра идея — съгласих се аз. — Само че дори аз мога да я оспоря. Гранатата на Дюк компенсира всичките ти разобличения. Той никого не е лъгал, а излезе на бой и загина славно. Разбира се, когато се ориентираме в цялата сцена, ще разберем, че и тази сцена е била предварително подготвена, но сега е невъзможно да го заявим.

Той кимна замислено.

— Точно там е работата. Нужни са дела, а не думи. Трябва да се внедряваме.

— Умно си го измислил — казах с ирония. — Грязнов вече има готови десетина души за внедряване. Ако имаше поне един канал!

— С две думи, те разсъждаваха по подобен начин — кимна Меркулов. — Демек, вие сте прокурорът, картите са у вас. Воювайте.

— Правилно са разсъждавали.

— Изобщо не е правилно! — възкликна с досада Меркулов. — За тази война е необходима не само прокуратурата, необходими са хора, вестници, средства... Защото скоро ще започнат акции, породени вече

не от плана на организацията, а от стихийния порив на отделни хора. У нас се натрупва огромна маса безработни, които трябва самота бъдат насочени.

— А най-страшното е, че и аз, и ти ги разбираме прекрасно. Това зло далеч не е породено от „Съда на Народната съвест“, Костя.

Той ме погледна дълго и внимателно.

— Отдавна ли си се променил така? — попита той.

— Не съм се променил аз — казах с горчивина. — Ти си се променил. Та какво още ти казах светилниците на новата политика?

Той мълча известно време.

— Дойде Анохин — каза той. — Един от най-близките съратници на президента, помощник по сигурността. Точно той промени ситуацията. Президентът също е обезпокоен от поклъващия тероризъм и очаква от нашето съвещание реални предложения. Тогава се реши да бъде създадена закрыта комисия за противодействие на разлагащата идеология. Средствата за комисията ще дойдат от президентския фонд. Отчет само пред президента.

— Добре де, с какво ще се занимавате там? — попитах с недоумение. — Ще контролирате работата на органите на реда ли?

— Не, става дума за контрапропаганда — отвърна Меркулов. — Създаването на обществено мнение, обратно на идеите на Народната съвест.

— Това ли ти е работата? — попитах аз със съжаление.

— Какво да направя, като никой друг не иска да се занимава с това.

— И ясно чувстваш нуждата от такава работа?

— Да! — възкликна той. — Чувствам я ясно. Саша, ти също си изпаднал под тяхното вредно влияние! Ти чудовищно идеализираш тези бездушни убийци, тайно им се възхищаваш. Опомни се! Шепа мухлясали партократи се опитват да провокират отново класова ненавист! Това ли искаш?

Запалих още една цигара.

— Но това е такава профанация — казах аз. — Сега ще се мяркаш из президиумите на обществените събрания, където едни и същи хора ще говорят едни и същи неща за опасността от събуждането на стихията.

— Събрания не се предвиждат — с достоинство отвърна той.

— А какво се предвижда?

— Проблемни статии, телевизионни предавания, използване на елементи от народната пропаганда... Имам предвид вицове, слухове. Предвиждат се дори насрещни акции.

— Накратко, широка операция в духа на славната памет на КГБ — възхитих се аз.

Меркулов въздъхна сдържано и кимна.

— Да.

Той самият също не смяташе този път за идеален, но не виждаше друг. Чак ми стана жал за него в този момент, но не се стърпях и попитах:

— А от какъв род ще са насрещните акции? Верига убийства на бивши членове на Политбюро?

Той се усмихна, това беше признак на здраве.

— Не, предвиждат се никакви провокации — започна да разказва той без голямо желание. — Например едно неудачно покушение и моментален арест на терориста веднага смъква от него ореола на неуязвимост. Все пак не всички са като твоя Бейби. Откриването на склад с оръжие говори за това, че организацията явно не е стихийна; прехванати сметки с големи суми и други такива. Освен това искат да организират показни съдебни процеси срещу членовете на „Съда на Народната съвест“, където няма да има убийства, а обществени присъди, гневни речи и изгаряне на чучелата на престъпната мафия на площадите пред ресторантите.

Потресено мълчах и той попита разтревожено:

— Не ти ли харесва?

— А на тебе?

Той сви рамене.

— Това е работа, Саша. Естествено, надявах се на по-голяма откритост, гласност, искреност, ако искаш. Но политиката се прави с други средства. И въобще те най-много са разтревожени от нарастването на конфликта между президента и Върховния съвет. Някои дори смятат, че този конфликт ще измести на заден план „Съда на народната власт“, ще отвлече вниманието от терористичните актове, ако такива отново има, и ще обезсмисли цялата им пропаганда.

— За да засенчи тероризма, този конфликт трябва да бъде доведен до гражданска война — казах аз.

— Знаеш ли, не съм дошъл при тебе, за да ме поучаваш. И без това съм изпълнен със съмнения. Но щом си толкова остроумен, предложи някакво решение.

— За затвора плачат — казах аз, сещайки се за краснодарския полковник Коршиков. — Това е главното ми предложение. Смятам, че Бейби е жив и ще ни заведе при този Народен съд.

Той поклати глава и се усмихна.

— Между другото, като спомена Върховния съвет — сетих се аз. — Помолих те да ми уредиш среща с депутата Соснов.

— Довечера пристига от Холандия — каза Меркулов. — А утре в единайсет те чака в кабинета си в Белия дом.

— Трябва да се бърза — казах. — Преди да се е разгорял конфликтът.

Общо взето, не ми се стори особено вдъхновен, но не забелязах у него и значително разочарование. Ако аз можех да си позволя снизходително отношение към президентското войнство, Меркулов беше длъжен да вярва в тяхната устременост към светлите идеали. За моя радост още не си беше намерил място в номенклатурната среда на правителствените чиновници.

В понеделник се обадох на секретарката на Соснов, за да уточня времето на евентуалния разговор, и тя потвърди поканата за единайсет часа. Точно в единайсет влязох в приемната му и миловидната секретарка ми се усмихна дежурно.

— Вие ли сте Турецки? Влезте, Вадим Сергеевич ви очаква.

Вече бяхме разговаряли в този кабинет, така че не открих за себе си нищо ново из сладкия живот на нашите депутати. Соснов, който преглеждаше някакви документи, ме поздрави и ми предложи да седна. Не прояви голямо внимание, но приемът не беше и груб. Просто ми беше подсказано, че депутатът е изключително зает и трябва да оценя предоставеното ми право да беседвам с него.

— Е, Александър Борисович — попита той, надниквайки в бележките си, за да си спомни името ми, — пак по същото дело ли?

— Да.

— Нови факти ли изплуваха?

— Изплуваха — потвърдих аз. — Например за дискетата.

Той се намръщи.

— Коя дискета? Извинете ме, но не мога да помня всичко.

— За дискетата, заради която са убили Ратников. На нея е имало компрометиращ материал за вашата комисия. Нали?

Той ме гледаше мрачно и неприветливо.

— Кой ви разказа това?

— Споменава се в материалите на другата комисия — напомним аз. — Работили сте и в нея, нали?

— Да, работих — кимна той. — Но не мога да ви разкажа нищо за тази работа.

— Колко жалко — казах. — А пък аз само за това дойдох.

Той присви очи.

— Какво искате, Турецки? Да не би да ме, подозирате в нещо?

— Моля ви, Вадим Сергеевич. Не, разбира се. Само това оставаше, да заподозра председателя на комисията по законността и реда.

— Тогава за какво е този нелеп разговор?

— Всички материали от втората комисия са при мен в делото — предупредих го аз. — Спокойно можете да не казвате нищо по този въпрос. Но вече не можете да твърдите, че не знаете нищо за дискетата.

Той ядосано дръпна чекмеджето на масата, измъкна пакет цигари и го отвори.

— Вземете — предложи ми той.

Не посмях да откажа.

— Разбира се, спомням си за тази дискета — призна Соснов. — Бих искал да я забравя, но не успявам.

— Защо са я търсили у Ратников? — попитах аз.

Той помълча, пушейки и тръскайки пепелта след всяко дръпване.

— Разбирам накъде клоните — каза той накрая. — За съжаление не сте далеч от истината. Това се случи заради мен.

Оставих го да обясни всичко, но той мълчеше и пушеше.

— Как стана това?

— Не знам — каза той. — Случайно се изпуснах. Казах на някого по телефона, за който знаех, че се подслушва от КГБ, че съм скрил дискетата у добър приятел. Можех ли да предвидя какво ще предизвика това?

— А какво целяхте?

— Смятах по този начин да разбера кой най-много се страхува от тази дискета. И разбрах, няма спор...

— Но вие съзнателно сте изложили на опасност семейството на приятеля си?

— Откъде можех да знам! — възкликна той с досада. — КГБ да използва манияци садисти! Изобщо не бих могъл да си го представя.

— А дискетата? Тя действително ли изчезна?

— Никъде не е изчезвала — въздъхна Соснов. — През цялото време си беше у мен, а и информацията, която се съдържаеше на нея, вече стигна до нас по други канали. Но след това, което се случи там, не можех да я използвам.

— Добре, Вадим Сергеевич, прекрасно ви разбирам. Глупаво и трагично недоразумение. Но след това е имало втора комисия и вие сте се върнали, както ми се струва, за да отмъстите. Не е ли така?

Той сви рамене.

— Може би.

— Знаехте ли кои са убийците на Ратников?

Той кимна.

— Чекалин и Тверитин? — попитах аз.

Той ме погледна с известно учудване.

— Вие пък откъде разбрахте? По този въпрос не остана никаква документация.

— Какво стана с тях? Един от бившите им колеги ми каза, че са били наказани. Доколкото две години условно не може да се нарече наказание, бих искал да знам какво се е случило с тях.

— Загинаха — каза Соснов.

— Как и кога?

— Скоро след този нелеп съд. Пратиха ги в Карабах в състава на специалните части и там просто ги застреляха.

— Вие лично ли се погрижихте?

— Намери се кой. Какво още ви интересува?

Той и така ми беше казал повече от достатъчно и дори да имах още въпроси, нямаше да му ги задавам. Сбогувахме се много сухо и аз напуснах разкошния му кабинет.

Когато се върнах, ме чакаше съобщение от ФСК, в което се казваше, че бившите сътрудници на управлението на службите за сигурност в Краснодарски край лейтенант Георгий Чекалин и

лейтенант Андрей Тверитин действително са били вербувани в състава на доброволно формирование за водене на бойни действия в района на Нагорни Карабах на арменска страна. И двамата изчезнали безследно още през първите дни. Предполага се смърт по време на бойна задача.

34.

Нина постигна своето, Аня отново живееше заедно с нея. Тя самата не знаеше точно защо ѝ е притрябвало, но явно имаше нужда през цялото време да се грижи за някой слаб и беззащитен. Аня бе напълно подходяща.

Животът им в Югозападния район беше доста безсмислен. Ядяха, пиеха, гледаха телевизия, разхождаха се в горския пояс наблизо, ходеха по магазините. Спяха отделно и въпреки че Аня от време на време се опитваше да направи отношенията им по-близки, Нина грубо я поставяше на място.

— Ето, ще си родиш бебе — казваше тя мечтателно — и то ще си има две майки наведнъж. Не е зле, а?

— А с какво ще живеем? — питаше Аня, която вече от дълго време не се беше вясвала на работа.

— Ще се оправим някак — отвърщаше Нина. — Дай да се махнем оттук, а? Някъде по на юг. На юг се живее лесно, там слънцето е повече.

— Както искаш. — Аня само се усмихваше сладко.

— Дай първо да родим — каза Нина. — Тук е столица, медицината е на ниво. При нас знаеш ли какъв беше процентът на детската смъртност? Ужас.

Тя очакваше, че сведенията за истинските убийци на мъжа ѝ ще я споходят по някакъв вълшебен начин, като откровение насън или случайна среща. Организирайки редица убийства на хората, свързани с гибелта на децата ѝ, тя ги смяташе за продължително изкачване към небесната истина. У нея се пробуждаше древната езическа вяра в хармонията на небесните сфери и тя служеше на възстановяването на тази хармония. Сега можеше и да съжали убитите от нея хора, но пак не се отказваше от нито едно от убийствата.

Феликс Захарович не се появяваше много често у тях. Настаняването на Аня в същия апартамент не го радваше, но нямаше желание да спори с Нина. По това време в организацията започваше

период на активна дейност и той беше зает за дълги периоди. Веднъж дойде по обяд и доста остро помоли Аня да отиде до магазина за хляб.

— У нас е пълно с хляб — обидено каза Аня.

— Тогава за чай — каза Феликс Захарович.

— Ама и чай си имаме.

— Нямате шунка — каза Феликс Захарович. — Така че иди.

Тя отиде, обидена и недоумяваща, а Нина попита:

— Станало ли е нещо?

— Ами, първо — каза Феликс Захарович, — следователят от прокуратурата, Турецки му е фамилията, та той ги е намерил онези двамата.

Нина бавно стана.

— Как? — тихо произнесе тя.

— Намерил ги е — сви рамене Феликс Захарович. — Но не се радвай. Отдавна са покойници.

Нина поклати глава.

— Не може да бъде.

— Проверено е — отрязва Феликс Захарович. — Дори се говори, че нарочно са ги прецакали, за да не позорят редиците. Били са наши хора, от комитета.

— КГБ? — попита Нина. — Децата ми са били убити от хора от КГБ?

— Абе бандити са това — измърмори Феликс Захарович. — Главозамаяли се от безнаказаност манияци. И по-рано сме хващали такива. Имахме практика изменниците да не стигат до съд. Така че и тях са ги прекарвали или направо са ги очистили. Можеш да бъдеш сигурна.

— Не — каза Нина. — Нямам чувството, че съм направила всичко. Те сигурно са живи.

Феликс Захарович реши да не спори.

— И второ — каза той. — Време е да придобиеш постоянно местожителство.

— Моля? — не разбра Нина.

— Няма да караш тук цял живот, нали? — попита Феликс и огледа пристанището ѝ. — Имам за тебе и апартамент, и документи, и даже подходяща кола. Ще си елегантно маце, мила. — Той се усмихна.

— Ами Аня? — попита Нина.

Феликс Захарович сви рамене.

— На нея документи няма да ѝ трябват. Може да си живее с нейните.

— Там ще се съберем ли двете? — попита Нина.

Той се усмихна радостно.

— Надявам се.

— И ще ни идваш на гости? — попита Нина.

Феликс Захарович продължително въздъхна.

— Непременно. Но трябва да ти кажа, че моето положение всеки момент може да се промени. Аз си оставам опората на консервативните сили и новата генерация решително се бори с мен. Ако ме надвият, ще ме отстранят от работа.

— Отдавна ти е време да се оттеглиш — каза Нина. — За какво са ти тези интриги? Сам казваш, че имаш пари. Да се беше пенсионирал.

— Аз не работя за пари — обиди се Феликс Захарович. — Може да се каже, че съм последният рицар на идеята. Когато си отида, от идеята за органичното общество няма да остане и спомен.

— Никога не съм разбирала твоето органично общество.

— Естествено — кимна Феликс Захарович. — Днес малцина могат да го разберат. Това е обществото на бъдещето.

— Комунизъм? — усмихна се Нина.

— В известен смисъл, да. Но без тоталитаризъм, без догматизъм, без подлещите в президиума. Това е развитие на най-добрите идеи, малката ми. Нито социализмът, нито капитализмът, нито какъвто и да е „изъм“ няма да спаси планетата. Необходими са нови идеи, които да обединяват хората. Сега у нас, в Русия, се зараждат тези идеи. Разбираш ли, ние се отказваме да определяме пътя на развитие на хората вместо тях, призоваваме ги към инициатива, но не само за собствена самоизява, а за общото развитие.

— Въпреки това е трудно за разбиране — каза Нина. — Нещо не ги виждам новите идеи, ако естествено нямаш предвид масовата приватизация.

Феликс Захарович се поусмихна.

— Става дума за прорастване — каза той. — Новите идеи още са в земята, още не ги е огряло слънцето. Студовите вече са ги закалили и

са готови да растат активно. Дайте ни време, и няма да познаете този свят.

Нина се усмихна и поклати глава.

— Мечтаеш, дядо. Опитът от построяването на комунизма не те е научил на нищо. В края на краищата подлещите пак ще са в президиумите, само лозунгите ще са вашите, за щастливо органично общество.

— Няма да спорим — само каза той.

Всъщност много му се искаше да спори, да доказва, да убеждава, тъй като вярата му в светлото органично бъдеще беше безгранична. Разбира се, би могъл да ѝ разкаже за проблемите на западното общество, за това, как основите на органичния социум се обсъждаха на съвместни съвещания, за упованието за успех в Русия на новите идеи, които имат хората, на практика управляващи света. Не, това не беше поредната утопия, това беше проект от световен мащаб.

Но когато не се занимаваше с поредната акция, Нина се превръщаше в обикновена жена, мила, в някои отношения дори обаятелна, грижовна, и да ѝ се обясняват основите на органичното общество беше немислимо.

Той се върна вкъщи и завари там Ваня Лихоносов, активно работещ на компютъра.

— Какво значи това? — попита Феликс Захарович с подозрение.

— Председателят се нуждае спешно от ключа към шести параграф на дванадесети раздел — поясни той, без изобщо да се смути. — Опитвам се да се промъкна според твоите указания.

— Той така ли те помоли — осведоми се Феликс Захарович, — да търсиш ключа без мен?

— Не, не го е споменавал — каза Лихоносов. — Но вече цели два часа седя у вас, а тебе те няма. Така че се заех с опити... Знаеш ли, тук почерпих нещо и за себе си.

Феликс Захарович не го удостои с отговор, седна пред компютъра и се зае с работа. С едната си ръка чукаше по клавишите, а с другата работеше с мишката. Лихоносов го наблюдаваше с усмивка.

— А известно ли ти е, старче — каза той, — че в редиците на федералната прокуратура не бързат да признават смъртта на твоя Бейби за действителна.

Феликс Захарович дори не го погледна.

— В какъв смисъл? — студено запита той.

— Съмняват се — каза Лихоносов. — Виж, ако ти самият го разпознаеш, тогава да, ама така...

Феликс Захарович го изгледа озадачено.

— Сериозно ли говориш?

— Виждал си снимките — продължаваше Лихоносов, — значи можеш да кажеш дали това е той или не.

— Ти подиграваш ли се? — разсърди се Феликс Захарович. — Глупости на търкалета...

Той включи принтера и скоро от него изпълзя лист с текст.

— Ето ти ключа — каза той и подаде листа на Лихоносов.

Лихоносов погледна и сви рамене.

— Кой измисли тази стъпаловидна структура? — недоумяваше той. — Защо проектът да не стигне до всички желаещи, за да знаем какво строим?

— Когато му дойде времето — каза Феликс Захарович. — Какви ги дрънкаше за Бейби? Кой се съмнява в него?

— Следователят Турецки. — Лихоносов вече добре знаеше фамилията. — Такъв един чевръст младеж. Все си мисля, защо не вземе да го бутне някоя кола, а?

— Нашите акции могат да засягат само несъмнени враждебни за обществото личности — възрази Феликс Захарович. — Какво ти е направил този следовател?

— Плете интриги срещу нашия човек в прокуратурата — каза Лихоносов. — Такъв един, знаеш ли, пъргав младеж. От тези, дето са по католици от папата.

— Ти разбираш ли какво говориш — гневно се обърна към него Феликс Захарович. — Разбираш ли изобщо с какво се занимаваме?

Лихоносов се усмихна и безгрижно поклати глава.

— Нее, не разбирам. Всички се опитват да ми обяснят, а аз не разбирам. Струва ми се, че никой не го разбира.

Феликс Захарович го гледаше с изумление, като животно, което изведнъж е проговорило. Той допускаше, че дълбоката същност на проекта може да бъде разбрана само от малцина, но никога не си беше представял, че това може да вълнува някого. Най-малко го очакваше от Ваня Лихоносов, който прекрасно се беше наредил в новия живот.

— Във всеки случай в проекта категорично са забранени всякакви действия срещу органите на властта — назидателно произнесе Феликс Захарович. — Психологията на новото общество е изградена на благоговейното уважение към структурите на властта. Без това единството е немислимо.

— Е, това не е ваше изобретение — проточи в отговор Лихоносов. — Идеята за божествения произход на властта е възникнала още при шумерите.

— В проекта няма нищо ново — усмихна се Феликс Захарович. — Той представлява сбор от положителния опит на човешката история.

— Всичко това намирисва на примитивно масонство — промърмори Лихоносов. — Тайна, силно преувеличена конспирация, знаци и шифри. — Той посочи с пръст листа с ключовите обозначения. — Винаги ми се е струвало, че това са някакви детски игри на възрастни хора.

— Не смятам да те убеждавам в противното — каза Феликс Захарович. — Но ти с готовност позволи да бъдеш въвлечен в тези игри, нали? Те ти носят немалка изгода.

— Организацията прибира по-голямата част от моята изгода — промърмори Лихоносов, — но не протестирам. Просто бих искал да разбера по-добре правилата на тази игра. Когато бях дете, родителите ми често пляскаха преферанс в хола с приятели и от стаята си чувах фразите им: „вист, пас, мизер“ и прочие. Това ми се струваше като някакво вълшебно царство. Но още дванайсетгодишен биех родителите си на преферанс и вълшебното царство изчезна.

— Да — усмихна се Феликс Захарович. — Всичко се повтаря.

Финансовите дела не позволяваха на Лихоносов да стои у Феликс Захарович толкова, колкото несъмнено му се искаше. Феликс Захарович разбираше това и нарочно водеше много разговори на общи теми, без да бърза да го въвежда в тайните на ключовата програма. Впрочем и самият Ваня като че ли не се натискаше особено, разбирайки, че старецът трябва да му предава нещата не наведнъж, а постепенно. Ако човек ги слушаше отстрани, те бяха изключително деликатни и вежливи, но това не беше нищо повече от чиновническа дипломатия. Някога Ваня Лихоносов беше подчинен на Феликс Захарович, но никога не беше изпитвал особена любов към началника

си. Началникът го знаеше добре и не изискваше от него повече, отколкото би могъл да даде.

Вече на вратата, след като си сложи лекия шлифер и лекомислената младежка шапка, Лихоносов се обърна към Феликс Захарович, който го изпращаше, и попита с лека усмивка:

— Би ли ми казал за какво са ти жените, дето ги държиш в Югозападния район? Способен ли си още на нещо?

Би трябвало да се изчерви, но Феликс Захарович почувства как кръвта, напротив, се оттича от лицето му. Отдавна не беше изпитвал такъв страх.

— Защо ме следиш? — попита той, опитвайки се да контролира интонацията си.

— Случайно — усмихна се Лихоносов. — Гледам, въртиш се, опитваш се да се отървеш от опашка. Я, викам си, да видя при кого се промъква с такива предпазни мерки. Останалото беше въпрос на техника.

— Това е племенницата ми — каза Феликс Захарович. — Избяга от мъжа си алкохолик от Твер и временно я крия.

Двусмислената усмивка не слизаше от лицето на Лихоносов.

— Бре-бре — каза той ехидно. — Коя от двете?

— Другата е нейна приятелка.

— Ами поздрави ги. — Той докосна с ръка периферията на шапката си. — Отбих се при тях като съсед, който чака жена си с ключа, и се запознахме. Симпатични момичета.

— Ще им предам — сухо каза Феликс Захарович.

Лихоносов изсумтя, усмихна се жизнерадостно и си тръгна, като си подсвиркваше някаква весела мелодийка.

Вратата се затвори след него и Феликс Захарович почувства, че коленете му се подгъват. Той неочаквано седна на пода в антрето, подпрял гръб на стената. Всичко, което смяташе за прекрасно организирана акция, сега се разпадаше. Трябваше да помисли за радикални спешни мерки.

35.

Обадиха ми се в неделя сутринта. В събота останах до късно на работа, увлечен от неуморимите ми помощници, които търсеха своите си компютърни пътища към Бейби, така че се приготвих да замина на вилата в неделя сутринта. Затова, когато рано заранта телефонът иззвъня, аз вече закусвах.

— Може ли да се обади Александър Борисович Турецки? — разнесе се меден мъжки глас.

— Определено — отвърнах аз. — Всъщност той вече е на телефона. С кого имам честта?

— Може би вече не ме помните — каза мъжът с извинителен тон. — Аз съм от Краснодарското управление на МВР. Разговаряхме за убийството на капитан Ратников. Майор Артъм Иванович Демъонок. Случайно съм в Москва, дай, викам си, да се обадя, може пък да не са ме забравили.

— Не съм ви забравил, Артъм Иванович — казах благо, въпреки че в този момент с трудност си спомнях външността му. — Какво ви води насам?

— Ами всъщност идваме при вас, Александър Борисович. Докато съм в почивка, реших да ви доведа един човек. Може би ще ви бъде интересно да си поговорите с него.

Още отсега не ми беше интересно. Трескаво пресмятах как да се отърва от неочакваните гости, но в този момент Демъонок каза:

— Витя Сорокин. Бивш колега на Коля Ратников.

Признавам, не се сетих веднага за кого става дума. Но когато си спомних, веднага заряхах вилните си дела, обясних им как да стигнат до нас и незабавно започнах да звъня на вилата, за да предупредя Ирина, че не мога да дойда заради неотложни ангажименти. При това трябваше да взема предвид колко вредно може да се отрази отсъствието ми на нервната система на бъдещото дете. Но жена ми ме познаваше прекалено добре и обеща да не се нервира за дреболии. Целунах я по телефона и тя се закиска.

Гостите се появиха след около час, тоест два пъти повече време, отколкото беше необходимо. Съвсем не беше зле за провинциалисти! Демьонок си беше също толкова скучен и сив, колкото ми се стори в Краснодар, докато трескаво издирваният от нас Витя Сорокин представляваше мечтата на Гьобелсовата пропаганда — строен висок блондин със сини очи. Впрочем възплътеният свръхчовек се държеше не особено уверено, смутено гледаше встрани и нервно дъвчеше дъвка.

Поканих ги в кухнята, напоих ги с кафе, нахраних ги с омлет, а по време на целия ритуал Демьонок разказваше за делата на краснодарското управление, за процента на разкритите престъпления и се интересувахе от състоянието на Серьожа Семенихин. Последното ме върна към мислите за работата, обадох се на Серьожа и му наредих моментално да се изстреля към нас.

— Следа от Бейби — произнесох ключовата дума и той би всички рекорди по придвижване с неделния градски транспорт.

Вече си допиваха кафето, когато се появи Серьожа и Демьонок радостно го прегърна. Самият Серьожа не се стремеше към изблици на чувства, но се беше сприятелил с майора по време на престоя си в краснодарската болница и се държеше с него съвсем дружелюбно.

— Виктор Сорокин — казах аз, сочейки супермена с пръст. — Помниш ли кой е това?

— Естествено — кимна Серьожа.

— Хайде, Витя — казах аз. — Да запалим по цигара и да си поговорим.

Като всеки приличен супермен Витя не пушеше, но беше готов за разговор. Всъщност заради този разговор беше дошъл в Москва, позволявайки на Демьонок да го навие. Делото на капитан Ратников също не му даваше мира.

— Успях да поработя с него само една година — каза той. — Какво да ви кажа, душа човек. Ходих у тях, познавах и жена му... Тя работеше при нас в управлението — като инструктор по стрелба. И изведнъж ѝ се стовари такова нещо!

— Защо не доведохте делото докрай? — попитах без всякакъв укор.

Той сви рамене.

— Нали прекратиха разследването. Щом убиха Щърбавия, и го закриха.

— А известно ли ви е — попитах аз, — че оттогава са убити още шестима души, присъствали на мястото на убийството?

— Не, не ми е известно — внимателно каза той. — И кой ги е...

— Точно над това работим — казах аз. — Да имате някакви идеи по въпроса?

Той замислено поклати глава.

— Нямам никакви идеи. Няма смисъл...

— Защо да няма смисъл?

— Те нямат нищо общо.

— А кой има?

Той ме погледна, като че ли идваше на себе си, и се усмихна.

— Откъде мога да знам, гражданино следовател! Та аз бях през девет земи в десета.

Кимнах.

— И как попаднахте там? През деветте земи?

Той сви рамене.

— Поканиха ме. Бил съм десантчик, в диверсионна група. Извикаха ме във военното окръжие, предложиха ми. Нашите арменци събираха група, обещаваха да плащат добре.

— Арменците ли я събираха, или военното окръжие?

Той се поусмихна.

— Нали знаете как става. Военното сигурно също е получило нещо, няма начин. Пазарна икономика е все пак. — Той въздъхна.

— И добре ли ви беше при арменците? — попитах аз.

— Как да ви кажа — навъсено произнесе Сорокин. — Избягах оттам.

— Как така избягахте? — учудих се аз.

— На собствен ход. — Сорокин се усмихна криво. — Хванах се за инструктор в лагерите. За какво ми е да убивам хора. Каква е разликата между тях, между арменците и азерите. Всичките са черни, приказливи и плащат еднакво. Освен това още ги смятам всичките за свои.

— Защо отидохте тогава?

— Заради парите, разбира се — усмихна се той. — Обещаха ни планини... А там — нито има подходяща екипировка, нито нормално оръжие. На третия ден ме хвърлиха в бой с момчетата. А като почне стрелбата вече се опияняваш, бориш се за живота си. Успяхме да

пробием, влязохме в техния аул или както там му викат... Стариците плачат, държат децата на ръце, старците гледат на кръв... Арменците веднага тръгнаха по къщите да търсят бойци — викове, плач!... Те всичките са диви — и едните, и другите. Събраха петнайсет младежи и ги разстреляха на място. Така и не разбрах защо.

— Дълго ли воювахте там?

— Почти половин година — въздъхна Сорокин. — Ту стоим в заслона, ту атакуваме. В тези планини войната си е абсолютно бандитска работа — само засади, мини...

— А как избяга? Защо просто не си тръгна?

— Да бе, ще си тръгнеш оттам... Договорът е за една година, а не се предвиждат клаузи за предварително прекратяване. Умни са вербовчиците. Доста пари спестяват от мъртвите. От десет души до края на годината доживяват трима, най-много петима.

— Но си решил да си тръгнеш. Защо?

— Гадно стана — каза Сорокин уклончиво. — Един гад изнасили едно момиче и после я закла с щика. Арменец. Нашите го видяха, искаха да го убият на място, но не им позволиха. Съдиха го, откараха го. Нищо не му направиха...

— И това ви възмути?

— И мен, и момчетата. Започнаха конфликти... После, когато донесоха един от нас с куршум в тила, се замислихме. И избягахме.

— На другата страна?

— А къде иначе! Там има само две страни, гражданино следовател. После ни показваха по тяхната телевизия, все ни питаха за зверствата на арменците. Ако си говорим честно, там не само арменците вършат зверства. Но нали разбирате, говорехме това, което се очакваше от нас. Иначе биха могли да ни изправят до стената, нали така?

— Кажете — включи се в разговора Серьожа, — там, в Баку, срещали ли сте пленени руснаци?

— Ами имаше наши момчета — каза Сорокин. — Нас също ни уговаряха да воюваме, но вече на другата страна.

— Не сте ли срещал имената Тверитин и Чекалин? — попита Серьожа, явно предугаждайки моя въпрос.

Известно време Сорокин мисли, после поклати глава.

— Не, не съм. Но там, гражданино следовател, не си използват истинските имена.

Сетих се, че вкъщи имам копия от документите от личните дела на същите тези Чекалин и Тверитин, доставени ни от ФСК по ходатайството на майор Скачков. Прибрах ги заедно с папката с документи, като смятах да помисля над делото в свободното си време на вилата. Оказа се, че много добре съм направил.

Извадих от папката снимките на предполагаемите убийци и ги подадох на Сорокин.

— А може би все пак сте ги виждали?

Той взе снимките, вгледа се и по това как се промени лицето му, разбрах — бяхме улучили десетката! Сърцето ми шумно се заблъска.

— Виждал съм ги — измърмори той. — Тези боклуци работят в Баку като охрана в лагер. Животни, измет...

— И двамата ли?

Той кимна.

— Те са авери! Казват, че нямат работа в Русия.

— Това е — казах аз и се облегнах назад в креслото.

Серьожа Семенихин се усмихваше доволно, вероятно аз също.

— Те свързани ли са по някакъв начин с делото на капитан Ратников? — попита Демьонок, също разглеждайки снимките на бившите кагебисти.

— Непосредствено — казах аз. — Това са убийците на капитана.

След тези думи лицето на майор Демьонок се изопна от учудване, а Витя Сорокин озадачено зяпна, поклати глава и каза:

— Виж ти, не знаех!

Изпратихме гостите с всички почести, защото получихме изключително важни данни от тях. Цялата вечер със Серьожа седяхме у нас, планирайки по-нататъшните действия. На следващата сутрин едва дочаках появата на началството. Поради отсъствието на Костя Меркулов, зает със социални провокации, моето дело се контролираше от втория заместник-генерален прокурор, също мой бивш колега от градската прокуратура, Леонид Василиевич Пархоменко. Връхлетях в кабинета му, докато той си сваляше шлифера и го закачаше в гардероба.

— Леонид Василиевич, необходима ни е дипломатическа акция — започнах в движение.

Той направи пренебрежителна гримаса. Отношенията ни се развиваха различно, нямахме преки конфликти, но той беше представител на друга, немеркуловска култура и затова принципиално не можехме да се сближим.

— Какво има, Турецки? Все го увърташ, „стрелците“ си ли търсиш?

— Имам информация — казах аз, — че особено опасни престъпници, издирвани за убийството на милиционер и семейството му в Краснодарски край, се намират в Азербайджан, в Баку. Бих искал да знам с какви възможности разполагаме да поискаме да ни ги предадат?

— Възможности колкото искаш — промърмори заместник-генералният прокурор. — Само че не се налага. Да не би да разследваш убийството на сътрудник на милицията от Краснодар?

— Това убийство е свързано с нашето дело.

— Как?

— Нашият Бейби е свързан с убийството в Краснодар. Той убива всички заподозрени по това дело.

Пархоменко се ухили криво и поклати глава.

— Е, и? Искаш да продължиш делото на твоя Бейби, а?

— Нали се уговорихме, че продължавам да търся Бейби — напомних му аз малко обезкуражено.

— Край на уговорката — излая той грубо. — Стига глупости! Половин година следствието ти тъпче на едно място, ама искаш още да безделничиш? Хайде, драги, впрегни се да свършиш нещо истинско! С две думи, приключваме с твоя Бейби. Край!

— Момент — започна да ми кипва. — Решението за продължаване на следствието беше взето на съвещание при генералния и ново указание за прекратяване на делото може да даде единствено самият генерален.

— Ти какво бе? — присви очи Пархоменко. — Реши да ме поставиш на място? Знаеш ли къде мога да те засиля, а, Сашенка...

Наведох се към него и му отвърнах в същия стил:

— Ще ти се стъжни, Лъонечка...

Той направо зяпна. После си затвори устата и се изкашля.

— Добре де, да не се заяждаме — каза той вече с друг тон. — Има указание от генералния да те включим в работата по уралското

дело. Ще помагаш на Сиренко. Там има куп работа, да се разследва и да се разследва... Делото е неимоверно объркано. Това е, свободен сте.

— Ако обичате, дайте ми писмено указание за прекратяване на делото — поисках аз също толкова официално. — Председателят на депутатския комитет по законността и реда Вадим Сергеевич Соснов държи делото под личен контрол и за мен е важно да се позова на документ, подписан от заместник-генералния, когато започне да ни разкатава на следващата сесия.

— Ти да не си болен? — Пархоменко отново се върна към своя стил. — Ти кого подриваш бе, келеш? Себе си, не разбираш ли?

— Занимавам се само със закононарушителите — отвърнах аз с достойнство. — И изобщо, Лъоня, известно ли ти е, че Костя Меркулов сега закусва всеки ден с президента? Сигурно си мислеше, че е в немилост, а?

Последната информация го засегна. Не че бяха смъртни врагове с Костя, но имаше време, когато Меркулов се отчиташе пред него и изпълняваше началническите му указания. Преди няколко години Пархоменко заемаше длъжността началник на следствената част на Московската градска прокуратура, а следователят Меркулов му беше подчинен. Той се усмихна насила.

— Радвам се на успеха на другарите си, Турецки — каза той. — А що се отнася до писменото указание за прекратяването на делото по отношение на убития престъпник, ще го получите незабавно. Не смея да ви задържам повече.

Върнах се в кабинета си изпълнен с негодувание и когато открих там Лаврик Гехт, който се беше върнал някъде от Камчатка или Чукотка, неизвестно защо се разсърдих още повече. Горкият Лаврик беше преизпълнен с най-добри чувства, беше ми донесъл сувенир, някакво същество от зъб на морж, наречено Евражка, а аз само му благодарих сухо, взех си довиждане и отидох в компютърната зала.

— Разформироваха бригадата ни — казах на Лариса и Серьожа, които вече седяха пред екраните си.

— Как така? — изплаши се Лариса.

— Наредено е делото ни да бъде прекратено — казах аз. — Смятат, че е неприлично да се харчат народни пари за задоволяването на лично любопитство.

— Не вярват, че Бейби е жив, така ли? — попита Серьожа, продължавайки да дъвче.

— Сега ще се занимаваме с мафиотските дела на уралските финансови групировки. Фалшификации, контрабанда, подкупи с особено големи размери. Ще има какво да смятате на вашите аритмометри.

Серьожа не отговори, а Лара каза:

— Това не е справедливо.

Кимнах.

— Затова пък е целесъобразно. Готвят се да загасят огъня, като го залееят с бензин. Нека да опитат.

— А Бейби? — попита Серьожа. — Нали за малко да се запознаем с него. За местонахождението на тези боклуци той би ни предал целия Народен съд.

— Точно това не им трябва — злорадо казах аз. — Започвам да си мисля, че този най-съвестен орган също е елемент от държавната политика.

— Вие пък, Александър Борисович — поклати глава Лариса.

Точно в този трагичен момент в залата се появи сияещият Слава Грязнов, който ми носеше забравения в кабинета Евражка.

— Ах, каква очарователна майmunка! — възкликна Лара и плесна с ръце.

— Това е Евражка — авторитетно поясни Грязнов. — Чукотски домашен дух. Какво сте увесили нос?

— Делото на Бейби се прекратява предвид смъртта на обвиняемия — каза Лара. — Цялата ни работа отива на вятъра.

— Представяш ли си — обясних аз, — намерихме онези гадове, убийците на Ратников. Всички, дори и ФСК ги мислят за мъртви, а те процъфтяват в Баку. Представяш ли си каква примамка за Бейби!

— Край — каза Лариса със задгробен глас. — Няма го вече Бейби.

— Но делото му живее — каза Грязнов и продължи да се хили.

Погледнах го с недоумение.

— Какво си грейнал като месечина?

— Моля за извинение — кимна Грязнов. — При вас трагедия и при нас трагедия... В страната всяка минута убиват по няколко души, представяте ли си!

— Какво искаш да кажеш? — попитах с подозрение.

Грязнов забодя пръст в гърдите си.

— Знаеш ли, Саша, след известно количество разкрити дела сърцето на старото ченге започва да работи в свой собствен режим. Ето, дойде ми наум да погледна сводките от Брянска област, какво става там, разбираш ли? И какво мислиш?

— Е? — успях да кажа аз.

— Вярно — въздъхна Грязнов с печал, изписана на лицето. — Гражданинът Люсин, или Луценко Григорий Яковлевич, е бил убит преди около седмица. Между другото с пистолет система „Макаров“.

Останах без сили, аз въздъхнах и седнах в креслото. Лара светна и дори Серьожа Семенихин се усмихна доволно, продължавайки да дъвче.

Сега непрекъснато, даже и докато лежеше в леглото си, Феликс Захарович панически чувстваше как около шията му се стяга зловещата примка на страха и подозрителността. Вече не можеше да излезе безгрижно като преди да се поразходи или да поседи на пейката в градинката, защото чувстваше с кожата си как няколко чифта враждебни очи едновременно бдително го наблюдават. Знаеше какво означава да те заподозре колегията и не си правеше илюзии по въпроса. Трябваше да се изплъзне от това наблюдение, дори и ако то съществуваше само във въображението му.

Изобщо не мислеше, че продължителната му кариера, в която беше извършил толкова много различни неща, ръководейки се от вярата в правилността на избрания път, приближаваше края си. Понякога тези мисли го спохождаха заедно с безизходна тъга, но той ги прогонваше, защото оставаше едно дело, което не беше успял да завърши.

Веднъж събра кураж и все пак се измъкна от къщи, поседя на пейката, наслаждавайки се на пролетното слънце и играещите наблизо деца, а след това, докато минаваше покрай тролейбусната спирка, неочаквано скочи в тръгващия тролей. Погледна в задното стъкло и веднага разпозна един от наблюдателите, който моментално се хвърли към уличния телефон, а и другият, в колата, също си пролича ясно. За да не привличат вниманието, те не използваха коли с радио и това му даваше малък шанс.

Той слезе на станцията на метрото, влезе вътре заедно с тълпата пътници, а после с излизащата тълпа се измъкна от другата страна. Наблизо беше спрял трамвай и Феликс Захарович веднага се качи. Трамваят го закара в покрайнините и там той се прекачи на автобуса до следващата станция на метрото.

Въпросът беше дали Лихоносков е съобщил на колегията за неговата „племенница“. Ваня Лихоносков не можеше да бъде обвинен в излишна вярност на идеята за органичното общество. Той се отнасяше много скептично към проекта, а и ръководителите не предизвикваха у

него благоговение, но не смееше да се отцепи, защото финансовият му успех зависеше от решенията на колегията. Феликс Захарович се добра до блока в Югозападния район пеша от предишната автобусна спирка, хвана някакво дете и го помоли да занесе бележка на Нина. Феликс Захарович го изпроводи с поглед и въздъхна, обърна се и се отдалечи от блока, където временно живееха Нина и Аня.

А ето какво ставаше в този момент в блока. Още щом сутринта Аня отиде на работа, прикривайки отсъствието си със солидното медицинско, изработено от Феликс Захарович, на вратата се звънна и през шпионката Нина видя усмихнатата физиономия на одевешния „съсед“. Тя отвори и Ваня Лихоносов влезе заедно с личните си телохранители. Нина смутено ги пусна и само попита:

— Случило ли се е нещо?

— Нищо особено — ухили се Ваня Лихоносов и седна без разрешение в креслото до масата. — Търся един стар приятел, Феликс Захарович Даниленко. Трябва ми спешно.

— Защо го търсите тук? — попита Нина, която започваше да се успокоява.

— Само не казвайте, че не го познавате — каза Лихоносов. — Вчера той ми каза, че сте негова племенница, избягала от алкохолизирания си мъж. Искам да ви кажа, че не приличате на жена, която бяга от мъжа си.

— Какво искате? — попита Нина.

— Бих искал да узная коя сте вие, миличка? — каза Лихоносов. — Документите ви са надеждни, но са от конспиративния резерв на нашата кантора. Дал ви ги е Феликс, нали?

— Няма да отговарям на въпросите ви — отряза Нина.

Лихоносов се разсмя жизнерадостно.

— Чухте ли я, момчета? Няма да отговаря!

— Тя ще отговаря, шефе — каза, без да се усмихва, единият от телохранителите.

Нина го погледна уплашено и потръпна. Удаде ѝ се.

— Не мога да разбера защо се държите така? Е, и? Дори и да не съм му племенница, не мога ли да разчитам на подкрепата му?

— Искате да кажете, че имате връзка с него? — радостно попита Лихоносов.

— Не съм длъжна да ви отговарям — смутено проговори Нина.
— Да не съм някаква проститутка...

— А приятелката ви какво прави тук? — попита Лихоносов. — Или старецът ви стига и на двете?

Нина помълча, събирайки мислите си. Беше й противно да каже това, което каза.

— Е, и?... Има различни начини...

— Слънчице! — възкликна Лихоносов. — Та тя е лесбийка! Работил съм с такива хубавици, когато още си ходела на училище. Забелязала ли си как й трепери устната?

Нина сви рамене.

— И какво?

— Такова. Това е от страст. Ако с дядката се отдавахте на някакви непозволени игри, тя щеше да те убие. Единственото, което мога да си представя в това отношение, е, че старецът се е наслаждавал на вашата любов.

Нина въздъхна и поклати глава.

— Недей да отричаш — каза Лихоносов. — Така ли е?

Нина вдигна глава, готова да се възмути, но размисли.

— Така е — каза тя, смутено гледайки встрани.

Лихоносов кимна разбиращо и се разсмя.

— Ай-ай-ай — каза той. — Ето ви пример за израждането на управляващата класа. А това е гвардията, ордена на мечоносците! Ново общество строят.

— Всичко ли научихте? — попита Нина. — Може би стига толкова?

— Това е само началото — каза Лихоносов с въздишка. — Освен това трябва да ми разкажете коя сте, откъде се появихте, как сте се запознали с Феликс, колко често той идва тук и най-важното — дати, адреси, телефони.

— Нямаме телефон — промърмори Нина.

— Само не се правете на глупачка — подхвърли презрително Лихоносов. — На кой телефон се обаждате на Феликс?

Телохранителите вече се бяха отпуснали, седяха на кушетката и на един стол, разглеждаха бедната обстановка в апартамента и правеха гримаси. Клиентите им по правило живееха в други условия.

Разговорът продължаваше тягостно и мъчително. След дълго протакане Нина каза телефона, на който се обаждаше на телефонния секретар на Феликс, спомена няколко места, на които, се срещаха. Дълго разказваше за конспиративните правила, на които уж я беше учил. Когато Лихоносов за майтап я помоли да разкаже за нощните оргии, тя решително отказа да отговаря и това стана причина за почти петнайсетминутен спор, в който освен самия Лихоносов с радост взеха участие и телохранителите с пошлите си шеги. И когато на вратата се позвъни, Нина се опита да скочи, но Лихоносов ѝ направи знак да остане на място. Той прати до вратата единия от телохранителите и той за всеки случай извади пистолета си. Каза нещо през вратата, после отвори и вмъкна в апартамента едно уплашено дърпащо се момченце.

— Чичковци, какво правите, недейте! — жално мънкаше то.

Телохранителят подаде на Лихоносов бележката, предназначена за Нина.

— Успокой се — каза Лихоносов на момченцето. — Никой нищо няма да ти направи. Ние сме от милицията, ловим престъпници. Разбрали?

Той разгърна хартията и прочете:

— „Отново дойде време да цъфнат кактусите. Дванайсет.“
Интересен текст, а?

— Това той сам го написа — каза момченцето и подсмъркна.

— Къде е той?

— Стоеше долу, до съседния вход.

— Хайде, момчета, бързо — нареди Лихоносов на телохранителите си и те скочиха пъргаво. — И ти, момченце, върви — добави Лихоносов заради детето. — Благодаря ти, много ни помогна.

Щастливото момченце си отиде, а Лихоносов стана и се протегна.

— Е, госпожице. Наближава последното действие. Извратеният ви поклонник скоро ще бъде в краката ви.

— Защо ви е нужно това? — уморено попита Нина.

— Имам личен интерес от тази работа — каза Лихоносов. — Дядката трябва да работи за мен и се налага да му метна примката. Не се вълнувайте, той ще си остане жив и даже игричките ви ще продължат, но вече с моята музика.

Той се усмихна тържествуващо.

— Само не мога да разбера защо използвате за срещите си кодиран текст. Да не би да ви е записал за щатен агент?

— Да — каза Нина мрачно.

— Ясно — усмихна се Лихоносов. — Шуробаджанащина.

— Не е вярно — възрази Нина. — Работех... Сега ще ви покажа!

Тя отвори чекмеджето на бюрото и започна да вади някакви книжа.

— Ето — трескаво говореше тя. — И още, ето...

Лихоносов я погледна снизходително.

— Добре, добре. Вярвам ти. Разбира се, той набира точно такива агенти. Сигурно си имаше и съответен прякор?

— Да — кимна Нина.

— И как ти викаха?

— Бейби — каза Нина.

Тя го остави да се обърне изненадано към нея и да види насоченото срещу него дуло на пистолета „Макаров“ със заглушител. После куршумът го улучи в окото и той не видя нищо повече.

Телохранителите се връщаха поотделно, защото отработваха различни направления на възможното бягство на Феликс Захарович. Нито един от тях нямаше късмет в търсенето, но това, че се върнаха с разлика от няколко минути, вече си беше голям късмет за тях. Ако се бяха прибрали заедно, Нина щеше да бъде принудена да ги убие, а така гумената палка беше достатъчна. Хубавото ѝ е, че и не много силен удар е достатъчен, трябва само да знаеш къде да удриш.

После за пет минути тя си събра нещата и бързо напусна апартамента в Югозападния район, като реши повече никога да не се връща тук. Вълнуваше я съдбата на Аня, която трябваше да се върне вечерта след работа, но се надяваше да ѝ се обади от външен телефон.

Феликс Захарович я чакаше на уговореното в дванайсети вариант място, близо до Битцевския парк. Той четеше вестник, седнал на пейката на автобусната спирка. Нина седна до него и му подаде удостоверението на Ваня Лихоносов. Той го взе с недоумение.

— Това пък какво е? Аа...

— Познаваш ли го?

— Естествено — подсмихна се Феликс Захарович. — Моят ученик и помощник. Той ли беше при теб?

— Да — каза Нина.

Феликс Захарович кимна разбиращо.

— Искаше да ти метне примката — каза Нина. — Служебни интриги, нищо повече.

— Повече — каза Феликс Захарович. — Много повече, мила моя. Следствието се занимава с убийството на Люсин.

Нина сви рамене.

— Рано или късно това трябваше да стане — каза тя.

— Сам ли беше?

— С него бяха горилите му.

— Какво направи с тях?

— Търкалят се в безсъзнание.

— А той?

Нина замълча.

— Е — каза Феликс Захарович. — Лека му пръст. Човек трябва да може да мята примки.

— Трябва да се обадя на Аня — сети се Нина. — Тя още нищо не знае.

— Не, никакви обаждания — предупреди я Феликс Захарович. — Аз ще се постарая да я предупредя. Нека да се върне в собствения си апартамент и да разправя каквото иска за отсъствието си, твоят план е друг.

— Какво ще стане с нея?

— Ще се погрижим — уверено отвърна Феликс Захарович. — Сега. Слушай внимателно какво трябва да направиш веднага...

Тя слушаше и заедно с изумлението от приближаващия ярък нов живот не я напускаше никакво мъчително безпокойство. Всичко, което ѝ предлагаше Феликс, беше прекрасно, но не беше сигурна, че има право на това. Струваше ѝ се, че главната работа още не е свършена.

— Кога ще мога да се върна? — попита тя.

Той се разсмя.

— Чакай, първо се потопи във всичко това, усети го... Може и да не искаш да се връщаш.

— И все пак?

Той мълча известно време. Подаряваше ѝ нов живот, но тя си оставаше Бейби. Няма как.

— Изчакай известно време — каза той. — Според това как се чувстваш... Когато усетиш, че може, се върни.

Те станаха. Настъпи моментът на сбогуването и Феликс Захарович усети, че сърцето му се свива.

— Ще ме посрещнеш ли? — попита Нина.

— Непременно — каза Феликс Захарович. — Дори ако... — Той не се доизказа.

— Нищо няма да ти се случи — усмихна се Нина. — Ти си безсмъртен.

— Няма начин — каза той. — Това е, мила. Сега дълго няма да се видим.

„Никога“ — крещеше сърцето му.

— Толкова по-приятна ще е срещата ни. — Нина го погледна в очите. — Не се безпокой, дядо. Много скоро ще се върна. Имам предчувствие.

Тя го целуна по гладко избръснатата буза и той се просълзи.

— Прощавай — едва чуто произнесе той.

Тя се качи на стъпалото на автобуса, махна му с ръка и замина.

Той дълго седя на същата тази пейка, идвайки на себе си. Беше му много тежко, преживяваше огромна душевна загуба, но едновременно с това се радваше, че е успял да осигури заминаването на Нина миг преди пълното разкриване. Това беше победа и имаше с какво да се гордее. Но беше и поражение, защото сега, след гибелта на Лихоносов, животът и кариерата му бяха приключили. Не си правеше илюзии по този въпрос.

Вече нямаше нужда да се крие. Той се върна вкъщи с такси, поздрави съседите, тежко се качи по стълбите на втория етаж, отвори вратата и влезе.

Двама души моментално го подхванаха под мишниците и буквално го замъкнаха в стаята, където бяха генерал Чернишов и самият Председател. С тях беше и едно небиещо на очи хилаво човече, скромно седящо в ъгъла, и Феликс Захарович с ужас си спомни, че това е най-лютият комитетски палач.

— Седнете, Феликс Захарович — започна Председателят. — Разкажете ни за Бейби.

Феликс Захарович падна в креслото, без да има сили да каже дума. Това беше истинският край.

— Какво ви интересува? — едва промълви той.

— Къде е той? — излая Чернишов. — Днес е убил Лихоносов!

— Не знам — тихо каза Феликс Захарович.

Трябваше само да се реши. Нямаше нужда нищо да хапе, да си реже вените или да гълта. Иглата с отровата беше в пръстена на ръката му и трябваше само да се реши. Много пъти си го беше представял.

— Стар негодник — проговори генералът. — Кого мислеше да излъжеш?

— Смятате ли да отговаряте? — попита Председателят.

Феликс Захарович мълчеше.

— Е — каза Председателят, — знаете какво ви очаква.

Хванаха го за ръцете и започнаха да го привързват с лейкопласт към облегалките на креслото, а той още не можеше да се реши, още чакаше нещо. И едва след като виновно усмихнатият палач тръгна към него, той завъртя пръстена, натисна където трябваше и усети спасителното убождане в основата на пръста.

За учудване на присъстващите, той изведнъж се усмихна и веднага омекна. Палачът се хвърли към него, напипа пулса му и разочаровано произнесе:

— Така си и знаех. Отрови се!

ТРЕТА ЧАСТ

Дори очевидното убийство на Люсин не беше достатъчно доказателство за ръководството на прокуратурата по въпроса за идентификацията на убития Бейби. Колкото и да се трепех да обяснявам, че митническите истории нямат нищо общо в случая, че Люсин е в списъка на Бейби и само Бейби може да го е убил, не ми вярваха. Главен противник на търсенето на Бейби беше, естествено, заместник-генералният Леонид Василиевич Пархоменко, за когото въпросът се оказа неочаквано принципен. Самият генерален жално ни напомняше какво може да последва, когато историята за убийството на невинния Алексей Дуганов стигне до пресата и висшето ръководство на страната, но не заемаше принципна позиция. Нямахте нищо против да ни разреши да продължим разследването, обаче Пархоменко не отстъпваше и заплашваше да разгласи служебната тайна, ако издирванията ни продължат. Опитвах се да намеря Костя Меркулов, но той с комисията беше извън всякакви граници на досегаемост.

А в това време някъде в Тюмен беше извършено „дръзко нападение“ срещу известен нефтен магнат, в резултат на което бяха арестувани едновременно петима агенти на СНС. Те казаха, че са наемници, че им плащат луди пари в долари и средствата за масова информация широко подеха тази история. Наистина, в отговор на това във Волгоград и Воронеж бяха убити няколко едри мафиоти, но въпреки че там бяха оставени протоколи от заседанието на „Съда на Народната съвест“, милицията счете случая за разчистване на сметки между враждуващи кланове, прикриващи се с политическата спекулация. В Новосибирск се състоя открито заседание на „Съда на Народната съвест“, на което съдиите бяха възмутени от безработицата бачкатори, пенсионери и домакини. Резултатът от заседанието им беше осъждането на терора и приемането на обръщение до президента и Върховния съвет. Естествено, при такава активност на „народните съдии“ откриването на Меркулов беше немислимо.

И тогава гръмна убийството на бизнесмена Лихоносов, което в началото изобщо не смятахме да добавяме към нашия списък. Тялото

беше намерено в апартамент, убитият нямаше забелязани криминални връзки, говореше се за някакви жени, при които е ходел. Но когато дойдоха резултатите от балистичната експертиза на иззетия от местопрестъплението куршум, Грязнов долетя в прокуратурата.

— Пак е той! — възкликна Слава. — Същият „Макаров“ като в Брянск. Момчета, това е Бейби!

С нови сили щурмувах кабинета на генералния прокурор, като се възползвах от отсъствието на нашия принципен заместник, и генералният, след като изслуша всичко, въздъхна.

— Разбирам всичко, Александър Борисович. Вие безспорно сте прав, Бейби вероятно е жив, но не може ли да изчакаме, преди да го обявим?

— Аз не търся слава — възразих. — Само ми дайте свобода на действията. Иначе Леонид Василиевич сигурно ще ме заподозре в неизпълнение на служебните задължения.

— Достатъчно — решително отрязва генералният. — Възлагам ви разследването на убийството на Лихоносов и родствения му случай в Брянск. Това задоволява ли ви?

— Напълно — казах аз. — Но има още четиринайсет неразкрити дела...

— Ще го имаме предвид — увери ме генералният.

И така, върнахме се официално към нашите хора и дори го отбелязахме с бира в моя кабинет. С постановлението на генералния прокурор в ръце Грязнов тръгна да из земе делата на Лихоносов и Люсин от родствените организации, а Серьожа и Лариса заседнаха пред машините си.

Бейби естествено беше нестандартна личност. Вече почти открито му се възхищавахме, защото действията му не се побираха в никакви рамки. Кой престъпник не би се възползвал от уникалния случай с убийството на Дуганов, поне за да си почине. Би могъл да се отърве от четиринайсет убийства, но го сметна за недостойно. Но ако като Дюк жадуваше слава, той би намерил начин да обяви съществуването си другояче. Обаче не! Той презира славата, презира откриващите се възможности да излезе сух от водата, единственото, което го занимава, е кървавият му занаят и той го упражнява без съмнение. Разбира се, имаше достатъчен брой поръчкови убийства, но главното дело на живота му беше отмъщението за убийството на

капитан Ратников. И при тази удивителна целеустременост не можехме да определим кой е той!

Но сега, когато в ръцете ни се оказа козът с типовете в Баку, напълно можехме да разчитаме на успех. Трябваше само да направим всичко, както се полага, да пресметнем всичко и Бейби беше в ръцете ни. Честно казано, докато разглеждахме плановете за залавянето му, мислехме не толкова да го победим по този начин, колкото да го привлечем на наша страна срещу „Съда на Народната съвест“. Той имаше всички основания да не обича предишните си господари.

— Преди всичко — казваше Грязнов — тези боклуци трябва да бъдат пратени тук по етапен ред.

— Как? — интересувахе се Лариса, признатият скептик в групата ни.

— Просто ще изискаме да ни ги предадат като криминални престъпници!

— Забравяте, господин майор — каза Лариса, — че те не са обявени за престъпници. Официалното разследване на смъртта на капитан Ратников е прекратено поради смъртта на обвиняемия. Не им е предявявано постановление за привличане като обвиняеми.

Слушах престрелката им и неволно забелязах, че напрежението между тях превишава нужното ниво. Това ме накара да се вгледам по-внимателно. Разбира се, Грязнов имаше семейство, а Лариса — Жак, но какво ли не се случва в този живот!

— Ако не може да бъдат върнати официално, трябва да ги примаим в Русия по някакъв начин — каза Серьожа.

— Как? — попитах.

— Ами не знам. Наследство, роднини, нещо такова...

Поклатих глава.

— Имам друго предложение — казах. — Трябва да ги изкараме от Баку, Азербайджан.

— И как? — осведоми се Серьожа?

— Това вече е по-лесно — отвърна Грязнов. — И бездруго са там по милост, достатъчно е да ги забъркаме в някоя мръсна работа... И ще ги изгонят от слънчевия Азербайджан.

— Но... — смути се Лара — това... това е незаконно!

— Искаш да кажеш подло — обадох се аз. — Не се стеснявай, Слава няма да се обиди. Това действително не е съвсем законно, но е

разумно. Имаме си работа с такива мерзавци, Лара, които нямат понятие за чест. И ще направим всичко, за да може законът да ги докопа.

— По този повод имам една добра идея — каза Слава Грязнов, вдигайки показалец.

Ставаше дума за търговията с наркотици. Едно време близо до Курската гара имаше будка, където се продаваше сладолед. Обикновена будка, като всички останали, аз самият няколко пъти съм си купувал оттам сладолед в горещините. Но времената се промениха и се смениха и сладоледаджиите. В същата тази будка до Курската гара се появиха някакви азербайджанци, които превърнаха обикновения павилион в истинска крепост, въпреки че продаваха пак сладолед. В будката винаги имаше двама продавачи, макар че асортиментът им беше направо никакъв и единствената кофичка сладолед, която се виждаше зад стъклото, приличаше на музеен експонат, толкова беше стара. Основната търговия вървеше през задната врата, обърната към стената на блока, и там не се продаваше сладолед, а наркотици. Почти всички го знаеха, възмутени хора писаха във вестника, но будката продължаваше да си стои, а когато кварталният инспектор минеше на проверка, посрещаша го като скъп приятел.

Естествено, най-лесно и според мен най-правилно би било да се разкара будката заедно с кварталния. Но мъдрите глави в криминалната разсъдиха другояче и държаха павилиончето под постоянно наблюдение, регистрирайки и купувачите, и доставчиците, и случайните минувачи. Наистина, с помощта на това наблюдение бяха решени немалко дела, но лично мен ме дразнеше фактът, че будката си стоеше, там се продаваше всякакъв боклук и това убеждаваше хората в безнаказаността на наркомафията.

Грязнов реши да използва точно тези типове, те също отдавна го дразнеха. Изчака момента, когато пристигна новата партия (не сладолед) и нахълта с милиционерско звено. Азербайджанците страшно се изплашиха, предлагаха някакви пари, после поискаха да повикат адвоката си.

Грязнов им разреши да се обадят и те се поуспокоиха. Разговорът се подслушваше, те не се обаждаха на адвокат, а на някой си Рустам Мамедов и искаха помощ срещу „чуждите ченгета“. Грязнов пристигна

у Мамедов още преди той да успее да започне да действа, защото Мамедов живееше съвсем наблизко — на „Новокузнецка“.

Той отвори вратата и се слиса при вида на цяла група оперативници, но събра достатъчно кураж да настои:

— Имате ли заповед за обиск?

— Аха — усмихна се Грязнов и показа пистолета си. — Става ли?

Онзи сви рамене и ги пусна.

— Схващаш ли как стоят нещата? — беше първият въпрос на Грязнов.

— Какво има за схващане? — въздъхна Мамедов. — Въпросът е само колко?

Грязнов се усмихна, скри пистолета и подхвърли на милиционерите:

— Това е, момчета, свободни сте.

Той се тръшна в креслото и протегна крака.

— Само че, началник, имай предвид — предупреди го Мамедов. — Вече плащам, и тези, на които плащам, може да се окажат над теб.

— Да не си решил да ги изпееш? — попита Грязнов за всеки случай.

— За кретен ли ме смяташ? — намръщи се Мамедов.

— Виж какво, Мамедов — каза Грязнов. — Станало е недоразумение. Казвам се Грязнов, може да си чувал.

Мамедов си сипа газирана вода от сифона и попита:

— Тогава защо се занимаваш с дреболии, Грязнов? Ти си от московската криминална, ако, разбира се, си онзи Грязнов.

— Същият — потвърди Слава — и не се занимавам с дреболии. Схващаш ли, че си ми в ръцете?

— Може да се поспори — уклончиво отбеляза Мамедов. — Но ми е интересно какво всъщност искаш.

— При вас в Баку — обясни Грязнов — има лагер за руски военнопленници. Тези, които са на страната на арменците. В този лагер работят като охрана двама типове. Трябват ми тук, в Москва.

— А защо се обърна към мен? — попита Мамедов.

— Не съм се обърнал към теб, Мамедов — усмихна се Грязнов. — А към вас. Търпя ви вече пет години и търпението ми се изчерпва. Да ти казвам ли какво ще стане после, когато се изчерпи?

— Е-е-е... — махна с ръка Мамедов. — Защо да си разваляме настроението един на друг? В опаковка ли да ти ги докараме, или сам ще си ги опаковаш?

— Сам — каза Грязнов. — Вие ги вербувате за изгодна работа в който и да е руски град. Останалото е наша работа.

— А с будката какво ще правим? — попита Мамедов.

— Слушай, Мамедов, не ставай нагъл — ядоса се Грязнов. — Ти си живееш на „Новокузнецка“, а аз всяка сутрин маам пеша от „Вихино“ до „Петровка“. Усещаш ли разликата?

— Усещам — кимна Мамедов. — Само да беше поискал, майоре, и вече щеше да живееш на улица „Горки“.

— Тази будка да не съм я видял вече — каза Грязнов.

— Ами ако я продам на узбекистанците? — попита Мамедов с угодническа усмивка. — Те отдавна са й хвърлили око, а?

Грязнов поклати глава.

— Ах вие, мошеници — каза той. — Продавай, Аллах да те пази. И без това бял ден няма да видят.

— Да, но те — усмихна се Мамедов. — На кого да се обадя, казвай...

Въпреки че Грязнов разказваше този епизод със зле скрит възторг, аз го слушах намръщено. Тези близки контакти с мафията не ме радваха и чудесно знаех, че поне една трета от престъпленията се извършват от хора, които са осведомители на милицията и контраразузнаването. Но случаят беше специален и не можеше да подбираме средства, които да задоволяват всички.

Константин Дмитриевич Меркулов се появи на работното си място в сряда, като че ли падна от небето. Той проведе кратък и съдържателен разговор с генералния, после прие няколко отговорни посетители, накрая ме извика при себе си. Видът му беше съвсем измъчен, да ти е жал да го гледаш.

— Да — поклатих глава, — излезе ти душата да теглиш президентската каруца... Човек може да си помисли, че лично си нападал оня в Тюмен.

— Много тъпо ли се получи? — попита той със съжаление.

— Шито с бели конци — отвърнах. — Какво още да очакваме през следващите дни?

— Ще научиш от вестниците — измърмори той. — Нямах ли желание да поработиш в президентската комисия?

— Ни най-малко — казах. — Още повече че ако всичко стане както го мислим, скоро ще ви предадем целия „Съд на Народите“.

— По какъв начин? — равнодушно попита Меркулов.

— С умело проведена операция. Приближаваме се до Бейби, Костя! Може да се каже, че ни е в ръцете.

— Зациклихте с тоя Бейби — въздъхна Меркулов. — А той даже вече не е и играч, а просто така, хулиган на стадиона. Ако започне да се мярка тук-там, моментално ще го очистят.

— Разчитаме на обратната реакция — казах аз.

— Тоест?

— Искаме да насочим праведния му гняв срещу бившите му господари.

Тази проста мисъл така го поразил, че известно време седя, замислено поклащайки се в креслото.

— Глупости — каза той. — Той не познава никого.

— Говорим за Бейби, Костя! Как разбра за Люсин, а? А как се добра до Стукалов? Искаш да кажеш, че всичко е било случайно? Без насочване?

— Не ми харесва отношението ви към този убиец — намръщено забеляза Меркулов.

— Аз също често мисля за това — казах. — Моите ме заразиха. На базата на кибернетичните си извращения се занимават с черна магия — одушевяват протоколните фигури. Измислиха на Бейби и характер, и някакви слабости, даже му рисуват политически портрет. Но помисли си как се държи той! Ти би ли се държал така?

— Надали — каза Меркулов с усмивка.

— И аз — казах. — Това е психосоциален феномен.

— И кой го казва?

— Серьожа, разбира се. Но този Бейби действително така изразително плюе на цялото ни ровичкане, че не мога да не се възхитя.

Той изсумтя и нищо не каза, вълнуваха го други проблеми.

— Ами ти? — попитах аз. — Смяташ ли да се върнеш към родното огнище?

— Мечтая си — отвърна с въздишка Меркулов.

38.

Отначало действително всичко приличаше на приказка. Още вечерта на същия ден, в който се раздели с Феликс Захарович, тя се качи с чужди документи на самолета, заминаващ за Рим. Всичко стана като с махване на вълшебна пръчица. Тя отиде на посочения адрес, където я посрещна непознат човек и ѝ връчи билет, пари и документи. За нея бяха приготвени вещи, цял куфар вещи, и всичко свое трябваше да остави за по-нататъшно унищожаване.

Не ѝ казаха почти нищо, само че в Рим ще я посрещнат и ще ѝ обяснят всичко. Но в Рим успя само да се повози на автобус с една евтина екскурзия, водена от някакъв емигрант със страхотен еврейски акцент — отначало звучеше много симпатично, но към края на екскурзията изобщо престана да го разбира. След като прекара в Рим два дни, от които само няколко часа в разходки из града, тя отиде в Сицилия. Отново ѝ обещаха, че там всичко ще ѝ обяснят. Едва по пътя откри, че пак има нови документи.

В Сицилия я оставиха да се порадва на приличен пансион няколко дни, но тя не знаеше езици и затова се чувстваше много неуверено. Някаква жена провеждаше с нея курс по френски език и се оплакваше от слабите ѝ способности. Но след три дни интензивно обучение вече можеше без проблем да си поръча обяд в ресторант.

От Палермо отлетя за Испания, където я чакаше нова кола, чудесен и простичък фиат. Книжката вече беше готова, но трябваше да придобие някакви навици и с нея се занимаваше мил млад испанец, който говореше руски много добре. Именно тук, в Барселона, за пръв път с нея поговориха по същество.

— Мила моя, това е операция по внедряване — каза ѝ белокош човек с камилски устни. — Водят ви, за да не могат после да ви проследят. Знаете, че сте била омъжена, нали?

— Не разбирам — сви рамене Нина. — Действително бях омъжена, и какво от това?

— Не — възрази белокошият „верблюд“. — Трябва добре да запомните легендата си, Ниночка. След смъртта на първия си мъж

капитан Ратников вие сте прекарвали известно време в депресия и сте попаднали в лудницата.

— Това легендата ли е? — попита Нина.

— Да. Излизайки от лудницата, не сте могли да останете в родния си град и сте отишли в Сочи. Там случайно сте се запознали с французина на средна възраст Гюстав Шим, ще го запомните ли?

— Това тепърва ми предстои, така ли? — попита Нина.

— Не! — възкликна събеседникът ѝ вѣн от себе си. — Това вече се е случило! Не само това, вече сте се развели с този Шим и сте запазили фамилията Шимова. Нина Алексеевна Шимова.

— Но документите ми са други — каза Нина.

Този търпелив човек стана и отиде в съседната стая. Нина неволно се ядосваше сама на себе си, тъй като изобщо не можеше да схване замисъла на Феликс. След дълго отсъствие белокосият се върна и ѝ донесе документи на името на Нина Шимова.

— Сега довольна ли сте?

Нина сви рамене.

— А кога ще мога да се върна у дома?

Той я гледаше с изумление.

— Вече искате да се връщате?

— Да — каза Нина.

Той се изправи и пѣхна ръце в джобовете си.

— Ако си говорим честно — каза той, — аз не знам нищо за вас, Нина. Но ме учудвате. Предполага се да живеете тук поне половин година.

— Това е невъзможно — каза тя. — Имам много работа.

— Нали точно затова са ви пратили тук — поясни белокосият. — Трябва да се върнете вкъщи при работата си с чиста биография. Разбирате ли, според легендата вече година и половина живеете във Франция. За целта трябва поне малко действително да поживеете във Франция.

— Колко? — попита тя.

Той сви рамене.

— Не мога да ви кажа. Щом се почувствате готова за вашата легенда, можете да се връщате.

— Какво трябва да направя?

— Нищо, което да не ви хареса — усмихна се той. — Имате кола, имате документи, имате пари. Трябва да отидете във Франция и поживеете там не по-малко от три седмици. Никой не смята да ви контролира, от този момент вие сте свободен човек и дори завръщането ви вкъщи е въпрос на личен избор.

— Значи мога да си замина? — попита Нина.

— Естествено — произнесе той с известно съжаление. — Но все пак си помислете колко сили и средства са вложени във вашата легенда и не правете прибързани неща.

Единственото, което ѝ даде, беше телефонът му в Барселона в случай на непредвидени усложнения.

След три дни тя пресече границата между Испания и Франция, започвайки нов живот. Разбира се, искаше да се прибере вкъщи, чувстваше се много неуверено, а и трудно разбираше езика, но навикнала на дисциплина, тя си постави за цел да се оправи във Франция за три седмици и се стремеше към това с всички сили. Преди всичко избра мястото, където щеше да живее — малко курортно градче във френските Алпи, където лесно си намери сравнително евтин уютен пансион. Изборът ѝ беше съзнателен, тъй като никога не беше ходила в планините и точно по такъв начин можеше да придобие нов стил на живот. Неувереното ѝ пързаяне предизвикваше смях у местните деца, опитите ѝ да се разбере с продавачите в магазина събираха цели групи подсказвачи и помощници, нарушенията ѝ на местните правила за движение станаха нещо обичайно за местните полицаи. Скоро почти цялото градче знаеше за странната рускиня, която се развела с мъжа си французин и търси утеха в провинцията.

Инструкторът по ски с труднопроизносимото име Жерар Фонтанел пръв се опита да сподели самотата ѝ. Отначало ѝ се струваше просто забавно, неговите ухажвания, повишеното внимание, галантността, но когато след едно падане я вдигна на ръце, тя почувства, че главата ѝ се върти. Известно време просто се криеше от Жерар, смяташе да си замине, защото ситуацията заплашваше да се изплъзне от контрол, но не се реши. Самотата и разслабеността си казаха думата и тя изведнъж страстно пожела мъжко внимание. Прекалено дълго беше подобно на мъж същество и за първи път от много време успя да се почувства жена.

И тя се отдаде на съдбата си. Още първата невинна целувка на срещата я накара да почувства прилив на вътрешен възторг. Последва вечерен ресторант в планините, дълги и страстни прегръдки в колата, а накрая той се качи в стаята ѝ. Възмущаваше я самоувереното му поведение, струваше ѝ се, че той прекалено рано се е почувствал победител, дори търсеше причина да го изгони, но така и не я намери. И когато Жерар започна бавно да разкопчава ципа на роклята ѝ, тя вече не мислеше. Как сладостно-мъчително продължаваше всички приготовления, колко дълго и нежно я целуваше и галеше! В момента на близост изпита буря от чувства, почти ридаеше и боготвореше своя мъж, а той весело ѝ се смееше и отново и отново я хвърляше в огъня на любовния възторг. Никога през живота си не бе така изпълнена с щастие.

Още на следващия ден отношенията им се промениха, тя вече не избягваше вниманието му, дори търсеше близостта му, затова пък той вече се чувстваше господар и дори на няколко пъти със смях я поставяше на място. Втората нощ също беше изпълнена с преживявания, но в тях вече нямаше новост и дори да имаше някаква радост, тя беше от чисто физиологичен характер. Но споменът за първата нощ не угасваше и страстно я теглеше към този човек, който бе открил жената у нея. Това беше чувство, което ѝ бе неподвластно, и когато на третия ден в гората той я сложи на колене пред себе си направо на снега и ѝ преподаде урок по френска любов, тя изпълни всичко със сладкия ужас на унижението. Но това беше пределът, след който започваше отрезвяването. Същата вечер той започна да се оплаква от финансовите проблеми, които му пречат да ѝ посвещава цялото си време, и докато му даваше пари, тя вече чувстваше как свършва магическата му власт над нея.

Вечерта той дойде при нея с някакво списание, в което бяха демонстрирани различни пози. В крайна сметка човекът си отработваше парите и Нина си помисли, че няма никакъв шанс да му обясни своето неприемане. Просто се позова на женско неразположение и плака цялата нощ от огорчение. Никой не искаше да я лъже, тя се излъга сама и сега я беше яд на самата нея. В куфара ѝ беше заветният албум със снимки, но тя не се решаваше да го отвори. Даже ѝ се стори, че няма да се реши скоро. На сутринта си събра

нещата, плати на хазайте и си замина от градчето, без да се сбогува с Жерар.

За следващ етап на внедряването си в новата си биография тя избра Париж. Още в първия момент беше силно разочарована от факта, че Париж не се състои само от Елисейските полета, площад „Етоал“ и Триумфалната арка. По-голямата част от този огромен град ѝ се стори доста тъпа. Но тя съвестно посети всички упоменати в проспектите забележителности на града, дори се отби в руското посолство, за да напомни за съществуването си и да предупреди за възможното си скорошно завръщане. Оказа се, че в документите на посолството е упомената гражданката Шимова, руска поданичка, временно живееща във Франция, и някакъв млад сътрудник изяви желание да я разведе из тези места в Париж, където още не беше успяла да отиде. Нина предвидливо се отказа от услугите му, чувствайки в сърцето си болка от преживяното неотдавна.

В бара на хотела се сприятели с две американски студентки, които идваха в Париж за ваканцията и говореха френски приблизително като нея. Именно те я завлякоха за майтап в стрийпбар за лесбийки, където момичетата на сцената бавно и сладострастно изпълняваха танц на осезателна любов. Американките се червяха и бледнееха, а Нина неволно се сети за Аня Назарова с нейните патологични влечения и съжеляваше, че в момента я няма. Още не разбираше тази патология, но вече усещаше глухата тъга по любов, която да не е обременена от унижение. Срещата с миловидния и обаятелен Жерар Фонтанел все пак стабилно я беше травмирала.

По време на един от неделните излети извън града, които трите правеха заедно, за тях се лепнаха някакви младежи с мотоциклети. Кой знае защо, те бяха убедени, че американките са дъщери на Нина, но предлагаха услугите си на цялото семейство наведнъж. Нина им показва газовия си пистолет и младежите веднага ги оставиха на мира. Американките бяха възхитени от „подвига“ ѝ и се съсипаха да я хвалят. През нощта едната дойде при Нина обляна в сълзи и я упрекна, че се опитва да ѝ вземе приятелката. Насъбрали ярки впечатления в лесбийския бар, сега момичетата разбираха самотата ѝ посвоему и тя нямаше желание да ги разубеждава. Дори се опита да утеша симпатичната разплакана американка и тя веднага започна неумело да се целува с нея, което далеч не предизвика ответен порив у Нина.

Американките бяха дошли да опознават Европа, но защо беше дошла тя?

Продаде фиата си на безценица, купи си удобен и обемист джип и се приготви да се върне в Русия. Американките се лепнаха за нея до Берлин и по пътя се повеселиха немалко, опитвайки се да се разберат с немците на англо-френски език. Последната спирка беше в Берлин, където Нина смяташе да прекара три дни. Сбогува се с американките с една шикозна вечер в ресторанта и те плачеха, докато се целуваха с нея за последен път. После поднесе огромен наръч цветя пред паметника на съветските воители в Трептов парк, предизвиквайки недоумението на околните. Накрая, когато вече окончателно се приготви да тръгва, тя реши да се обади на белокосия човек в Барселона. Звънна от хотела, където куфарите ѝ вече бяха готови за път, и след като телефонът дълго не отговаряше, вече смяташе да затвори, но отсреща изведнъж се обадиха. Някой произнесе няколко думи на испански и тя каза:

— Може ли Алексей Петрович?

— Аз съм — сухо откликна човекът в Барселона. — С кого говоря?

— Нина Шимова — каза Нина. — Помните ли ме?

Известно време той мълча, може би се опитваше да се сети.

— Къде се намирате? — попита той.

— В Берлин — съобщи Нина. — Смятам да се прибера у дома и искам да се сбогувам.

— Не бързайте да се сбогувате — каза той. — Утре ще съм при вас. Имам важно съобщение.

— Как така? — смути се Нина. — А аз вече платих...

— Чудесно — каза той. — Идете в друг хотел и ми звъннете след половин час. Утре по същото време ще си заминете, бъдете сигурна.

Нина направи както ѝ каза той — отиде в друг хотел, обади му се отново и обеща да не излиза от стаята, докато той не се появи на сутринта.

Но той пристигна по-рано. Тя още не си беше легнала, седеше в креслото по халат, гледаше някаква френска програма и се радваше, че разбира поне една дума от пет. На вратата се почука и тя извика на английски да влязат, забравяйки, че вече е заключила за през нощта. После се сети, стана и отиде да отвори. Пред нея стоеше усмихваният се белокош „верблюд“.

— Ето ме и мен — весело заяви той. — Може ли?

— Влизайте — измърмори Нина. — Чаках ви утре сутринта.

Преди да влезе, той се огледа и Нина веднага се стегна. А и веселостта му беше някак си противоестествена.

— Случило ли се е нещо? — попита Нина.

— Случи се, случи се — каза той, влезе в стаята и се настани в креслото, където току-що седеше тя самата. — Аха — отбеляза той, поглеждайки телевизора, — значи започнахте да разбирате езика, а?

— Малко — каза Нина.

— Седнете, седнете — каза гостът ѝ и се усмихна. — Имаме да водим сериозен разговор.

Нина се загърна с халата и седна на дивана.

— Да изключи ли телевизора? — попита тя.

— Нека си работи — махна с ръка гостът от Барселона. — Така дори е по-удобно. Добре ли познавате стопанина си?

— Стопанинът ли? — не разбра Нина. — Собственикът на хотела?

Той изсумтя.

— Не, не на хотела. Имам предвид човека, който ви е изпратил на операцията по прикриване. Добре ли го познавате?

Нина настръхна.

— Общо взето, да... Защо, какво има?

— И как се казва той? — попита белокосият.

— Феликс Захарович Даниленко — отвърна Нина. — Нима не знаехте?

Той кимна.

— Знаех — каза той. — Точно там е въпросът, че само аз знаех. Никой друг. Усещате ли?

— Нищо не усещам — каза Нина.

— Никой друг не знае за връзката ви с Феликс — каза белокосият.

— А какво значение има това?

— Да поговорим за значението — развесели се гостът. — Налага се да ви огорча, мила. Много да ви огорча. Нашият общ приятел Феликс Захарович Даниленко скоропостижно почина.

Нина мигновено се вкамени и почувства някъде дълбоко в закоравялото си сърце остра болка.

— Кога?

— Отдавна — съобщи белокосият. — Почти в деня на заминаването ви. Но е станало известно малко по-късно. Кой би обърнал внимание на смъртта на самотен безработен пенсионер, а?

Стана й ясно потиснатото настроение на Феликс в деня на сбогуването, той се прощаваше с нея завинаги. Тя смяташе, че ще се видят, когато се върне, и той не пожела да спори с нея, но се прощаваше.

— Значи още повече ми е време да се връщам — каза тя. — Ако бях научила по-рано, щях да се прибера веднага. Убили са го.

Той я погледна много внимателно и в усмивката, застинала на устните му, имаше нещо напрегнато.

— Да не би да искате да отмъщавате за него? — попита той.

— Във всеки случай искам да разбера какво е станало — упорито каза тя.

— Миличка — състрадателно каза той. — Сама си помислете, какво представлявате без шефа си? Вие сте просто нищо, празно място, нула. Разбирате ли?

— Какво искате да ми предложите? — попита Нина.

— Сама можете да се сетите — каза той. — Предлагам ви да работите за мен.

Нина не бързаше с отговора. В това предложение имаше резон, но в поведението на госта й липсваше искреност.

— Какво ще трябва да правя?

— А какво правехте за Феликс?

— Работех — каза тя.

— За начало — предложи той — ще ми напишете подробен отчет за всичката извършена от вас работа. За съжаление не знам каква операция е замислял с ваше участие, но това не е беда. Имаме достатъчно неща за вършене, няма да останете без работа.

— Какъв вид работа ми предстои? — осведоми се Нина, чувствайки как в нея се надига привычното работно изтръпване.

Той се подсмихна.

— На каква работа може да разчита жена, в която влагат толкова средства? Недейте да се смущавате, мила, то вашата работа е да бъдете красива жена.

— Струва ми се — възрази Нина, — че не съм достатъчно красива за ролята, която ми предлагате.

— У вас има нещо пикантно — усмихна се той. — Много мъже го харесват. Ако бяхте сексуална кукла щяхме да разговаряме по друг начин.

— Има ли друго? — попита тя.

— Освен това — произнесе той леко смутено — ще ми предадете всичките си кредитни карти. Старецът явно е питаел слабост към вас и е решил да ви направи милионерка. Това не е нужно, още повече че средствата са служебни.

— В касата ли ще ги върнете? — попита тя малко подигравателно.

— Това си е мой проблем — предизвикателно отвърна той. — Ако си мислите, че смятам да се церемоня с вас, заблуждавате се. Ще си изкарвате прехраната с работа и само с работа.

Сега в гласа му дори се усещаше заплахата.

— Трябва ли да се върна у дома? — попита Нина кротко.

— Да — каза той. — Но с влака. Колата ще остане тук, на мен ми е по-необходима.

— Какво трябва да правя у дома?

Той с раздражение измъкна от джоба си разкъсан плик.

— Ето инструкциите ви, прочетох ги. Предполагам, че и там ви очаква райска обител. Не разчитайте на нея.

— А ако това е хонорар за свършена работа?

Той направо се изсмя от възмущение.

— Коя работа се плаща така? Не си играйте с мен, душичке, това е същата тази операция, нуждата от която вече е отпаднала. Позволявам ви да приемете всичко това, но имайте пред вид — то е моя собственост!

— Ваша? — попита Нина. — Или на организацията?

— Забрави за организацията, малката — остро заяви гостът. — За теб организацията — това съм аз. Ще правиш всичко, което ти кажа. Само посмей да не ми се подчиняваш!

Той все повече се възбуждаше, ставаше груб и агресивен. Нина си помисли, че това е, защото осъзнава, че не е прав.

— И какво ще стане, ако се опитам да не ви се подчинявам?

Той чак се удиви от наглостта на този въпрос.

— Не разбираш ли? Достатъчно е да кажа една дума за това, че прикритието ти го е готвил Феликс, и на секундата ще те премахнат. От тебе няма да остане и следа!

— Да — каза Нина, — но вие самият признахте, че никой, освен вас не го знае.

Той мисли известно време, мръщейки чело.

— Да не би да ме заплашваш, курво плоскодънна? — произнесе той.

Нина измъкна от джоба на халата газовия си пистолет и каза:

— Само не мърдай. Улучвам окото, без да се целя, от двајсет и пет метра.

— Кое око, глупачка такава! — проговори той напористо, но не много уверено. — Спомни си къде се намираш! Остави играчката си и не смей да ми говориш така!

На края на фразата той се хвърли към нея с изпъната ръка, но тя се дръпна и го удари по тила с дръжката на тежкия пистолет. Камилоподобният гост от Барселона рухна на килима.

Останалото беше въпрос на техника.

Откъм Грязнов не идваха никакви сигнали и аз продължавах да се съмнявам в средствата, които бе избрал. Въпреки че делото на Бейби си оставаше главно за мен, за да не скучая на работното си място, Леонид Василиевич Пархоменко все пак ми подхвърли няколко неразкрити дела, извършени в Московска област. Не знам дали по този начин искаше да ме разобличи като непрофесионалист, но когато още след първите разпити разкрих наведнъж двама убийци, той ме поздрави с много кисела физиономия. Там поне всичко беше ясно, никаква политика, само продължителен запой, в хода на който понякога се пускат в ход ножове и други подръчни средства. Нашият Бейби беше герой от друг роман.

В сряда следобед при мен дойде Галина Викторовна, секретарката на Костя Меркулов.

— Александър Борисович, можете ли да ми помогнете да открия Константин Дмитриевич?

— Защо, какво се е случило? — разтревожих се аз.

— Някакъв посетител иска да го види незабавно — смутено каза тя.

— Плашите ме, Галина Викторовна — казах аз. — Нима не можете да се отървете от досадните посетители?

— Той е от Върховния съвет — каза тя малко обидено, — освен това явно е ветеран на труда, те всичките са нервни и агресивни.

— Ветеран на труда от Върховния съвет? — наострих уши. — Случайно да се нарича Леонард Терентиевич Собко?

Тя ме погледна с уважение.

— Точно така — каза тя. — Леонард Терентиевич. Ужасно, нали?

— Елате — казах аз. — Ще се опитам да ви помогна.

Леонард Терентиевич Собко, същият старец, който ни насочи към „Съда на Народната съвест“ още в зората на големите дела, седеше в приемната на заместник-генералния прокурор като някакъв суров и принципен просител.

— Здравейте, Леонард Терентиевич — радостно се приближих към него. — Помните ли ме? Бях при вас заедно с Константин Дмитриевич.

Той известно време си припомняше, дори бих казал, че ме идентифицираше.

— Да, помня ви. Александър... Тъ?

— Борисович — подсказах му аз. — Търсите Меркулов, нали така?

— Да, но ми казват, че го няма.

— Уви — въздъхнах. — Константин Дмитриевич изпълнява важна държавна задача. Не мога ли да ви помогна с нещо?

Той помисли и кимна.

— Да, можете. Помогнете ми да намеря Константин Дмитриевич.

— Абсолютно ли е наложително? — попитах още веднъж за всеки случай.

— Абсолютно — потвърди той.

Кимнах, наведох се към него и тихо предложих:

— Тогава хайде да отидем в моя кабинет. Ще се опитам да направя нещо.

Той веднага стана и тръгна след мен. Качихме се на нашия етаж и влязохме в кабинета ми, където се намираше Серьожа Семенихин с някакви разпечатки.

— Александър Борисович — обърна се той към мен. — Тук са хората, които са служили в армията с Ратников.

— Те пък за какво са ти? — учудих се аз.

В никакъв случай не поощрявах усърдието им относно търсенето на кандидат-Бейби, но и без това вече бяха прегледали хиляди различни хора. Сляпо вярвах в компютърното следствие и горяха от желание да ми докажат широките му възможности. Засега се получаваше само наситена с цифри статистика, а следствието не вървеше.

— Между другото служил е в батальонното разузнаване — каза Серьожа малко обидено. — Това днес се нарича спецназ.

— Да не би да е поддържал отношения с тях? — попитах.

— Точно това трябва да се провери — каза Серьожа.

Махнах с ръка.

— Проверявай. Направи ли анализа по солнечногорското дело?
Той грейна.

— Готово, Александър Борисович. Престъпникът вече е арестуван, дава показания.

Това ме изненада — без мен младежите бяха разкрили едно от успоредните ни дела, без да стават от компютъра.

— Подробностите после — казах аз и кимнах към Собко. — Имам важна работа. Но съм възхитен!

Той си тръгна и аз предложих на Леонард Терентиевич да седне. Старецът ме наблюдаваше внимателно и имах неприятното чувство, че се намирам в рентгенов кабинет.

Обадих се у Меркулов и заварих дъщеря му Лида.

— Лидочка, мила — казах аз, — спешно и жизнено ми е нужен Костя.

— Саша, нали знаеш, той се замота с работата си — оплака ми се в отговор Лида. — Трети ден стърчи някъде в Урал и всяка вечер се обажда и обещава да се върне в близките дни.

— Урал — повторих аз. — Е, добре. Когато се обади довечера, кажи му, че най-интересното се случва все пак в Москва.

Затворих и въздъхнах тежко.

— Секретна командировка — казах. — Ще се върне в най-близко време.

Собко се усмихна криво и поклати глава.

— Откога пътуванията на заместник-генералния прокурор са обкръжени с такава секретност?

— Той изобщо не е там като заместник-генерален прокурор — възразих аз. — Там е като член на президентската комисия по въвеждане на ред в страната с всички средства.

— Нима? — учуди се Собко. — Значи и той участва в това?

— В кое това? — попитах аз.

— В глупавите провокации срещу „Народна воля“?

Разбира се, всеки нормално мислещ човек би могъл сам да се сети за тази комисия от съобщенията в печата, но на мен кой знае защо ми стана обидно за Костя.

— А какво знаете вие за това? — попитах предизвикателно.

— Знам повече, отколкото се съобщава в пресата — каза Собко.
— Забравяте, че работя в аналитичния отдел на Върховния съвет. Не

биха могли да измислят нищо по-глупаво и ме е яд, че Константин Дмитриевич се е оказал забъркан в това.

Мен също ме беше яд, но не смятах да си го признавам.

— Кой знае — казах аз, — може би до вас не стига всичко. Във всеки случай тази работа започна от вас, Леонард Терентиевич.

Той сумтя известно време, сдържайки негодуванието си.

— Не затова ви споменах за „Народна воля“.

— В пресата е прието друго наименование за тази организация — забелязах аз. — „Съдът на Народната съвест“.

Той въздъхна.

— Първоначалният проект се казваше „Народна воля“, а появата на този Съд е демагогска измислица на новото поколение.

Направих пауза, за да уважа пределно неговата откровеност.

— Леонард Терентиевич — казах аз. — Нали разбирате, че току-що се признахте за участник в антиправителствен заговор.

Той ме погледна, все още в нерешителност.

— Но вие действително сте доверено лице на Константин Дмитриевич?

— Зависи — казах аз. — Той напълно ми се доверява в избора на напитки, но приготвянето, да кажем, на агнешки ребърца върху жаравата не би доверил на никого. Известна ли ви беше тази страна от личния му живот?

— Говоря съвсем сериозно — каза Собко. — Наистина бях деен участник в проекта „Народна воля“, от известно време насам съм отстранен, но не съм дошъл, за да се оплаквам от живота.

— И аз ще бъда сериозен — казах аз. — Занимавам се именно с вашата „Народна воля“ и Костя също, както правилно се досетихте. Преди време си позволихте само леко да намекнете за съществуването на подобна организация, но сега ни е нужен сериозен материал, Леонард Терентиевич.

— Прекалено съм стар да ставам осведомител — каза Собко. — И това начинание започна с благословията на най-висшите лица в държавата. Бедата е, че начело на организацията се оказаха недостойни хора и всичко се преобърна.

— И какво можете да ни разкажете? — попитах аз.

— Не знам дали мога — отвърна той. — При предишния ни разговор ви дадох ключ, но вие не го използвахте. Захванахте се с

някакви провокации, от които движението само укрепва.

— Идеята не беше наша — казах аз. — Костя искаше само да обърне внимание на държавните мъже, а те започнаха тези игрички. Какво очаквате от интелектуалци? А какъв ключ сте ни дали тогава?

— Споменах ви името на Синюхин — напомни Собко. — Той беше един вид генерален конструктор на проекта.

— Но той е умрял!

— И вие не си направихте труда да отидете по-нататък! Как умря, защо и кой имаше изгода от смъртта му — на следващия ден след пуча.

— Ако сте ни подтиквали към разследване на смъртта му, то това беше направено много деликатно — казах аз. — А освен това времето вече течеше. Никаква ексхумация вече няма да помогне.

— Именно — каза той. — Не съм си и помислял за ексхумация. Предполагах, че поне ще изучите сферата му на дейност. Имаше работа, значи е имал и сътрудници.

— За разследването, Леонард Терентиевич, е необходимо да има състав на престъпление в действията на заподозрените — казах с въздишка. — Но него го убиха!

— А защо веднага не вдигнахте шум?

Той си пое дъх и посочи с пръст гарафата ми. Налях му чаша вода и той изпи някаква таблетка.

— Сърцето ли? — попитах със съчувствие.

— Няма значение — махна той. — Ако бяхте проявили старание, щяхте да стигнете до най-близкия му помощник, Феликс Захарович Даниленко. Този човек знаеше за „Народна воля“ повече от всеки друг.

Забелязах миналото време в описанието на заслугите на горепосоченото лице и попитах:

— Закъсняхме ли?

— Уви. Дори аз научих съвсем наскоро. Умрял е.

— Кога?

— Това можете да разберете и сами — измърмори Собко. — Но съм сигурен, че са го убили. Можете ли да възбудите дело по мое искане?

— Това трябва да се обсъди с генералния прокурор — внимателно казах аз.

— Убили са го именно защото от група мечтатели и утописти „Народна воля“ се превърна в сборище на кариеристи и негодници. Той беше последният, който им пречеше да променят нещата както искат.

Почесах се по носа и казах:

— Историята ни учи да се отнасяме предпазливо към мечтателите и утопистите.

— Вярвайте ми — каза Собко, — това бяха най-добрите хора от предишната система.

— Но, Леонард Терентиевич! — възкликнах аз. — Терорът е отвратителен независимо в чии ръце!

— Терорът е само средство за пробуждането на народната воля — каза той мечтателно. — Стихията на народната инициатива би могла да се превърне в енергия за създаването на ново общество. Говорете каквото искате, но ние вярвахме в нашия народ. А тези, които дойдоха, вярват вече в други ценности.

— Можете ли да назовете някои имена? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Просто не ги знам. Само ви предупреждавам, не ги мислете за банда недоунищожени партийни функционери. Там има всякакви, наистина, но сред останалите може да се окажат и хора от сегашната власт. Имайте го предвид.

— Не ви разбрах — казах аз. — За какво им е да организират заговор срещу самите себе си?

— Защото не става дума за видимите инструменти на властта — разгорещено ми отвърна Собко. — Или и вие сте от тези, които вярват в демокрацията? — Той ме погледна с насмешка.

— Досега ми се струваше, че тази форма на управление ме задоволява — казах аз уклончиво. — Но думите ви ме карат да се замисля.

На практика разбрах едно — старецът ни беше дал нишката към СНС и трябваше спешно да я използваме. Политическите му сентенции вече не ме вълнуваха и си мислех само как деликатно да го изпроведа. Той помоли още веднъж за вода, но не за да пие лекарство, а просто така, след което за моя радост стана.

— Във всеки случай — произнесе той на сбогуване — предайте думите ми на Константин Дмитриевич.

— Ще се опитам и аз да предприема това-онова — обещах аз. — Мога ли да използвам вашата информация, като се позова на името ви? Той кимна важно.

— Не се страхувам от тях — каза той, — но ако с мен се случи нещастие или епилептичен припадък, това е тяхна работа.

Той си тръгна, а аз незабавно се хвърлих при Пархоменко с предложение за възбуждане на углавно дело и извършването на ексхумация на трупа на Феликс Захарович Даниленко. Основание — искане на гражданина Собко. Превантивно подозрителният към инициативите ми Пархоменко дълго изучаваше подадения от мен рапорт и заключи от този документ, че съм се захванал с дело, което няма нищо общо с Бейби.

— Най-после започнахте да работите истински — измърмори той, имайки предвид и успехите ни в Подмосковието.

Обадих се в криминалната, търсейки Грязнов, и след като научих, че е на някаква операция, казах да му предадат, че ми трябва спешно. После отидох при членовете на още неразформированата си бригада и проведох с тях кратко производствено съвещание, мобилизирайки ги да залегнат с всички сили за установяването на данните по отношение на Феликс Захарович Даниленко. Известно време след това бях зает с друго дело, доведоха ми на разпит един от подмосковните убийци и аз го проведох на образцово-показно равнище, измъквайки от подследствения редица важни признания. Впрочем нямах голяма заслуга за това, защото убиецът съвсем беше омекнал и заради съдействието на следствието бе готов на всичко.

В края на работния ден Сергей откри в архивните документи на КГБ да се споменава Феликс Даниленко. По време на войната изпълнявал задачи на командването в тила на врага, след войната — също. Пишеше, че за изпълнението на държавна задача на територията на чужда страна е бил представен за награда — орденът „Червено знаме“. Още в края на седемдесетте преминал на аналитична работа, работил под ръководството на полковник Синюхин. В края на осемдесетте благополучно се пенсионира, изобличен от младите реформатори от КГБ в безпринципност и аполитичност. Надали от тази информация можеше да бъде извлечен някакъв криминален подтекст.

Грязнов ми се обади към края на деня, съобщи ми, че е затънал до шия с ликвидирането на владимировската бандитска групировка, но от Мамедов нямаше новини. Разказах му накратко за Даниленко и той обеща да се включи веднага щом се освободи. Ексхумацията на починалия пенсионер не го интересуваше и аз го обвиних в безсърдечие.

— Не се разстройвайте, Александър Борисович — каза ми Семенихин. — Ще извършим ексхумацията съвместно със Семьон Семьонович и медиците от Московското бюро по съдебна медицина. Само че какво ще правим с този труп, дори и да се окаже, че смъртта е насилствена?

— Какво искаш да кажеш? — не разбрах аз. — Ако смъртта е насилствена, ще разследваме делото и ще почнем да закопаваме „Съда на народниците“.

— Точно там е въпросът — възрази Серьожа. — Като се има предвид степента на секретност, този Даниленко е така прикрит, че и с лупа не можеш да го намериш.

— Ще го намерим, Серьожа — казах уверено. — Само лупа да има...

Завръщането ѝ беше уморително и дълго. Многобройните митничари много внимателно изучаваха колата ѝ, съдържанието на куфарите ѝ, а и нея самата, опитвайки се да си изкарат или подкуп, или някакво друго насрещно предложение. Нямаше за какво да се заядат и тя ги игнорираше. Преминаващите шофьори я гледаха с интерес, а в Белорусия две чевръсти жигули дори се опитаха да я спрат. Нина лесно им се изплъзна, но след пристигането си в Русия започна да търси начин да се сдобие с оръжие. Разбираше, че представлява огромно изкушение за пътните грабители, затова в Смоленск се снабди с милиционерска гумена палка, няколко спрея и дори граната със сълзотворен газ. Някакъв подозрителен тип ѝ предлагаше автомат „Калашников“, но тя предвидливо се отказа. Катаджиите я спираха толкова често, че успя да свикне със стандартните им въпроси и отговаряше също така стандартно. Надяваха се, че е чужденка, и се опитваха под измислен предлог да ѝ измъкнат глоба без квитанция, но тя познаваше правилата на пътното движение дори по-добре от тях и всеки път ги правеше смешни.

— Началник — снизходително казваше тя, — между другото аз съм бивш старши лейтенант от милицията, така че теслите са излишни.

Обикновено този аргумент беше решаващ. Очевидните промени, извършващи се у нея, им правеха неотразимо впечатление.

Тя пристигна в Москва в един особено горещ ден и от бръмченето на климатика в колата ѝ я болеше главата. За последен път я спря инспектор от ДАИ на влизане в столицата, внимателно провери документите ѝ, огледа колата и поклати глава.

— Такива джипове карат само рекетъорите — каза той.

— Може би често ги спирате? — усмихна се Нина.

Той ѝ върна документите и отдаде чест.

— Ще ви я вземат — каза той с въздишка. — По-добре я продайте.

— Ще се оправя — каза Нина.

В плика, който ѝ предаде бившият жител на Барселона, беше адресът на пощата, където трябваше да се обърне за писмо до поискване. Въпреки че живя в Москва почти една година, тя не познаваше добре града и доста се лута, докато намери необходимия пощенски клон. Предадоха ѝ стар оръфан плик и даже ѝ казаха:

— Дълго ви е чакал.

Нина погледна печата, пликът беше изпратен на името на Нина Шимова още по времето, когато се готвеше за убийството на Стукалов. Феликс действително подготвяше всичко своевременно.

„Мило мое момиче — беше написал той още тогава, — странно е да се прощавам с теб, когато всички сме живи, нещата съвсем не вървят зле и още известно време с теб ще работим в пределна близост. Но времето наближава, чувствам го, и затова стартирам тази програма. Наистина, ти си получила някакви пари за работата си, но когато получиш това писмо, от тях няма да е останала и следа. Според моите сметки ти трябва да преминеш продължителна адаптация зад граница, след което ще се върнеш в новия си облик, за да продължиш вече личните си работи. Знам, че няма да се успокоиш, докато не откриеш всичките си врагове. Ако всичко е наред, аз самият ще те посрещна, но ако това писмо е в ръцете ти, значи нещата не са чак толкова наред. Ти си сама. Но не се плаши, в Москва ми останаха приятели, които ще могат да ти помогнат. Преди всичко иди на посочения адрес и се нанеси в апартамента, който ще ти бъде предоставен. С всичко в него той е приготвен за теб. Чакат те и нова кола, и валутна сметка в банката. Надявам се, че дотогава икономическата ситуация няма да се влоши толкова, че всичко да бъде анулирано. Недей да мислиш за тези пари, те са твои. Не че са много, но вече нямах възможност да намеря повече. Те са оформени като наследство от мъжа ти, умрял преди половин година, и данъкът за тях вече е платен. Всеки, който се промъкне при теб и се опита да си откъсне някаква част, заслужава куршум. Но оръжие ще ти

се наложи да си намериш сама. И тъй, апартаментът, колата, парите и няколко телефона, на които ще ти окажат помощ, това е цялото ми наследство. Ще ме попиташ защо постъпвам така? Може би, защото те чувствам близка. Въвлякох те в мръсна политическа работа, аз самият се оказах измамен в много отношения и ще трябва да платя за грешките си, но ти трябва да живееш, Нина. Ти си млада, пред теб е любовта, децата и животът ще продължи. Като си мисля за това, смятам, че не съм изживял живота си напразно. Прости ми тези сантиментални редове, станал съм стар и чувствителен.

Любещият те Феликс Даниленко.“

Някой почука по стъклото и прекъсна спомените ѝ. Някакъв кавказец с приятна външност се усмихваше лъчезарно и ѝ предлагаше да излезе и да си поговори с него. Нина свали стъклото и попита:

— Какво, да ме купиш ли искаш?

— Защо да купувам? — разчекна се от усмивки кавказецът. — Насам-натам, шашлик, шампанско... Няма да съжаляваш, а?

— Добре — кимна Нина. — Чакай ме тук на ъгъла. Сега идвам.

И потегли. Наистина беше забавно да си представи как тоя тъпанар я чака половин ден, но в този момент не ѝ беше до забавление. Гласът на Феликс звучеше в ушите ѝ, старческото му лице, винаги гладко избръснато, изплуваше пред погледа ѝ и отново се сбогуваше с нея. Тя внезапно разбра, че още от самото начало е приела безусловно подкрепата му точно защото е усещала това душевно родство, приела е бащинската му грижа и се е държала за него като за единствения ѝ близък човек в целия свят.

Блокът, където беше новият ѝ апартамент, се намираше в района на Строгино, но далече от многоетажните жилищни постройки, в близост до Москва-река. Имаше няколко такива блока, те образуваха отделен район и силно се открояваха както с нестандартните си форми, така и с внушителния си външен вид. Когато Нина излезе от колата, на

вратата на блока я посрещна пазач в петниста униформа. Той беше успял да забележи колата ѝ и затова беше учтив.

— Кого търсите?

— Трябва ми управителят — каза Нина, поглеждайки обратната страна на писмото, където беше цялата информация. — Аркадий Глебович Сенкин.

— Там е — каза пазачът и посочи вратата на служебното помещение.

Нина влезе през посочената врата и се оказа в кабинета на управителя. Той беше мъж на средна възраст, леко пълен, но с приятна външност. Седеше на бюрото, съблякъл самото си, и работеше на малък компютър.

— По работа ли сте? — попита той. — Или минавате да се запознаем?

— И едното, и другото — каза Нина. — Аз съм Нина Алексеевна Шимова, у вас трябва да са документите за апартамента ми.

Той веднага остави работата си, изключи компютъра и започна да си облича самото.

— Най-после — каза той. — Най-после се върнахте. Доколкото ми е известно, дълго сте живели във Франция, нали?

— Извинете, уморена съм — каза Нина. — Чак от Париж се добирам с кола.

— С кола ли? — учуди се Сенкин. — Но при нас в гаража вече ви чака колата ви — нова лада деветка.

— Прекрасно — каза Нина. — Ще ми покажете ли апартамента ми?

— Разбира се, разбира се — възкликна Сенкин. — Веднага ще отидем там.

Те излязоха във фоайето и Сенкин се обърна към пазача:

— Вадик, веди полароида. Извинете, Нина Алексеевна, това е необходима, тъй да се каже, формална част.

Пазачът измъкна от чекмеджето на бюрото фотоапарат, накара Нина да застане до стената и я снима.

— За какво е това? — попита тя.

— За охраната — поясни Сенкин. — Трябва да познават живущите по физиономия, но докато се запознаят, ще ги различават по снимките. Елате, вие сте на втория етаж.

Тук етажите бяха доста по-просторни, отколкото Нина беше свикнала, така че таваните в жилището бяха наистина високи. Сенкин отвори вратата и веднага с усмивка даде на Нина връзката ключове. Влязоха и тя изпита вътрешен възторг. Такива апартаменти беше виждала само на кино. Въпреки че хотелите и пансионите, в които бе живяла в чужбина, също не бяха съвсем мизерни, тук всичко бе много по-доброкачествено, уютно и надеждно. Чувстваше се, че оформлението на вътрешния интериор е дело на специалисти дизайнери, мебелите в стаите бяха подбрани удивително хармонично.

— Харесва ли ви? — попита Сенкин, който я наблюдаваше с усмивка.

— Разбира се, че ми харесва — каза тя. — Но колко ли струва всичко това?

— Хубав въпрос — съгласи се той. — Лично аз не мога да си купя такъв апартамент, признавам си веднага. Не само това, ами наскоро двама американски бизнесмени се възхищаваха от един апартамент в съседния вход, но цената ги охлади. Те твърдят, че апартаменти като тези са по-евтини дори в Ню Йорк, но това не е вярно. Тук те струват точно колкото и в Ню Йорк.

— Мъжът ми ли го е купил? — попита Нина.

— Да — каза Сенкин. — Явно много ви е обичал.

— Вероятно — откликна Нина. — Не успях да го оценя, бързо се разведохме. А колко ще ми струват разходите по поддържането му?

— Ами, доколкото вашата банкова сметка ми е известна, те са ви по силите — каза усмихнато Сенкин.

— Известна ви е банковата ми сметка? — учуди се Нина.

— Забравяте, че финансовите ви документи са у мен.

— Но аз имам и още няколко кредитни карти — сети се Нина.

— Можете да ги сложите в сейфа — предложи Сенкин, отвори вратичка в стената, скрита зад картината, и ѝ демонстрира домашния сейф с дискова ключалка.

— А как се отваря? — попита Нина.

Сенкин се усмихна, свали от дръжката на сейфа запечатан плик и каза:

— Тук е кодът за сейфа ви. Имайте предвид, той е напечатан на специална хартия и след като го прочетете, цифрите ще изчезнат в

рамките на пет-шест минути. Ако забравите кода, ще трябва да се обърнете към фирмата производител.

— Колко е сложно — забеляза Нина.

— Изобщо не е сложно — каза Сенкин. — По-скоро рекламно усърдие, отколкото действителна необходимост. Отворете плика, аз ще се обърна.

— Стига де — каза Нина. — Вярвам ви.

Кодът беше прост, четири завъртания на диска в различните страни. Тя хвърли листчето с цифрите на масичката и веднага се опита да отвори сейфа. Той се отвори и вътре се оказа, че има бутилка шампанско с писмо на френски език.

— Вероятно това писмо е от мъжа ви — предположи Сенкин.

— Ще успея да го прочета — каза Нина.

Листчето с цифрите на масичката междувременно наистина потъмня и вече беше невъзможно да се различи нещо на нея.

— Сега сте една от най-богатите вдовици в Москва — забеляза Сенкин.

— Не бих искала тази слава — каза Нина. — Не мога да си представя как ще се справя с всичко това.

— Ние ще ви помагаме — каза Сенкин. — Имайте предвид, можете да се обръщате към мен с най-различни въпроси и предложения. Чистене, пране, дори готвене ще ви осигурим без всякакъв проблем. Също така и доставка на продукти, куриерски услуги, ресторантска кухня.

— А кои са съседите ми? — попита Нина.

— Предимно чуждестранни и отечествени бизнесмени — с готовност отвърна Сенкин. — Мъжете са до късно на работа и жените в по-голямата си част общуват помежду си. Ако искате да се запознаете със съседите, бих могъл да ви окажа съдействие.

— Не, не — отказа се Нина. — Трябва първо да свикна с всичко това. Страхувам се, че няма да мога веднага да вляза в този кръг.

— Напрасно се страхувате — разсмя се Сенкин. — Няма никакъв кръг, той едва се формира. Нашите бизнесмени, както сигурно знаете, произхождат от най-различни слоеве.

— Благодаря ви — въздъхна Нина. — Бих искала да си почина. Надявам се, всички комуникации са включени? Вода, газ, телефон?

— Веднага ще се разпоредя — каза Сенкин. — Приятна почивка. Вадик ще ви донесе куфарите, а новата ви кола ще сложим до вашата деветка. Нали нямате нищо против?

— Направете както ви е удобно — каза Нина. — Вземете ключовете от колата, те са на масичката до вратата.

Сенкин се сбогува и излезе, а тя започна да оглежда апартамента си, ликувайки от възторг, надничайки във всяко чекмедже на всеки шкаф. Имаше разкошна спалня, прекрасен кабинет с компютърна техника, книги на рафтовете, кожени кресла на колелца, хол с огромен телевизор, видеокасетофон и уредба, видеотека и набор компактдискове. Апартаментът представляваше някакво грандиозно рекламно шоу и Нина буквално се къпеше в цялото това благополучие. Кухнята с всичката битова техника, за която можеше да мечтае, я хвърли във възторг. Но хладилникът беше празен, а и освен изобилието от кухненски съдове тя не намери там и трохичка за ядене.

Но в този момент се раздаде мелодичен звън и тя отиде да пусне пазача Вадим, който се беше качил с куфарите й.

— Вижте — попита тя, — Аркадий Глебович каза, че могат да се поръчат продукти. Хладилникът ми е съвсем празен, дали бих могла да направя поръчка?

— Ще му предам — каза Вадим. — Той ще ви изпрати човек.

Нина се опита да му пъкне по европейски обичай няколко марки, които й бяха останали още от Германия, но той отказа решително.

— Тук ни плащат добре — каза той.

Веднага щом той си тръгна, Нина отиде в банята, която отново я хвърли във възторг с изобилието си от козметични средства и шампоани, кърпи и хавлии, и най-важното — страхотна вана. Вече имаше вода, и студена и топла, и тя се изкъпа, чувствайки приятно облекчение. Още не можеше да повярва, че си е вкъщи, че цялото това великолепие й принадлежи, но пропъждаше съмненията, оставяше ги за после.

Малко по-късно дойде един учтив младеж, записа всичко, с което искаше да напълни хладилника, а освен това състави заедно с Нина списък от някои необходими в ежедневието вещи и обеща да ги достави в най-близко време. Остави й телефона си, на който сега можеше да поръчва всеки ден.

После се тръшна по хавлия върху широкото легло и веднага заспа.

Когато след два часа се събуди и отвори очи, не можеше веднага да си спомни къде се намира. Отново я обзе възторг, отмаляваща радост от достигнатото, но едновременно с това почувства присъствието на някакво голямо съмнение. Тя седна в леглото, но точно в този момент донесоха провизиите и тя отложи самоанализите за друг път. Чак сега се сети, че не беше яла от сутринта, когато хапна набързо в някакво крайпътно кафене. Тя с удоволствие си направи сандвичи, изпи една чаша гъсто кафе и се почувства много по-добре. И едва след това се върна въпросът, който я измъчваше — а какво по-нататък? Този апартамент, този дух на сито благополучие я влечаха в съвсем различна посока от пътя, който си беше избрала. Феликс искаше тя да получи свобода, но я дари с най-здравите окови — благополучието. И най-важното, тук тя изведнъж остро почувства самотата си, самота, каквато никога не бе усещала в скромното си жилище на „Полежаевска“. Разбира се, лесно можеше да си намери партньор (със сладка смес от ужас и вълнение тя си спомни за Жерар), но нима това няма да бъде само потвърждение на самотата? Животът ѝ беше посветен на делото и не трябваше да го потапя в блатото на ситото безделие.

Телефонът още не работеше и тя, след като навлече дънковия костюм, приготвен за нея още по програмата на Феликс, слезе при Сенкин. Той обеща да реши проблема с включването на телефон в най-близко време и ѝ даде мобифона си.

— Имайте предвид — каза той. — Дори и да се обаждате в апартамента на долния етаж, той ви свързва през спътник над Скандинавия.

— Включете го в сметката ми — каза Нина.

Тя се върна вкъщи, седна в мекото кресло и отново препречете писмото на Феликс. Освен адреса в Строгино там имаше още четири телефонни номера, до всеки от които бяха написани имената на най-близките приятели на Феликс и беше посочена дейността им. Имаше един юрист с връзки във Върховния съвет, човек от външно министерство с възможности за производството на нужните документи, някакъв православен свещеник от Подмосковието, и накрая някаква тъмна личност на име Евгений Петрович Барсуков по

прякор Бък, към когото можеше да се обръща по всякакви въпроси. Именно на Бък се обади първо.

41.

Още първото потапяне в делото на починалия пенсионер Феликс Захарович Даниленко даде поразителен резултат. Стана ясно, че ветеранът на КГБ, уволнен почти със скандал, през цялото време е живял в служебна квартира на бившия КГБ, бил е на служебно обезпечение и в кабинета си е имал компютърна система с модем за достъп до оперативните програми на сегашните служби на реда! Обадох се на майор Николай Виталиевич Скачков, който си оставаше наш консултант от страна на ФСК, и още след половин час той беше при нас в прокуратурата.

— Нищо не разбирам — заяви той недоумяващо. — Нямаме никакъв Даниленко и тази квартира е снета от отчет! А и на кого би му хрумнало да свързва пенсионер към секретната информационна система!

— Не стига това — съобщи Серьожа Семенихин, — ами в компютъра е заложена кодирана програма от петстотин мегабайта с всякакви джунджурии.

— С какво? — не разбра Скачков.

— С програмни изненади — каза Семенихин. — Някой непосветен се е опитвал да влезе и програмата се е заела със самоунищожението си. На практика всяко включване на компютъра само я унищожава.

— Къде е този компютър? — решително попита Скачков.

— В нашата лаборатория — казах аз. — Не се надявайте, Николай Виталиевич, няма да го получите.

— Пак ме подозирате в нещо — направи гримаса Скачков. — Искях просто да ви помогна.

— Можете да ни помогнете — съгласих се аз. — Вижте кой е този Даниленко, за какви подвизи е получил служебна квартира за вечно ползване, с какво се е занимавал и тъй нататък. Намерете съратниците му, приятелите, членовете на семейството.

— Ще се опитам — почти клетвено обеща Скачков. — Само ви моля да не правите прибързани изводи. Комитета вече няколко пъти го

чистиха и преименуваха, но хората продължават да гледат на нас като на ведомството на Лаврентий Павлович Берия.

Той си тръгна, а аз отидох при Семьон Семьонович Мойсеев, който вече беше извършил експертиза на трупа на Даниленко. В паузите между работата Семьон Семьонович продължаваше със старата песен за скорошно излизане в пенсия, но когато към него се обръщаха за помощ, работеше старателно и с готовност, както и преди.

— Боже мой — посрещна ме той. — Кой ни е дошъл на посещение! Прометей, похитителят на огъня под носа на висшето началство. Навярно, Саша, искате да знаете как е умрял вашият Даниленко.

— Съвсем не — казах аз. — Минах да навестя ветерана на труда и да се осведомя за здравето му. Какво става с пенсията ви, подписахте ли си вече молбата?

— Саша, вие сте зъл и нетактичен младеж — каза Семьон Семьонович. — И макар че имам за вас ценна информация, ще ви я препратя съгласно правилника за вътрешния ред в началото на следващата седмица.

— Ясно — казах аз. — Доколкото виждам, още не сте я написали. Това е някакъв кошмар, сега ще трябва да ви търпим капризите още десетина години.

— Отровили са го — каза Семьон Семьонович, слагайки край на обмяната на любезности.

— Каква е отровата? — попитах аз.

— Цианид. Мигновена смърт.

— Начин на вкарване?

— Точно тук започва интересната част — каза Мойсеев. — Стомахът е чист, върху тялото почти няма следи. Едва забележимо убождане под безименния пръст на лявата ръка, как ви харесва?

Почесах се по носа и забелязах:

— Някакъв изискан начин на отравяне, не ви ли се струва? Може би са смятали да скрият следите?

— Според мен е много по-просто — каза Мойсеев. — На безименния пръст на лявата ръка има следи от дълго носен пръстен. Сам се е убоил. Екзотичен, но сигурен начин. Още Борджиите са го използвали, наистина за трети лица, а не за себе си.

— Той се е самоубил?

— Саша, опростявайте всичко — намръщи се той. — Представете си човек, който носи такъв пръстен. Със сигурност е очаквал някакви неприятности.

— И ги е дочакал — схванах аз.

— Трябва да изясните кой се е занимавал с погребението му — каза Мойсеев наставнически. — Този пръстен не е изчезнал от само себе си, а е бил свален. Дори е останала посмъртна драскотина.

Кимнах и вдигнах пръст.

— Семьон Семьонович, имате бутилка коняк от мен!

— А — каза той, — само обещавайте...

Наистина, най-правилно беше да се заема с погребението. Уви, Грязнов продължаваше да игнорира новото направление на търсенията ни, но успях да привлека старши лейтенант Дроздов, когото срещнах в коридора на прокуратурата, след като си беше свършил работата с някой от нашите следователи. Шура Романова нямаше никакви възражения срещу молбата ми, отправена по канален ред, но отбеляза, че за добротата ѝ ще трябва да походатайствам пред Меркулов за разширяването на правата на оперативния състав на МВР. Всички те бяха убедени, че Костя се занимава с реформа на правоохранителните органи. Обещах и Дроздов незабавно бе изпратен в моята бригада.

Следващият почивен ден се оказа свободен за мен и аз с радост отидох на вилата, където ме чакаше Ирина. Напоследък не я глезах често със свободни уикенди и затова този път с пристигането си в събота сутринта я хвърлих във възторг, от което, както стана ясно, имала такава нужда нервната ѝ система. Мама ми съобщи, че съседката ми предрекла на карти блестящ успех в най-близко бъдеще и посъветвала да бъда внимателен в работата си.

— Наскоро ни навести Константин Дмитриевич — вмъкна тя.

— Добре би било да навести и работния си кабинет — казах заядливо. — Назрява конфликт между мен и ръководството. Какво ново каза?

— Знаеш ли, беше странно посещение — каза мама. — Ако не знаех колко е нависоко сега, бих си помислила, че пак сте се забъркали в някоя рискована история.

Мама самонадеяно смяташе, че е в течение на работите ми, след като изслуша няколко мои разказа. Никога не си позволявах да споделям с близките си служебните проблеми, освен в случаите, когато те самите се оказваха замесени.

Ирина ми обясни някои неща, когато останахме сами.

— Знаеш ли, Костя помоли да ти предам нещо — каза тя. — Интересно, какво му пречеше да използва телефона?

— Зависи какво е искал да ми предаде — казах аз, наострил уши.

— Моли те да съставиш и да му предадеш подробен отчет за разговора ти с някакъв старец. Мисля, че се казва Собко.

— Да съставя подробен отчет? — попитах с недоумение. — Защо не може да дойде при мен на работното ми място или дори вкъщи на „Фрунзенска“?

— И аз това го попитах — въздъхна Ирина. — Той се измъкна с някаква шега. Бих искала да ти задам и на теб този въпрос, Саша. С какво толкова страшно сте се захванали сега?

— Това е някакво недоразумение — казах аз. — Делото, с което се занимавам, не е тайна. Какво още помоли да ми предадеш?

— Ами първо, че трябва да предадеш отчета чрез мен, той ще дойде следващата седмица и е много важно ти да не се окажеш случайно тук. Изглежда, че добре го следят, Саша.

— Въпросът е кой го следи — казах аз. — Нищо не разбирам, Костя работи в президентска комисия!

— Ще напишеш ли този отчет?

— Щом така иска... — свих рамене. — Това ли е всичко?

— Помоли да внимаваш — каза Ирина. — Този Собко ви е извел на опасна следа. Саша, мафията е, нали?

Аз я погледнах, сетих се за нервната система, усмихнах се и я погалих по главата. Жена ми не трябваше да се тревожи, още повече че аз самият не знаех какво толкова сериозно има в сегашното ми разследване. Успях да я успокоя и скоро тя заспа на рамото ми. Известно време се опитвах да разбера какво е обезпокоило Костя и защо са тези конспиративни спектакли, но не ми дойде нищо смислено наум и заспах.

А в неделя сутринта пристигна Серьожа Семенихин, добрал се с теснолинейката до вилата, и съобщи с пресекуващ от вълнение глас:

— Александър Борисович!... Нищо не разбирам... От лабораторията ни е изчезнал конфискуваният от Даниленко компютър.

За пръв път го виждах толкова развълнуван и затова чак се залюбувах на проявата на човешки чувства у този досега каменен младеж.

— Как може да изчезне, Серьожа — не осъзнах веднага важността на ситуацията. — Това е Генералната прокуратура, не някакъв хан. Кога го откри?

Той заразказва с пресекващ глас и аз започнах да се притеснявам заедно с него. По силата на навика си и в нарушение на съществуващия ред той идваше да работи в компютърната зала на прокуратурата и през почивните дни. Точно така дошъл и предишния ден, горейки от желание да проникне в тайната на конфискувания компютър, и не го намерил на мястото му. Отначало не се обезпокои, тръгнал да го търси, дори попитал дежурните пазачи, но никой не могъл да му каже нищо. Вчера вечерта затворили залата пред него, а в дванайсет и половина в събота вече го нямало.

— И никакви следи? — попитах недоумяващо.

— Абсолютно! — потвърди той.

Поклатих глава.

— Какво предприятие?

— А какво можех да предприема? — каза той. — Дойдох при вас.

— Ти разбираш ли, че това е извънредно произшествие? — попитах аз. — Поне съобщи ли на дежурния за изчезването?

— Естествено — обидено каза той. — Да не съм идиот.

— А сега си помисли кой би могъл да извърши тази кражба? — предложих аз.

— „Народна съвест“, разбира се — въздъхна той.

— Разбираш ли — казах аз. — За пръв път те се притесниха! Закачихме ги, Серьожа!

— Да — мрачно се съгласи той, — но те се отскубнаха.

Наложи се незабавно, съблюдавайки всички необходими предпазни мерки да уведомя съпругата си за спешната работа, уверявайки я, че и дума не може да става за никаква опасност, а след това да се изстрелям към Москва.

— Това похищение, ако, разбира се, е имало такова, представлява грандиозно събитие. Даваш ли си сметка? — опитах се аз да развлека Серьожа.

— Да — все така мрачно отвърна той, — изпуснахме го този компютър, Александър Борисович.

— По дяволите компютъра — възкликнах. — Поели са такъв риск, защото се усетили, че сме се добрали до нещо важно. За пръв път не се влачим след тях, а атакуваме!

— Приятно ми е, че това ви радва — не смени тона Серьожа. — Би било добре да осъзнаете и че възможностите им са далеч по-значителни, отколкото предполагахме.

— А какво предполагахме? — попитах с интерес.

— Предполагахме нелегална комунистическа организация от пропагандно-терористичен тип — каза Серьожа. — Нима не е така?

— А защо сега мнението ти се промени?

— Защото, за да изнесеш компютър от зданието на Генералната прокуратура, не е достатъчно да имаш отбор убийци. Те имат агенти в нашите редици, Александър Борисович.

— Всъщност никога не съм се съмнявал в това — забелязах аз. — Представяш ли си каква каша можем да забъркаме въз основа на тази кражба?

— Не ме интересуват кашите — надменно произнесе Серьожа, — интересува ме програмата на този компютър. Може би там е било всичко за „Народна съвест“.

— Не се притеснявай, Серьожа — успокоих го аз. — Ще ги намерим.

След пристигането си в прокуратурата започнах широки настъпателни действия. Началникът на милиционерската охрана на сградата, който отначало се отнесе с мен доста лекомислено, много бързо разбра, че смятам да направя голям въпрос, и се паникьоса. Незабавно беше съставен протокол за кражба от охраняван обект на особено важно вещественно доказателство и скоро в прокуратурата бяха извикани всички пазачи, стояли на пост през нощта на петък срещу събота. Началникът на охраната лично започна следствие, умолявайки ме да му дам шанс. Нямах нищо против и той се зае с разкопките, докато двамата със Серьожа бродехме из лабораторията в търсене поне на някакви следи от престъплението.

Накрая някои работи започнаха да се изясняват. В събота сутринта в прокуратурата се появили двама души със съответните документи за извършване на спешна поправка на компютърна техника. Оказва се, че от прокуратурата е постъпила заявка за такава спешна поправка. Тъй като тя се оказала по-сложна от очакваното, двамата предложили да откарат посочения в квитанцията компютър в работилницата си. По този повод съгласно инструкцията бил съставен акт, изброяващ всички реквизити на ремонтната организация. Най-беглата проверка на тези данни показва, че в природата не съществува такава организация, а всички оставени от „служителите й“ документи са прекрасно изработен фалшификат. Добросъвестните пазачи бяха записали номера на автомобила им и спешната проверка установи, че той е откраднат от гаража на фирма, търгуваща с компютри. Чиста работа.

— Е — казах на подполковника от милицията, началник на охраната, — какво ще правим?

— Просто не мога да си представя как е могло да се случи — каза той, бършейки чело с носната си кърпа.

— Изгответе обяснителен доклад за генералния — казах с въздишка.

Оставаше още една малка следа — поръчката за ремонта от прокуратурата. Тази поръчка можеше да бъде оформена само вътре в нашето учреждение и това можеше да ни даде някаква информация. Но какво беше изумлението ни, когато стана ясно, че поръчката за ремонт на компютъра е постъпила от юриста втори клас Сергей Семенихин, което и беше официално регистрирано в съответните документи.

— Александър Борисович — бърбореше объркано Серьожа, — кълна ви се...

— Ти си се побъркал — прекъснах го аз. — Нито за секунда не съм се съмнявал в теб, Серьожа, въпреки че сметката на тези гадове е много точна. Когато започне служебното разследване, ще ти се наложи да се поизпотиш.

В Генералната прокуратура спешно бе докаран началникът на стопанското управление Аркадий Иванович Минин, оформил тази поръчка, й той съобщи, че документът с искането се е оказал на бюрото му сред много други и той незабавно му е дал ход, разбирайки важността на нашето разследване.

Аз се наежих.

— Какво разследване имате предвид, Аркадий Иванович? — попитах аз с усмивка.

— Вашето, разбира се — отвърна той и видях как изведнъж пребледня. — Цялата прокуратура говори за него.

— Интересно — казах аз. — И какво разследваме?

Направо му се разтрепераха устните, но той ги прехапа.

— Стига, Саша — помоли той, усмихвайки се доста жалко. — Имам предвид „Народна съвест“, разбира се.

Станах, подпрях се с ръце на бюрото и се надвесих над него.

— Аркадий Иванович — казах аз, — кой ви е казал, че компютърът е бил свързан с делото за „Народна съвест“?

Той ме гледаше измъчено.

— А не е ли?

Не му отговорих.

— Бъдете така добър да ми представите документа с това фалшиво искане — казах решително.

— Разбира се — каза той. — То е тук, при мен...

Уви, документът го нямаше и откривайки този факт, Аркадий Иванович се разтрепера.

— Нищо не разбирам — мърмореше той, — всички документи трябва да са тук...

— Не си правете труда — казах аз. — Заемете се със съставянето на обяснение до генералния прокурор. Разпита ви ще води вероятно той самият.

Разбира се, нервният и треперещ началник, дошъл при нас след съкращенията в КГБ, не можеше да не предизвика подозренията ми, но кой знае защо аз реших, че в случая той е подставена фигура. При всички положения бях длъжен да осигуря наблюдение върху него и затова дадох съответните указания на навреме появилия се Дроздов. Той веднага се обади в криминалната, свърза се с нужните хора и аз се успокоих. Докато Серьожа запознаваше Дроздов със състоянието на нещата, аз размишлявах над случилото се, пресмятайки възможните пътища на разследване, и нивото на работещата срещу нас организация ми вдъхваше все по-голямо уважение. Операцията бе проведена блестящо и загубихме много време.

— Всичко е ясно — каза Дроздов. — Хванали сте едър дивеч, момчета.

— Какво научи за погребението на Даниленко? — попитах аз.

— Нищо, за което да се хванем — каза Дроздов с въздишка. — Смъртният акт е фалшив, старецът е бил погребан от кооперация, а на погребението е присъствал само адвокатът. Именно той е платил всичко.

— А името на този адвокат?

— Тополев, но в списъците на московската градска адвокатска колегия няма такъв — каза Дроздов.

Еlegantният ресторант в сутерена на една къща на Арбат бе потънал в полумрак. На масите горяха разноцветни свещи, а на сцената бавно танцуваше двойка полуголи танцьори. Бък се оказа пълен мъж с тежка челюст и в погледите му, хвърляни от време на време към Нина, имаше уморен интерес с оттенък на зле скрито презрение. Той беше собственик на ресторанта и явно можеше да си позволи каквото си иска. Сега мислеше какво още да си поиска.

— Как се запознахте с него? — попита той с подозрение.

— Защо питате? — запита Нина и сви рамене.

— Защото не знам нищо за вас — каза той. — Намирате се в много лошо положение, госпожице. Покровителя ви вече го няма, а се опитвате да се правите на значима личност.

— Той каза, че мога да разчитам на приятелите му — призна Нина.

Бък изсумтя.

— Старецът беше непоправим романтик — каза той с въздишка. — Вярваше в безкористното приятелство. Разбира се, ако беше жив, щеше да има смисъл, но защо да ви помагам сега, когато го няма?

— Значи сте реалист? — попита Нина и вдигна чашата си.

Той кимна и се усмихна криво.

— Винаги съм бил. Феликс преувеличаваше приятелството ми, което винаги се основаваше на взаимния интерес. За да започна да ви помагам в степента, на която разчитате, трябва да бъда значително заинтересован.

Нина отпи глътка вино и хвърли поглед към танцуващите.

— И с какво бих могла да ви заинтересувам?

Бък изсумтя, изпи коняка си на един дъх и посегна към цигарите.

— Във всеки случай женското ви обаяние слабо ме вълнува — направо каза той. — Трябва да знаете, че в това отношение съм особено взискателен.

— Всъщност изобщо не смятах да повдигам въпроса — каза Нина.

Той си запали цигара и дръпна дълбоко.

— Но ще се наложи — каза той. — Удовлетворението е единственото, с което можете да ме спечелите.

— Не разбирам — каза Нина.

Той се усмихна похотливо.

— Трябва да ме задоволите, мила. След това ще започна да се грижа за вас. Разбирате ли?

Нина издържа погледа му и отвърна:

— Страхувам се, че няма да стане. Изглежда, ще се наложи да мина без такъв покровител като вас.

Той набоде с вилицата си една Маринована печурка и я задъвка с апетит.

— Забравих да ви предупредя — студено произнесе той. — С мен не може така. Ако се откажете от покровителството ми, ще взема всичко. Ясно ли е?

Нина се усмихна горчиво.

— Нима?

— Не понасям самонадеяни жени — каза той.

Нина не отвърна и се зае със салатата от крабове. Докато ядеше, чувстваше, че събеседникът ѝ я наблюдава.

— Добре ли познавахте Феликс? — попита тя.

— Достатъчно.

— Тогава трябва да сте познавали и Бейби.

— Бейби е мъртъв — побърза да отговори Бък.

Нина се усмихна.

— Така ли мислите?

— Защо, не е ли? — запита Бък почти равнодушно.

— Бейби убиваше разни мафиоти — продължи Нина. — Много му се удаваше.

— Мила — удивено каза Бък, — да не би да ме заплашвате?

— Вие ме заплашвате — забеляза Нина. — Аз дойдох тук с най-добри намерения.

— Пука ми за вашия Бейби. — Бък се разпалваше все повече и повече. — Аз самият насъсквах Феликс срещу конкурентите ми. Вашият Бейби е просто нула.

— Тогава няма смисъл да се притеснявате — успокои го Нина.

Той изсумтя и си наля коняк.

— Започвате да ме интересувате, Ниночка. — Той смени тона. — Какво знаете за този Бейби?

— Той няма да позволи да ми се случи нещо — отвърна Нина с усмивка.

— Можете ли да се свържете с него?

Нина продължи да яде салатата.

— Мога да му дам работа — предложи Бък.

— Аз също — каза Нина.

— Проклятие! — измърмори Бък. — Тогава защо дойдохте при мен, бих искал да знам?

— Необходима ни е помощ.

— Но защо трябва да ви помагам?

— Разбира се, не сте длъжен — каза Нина. — Да оставим тази тема. Тук е много приятно, нали?

Бък я гледаше втренчено, опитвайки се да я разбере.

— Достатъчно е да си мръдна пръста, и ще ви тикнат толкова дълбоко, че никакъв Бейби няма да ви намери — каза той.

— Откъде знаете — каза Нина, — може би той сега седи до нас и ни слуша. В този великолепен полумрак ще изстреля във вас целия пълнител и ще излезе от ресторанта незабелязан още преди да открият убийството. Нали знаете, той работи със заглушител.

— Никой няма да посмее да ми диктува условията си — изсъска Бък.

Нина протегна ръка и погали косматата му китка.

— Достатъчно, Бък. Станало е недоразумение, също като Феликс и аз бях изпълнена с романтични идеи за мъжката дружба. Не знаех, че сте просто кагебистки осведомител.

Бък изсумтя и отхвърли ръката ѝ.

— Въпреки това аз ви благодаря — каза Нина. — Тук обслужването е приятно, виното е прекрасно и салатата е чудна. Мисля, че триста долара ще стигнат?

Тя сложи парите на масата и стана. Бък не се помръдна, докато я гледаше как си тръгва.

Нина се разходи по многолюдния нощен Арбат, не се сдържа и се огледа в една витрина, убеждавайки се още веднъж, че фризьорът е направил малко чудо. Едновременно с това забеляза един небиец на

очи тип, който вървеше след нея в тълпата. Бък продължаваше играта си, въпреки че Нина беше загубила всякакъв интерес към него.

На Смоленския площад хвана такси и потегли към къщи в Строгино. Преследвачът ѝ се качи в кола, паркирана пред външното министерство, и тръгна след нея. Не разбираше какъв смисъл има това. Наистина тя се постара да обиди Бък, но и той си беше виновен. Най-правилно би било да се забравят един друг, но засегнатите амбиции можеха да накарат този мафиот да стигне далеч. Сега малко я беше яд за тази невъздържаност.

Дежурен във входа беше познатият ѝ пазач Вадим и след като го поздрави, Нина помоли:

— Вадик, бихте ли се качили при мен за минутка.

— Разбира се, Нина Алексеевна — каза дисциплинираният пазач.

Те се качиха и когато вратата се затвори зад тях, Нина попита:

— Вадик, можете ли да ми намерите пистолет?

Трябваше му секунда, за да отговори.

— Разбира се.

— Трябва ми пистолет със заглушител и патрони към него.

— Каква марка предпочитате? — попита Вадим.

— Отечественая — каза Нина. — Например „Стечкин“.

— Но той е толкова голям — опита се да възрази Вадим.

— Това няма значение — каза Нина. — Плащам и за конфиденциалността, разбирате ли ме?

— Ще го уредя — обеща Вадим. — Утре ще си бъдете ли вкъщи?

— Ако трябва, ще си бъда — каза Нина.

Той се върна на поста си, а Нина почувства известна увереност. Да, Бейби беше още жив и тя можеше да разчита на защитата му.

Около полунощ звънна телефонът.

— Слушай, лелко — раздразнено започна Бък. — Стига тесли! Проверих всичко за тебе, през последната година си била навън и не е възможно да познаваш никакъв Бейби.

— Какво искаш от мен, Бък? — уморено попита Нина.

— Имам пълното право на част от наследството на Феликс — заяви Бък. — И вие с Бейби трябва да работите за мен, ясно ли ти е?

— Ясно ми е — въздъхна Нина. — Но нищо няма да излезе, дърт фукльо такъв. Нито аз, нито пък Бейби няма да работим с теб. Слушай, забрави за мен и не се показвай повече, а?

— Ах ти, кучко! — заръмжа Бък. — Седиш върху милиони, които си получила наготово, и не искаш да делиш, така ли? На мат и маскара ще те направя, да знаеш!

— Глупак — прекъсна го Нина. — Парите не са мои, стар идиот такъв. А тези, на които принадлежат, ще споделят с теб само някой куршум в челото. Разбери, тъпако, просто не искам да те замесвам.

Бък сумтя известно време в слушалката и промърмори:

— Не се сбогувам...

Когато той затвори, Нина чак се разсмя. Кой знае защо сега тя изобщо не се страхуваше от този подобен на мечка тип и собствените ѝ измислици я развеселиха. В това лекомислено състояние тя си легна да спи.

На следващата сутрин отиде при Сенкин и дублира поръчката си за пистолет. Тя влезе, поздрави управителя и му подаде листче хартия.

— Аркадий Глебович, можете ли да ми помогнете с битовата техника?

Той прочете на листчето: „Спешно се нуждая от пистолет за защита“, кимна и каза:

— Наистина, този тип агрегати са редки, но ги има в нашата система. Ще ви се обадя още довечера.

Настроението ѝ още повече се подобри. Като бивш инструктор по стрелба с пистолет тя се убеди в необходимостта от огнестрелно оръжие в екстремални ситуации. Сега беше точно в такава ситуация и оръжието просто ѝ беше необходимо.

С Бък стана издънка, но тя не губеше надежда. Отново прегледа оставените ѝ от Феликс телефони и избра човека от Върховния съвет, който можеше да ѝ даде нужната информация. С усмивка си помисли, че свещеникът от Подмосковието най-малко би ѝ потрябвал.

Тя набра номера и известно време слуша сигналите, но никой не вдигаше. С леко чувство на досада тя за всеки случай набра още веднъж, но отсреща отново никой не отговори.

Вадим се появи следобед, донесе някакъв плик като предлог и пакет.

Нина отвори пакета и извади от кашона пистолет „Стечкин“, оръжие за прицелна стрелба с широки възможности. Тези пистолети бяха на въоръжение в правителствената охрана, преди да преминат на вносни системи. Заглушителят също беше фирмен, със смазка, и докосвайки се до него, Нина изпита лек възторг.

— Къде бих могла да се позанимая с него? — попита тя.

— Ами излезте извън града и си гърмете колкото искате — каза Вадим с усмивка. — А за какво ви е, Нина Алексеевна?

— Виждате ли, Вадик — каза Нина, — по-рано бях спортистка, занимавах се със стрелба...

— Със заглушител? — подсмихна се Вадим.

— Различно — усмихна се в отговор Нина. — Във всеки случай много съм ви благодарна.

Той си тръгна, след като си получи парите, а тя веднага се зае с пистолета, старателно го избърса, после отново смаза плъзгащите се части, зареди пълнителя и го постави. Сглобен, пистолетът не се събираше в чантичката ѝ, но тя си беше приготвила друга, по-обемиста чанта.

Сега беше въоръжена и можеше да обмисли някои стъпки. Разбира се, глупаво беше от нейна страна да говори за Бейби на чужд и при това враждебно настроен човек. Според всички закони на конспирацията трябваше да го ликвидира, но мислейки за това, тя не откриваше в себе си решителност да го направи. Приличаше на дуел, в който си присвоява правото на първия изстрел.

Както и да е, тя се качи в деветката си и потегли към града, за да понаблюдава ресторанта на Бък. Срещу входа на разположения в сутерена ресторант имаше малко открито кафе и тя седна, като си взе бутилка пепси и някаква паста. Седя там четиридесет минути и за това време успя само да забележи същия младеж, който я следеше предишния ден. Той излезе от ресторанта заедно с някаква дългокрака девойка с минипола и съдейки по разговора им, това не беше делова среща. Може би имаше почивен ден и излизаше с приятелката си. Нина така и не забеляза Бък, въпреки че се надяваше. Тя стана, оставяйки пастата недокосната, и се върна в колата си. Разбираше, че сегашната работа може да отнеме много време, но въпреки това изпитваше леко разочарование.

Вечерта при нея дойде Аркадий Глебович и ѝ донесе още един пистолет, този път малък браунинг, който спокойно се побираше в чантичката ѝ. Нина му плати за услугата и обясни:

— Нали разбирате, една сама жена трябва да бъде пределно внимателна в днешно време.

— Надявам се, ще съумееете да го използвате в случай на нужда — каза Сенкин.

Нина го почерпи с чаша коняк от запасите, приготвяни от самия Аркадий Глебович, и той не ѝ отказа.

— Наблюдавам ви — забеляза той доверително, след като замези коняка с резенче лимон. — Не сте много заета, нали?

— Нямам много работа — каза Нина.

— Нямате ли приятели в Москва?

Нина се замисли за момент. Беше живяла в Москва около година, но приятелите ѝ действително не бяха много. Изведнъж я бодна мисълта за Аня Назарова. Как можа да я забрави?

— По природа съм отшелница — каза Нина. — Не ми се иска някой да смущава самотата ми. Но може би скоро ще се появи една моя близка приятелка.

— Приятелка, виж ти — разбра нещата посвоему Сенкин.

Той си тръгна, а Нина отново се обади на човека от Върховния съвет. Отново дълго никой не отговаряше, но този път в края на краищата вдигнаха.

— Ало — каза Нина. — Добър вечер. Може ли да говоря с Леонард Терентиевич?

— Извинете — казаха от другата страна, — а вие коя сте?

— О — запъна се Нина, — с Леонард Терентиевич не се познаваме. Обаждам му се по препоръка на наш общ познат.

— Работата е там, че... С две думи, Леонард Терентиевич почина. Извинете ме, но не мога да продължавам разговора. Извинете...

Аркадий Иванович Минин, когото подозирахме във връзки с „народниците“, на третия ден след инцидента легна в болницата с диагноза дистония на главния мозък. Дроздов лично провери лекарите, поставили диагнозата, те се кълнях, че Минин наистина има високо кръвно, лоши кръвоносни съдове и опасността от инсулт е повече от вероятна. Серьожа Семенихин твърдеше, че такъв пристъп може да бъде предизвикан със специални лекарства, но не можех да си представя някой доброволно да се подложи на опасността от инсулт само за да се освободи от и без това съмнително подозрение.

Историята с кражбата на компютъра вдигна голям шум. Самият генерален свика съвещание по този повод, за да реши дали става дума за интриги на вътрешен враг, или за хитрини на външен, тоест на „Съда на Народната съвест“. Успокоиха се с извода, че най-вероятно е външен враг и затова трябва максимално да се активизират усилията по изобличаването му. Главна, може да се каже стратегическа задача беше да се скрие фактът на кражбата от висшето началство. На това съвещание излязох с гневна и развълнувана реч, чийто патос бе насочен изцяло срещу немарливостта, въпреки че възнамерявах да засегна по-актуални проблеми, например отношенията ми със заместник-прокурора Пархоменко.

Върнах се раздразнен в кабинета си и веднага извиках помощниците си на оперативно съвещание, като излях върху тях неудоволствието си от дългите и неуспешни търсения.

— Само като си представи човек — възкликнах, — вече почти година безнаказано вършат престъпленията си, а какво сме направили ние за това време? Само бездарно и унило им се водехме по свирката.

До този момент по линия на СНС постъпваха сигнали от различни области на страната, в които имаше и убийства на престъпни елементи, и дръзки грабежи, и множество листовки, писма със заплахи и предупреждения. Всичките ми опити да взема тези случаи в общото ни дело нямаха успех, защото линията на федералната прокуратура се състоеше в премълчаване и игнориране. Идеята естествено бе

издигната от Пархоменко и приета от мнозинството, тъй като не изискваше сили и средства за реализирането си.

Ние от своя страна продължавахме разследването на смъртта на Даниленко, убийството на Люсин и кражбата на компютъра. Що се отнася до погребението на самотния пенсионер, Дроздов научи, че тайнственият адвокат Тополев, уредил погребението, бил повикан специално за това дело от Рига и си заминал обратно веднага след като свършил всичко. Възложихме на Семенихин и Лариса да потърсят информация за този адвокат и те успяха да намерят това-онова. Адвокатът Тополев принадлежеше към числото на „мъчениците на съвестта“, беше изгонен от страната и дълго живеял в Швеция, занимавайки се наред с правозащитната дейност и с търговски дела. След големите промени се беше върнал в страната вече в качеството си на западен бизнесмен и успял да натрупа капитал в мътните води на нашата перестройка. Сега, оставайки си шведски гражданин, той имаше фирма в Рига и търгуваше на едро със суровини от Русия. Това, че се беше оказал в Москва за погребението на Даниленко, можеше да означава само едно — бил е фалшив дисидент, изпълнявал е в Швеция кагебистки функции и е бил използван в случая като удобна фигура за спешната работа.

— Добре би било да организираме изтичане на информация в пресата — мечтателно въздишаше Дроздов. — Да го изпекат на бавен огън в Латвия.

— Наивен си ти, Дроздов — казах аз. — В Латвия всичко му е наред, защото киха на когото трябва и колкото трябва. Но трябва да се има предвид, че тези момчета имат добре подготвени позиции за отстъпление.

Убийството на Люсин разработваше Грязнов, който беше открил някаква следа от Бейби, и толкова. Разбира се, интересно беше да се разбере откъде е бил насочван Бейби за кръвното си отмъщение, но разследване от подобен род можеше да се базира само на предположението, че в редиците ни се е промъкнал враг, а ръководството ни принципно не можеше да допусне такова нещо.

Що се отнася до кражбата на компютъра, там всичко беше заглъхнало още по-рано, след като Минин легна в болницата с дистония. Всъщност беше проведено служебно разследване, но то

установи само немарливостта на милиционерската охрана на Генералната прокуратура.

В един от дните, когато мъчително търсехме пътища за продължаване на следствието по делото Бейби, в кабинета ми звънна телефонът и в слушалката чух гласа на Костя Меркулов.

— Как сте там? — уморено попита той.

— Sprawяме се, гражданино началник — казах аз. — Да вярвам ли на ушите си? Нима ни е ощастливил лично членът на президентската комисия?

— Прочетох рапорта ти — каза Костя. — Само че е закъснял за съжаление. Май направих голяма глупост, като се съгласих да работя в тази комисия.

— Защо да е глупост? — попитах аз, напълно съгласявайки се с него в себе си.

— Защото станах нещо като помощник-режисьор — каза той. — Занимавам се с несвойствена работа. Знаеш ли вече за Собко?

Изстинах.

— Какво за Собко?

— Починал е.

— Не може да бъде! — възкликнах аз. — Кога?

— Онзи ден — отвърна Меркулов. — Оказва се, че е имал рак.

— Костя — казах развълнувано. — Не го написах в рапорта, но когато си тръгваше, той предупреди, че не смята да умира и всеки нещастен случай с него трябва да се разглежда като умишлено убийство.

Костя помълча.

— Казаха ми, че има ясна и окончателна диагноза — каза той накрая.

— Вече погребали ли са го?

— Погребението е утре. Организирай съдебна експертиза, Саша. Иди при семейството му, поговорете. Ако е имал рак, не може да не са знаели.

— В качеството на какъв да отида? — попитах аз. — Доколкото ми е известно, още не е възбудено дело по убийството на Собко.

— Възбуди следствено дело по лекарска грешка и съмнения в поставената диагноза — каза Костя. — Ако има нещо, можеш да се позовеш направо на мен.

— Тъй вярно — казах аз. — А кога ще се появиш в нашите кръгове?

Не можех направо да го попитам какво означаваха конспиративните му предпазни мерки, въпреки че ме интересуваеше точно това.

— Може и да се появя — каза той уклончиво. — Силно ме заинтересува, Саша. Ако се открие нещо по смъртта на Собко, обади се на Лидочка. Кажи, че чакаш да ти звънна, става ли?

— Става — казах аз.

Отново се показва крайче от следа и обявихме тревога. Бързо установихме, че тялото на Собко се намира в моргата, и пратихме Семьон Семьонович Мойсеев. Дроздов хукна да проучва кой е поставил диагнозата, а моите компютърни спецове се заеха с търсенето на информация за Собко. Аз пък отидох при роднините му.

Роднините бяха двама — сестра му Валерия на седемдесет и кусур години и племенницата му Аделаида. Имената в това семейство се определяха по някакви особени светци, разбрах аз. Леонард Терентиевич живееше със сестра си и неомъжената си племенница в голям тристаен апартамент и първото, което видях, беше покритото огледало в антрето.

Племенницата, която ме посрещна, беше малко над четиридесетте и представляваше типична сива мишка, библиотечарка или служителка в архива. Беше облечена в черно, на раменете ѝ имаше черен шал въпреки лятото и тя се взираше в мен през очилата си.

— От прокуратурата съм — представих се аз. — Разбирате ли, с Леонард Терентиевич имахме известни отношения и бихме искали да получим информация.

— Влизайте — покани ме тя в хола. — Мама си е в стаята, но се чувства много зле. Всичко е толкова неочаквано.

Отидохме в хола и сивата мишка неочаквано си запали цигара, което никак не се вписваше в образа ѝ. Всъщност знаех, че тя далеч не работи в библиотека или архив — беше данъчен инспектор.

— Казахте, че е било неочаквано — хванах се за думите ѝ. — Нима не е резултат от развитието на продължително заболяване?

— Не, не, какво говорите. — Тя замаха с ръка, за да разсее дима. — Вуйчо Лъоня беше съвсем здрав.

— Извинете — обърках се аз. — Но от какво е умрял тогава?

— Не разбрах добре — призна Аделаида, — но ми се струва, че беше нещо сърдечно-съдово. Лекарят каза, че на неговата възраст това е нещо нормално.

— Вашият участъков лекар ли беше? — попитах аз.

— Не, друг... Той пристигна с „Бърза помощ“.

— Вие ли извикахте „Бърза помощ“?

— Не, вуйчо... Нищо ли не знаете? Паднал на улицата и го докараха вкъщи с „Бърза помощ“.

— Това не ви ли се стори странно? — забелязах аз. — Обикновено „Бърза помощ“ кара хората в болницата.

— Да, наистина — чак сега се учуди тя.

— Жив ли беше, когато го докараха?

— Да. Дишаше тежко и ускорено... Лекарят му сложи инжекция и седя с него около половин час. Умря пред очите му.

Кимнах. Доста странен лекар.

— Бихте ли ми показали смъртния акт?

— Да, разбира се. — Тя стана. — Но ни го издадоха после в болницата въз основа на медицинското.

— Но там трябва да има диагноза.

Тя донесе смъртния акт и аз прочетох диагнозата: „Последен стадий на злокачествен тумор в мозъка.“ Прочетох я на глас на Аделаида и тя не ми повярва.

— Какъв злокачествен тумор! Това е някаква грешка, уверявам ви.

Тя ми каза къде са й издали смъртния акт и аз се понесох натам. Лекотата, с която бяха претупали историята със Собко, ми се стори възмутителна. Паднал на улицата? Как ли пък не!

Вече по пътя към болницата обмислях създамата се ситуация в стратегически план. Собко беше убит тихо и незабележимо, почти като Даниленко. Бяха го премахнали, защото започна да говори, по-точно насочи ни към Даниленко. Някой беше разбрал за това и бе наредил да го убият. Явно е знаел още нещо, което ги е притеснявало.

В болницата ме интересувахе само документът, оставен от загадъчния лекар, който ми бе предоставен. В това медицинско свидетелство, написано много нечетливо, диагнозата бе на латински, но когато помолих специалистите да ми обяснят какво всъщност е установено, мненията им се разделиха.

— Защо в смъртния акт пише рак на мозъка? — недоумявах аз.

— Първото, което им е дошло наум — каза моят консултант. — Помислете си, кого може да интересува смъртта на седемдесет и три годишен старец?

В крайна сметка установих, че диагнозата е написана напосоки, което не беше чак такава проява на зла воля. Но ме интересуваше лекарят, написал медицинското, и тук неочаквано ми помогна случаят. Въпреки че печатът с името на лекаря не се четеше, жената в регистратурата позна почерка.

— Това е Иван Семьонович — каза тя. — Дълго време работеше при нас като терапевт, а после отиде в частна клиника.

Да, тук се издъниха. Уви, никой не е застрахован от случайностите в този живот. Упоменатият Иван Семьонович бе издирен по данните на отдел „Кадри“ след четвърт час, а след още десет минути оперативната група тръгна да го прибира от местожителството и местоработата му.

Когато ми го докараха в кабинета, на бюрото ми вече беше справката на съдебния лекар за причината на смъртта на Леонард Терентиевич. Иван Семьонович беше силно изплашен, но се държеше бодро, дори се опитваше да се шегува тромаво.

— На убиец ли приличам? Надявам се, не на маниак.

— Александър Борисович — съобщи ми доверително оперативният работник. — Този гражданин тъкмо се канеше да заминава на курорт в чужбина.

— В отпуска ли сте? — попитах аз.

— Е, това не е голямо престъпление, нали? — нервно се усмихна Иван Семьонович. — Да, взех си карта за Адриатика. Човек трябва и да си почива.

— След праведния труд — довърших вместо него.

— Представете си — каза той. — Действително работим.

— Всъщност точно затова и ви поканих — кимнах аз. — На трети бяхте ли на работа?

— Разбира се — произнесе той и забелязах как започва да пребледнява.

— А работата ви свързана ли е по някакъв начин с „Бърза помощ“?

— Не разбирам какво искате да кажете, но се досещам. Представете си, по време на обедната почивка си карам към къщи и изведнъж този старец пада едва ли не под колелата. Излязох, помогнах му да стигне до къщи, оказах му помощ, доколкото можах...

— Защо сте се представили на роднините за лекар от „Бърза помощ“?

Той сви рамене.

— За да не се впускам в обяснения.

— А куфарчето с инструментите със същата цел ли го носехте със себе си?

— Не разбирам в какво ме подозирате — развълнува се той. — Да, оказах първа помощ на болен. Какво лошо има в това?

— А от какво беше болен? — попитах аз.

— Най-вероятно стенокардия. — Той сви рамене. — Много остър пристъп.

— Уви. Аутопсията не потвърди диагнозата ви.

— Наистина ли? Гледай ти... А какво му е имало?

Първоначалната му уплаха бе преминала и той отново събираше смелост.

— Имало му е — казах аз — умишлено убийство при утежняващи вината обстоятелства.

Той ме погледна с великолепно изиграно изумление.

— Убийство? Искате да кажете, че са му инжектирали нещо?

Кимнах.

— Поразително — провлачено каза той. — Всички симптоми...

Влезе Серьожа Семенихин, погледна разпитвания и сложи пред мен компютърна разпечатка. Прочетох внимателно всичко, благодарих на Сергей, изчаках го да излезе от кабинета и меко попитах:

— Кажете, Иван Семьонович, какво е отношението ви към КГБ?

Той като че ли леко клюмна, като че ли му изпуснаха въздуха.

— Защо питате? — попита той навъсено.

— За да преминем към следващия аспект на проблема — с готовност му обясних аз. — Донесоха ми документ, в който се казва, че сте били агент на КГБ още през 1982 година.

— Това няма нищо общо със случая — промърмори той.

— Така си мислите — казах. — Аз пък много лесно мога да си представя как са ви вербували. Сигурно е имало някакъв компромат,

нали?

Той кимна.

— Шантажирах ме.

— Добре ви разбирам, Иван Семьонович, и нямам намерение да ви осъждам. Но нека да минем направо към въпроса. Ето тук пред мен е заключението от експертизата, в което, пише, че смъртта на Леонард Терентиевич Собко е настъпила в резултат на вкарване в организма на лекарство, рязко повишаващо кръвното налягане. Не искам сега да пресъздавам цялата верига доказателства, но както сам разбирате, тя води към вас, Иван Семьонович.

— Това е произвол — прегракнало каза той. — Няма да отговарям на въпросите ви. Настоявам за присъствието на адвокат.

— Иван Семьонович, драги мой — казах аз. — Не разбирате ли, че вашият адвокат ще дойде само за да ви даде отрова. Те няма да седнат да ви защитават, просто ще ви убият.

Тук той не издържа, закри лицето си с ръце и горчиво се разплака.

44.

Тя се появи в блока на „Полежаевска“ едва след като се убеди, че не е възможно да я познаят. Качи се на втория етаж, позвъни на вратата на собствения си апартамент и някаква непозната жена ѝ отвори.

— Извинете — каза Нина, — търся Аня Назарова. Случайно да я познавате?

— Нямам представа — каза жената. — Тук съм от три седмици, още не познавам никого. Попитайте другите съседи.

Естествено, на Нина ѝ се прииска да влезе в апартамента, където беше живяла около година, но не намери повод и след като благодари на жената, се качи на горния етаж. В апартамента, в който някога живееше Аня Назарова, пак имаше непознати хора, този път момченце на шест години. След това дойде майка му, която се оказа бежанка от Таджикистан и беше получила жилището за временно ползване, но тя нищо не знаеше за живялата съвсем наскоро тук Аня Назарова. Нина отскочи до съседите, но те не си бяха вкъщи. Първият ѝ опит да открие Аня се оказа неуспешен.

Върна се вкъщи и пазачът на входа вече ѝ се усмихна приветливо. Срещна съседката, жената на някакъв въглищен магнат, току-що заселила се в Москва, но вече изпълнена със собствено достойнство. Всички изпитваха особен интерес по отношение на Нина и затова кралицата на въглищата се спря да я разпита за парижките магазини. Смяташе да отскочи за една седмица с дъщеря си до Париж и затова имаше нужда от съвет. Нина смътно си спомняше парижките магазини, но каза напосоки няколко улици, които беше запомнила от пътния атлас. Съседката бе напълно удовлетворена и дори високомерно предложи:

— Искате ли да ви вземем с нас, Ниночка?

— Благодаря — хладно каза Нина. — Лятото прекарвам по правило в планините.

Лицето на съседката веднага се удължи и тя побърза да се сбогува. Нина си помисли, че и тя самата с нищо не е по-добра от тази

глупава лелка, също харчи пари, които не са спечелени от нея, и също така не знае какво да прави с тях.

А когато влезе в апартамента си, снабден с елегантни швейцарски брави и охраняван от въоръжени хора, там я чакаше Бък с две от горилите си.

— Спокойно — каза той. — Това е делово посещение.

— Ще поискам да уволнят дежурния пазач — каза Нина.

Здравенякът, който се приближаваше към нея, радостно изсумтя. Приблужи се, за да ѝ вземе чантата, където беше пистолетът „Стечкин“.

— Охо — каза Бък, взимайки оръжието в ръце. — Това е за прехваления Бейби, така ли?

Нина не отговори. Тя влезе в стаята и седна на кушетката.

— На какво дължа удоволствието? — попита тя.

— Шик си живееш, котенце — каза Бък. — За какво ти е притрябвала ютия? Нали Бейби е въоръжен?

— Имаш ли други въпроси? — сдържано попита Нина.

— Леко, миличка — каза Бък. — Стените са звуконепроницаеми, ако моите се захванат с теб, никой нищо няма да чуе.

— Значи сте дошли, за да се захванете с мен? — усмихна се Нина.

Бък извърши няколко дъвкателни движения и отвърна:

— Още не съм решил.

— Тогава решавайте по-бързо — каза Нина. — За тази вечер съм планирала много работи.

— Помисли ли над това, което ти казах? — попита Бък.

— Казахте толкова много неща — отговори Нина. — Над кое по-точно трябваше да помисля?

— Става дума за делбата — напомни ѝ Бък. — За да живееш спокойно, ще ми плащаш по петдесет хиляди зелени на месец.

— За по-малка сума мога да си наема убиец — каза Нина.

— Не се шегувам — намръщи се Бък. — Знам какво е финансовото ти състояние и знам, че тази сума ти е напълно във възможностите. Още след първата вноска ще съм готов да ти окажа всякаква помощ.

— А ако се окажа упорита глупачка и откажа? — попита Нина. — Ще ме убие ли?

— Първо ще те омъжим — каза Бък. — Набелязал съм си подходящи кандидатури, няма да ти е зле. А след сватбата ще ти дадем пътя. Наследството, както сама разбираш, остава за моя кандидат.

— Значи сте дошли на сгледа? — подсмихна се Нина.

Бък се усмихна широко.

— Слушай, маце, не искам да се карам с теб. Харесва ми как се държиш, на твоето място деветдесет и девет на сто вече са се напикали от страх. Но разбери ме и ти, не работя, без да имам интерес. Момчетата ми ще спрат да ме уважават, ако не си взема моята част.

— В тежко положение сте, Бък — каза Нина. — Изборът пред вас е труден.

— Мога да сваля до четиридесет — каза Бък. — В памет на общия ни познат.

Той съвсем на място ѝ припомни за Феликс и към естественото чувство на протест се прибави и обидата за излъгания старец.

— Не — каза Нина.

— Какво не? — уморено попита Бък.

— Няма да ви платя и копейка. Ако бяхте започнали разговора другояче още отначало, бих си помислила, но сега това е невъзможно.

— Значи си от принципните тъпачки? — мрачно попита Бък.

— Уви — каза Нина.

Бък кимна и тежко въздъхна.

— Така си и мислех. Феликс имаше направо талант да открива принципните идиоти. Но имай предвид, аз ще стигна докрай, ясно ли ти е?

— Да смятаме, че мечтая да се омъжа — каза Нина.

— Страхувам се — каза Бък, — че брачната нощ няма да я има. Коля, Саша... Тя не иска да ни сътрудничи.

Коля и Саша се приближиха, противно усмихнати.

— Бък, а може би все пак да уредим на момичето брачна нощ, а? — попита единият.

— Може би — каза Бък. — Но само след регистрацията на брака.

Те се разсмяха и другият извади от сака ролка широк медицински лейкопласт.

— Сигурни ли сте, че ако се развикам, никой няма да ме чуе? — попита Нина, седейки със скръстени ръце.

— Абсолютно — каза единият, приближавайки се към нея.

Нина измъкна от кобура под мишницата си браунинга, насочи го към двамата и попита:

— А ако стрелям?

— О! — каза единият и се спря на три крачки от нея.

— Стига глупости — каза Бък, без да се помръдне. — Те са професионалисти.

— Аз също — студено каза Нина. — Стани и отиди при тях.

— И през ум не ми минава — промърмори Бък.

Раздаде се изстрел и кристалната вазичка на масичката пред него се разлетя на парчета, които одраскаха лицето му.

— Шефе, тя е луда истеричка — каза единият. — По-добре я послушайте.

Бък стисна зъби и стана.

— Кой идиот забрави да я претърси? — каза той през зъби и се приближи до хората си.

— Сега ти, с големия нос — нареди Нина. — Вземи лейкопласта и завържи ръцете на приятелчето ти зад гърба. И по-яко, че може да се изплаша.

— Какво искаш, гадже? — попита този, на когото връзваха ръцете. — Издънихме се, е, и какво? Ще ни предадеш на органите ли?

Нина не отговори. Не й хареса, че онзи другият прекалено дълго се мотаеше с лейкопласта. Сигурно замисляше някоя мръсотия. Тя взе стечкина от масата.

— Дай да се разделим с добро — каза Бък.

— За да дойдете утре с нови предложения? — усмихна се Нина.

Онзи с големия нос се наведе, изправи се и мълниеносно отскочи встрани, падайки зад отсрещната кушетка. Ако Нина не беше готова за инициативата му, можеше и да пропусне този скок, но тя успя да стреля и чу стона на ранения. Бък и вторият бандит, на когото типът с носа така и не успя да върже ръцете, понечиха да тръгнат към него, но Нина им викна:

— Стой!

И те спряха.

— Застреля го, тъпачко — изсъска Бък с ненавист.

— Сам си го търсеше — отвърна Нина. — Ей, малоумник, излез, където мога да те виждам, че иначе ще те убия от уплаха.

Раненият стана с вдигната ръка, другата притискаше към хълбока си. По рамото му се разливаше кърваво петно.

— Чакали миризливи — каза Нина. — Редното е да ви застрелям на място и да кажа, че сте влезли насила и сте искали да ме изнасилите и ограбите. Но ми е противно да се занимавам с вас. Сега си тръгвайте, както сте дошли, и имайте предвид, че следващия път ще стрелям не в ръката, а между очите.

Известно време те не се помръднаха, а после раненият попита:

— Да си вървим, а, Бък? Всички козове са у нея.

— Вървете — процеди Бък.

— Да вземем да излезем през вратата — предложи другият. — Коля няма да може да скочи от втория етаж.

— Вървете както искате — каза Бък ядосано.

— Ние през вратата, става ли? — обърна се бандитът към Нина, която сви рамене в отговор.

След известно туткане те все пак отвориха вратата и излязоха. Вратата се затвори след тях и Нина попита:

— Не обсъдихме ли всичко?

— Ти не разбра ли? — попита Бък. — Проверях те.

— И как е, провери ли ме?

— Спокойно. Не ми трябват зелените ти, просто не се занимавам с кого да е. Можеше да го убиеш.

— Можех — съгласи се Нина.

Бък поклати глава и въздъхна.

— Откъде се появи такава, с долари, ютии, апартамент? Да не се надяваш да те приемат просто ей така, без да плащаш? Предложих ти минималната сума, а някой като Миша Хруст ще ти взима лимони^[1] и ще те накара за капак да спиш с приятелчетата му.

— Ще получи колкото и ти — отрязва Нина.

— Сама няма да живееш дълго, маце — каза Бък.

— Аз и не смятам да живея дълго — парира Нина.

Той я погледна учудено.

— Какво каза?

— Имам работа — каза Нина. — Когато я свърша, имуществените проблеми ще престанат да ме интересуват.

— Каква пък е тази работа? — удивено попита Бък.

— Кръвно отмъщение — каза Нина.

Той я погледна с недоверие.

— Сериозно? — попита той. — Наистина ли кръвно отмъщение?

— Какво те учудва? — попита Нина. — Имам врагове и трябва да ги убия.

— И затова си носиш „Стечкин“ в чантичката? — ухили се той.

— Мила, това го има в романите. Кого искаш да убиеш?

— Още не знам — каза Нина. — Предстои ми да го установя.

Бък изсумтя и поклати глава.

— И ще можеш да убиеш враговете си сама? Или ще ти помогне Бейби?

— Ще ми помогне Бейби — потвърди Нина. — Той вече уби осем души.

Бък кимна.

— Значи Феликс ти е помагал в това, нали?

— Помагаше на Бейби — каза Нина. — Аз бях в чужбина, нали знаеш.

— Какъв ти е тоя Бейби? — попита Бък. — Брат, любовник?

— Приятел.

— Само принципните идиоти се занимават с такива неща — каза Бък. — Нали ти казвам, Феликс имаше усет за такива хора. Сигурно и у мен има нещо подобно.

— Ще ми помогнеш ли? — Нина почувства как отвътре нещо я сгрява.

Бък се намръщи като от зъбобол.

— Но това е в разрез с плановете ми. Вече няколко пъти съм се издънвал в подобни работи и това не ми доставя особена радост. Какво трябва да направя за теб?

— Трябва ми информация — каза Нина. — Делото се води от един следовател от федералната прокуратура на име Турецки. Как да се свържа с него? Може би имаш свой човек в прокуратурата?

Бък поклати глава.

— Добре, ще видя какво може да се направи — процеди той. — Разкажи ми за делото.

Нина конвулсивно въздъхна и започна да разказва за мъжа си, за децата, за онази страшна нощ. Събитията от далечното минало изведнъж отново застанаха пред нея и тя отново преживя ужаса и отчаянието, тъпата болка от загубата и нарастващото желание да се

отскубне от този кошмар с действие. След това беше запознанството ѝ с Феликс, случайно оказал се на юг, и всичко останало. Тук тя превключи на легендата с участието на господин Гюстав Щим, а цялата стрелба остави на верния си приятел Бейби. Бък изслуша всичко, изсумтя и каза:

— Глупости... Недей да ме балтавиш, гадже!

— В какъв смисъл? — объркано попита Нина.

— Нещо не ти се връзва разказът — каза той. — Дай честно, а? С какво ти беше задължен Феликс?

Нина помисли и се съгласи, че от разказа ѝ изобщо не следваше особеното отношение на Феликс към нея.

— Може ли да запазя това в тайна? — попита тя.

— Може — разреши Бък. — Но аз все пак ще науча, не се съмнявай. Ще ме запознаеш ли с Бейби?

— Това не зависи от желанието ми — каза Нина. — Станал е много внимателен след всичко, което направиха с него и Феликс. Сега не е в Москва.

Бък се усмихна.

— Значи тогава в ресторанта си ме работила? А аз почти повярвах.

— Постарах се. — Нина също се усмихна.

Разделиха се вече напълно дружелюбно, но преди да си тръгне, Бък забеляза:

— И все пак не трябваше да стреляш по моя човек. Сега ще се наложи да му плащам лечението.

— Вие играехте — каза Нина, — но аз приех всичко много сериозно.

— Чудесно. Остани си сериозна. Много ми харесваш такава.

След като Бък си тръгна, се обади пазачът и се заинтересува що за странни посетители е имала Нина и по какъв начин са влезли.

— През балкона — отвърна Нина. — Ще се наложи да монтирате допълнителна камера за наблюдение над този участък.

— Господи помилуй — възкликна пазачът. — Надявам се, че не се е случило нищо сериозно?

— Размина се — каза Нина. — Бъдете спокоен, няма да кажа нищо на началството, но все пак помислете за допълнителна камера.

[1] Милиони. — Б.пр. ↑

45.

Писмото пристигна на вилата ни и го получи Ирина, която много се учуди, че пощата ми идва на нейния адрес. Тя ми съобщи за това писмо като за куриоз и когато се отбих на вилата, нямаше и да се сетя за него, ако погледът на Ирина не беше попаднал случайно върху него.

Текстът беше напечатан на официална бланка, но началото ми се стори излишно приветливо.

„Уважаеми Александър Борисович!

Познавайки ви добре като решителен и опитен борец срещу престъпността, неизменно сме изпитвали дълбоко удовлетворение, наблюдавайки вашите уверени и във висша степен професионални действия, насочени към утвърждаването на законността и тържеството на справедливостта. В трудните години на установяване на новите държавни структури вие никога не сте правили компромиси, неведнъж рискувайки живота си за достигането на поставените цели. Тези ваши качества винаги са ви откроявали от общата маса и нашата организация отдавна ви наблюдава с цел привличане за съвместна работа...”

Тук вдигнах очи и примрях, като прочетох названието на организацията на бланката: „Съд на Народната съвест“. „Президиум на колегията“. Това рязко промени отношението ми към подателя на писмото. Продължих четенето с повишено внимание.

„... с цел привличане за съвместна работа. Известно ви е, че в последно време в обществото се създаде абсолютно превратна представа за дейността ни, за което и вие поради неведението си имате известна вина, но това,

което става през последните дни, не може да не притеснява всеки честен човек. Предполагаме, че и вие сте възмутен от действията на прословутата президентска комисия, която с височайше покровителство твори произвол. Известно ни е негативното ви отношение към действията на комисията и затова се осмеляваме да ви предложим много свободна форма на сътрудничество. Без в ни най-малка степен да посягаме на професионалния ви дълг, бихме искали да ви помолим да помислите като начало за обезпечаването с информация на нашите служби. Вече на всички е ясно, че управляващият режим доживява последните си дни и за честните граждани на Русия е настанало времето за решителен и окончателен избор. Позволете да ви изразим нашето общо уважение и надеждата ни за бъдещо сътрудничество.

Съдът на Народната съвест.“

Явно имах шашардисан вид, защото Ирина се разтревожи и започна да ме разпитва:

— Какво е това писмо, Саша? Заплахи ли?... Не трябва да криеш нищо от мен!

Свих рамене и ѝ дадох да прочете писмото. Това писмо имаше тежко въздействие върху мен и имах нужда да се ориентирам.

Първо, защо беше дошло на вилата, а не на московския ми адрес, където получавам цялата си кореспонденция? Искали са да изплашат Ирина или майка ми? Или по този начин подчертават широката си информираност? Или пък е скрита заплаха, без в текста да има и най-дребния намек за такава? Както и да е, не можех да се отнеса сериозно към писмото, никой не очакваше от мен готовност за сътрудничество и всяка надежда за внедряване трябваше да бъде изоставена, колкото и съблазнително да изглеждаше. Това беше ход в дяволска шахматна игра и трябваше по-скоро да преценя какво целеше той.

— Какво значи това, Саша? — попита Ирина с треперещ глас.

— Просто номер — отвърнах ухилено. — Някой много иска да си направи майтап за моя сметка. Но няма да стане, нали така?

— Номер ли? — учудено попита тя. — Мислиш ли?

— Разбира се — безгрижно казах аз. — Даже знам кой го е написал.

— Кой? — запита Ирина, преминавайки от безпокойство към възмущение.

— Моят приятел Геша Фролов — нагло излъгах. — Работата е там, че такова писмо получи и Слава Грязнов, така че съм предупреден. Нищо, утре ще ги побъркам!

Връщайки се вкъщи, изведнъж си помислих, че невинната ми измислица може да се окаже единствено вярната. Може би това беше номер, по-точно не номер, а провокация. С разпрацането на такива писма можеше да се е заела президентската комисия с цел да разобличи агентите на СНС в редиците на органите на реда. Сега бих могъл да разбера защо Меркулов изведнъж започна да си играе на конспирация, той самият никога не би седнал да ме проверява. Но това беше само един от вариантите, обясняващи полученото писмо, и той съвсем не отхвърляше всички останали. Писмото беше изпратено, за да ме притесни, и сега беше важно да запазя форма, за да продължа да работя.

А работите ни напредваха като никога. Нашият лекар, Иван Семьонович, когото така удачно изловихме за нула време, вече беше започнал да дава информация. Да, бил е агент, навремето е пътувал доста по света с различни медицински делегации, изпълнявайки всякакви дребни поръчения на кантората, но от 89-а не са го пипали. Дори мислел, че досието му отдавна е унищожено, но само си го е мислел. Същият кагебист, който ръководел действията му тогава, изплувал с нови поръчения. По-точно било му възложено да направи инжекция на Леонард Терентиевич Собко и да го докара вкъщи. Старецът бил вече в колата, упоен със сънотворно и затова поставянето на инжекцията не било сложно. Иван Семьонович твърдеше, че е нямал понятие до какво ще доведе това, но освен него самия, никой не го вярваше. По този начин стигнахме до кагебиста и майор Скачков, който разбираше колко ниско е паднал рейтингът му след изчезването на компютъра, ни предостави изчерпателни сведения за този човек. Специалната група направи засада в квартирата на кагебиста, но успя да арестува само няколко случайни хора. Сега обаче най-после имяхме конкретен човек, с името и външния му вид, по следите на когото тръгна цялата московска милиция плюс органите на

контраразузнаването. Съдът на Народната съвест, ако знаеше за конкретните ни достижения, би трябвало да се притесни.

Незабавно отидох с полученото от мен писмо при генералния прокурор, но тъй като го нямаше, ме прие заместникът му, моят стар неприятел Леонид Василиевич Пархоменко. Без да кажа нищо, сложих писмото пред него и той си надяна очилата, за да го прочете.

— Какво е това? — попита той недоумяващо.

— Получих го по пощата — доложих аз. — Длъжен съм да запозная непосредственото началство.

— Искат да те вербуват ли, какво? — още не разбираше той.

— Така изглежда. Трябва да ми дадете разрешение за внедряване, Леонид Василиевич.

Той си свали очилата и ги хвърли на бюрото.

— Ти разбираш ли докъде може да доведе това? — попита той.

— Дотук — кимнах към писмото. — До колегията на „Народния съд“.

— Ти да не си оперативник? — попита той. — Или Джеймс Бонд? От къде на къде ще тръгнеш да се внедряваш? За това трябва да бъдат подготвени хора. Пък и не им вярвам.

Той посочи писмото и добави:

— Това е някаква провокация.

Бях на абсолютно същото мнение, но напоследък отношенията ни бяха такива, че не можех открито да се съглася с него.

— А ако все пак постъпят предложения, какво да правя?

— Ще доложиш незабавно — каза Пархоменко. — Надявам се, че предложенията няма да постъпят още днес. Ще успеем да обсъдим този проблем на колегията.

— Случаят е много удобен — продължих да мрънкам. — Жалко е да го изпускаме.

— И все пак — замислено проговори той, — защо са се обърнали точно към теб, а?

Очаквах този въпрос.

— А вие как мислите, Леонид Василиевич?

Той ме погледна замислено, като че ли ме преценяваше, и поклати глава.

— Свободен сте, Турецки. Ще ви повикаме.

Оставих му предварително направеното ксерокопие, а писмото занесох на Семьон Семьонович Мойсеев. Шансовете да се натъкнем на някаква следа по писмото бяха малки, но не биваше да пренебрегваме никоя възможност.

Семьон Семьонович прочете писмото и веднага се навъси.

— Доложи ли на началството?

— Първото, което направих, Семьон Семьонович — казах аз. — Не съм вчерашен.

Той хвърли писмото на бюрото си и каза:

— Правено е на компютър, и бланката, и текстът. Отпечатано е на лазерен принтер. Съдейки по качеството на бланката, не са се постарали много с изготвянето ѝ. Вероятно е била направена специално за това писмо.

— А може ли да се идентифицира принтерът? — попитах аз.

— У нас досега не е правено такова нещо — усъмни се Семьон Семьонович. — Но ако се наложи, вероятно е възможно. Какво мислиш за това?

— Мисля толкова много — признах, — че не мога да го изкажа наведнъж.

— Това не ми харесва — заяви Мойсеев. — Страшно прилича на провокация и тя е насочена срещу теб, Саша.

— Ще имам предвид безпокойството ви — обещах аз и си взех писмото.

Сред моите то не предизвика очаквания ефект. Лариса веднага заяви, че това е груб фалшификат, а Серьожа даже откри печатна грешка в оформянето на бланката. И двамата ме съветваха незабавно да направя рапорт, за да се предпазя от неприятности, но аз ги успокоих, като им разказах за разговора си с Пархоменко.

— Да предположим, че това писмо наистина е дошло от съда — казах аз. — Какво целят с това?

— Първо, да ви объркат — започна Лара.

— Да ви отвлекат от работата — продължи Серьожа. — Веднага ще мобилизирате Дроздов да се занимава с това писмо.

— Да уплашат жена ви — добави Лара. — Ненапразно е пристигнало на вилата.

— Жена ми не чете писмата, адресирани до мен — заявих решително.

— Това спокойно би могло да бъде пробен камък — предположи Серьожа.

— Дават да се разбере, че не ги вълнува нашето разследване — каза Лара.

— Намекват за беззащитността на семейството ви — подхвърли безчувственият Серьожа.

Аз кимнах, вече си го бях помислил.

— С две думи, правят ме на луд — обобщих аз. — Но има още един вариант. Това писмо да не е написано от „Съда на Народната съвест“.

— А от кого? — удивено попита Лара.

Серьожа смръщи чело и произнесе:

— Комисията на Меркулов? Проверяват лоялността на работещите в прокуратурата?

— Да — казах аз. — Но не лоялността. Ако такова писмо попадне у агент на Съда, той незабавно ще докладва на своите за него, нали така?

— Е, и?

— Прочетете сега това писмо, сякаш е обърнато към колегията на „Народния съд“ — предложих аз.

Те го прочетоха и Серьожа замислено каза:

— Искат преговори, така ли?

— Най-вероятно — съгласих се аз. — Това е само вариант, но е много съблазнителен.

— Трябва все пак да съобщим на Меркулов — предложи Лара.

Аз само свих рамене. Костя Меркулов бе преминал в някакво друго пространство, недосегаемо и загадъчно. Естествено, за всеки случай се обадох на Лидочка, съобщих ѝ, че жадувам да видя Константин Дмитриевич, но тя ми отвърна, че напълно споделя чувствата ми. От време на време ѝ се обаждаше, но дори определителят на телефона не беше в състояние да установи откъде звъни.

Лаврик Гехт пак се беше върнал от поредната командировка, прациящ от здраве и нови сили. Той ми събщи, че току-що се е обадил Дроздов и помолил да ми предадат, че търсеният от нас кагебист Леонид Кирилович вчера е бил забелязан в апартамента на своя стара

любовница и обещал да отиде при нея през следващите дни. Дроздов се беше уговорил за засада.

— Правилно разсъждава, не ти ли се струва? — попита Лаврик.

— Да, умно момче — съгласих се аз.

Тъй като държах на мнението на Лаврик, му разказах накратко историята с писмото и той еднозначно прие последния вариант, този с участието на президентската комисия. Но не успяхме да го обсъдим, защото неочаквано се появи Слава Грязнов и се тръшна на стола пред бюрото ми.

— Изнемогвам — заяви той. — Вчера съм кръстосал половин Москва и съм провел една дузина разпити, като половината от тях бяха първи.

— Да си починеш ли дойде? — попитах го аз.

Слава се беше отдръпнал от разследването ни за известно време и малко му бях обиден. Той го разбираше и затова търсеше възможност да: се оправдае.

— Как вървят нещата? — попита той. — Чух, че Льоша Дроздов копае здраво. Изровили сте някакъв деец на Съда, а?

— Ровим — отклоних се от пряк отговор.

Дадох му да прочете изпратеното ми писмо, той изсумтя и извади от джоба си почти същото. На същата бланка, също толкова умерено официално, топло, почти приятелско послание, предлагащо на Грязнов да доносници в полза на Съда.

— Според мен всичко е ясно — заяви Лаврик, след като се запозна с втория вариант на епистоларната дейност на прословутата колегия. — Това е фалшификат.

Разказах на Грязнов за догадката си за президентската комисия и той веднага се съгласи с мен.

— Още един вариант — предположи той. — Така лесно могат да бъдат определени тези, които не се обърнат към началството.

— Е, това би било прекалено просто — каза Лаврик.

— Но е възможно — казах аз.

— Всичко това са глупости — каза Грязнов. — Идвам при вас по друг въпрос, Александър Борисович.

— Казвай — отвърнах аз.

Грязнов си пое въздух и се усмихна.

— Защо не излезем да се поразходим? — предложи той. — Навън е лято...

— Стойте си — каза сговорчивият Лаврик. — И без това трябва да отида до счетоводството. Споделяйте си тайните.

Той излезе, съпроводен от комплиментите на Грязнов, и веднага щом вратата се затвори зад него, Слава каза:

— Започна се, Саша!

— Кое? — не разбрах аз.

— Един от тях — той вдигна два пръста — утре ще бъде във Воронеж.

— Кой? — попитах като омагьосан.

— Тверитин — тихо каза той. — Дай сега да решим как ще го оформим?

— А вторият какво, да не би да се е разболял? — попитах аз.

— Вторият сега е в Иран — каза Слава. — Но ще бъде тук в най-скоро време. Този Мамедов се оказа сговорчив човек, а?

— Не можем да обвиним Тверитин в убийството на Ратников — обясних аз. — Делото отдавна е закрито. Под какъв предлог ще го приберем, Слава?

— Ами точно затова идвам — каза Грязнов. — Трябва ни именно предлог. Имам всичко друго.

— Леонид Василиевич ще ме изяде с парцалите, ако научи, че продължаваме да търсим Бейби — казах аз.

— Хайде да го приберем като наемник — предложи Грязнов.

— Ами ако вече е азербайджански поданик?

— Голям праз. Станал е наемник, когато е бил руски поданик.

— Да — казах с горчивина. — Тогава трябва да приберем и цялото военно окръжие.

Грязнов се почеса по бузата и каза с раздразнение:

— Е какво, да го пуснем ли?

— Прибери го — казах аз. — Прибери го по линия на азербайджанската наркомафия. Този Мамедов сигурно го е пратил с наркотици.

— Точно така — зарадва се Грязнов. — Така и ще направя. Утре ще сме при теб, Саша. Готви се да ни посрещнеш!

— Винаги готов — откликнах машинално.

Естествено тя не можеше да се успокои с първия опит и затова отиде още веднъж до блока на „Полежаевска“. Този път съседите, които познаваха Аня, се оказаха вкъщи и именно от тях Нина научи как нещастната Аня е била изгонена от собственото си жилище. Дълго време я нямало (това Нина го знаеше добре), през този период бил убит мъжът ѝ Льоша Дуганов, замесен в делата на някаква банда, и чиновниците от домоуправлението решили, че и Аня е била замесена в престъпните дела на своя съжител. Тайнственото ѝ отсъствие още повече ги убедило в правотата им и те настанили в жилището на Аня някакви бежанци, които платили стабилна сума. Заедно с Аня пострадала и нейната приятелка Нина, която живеела на долния етаж и също загадъчно изчезнала след убийството на Льоша. Оставили мебелите в жилищата, но личните вещи били изнесени в мазето, където се пазят, в случай че си ги поискат. Аня се появила впоследствие, плачеща и болна, но вече не я пуснали вкъщи, а тя не могла да отстои правата си. Съседите я срещали в компанията на пияниците до магазина и Нина тръгна натам.

И отново първия път не ѝ провървя, но когато пристигна още веднъж, намери няколко алкохолици, които знаеха къде може да намери „Анка-авантаджийката“. Аня живееше в някакво мазе, издържана от местните тийнейджъри, които я хранеха, пояха и устройваха оргии. Нина се появи с гумена палка, разгони няколкото сополанковци и измъкна на бял свят чудовищно деградиралата Аня Назарова. Тя беше облечена с някакви парцали, защото беше успяла да продаде и пропие дрехите си, косата ѝ отдавна не беше мита, физиономията ѝ вече започваше да се вдървява от запоите. Тя не позна Нина, плачеше и молеше да я пуснат, но Нина решително я натика в колата си и бързо я откара по-далеч от мазето, в което Аня живееше вече от три седмици.

Пазачът на блока в Строгино направо се втрещи, като видя кого си води на гости Нина Шимова.

— Имате ли нужда от помощ, Нина Алексеевна? — попита той учтиво.

— Благодаря — каза Нина. — Сама ще се справя.

Аня все още нищо не разбираше, тихо плачеше и молеше да я пуснат, като обещаваще да не повтаря простъпките си. Нина ѝ свали дрехите и хвърли целия този боклук в чувала със сметта, след което тикна момичето във ваната и се зае да я мие. Отначало това бе възприето като наказание и предизвика плаха съпротива, но с продължаването на процеса Аня започна да идва на себе си, миеше се с удоволствие, предпазливо хвърляйки погледи към Нина, и накрая внимателно попита:

— Коя сте вие?

— Толкова ли е трудно да ме познае човек? — промърмори Нина.

Очите на Аня се разшириха, тя се вкопчи в стените на ваната и прошепна:

— Нина?

— Най-после схващаш.

Но след като се убеди в догадката си, Аня не се успокои, а напротив, жално зариде. Тя изпадна в истерия и Нина просто я зашлеви няколко пъти, за да я приведе в ред. Това имаше въздействие.

— Така те чакаааах — виеше Аня, успокоявайки се. — Къде беше, Нинааа...

— Обясненията ще оставим за после — решително каза Ница. — Отивам да ти потърся някакви дрехи.

Дрехите на Нина се оказаха малко големи за Аня, но самата Аня това изобщо не я смущаваше, напротив, радваше я. Тя излезе от банята вече сравнително чиста, косата ѝ беше придобила естествения си леко риж оттенък и по лицето ѝ играеше руменина. След като се преоблече в шорти и тениска, тя съвсем заприлича на тийнейджър, като се изключат появилите се на лицето ѝ бръчки. Нина се зае с козметичната ѝ хигиена и на закуска Аня изглеждаше вече съвсем прилично.

— Ще ми разкажеш ли какво е станало с теб? — жадно се интересуваше тя. — Това е някакво вълшебство!

— Така си е — каза Нина неохотно. — Някой път ще ти разкажа как става. По-добре ти ми разкажи как се оказа в онова мазе?

— Завлякоха ме там — оплака се Аня с горчивина. — Знаеш ли, случваше ми се да съм готова да убия човек за бутилка вино. Нали

загубих детето — преждевременно раждане и ето ти на... Струваше ми се, че животът е свършил.

— Ти си се побъркала — каза Нина. — Нали имаш баща си!

— Той тъкмо беше заминал в някаква командировка — оплака се Аня. — А жена му ме мрази. Какво можех да направя? Такива неща преживях!

— Но нали имаше работа!

— След това, което се случи, се страхувах да се върна там.

— А какво всъщност се е случило? — попита Нина.

— Нищо ли не знаеш? — ахна Аня. — Връщам се вкъщи, а там... Бяха убили съседа ни, нали си спомняш, той беше идвал.

— Ти ли го намери?

— Ами да... Аз после и милицията извиках, но избягах. А вкъщи вече се бяха нанесли някакви и нямаше къде да отида.

— И къде отиде в крайна сметка? — попита Нина. — В мазето, да развъртаваш децата?

— Да ги развъртавам?! — възмутено повтори Аня. — Те самите могат да развратят всеки. Ако искаш да знаеш, те ме изнасилвах.

— Добре, точка — каза Нина решително. — Каквото било било, да помислим за бъдещето. Ще се върнеш ли на работа?

Тя виновно сви рамене.

— Не знам... Според мен вече са ме уволнили.

— И как смяташ да живееш занапред?

— Малко да дойда на себе си — каза Аня — и пак ще отида при татко да ми потърси нова работа.

Нина кимна.

— Добре, ще поживееш при мен — каза тя. — Но отсега те предупреждавам, не трябва да разказваш на никого нищо за мен. Разбра ли?

— Разбира се, Нинуля — каза тя и леко се усмихна. — Така се радвам да те видя.

— С теб сме стари приятелки — продължи Нина. — Отдавна не си ме виждала.

— Така си е — каза Аня.

— Не сме се виждали около една година — продължи Нина. — А сме се запознали в Краснодар, ясно ли ти е?

Аня примига уплашено.

— Но аз никога не съм била в Краснодар.

Нина сдържано въздъхна.

— Добре — каза тя. — Запознали сме се в Москва, когато съм била на курсове за повишаване на квалификацията, разбираш ли?

— Разбирам — каза Аня. — Запознали сме се в Москва. Но това е вярно!

— Преди една година — каза Нина. — И оттогава не си ме виждала.

— Спокойно, Нина — каза Аня. — Ще кажа каквото искаш. А имаш ли нещо за пиене?

— Не — каза Нина. — С това е свършено, ясно ли е?

Аня се усмихна раболепно, но предложи:

— Ясно ми е, разбира се, но може би от утре, а? Хайде да полеем срещата ни! Още не мога да повярвам, че това си ти.

— Точка по въпроса — решително каза Нина.

Аня изведнъж се усмихна и произнесе:

— Толкова си красива.

Извън телефонът, Нина вдигна слушалката и чу гласа на Бък.

— Здравсти, красавице! Как си?

— Благодаря — отговори Нина. — Някакви новини?

— Има някои неща — каза Бък. — Много далече живееш, миличка. Искаш ли да ти намеря жилище в центъра?

— Засега няма нужда — отрязва Нина. — Да дойда ли?

— Разбирам, че от моя страна е свинщина, но точно това смятах да ти предложа — каза той. — Ела при мен на Арбат, ще запазя маса за двама.

— По-добре поръчай вечеря за двама, ще я взема със себе си — каза Нина. — Идвам след четиридесет минути.

— Да не би да имаш някой? — наежи се Бък.

— Да — каза Нина. — Племенницата ми. В продължителен запой е, така че недей да приготвяш алкохол.

Бък промърмори нещо неразбираемо и подхвърли:

— Добре, чакам те.

Аня напрегнато слушаше разговора им.

— Аз ли съм племенницата? — весело попита тя.

— Ти — кимна Нина. — Кажи ми направо, ти вече завършена алкохоличка ли си?

— Глупости — изпръхтя Аня. — Не се ли вижда?

— Ако се вгледа човек, вижда се — каза Нина. — Това хич не ми харесва, приятелко.

Аня се сви под строгия ѝ поглед.

— Престани, Нинуля — помоли тя. — Нищо не искам...

— Излизам за няколко часа — каза Нина. — Да те взема ли със себе си, или ще постоиш вкъщи сама?

Аня решително завъртя глава.

— Е-е-е, не, вземи ме със себе си. Страхувам се...

— Аз също — каза Нина и хвърли поглед към разкошния вграден бар.

— Няма да ти преча — проговори Аня. — Ще седна настрани и просто ще си седя, става ли?

Те излязоха от блока и пазачът на изхода погледна Аня с лека усмивка — промяната във вида ѝ беше очевидна. Докато се качваха в колата, Аня охкаше и хвалеше деветката ѝ така, че Нина чак се намръщи.

— Ти пристигна с нея — каза тя.

— Ами? — учуди се Аня. — А на мен ми се стори, че ме карат в милиционерска кола.

Тя седна до Нина, сложи си колана и попита:

— А можеш ли да караш?

— Не, не мога — промърмори Нина и потегли.

Спря в една от пресечките на Арбат и остави Аня в колата на паркинга, а тя самата отиде в ресторанта на Бък. Пред входа се тълпяха няколко двойки, ресторантът започваше да се прочува, но когато Нина се приближи, якият висок младеж на вратата веднага я забеляза и я пусна.

— Шефът вече е на масата — тихо каза той.

На входа я пресрещна оберкелнерът и учтиво я заведе до масата в ъгъла, където Бък пушеше и гледаше към салона с присвити очи.

— Благодаря, Даник — махна той на оберкелнера, който се поклони церемониално.

Нина седна на масата и оберкелнерът се отдалечи.

— Каква пък е тази племенница? — попита Бък.

— Защо питаш? — подсмихна се Нина.

— Тъмна личност си ти — усмихна се в отговор Бък. — Но твоят Бейби явно е още по-тъмна. В прокуратурата той е едва ли не най-популярната личност.

— С делото му се занимава следователят Турецки — каза Нина.

— Правилно — кимна Бък. — Знам някои работи за него... ловко ченге.

— Напреднали ли са?

— С кое?

— С търсенето на Бейби.

Той наля вино в чашите, вдигна своята и каза:

— Готвят му клопка.

Нина също вдигна чашата си и се чукна с него.

— Толкова много си научил — каза тя.

— Знаят — продължи Бък, — че той преследва хората, свързани с убийството на някакво ченге.

— Това ченге — каза Нина — беше мъжът ми.

Той я погледна с интерес и се усмихна.

— Вече знам.

— Там загинаха двете ми деца — каза Нина.

Бък кимна, остави чашата и посегна към цигарите си.

— Да, наясно съм. Та така, твоят Бейби е избил маса народ — продължи той. — Но истинските убийци още са живи.

— Живи? — попита Нина и отпи глътка вино, защото устата ѝ пресъхна.

— Да — каза Бък. — Сега ченгетата искат да ги използват, за да хванат Бейби.

— В Москва ли са?

— Не, още не. Търсят ги и имат надеждна стръв, така че скоро ще са тук. Много ли те интересуват?

— Много — каза Нина.

— И си готова да накиснеш Бейби?

— Този въпрос ще го решим ние сами — каза Нина. — Кой са тези двамата?

— Кагебисти — каза Бък. — Скрили са ги добре, но Турецки ги е намерил.

— Този Турецки явно си го бива като милиционер — забеляза Нина.

— Той е от прокуратурата — поправи я Бък.

— Как мислиш — попита Нина, — ще мога ли да се запозная с него?

— С ченге? — попита Бък.

— Стига бе — усмихна се Нина. — Знаеш, че и аз съм била ченге. Имаш ли достъп до Турецки?

Бък загаси цигарата, взе вилицата си и заровичка салатата.

— Ти самата имаш прекрасен достъп до него — каза той. — Нали си жена на мъжа си, а той много се интересува от всички подробности на онова дело.

— Добре, но не мога да отида направо при него в прокуратурата — каза Нина.

— Защо не? — сви рамене Бък. — Напротив, много е разумно. Вдовицата се прибира след дълго пребиваване зад граница и живо се интересува от делото на мъжа си.

— Откъде би могла вдовицата да научи, че отдавнашното дело на мъжа ѝ отново се разглежда във федералната прокуратура? — попита Нина.

Бък кимна в съгласие.

— Тази дреболия ще я уточним — каза той. — Пийни вино. Рейнско е.

Нина кимна, поднесе чашата към устните си и спря.

— Странно, че не се сетих веднага за това — каза тя. — Естествено, трябва да отида направо при него, при този следовател! Аз трябва да се интересувам от това дело, нали така? Имам това право.

— Пълно право — потвърди Бък. — Друг е въпросът, че той надали ще ти разкрие тайните си.

— Ще видим.

Бък се ухили в отговор.

— Веднага искам да те предупредя да не разчиташ на сексуално приключение. Първо, той е женен, макар че жена му е бременна, но има и второ. Вдовица, обичаща мъжа си, няма да му изневери дори и заради следствените тайни.

Нина изсумтя.

— Да беше добавил и че, трето, аз изобщо не съм сексзвезда.

— С твоите пари това може да се оправи — сви рамене Бък. — Познавам една луда бабишкера, която и на шейсет съблазнява

двайсетгодишни юноши.

— Не смятам да се занимавам с това — каза Нина. — Пита ли за Феликс?

— Да — каза Бък. — Това беше по-лесно. Погребали са го на Востряковското гробище.

— Как се стига дотам?

Бък извади от чантата си сгъната карта на Москва и я подаде на Нина.

— Пътят до Востряково е отбелязан на картата. По-трудно ще бъде на гробището. Приложен е план къде се намира гробът, но не е лесно да се ориентираш.

— Ще се оправя — каза Нина.

— Там е сложена пирамидка със звезда — съобщи Бък. — Той ли е искал така, или другарите са се погрижили? Името е написано с маслена боя, датата на смъртта е сбъркана. Всичко това прави неприятно впечатление.

— Ще му сложим паметник — каза Нина. — Той го заслужава.

— Във всеки случай сега няма смисъл да се появяваш — каза Бък. — Делото, както разбрах, още не е утихнало. Съвсем наскоро е извършена ексхумация, погребали са го за втори път буквално миналата седмица.

— Убийство ли подозират? — напрегнато попита Нина.

— Най-вероятно — кимна Бък. — Защо нищо не ядеш?

— Сита съм — каза Нина. — Пригответе ли ми вечерята за двама?

Бък сдъвка залъка си, остави вилицата и каза:

— Все пак бих искал да видя племенницата ти.

— Тя е в колата — каза Нина. — Ако ме изпратиш, ще можеш даже да се запознаеш с нея.

Бък се подсмихна и поклати глава. Той посочи малкия монитор, скрит от посетителите, на който се виждаше точно Аня, седнала в колата на Нина.

— Всичко виждаш бе — усмихна се тя.

Андрей Тверитин бе арестуван в стаята на хотела, където беше отседнал след пристигането си във Воронеж от Баку по настоятелно искане на наркотърговците. Тази акция още отначало си беше чист провал за куриера, защото хората от Баку нямаха клиенти във Воронеж, а и той изобщо не носеше наркотици, а прах за зъби в пластмасови пликчета. Онези тъпанари се бяха стиснали за организирането на нещата и ако същият този Тверитин беше по-предпазлив човек, всичко щеше да се провали още в самото начало.

Затова пък арестът беше организиран от Грязнов просто класически. Отначало пратиха при Тверитин хотелската проститутка Клава, а когато се качи при него, тя „забрави“ да заключи вратата. Оперативните работници влязоха, когато Тверитин вече лежеше под чаршафа както го е майка родила и нетърпеливо подвикваше на туткащата се Клава. Освен праха за зъби намериха у него пистолет, валута и истински наркотик за лична употреба. Документите му бяха на името на гражданин на Руската федерация, което придаваше на задържането известно законно основание.

— Е, гражданино Некрасов — започна Грязнов разпита във Воронеж, — какво ще кажете относно намерените у вас наркотици?

По това време той вече знаеше, че няма наркотици, но се надяваше самият Тверитин да не го знае.

— Стига си ме тормозил, началник — каза Тверитин. — Гледай си делото, пък за останалото ще се погрижи адвокатът ми.

— А кой е вашият адвокат? — попита Грязнов с интерес.

— Бе и аз не знам — безгрижно махна с ръка Тверитин. — Ще намерят някого.

— Искате да кажете, че имате солидни покровители? — попита Грязнов.

— Не са слаби, бъди сигурен — каза Тверитин. — Дай да ти подпиша протокола и да приключваме.

Той се държеше, Грязнов го забеляза, но пък нали все още не знаеше причините за задържането. Влезе експерт-криминалистът и

започна да взима отпечатыци от пръстите на Тверитин.

— Това пък защо? — учуди се той.

— Такъв е редът — миролюбиво му обясни Грязнов. — Ами ако изведнъж се окаже, че не си никакъв Некрасов, а отдавна издирван рецидивист. Трябва да се провери.

Той забеляза как Тверитин пребледня за момент, но веднага се овладя и безропотно изпълни всичко необходимо. Разбира се, той беше сигурен, че отпечатыците му са в архива на КГБ и не може да ги има във воронежката милиция.

Криминалистът си свърши работата и си отиде и Грязнов въздъхна тежко.

— Добре — каза той. — Да минем на въпроса, гражданино Некрасов. Документите ви са подправени и това ни кара да се заинтересуваме кой сте всъщност.

— Ами проверете ми пръстчетата — подигравателно каза Тверитин, — те и ще ви отговорят. Или съм издирван рецидивист, или не. Ако не, бъдете така добър да ме оставите на мира.

— Да допуснем, че вече сме ги проверили — каза Грязнов. — И открихме нещо удивително. Че не си никакъв Некрасов, ами един съвсем истински Тверитин Андрей Геннадиевич.

Той целият побеля и каза само:

— Искам адвокат.

— Оперативен сътрудник на Краснодарското краево управление на КГБ — добави Грязнов, — уволнен за извършването на редица престъпления, едно от които така и е останало неразкрито.

Тверитин мълчеше и сумтеше.

— Имам предвид убийството на капитан Ратников и членовете на семейството му — завърши Грязнов.

— С-с-скапани копелета! — изсъска Тверитин с ненавист. — Предадох ме като добитък на заклание!

— Започваш да разбираш — одобри Грязнов. — Това е добър знак. Сега ние с теб, Андрюша, ще заминем за Москва и там ще си продължим разговора, става ли?

— Нямам какво да кажа — произнесе Тверитин убито. — Слушай, началник, колко искаш? — попита той изведнъж. — Петдесет бона искаш ли? Не си губи времето, нищо няма да стане, ще бъда гаден...

— Ако няма да стане, защо кихаш? — учуди се Грязнов.

— Абе това не е углавно дело — каза Тверитин с досада. — Знам аз кой може наново да я разрови оная работа, това е компромат, разбираш ли? Прикрива ни голям човек и сега копаят под него. Тука няма да има лаври, кълна се в майка си!

Той произнесе последното с почти азербайджански акцент.

— Полека — каза Грязнов. — Трябва да изчакаме да видим приятелят ти какво ще каже. Може и той да пусне петдесет бона, това е вече сума.

— Жорик не е смотаняк като мене — възрази Тверитин. — Него тука с милион не можете да го примамите, той ги усеща засадите.

— Ще видим — мъдро каза Грязнов.

Още на следващия ден Андрей Тверитин беше на разпит при мен в генералната прокуратура и присъстващият Слава беше грейнал. Тверитин беше нисък на ръст, невзрачен, с ниско чело и никога не бих си помислил, че може да бъде лейтенант от КГБ. По-скоро приличаше на джебчия.

— Не, момчета — казваше той твърдо, — тука не играя. Това е политическа разправа и нямам желание да ми се случи нещо в килията. Затворете ме за каквото искате, но няма да дам показания.

— За кого намекваш през цялото време? — наостри уши Грязнов.

— Нищо не намеквам — каза Тверитин. — Просто си дрънкам. Ще ме затворите ли?

— Непременно — казах аз. — Само че, Тверитин, отначало ни разкажете за убийството на Ратников, кой ви е насъскал и какво е искал. Тук няма никаква политика, можете да ми вярвате.

— Нищо такова не знам — възрази Тверитин. — А и делото отдавна е прекратено, защото се оказа, че убиецът е Щърбавия.

— Ще го възобновим и ще проведем повторно разследване. — Опитвах се да говоря уверено. — Ще призовем свидетелите, които са били с вас тогава. Мислите ли, че лесно ще се отървете?

Той бавно въздъхна и поклати глава.

— Момчета — каза той. — Нали и аз се падам един вид юрист. Защо ме баламосвате? Ако делото е прекратено отдавна, защо да започва повторно разследване? Кажете просто, че трябва да се прецака някой голям началник, и ще ви повярвам.

— Добре — кимнах аз. — Трябва да се прецака някой голям началник. Сега ще говориш ли?

— Сега още по-малко — отрязва Тверитин. — Достатъчно е тоя началник да каже една дума, и съм свършен.

Пратихме го в затвора, а ние останахме да обсъдим ситуацията в тесен кръг съмишленици. Тази вечер съмишлениците се оказахме особено много, понеже освен помощниците ми, Грязнов и Дроздов при нас се отби и Семьон Семьонович Мойсеев, който също имаше представа от нашите работи.

— Сега задачата е следната — да информираме Бейби за появата на Тверитин — казах аз. — Това първо. Второ — да създадем на Бейби възможност за покушение над Тверитин.

— Сашенка, страх ме е да те слушам — заяви Мойсеев. — Какъвто и негодник да е този Тверитин, безнравствено е да го излагате на куршумите.

— Да го излагаме си е съвсем нравствено — каза Грязнов. — Но как да се доберем до Бейби?

— От момента на убийството на Лихоносов минаха вече два месеца — напомни Дроздов. — Може да е заминал нанякъде.

— Не разбирам какво всъщност очаквате от този Бейби — заяви Семьон Семьонович решително. — Той е вече четен вестник, самият „Народен съд“ го отхвърли. С какво може да ви помогне?

— Това е свръхдалечен прицел, Семьон Семьонович — казах аз мъгляво.

— Трябва да се пусне слух из прокуратурата за задържането на Тверитин — каза Лариса.

— Ами ако стигне до Пархоменко? — изплаших се аз.

— Това е наркомафията! — каза Дроздов. — Актуална работа, слава и почести!

— Не е моят профил — напомних със съжаление.

— Все си мисля — каза Грязнов, — за кой голям началник намеква?

— Момчета — погледнах аз към помощниците си, — проверете кой е бил началник тогава в Краснодар и кой продължава да е из върховете и сега.

Серьожа кимна, а Лара произнесе уверено:

— Дадено, Александър Борисович.

Върнах се късно, когато вече не беше удобно да се обаждам на съседите на вилата, затова се изкъпах и реших да си легна. Но в един през нощта телефонът иззвъня и вдигнах слушалката.

— Александър Борисович — чух далечен глас. — Майор Демъонок от Краснодар ви безпокои. Помните ли ме?

— Разбира се, Артьом Иванович — измърморих аз. — Какво ново?

— Ами нищо — отвърна той. — Караме я криво-ляво.

„Тогава за какво ми звъниш посред нощ?“, искаше ми се да попитам, но казах:

— Радвам се за вас. Вие сигурно всяка неделя ходите да се къпете на морето?

— Да, случва се — промърмори Демъонок. — Но ето защо ви безпокоя, Александър Борисович. Помните ли делото на капитан Ратников?

Оставаше да съм го забравил!

— Да, разбира се, защо?

— Работата е там, че жената на капитан Ратников, Нина, сега е в Москва. Имате ли нещо против да й дам вашия телефон?

Не можах веднага да си спомня каква роля имаше в тази история Нина Ратникова.

— Почакайте — сетих се най-после аз. — Но нали тя е луда!

— Не съвсем. — Демъонок се смути. — Струва ми се, че е съвсем наред. Научи от мен, че продължавате разследването, и много се интересува.

— Добре — казах аз. — Нека да ми се обади.

Разменихме още няколко дежурни фрази и той затвори, а аз веднага заспах.

А рано сутринта отново ме събуди телефонът и спокойният глас на Костя Меркулов произнесе:

— Саша, ако това не представлява трудност за теб, ела към седем часа на нашата бензиностанция.

— Добре — веднага започнах да се обличам.

Много ми се спеше, но една среща с Костя, особено при такава конспиративна обстановка, беше изключително ободряващо явление, така че още докато палех колата, бях бодър и свеж, готов за най-резките поврати на съдбата.

Въпреки ранния сутрешен час на бензиностанцията имаше опашка, защото се очакваше ново поскъпване на бензина и хората бързаха да се запасят. Аз също се наредих, извадих залежалото се в жабката криминале и започнах да го препрочитам за десети път, чудейки се на глупостта на следователите. Костя се появи в седем и десет, почука на стъклото и аз му отворих.

— Приятно време, а? — казах аз и му стиснах ръката.

— Да — каза той. — Чудно. Извинявай, че закъснях.

— Някоя престрелка ли те забави? — попитах. — Какво има, Костя, що за конспирация? Пак ли сме в ръцете на Мюлер?

Костя изсумтя и поклати глава.

— Знаеш ли какво научих наскоро? Оказва се, че дейността на нашата президентска комисия е отделен пункт от плана на „Народна воля“. Как ти харесва това?

Помълчах, докато съобразявах.

— Е — попитах накрая, — и отдавна ли работите за „Народна съвест“, Константин Дмитриевич?

— Разбираш ли, това е абсолютна провокация — заговори той възмутено. — А ние се хващаме на всичко като слепи котенца. Вече престанах да разбирам с кого се борим и защо.

— Писмата с предложенията — сетих се аз — ваша работа ли са?

— Какви писма? — не разбра той.

Измъкнах от предния си джоб писмото от СНС и му го подадох. Той го прочете, усмихна се криво и поклати глава.

— Нашите орли — каза той. — Както разбираш, нямам нищо общо с това.

— Извика ме, за да ми поплачеш на рамото ли?

— Извиках те, за да те запозная със състоянието на нещата. Тази „Народна воля“ се оказа далеч не това, което си мислехме. Това е проект за управление на общественото съзнание, няма съмнение, но направлението му съвсем не е реваншистско. В началните си фази този проект е бил разработван в най-добрите западни изследователски центрове.

— Значи да прекратим следствието по всички дела? — попитах аз.

— В ръководството на проекта се сменя вече трето поколение — вдъхновено продължаваше Костя. — А всичко е започнало още по идея

на другаря Андропов. Знаеш ли кой е основният проблем, пред който е изправено човечеството?

— Да не полудее — предположих аз.

— Разумните потребности — каза Костя. — Необходимо ни е общество с разумни потребности. Иначе планетата няма да изкара и сто години.

— Ако искаш да знаеш — казах аз, — моите потребности са крайно разумни.

— Прекрасно — каза той. — Ти минаваш теста. С две думи, присаждат ни разумни потребности, разбираш ли?

— И затова убиват вредните елементи, които живеят неразумно — загрех аз.

— Вероятно — въздъхна той. — С две думи, нали разбра, „Народна съвест“ започва да се легализира.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах. — Да не би наистина да сте започнали преговори?

— Не — каза Костя, — но се появи свестен консултант, полковникът от КГБ Александър Александрович Рогозин. Работил е със Синюхин, познавал е Даниленко. Той е от първото поколение на „Народна съвест“, обезпечавал е именно международното ѝ звучене. Ако му вярва човек, вече не е „Народна съвест“, а международна.

— Защо тогава са били убити и Синюхин, и Даниленко, и Собко?

— Смяна на поколенията — каза Костя.

Аз си поех дъх.

— Добре — казах, — ами аз какво да правя? Започнахме широка кампания срещу Бейби, за да стигнем чрез него до „Народния съд“, а сега? Вече сте се споразумели с тях, нали?

— С никого не съм се споразумявал — измърмори Костя. — Извиках те, за да ти обясня, че дейността на нашата комисия се контролира от същата тази „Народна съвест“. Аз от своя страна като служител на ръководен пост в Генералната прокуратура намирам в дейността им маса противозаконни действия и не мога да игнорирам това обстоятелство. Така че те призовавам да продължиш работата си при крайно сложни условия. Запомни, следят те отблизо. Знаеш ли защо?

— Защо?

— Трябва им Бейби.

Аз учудено се обърнах към него.

— Бейби? Нашият Бейби? Нима не го смятат за убит?

— А нима вие самите не доказахте, че Люсин и Лихоносов са убити именно от Бейби? Да не мислите, че не са наясно? Сега чакат резултатите от вашата хайка с по-голямо нетърпение от вас самите.

— За какво им е Бейби?

— Помисли сам, Саша — каза Костя. — Феликс Даниленко се самоубива, бившият му заместник и приятел Лихоносов е убит от ръката на Бейби. Компютърът на Даниленко е откраднат направо от лабораторията в Генералната прокуратура — това нищо ли не ти говори?

Кимнах замислено.

— Значи Бейби е бил човек на Даниленко?

— Именно.

— И у него може да се намира ключът за компютърната програма?

— Правилно — похвали ме Костя. — Ето защо им е необходим Бейби.

Въздъгнах тежко.

— Гледай ти как всичко се преплита върху Бейби — казах аз. — А той, горкият, може и да не знае колко е нужен на всички.

— Сега въпросът е кой ще се добере пръв до него — каза Костя.

— И в този случай ние трябва да сме първите, Саша. Разбираш ли?

Свих рамене и казах:

— Щом трябва.

Закарах го до спирката на автобуса и се сбогувахме, като се разбрахме да не държим връзка пряко, а чрез роднините си. Костя изглеждаше много уморен, въпреки че накрая ми се усмихна и прати много поздравии на всички познати. Направих обратен завой на шосето и тръгнах към прокуратурата.

Денят започна със съвещание при Пархоменко, на което той половин час говори за състоянието на правоохранителната дейност в Красноярски край, където наскоро беше ходил в командировка за три дни. Според него обстановката там била трагична, но на предложението да им отидем на помощ се отзова само Лаврик Гехт,

който току-що се беше върнал от Урал. Пархоменко му предложи да събере група и да заминава, още повече че Лаврик прекрасно познаваше ситуацията в този край, беше ходил нееднократно и имаше много смели идеи по този въпрос.

— Хайде с нас, Саша — предложи ми той. — Такива места ще ти покажа там, че ще ахнеш.

— Някой друг път — обещах аз.

Успях да разкажа на момчетата за разговора с Меркулов и дори пресметнахме възможните варианти на развитие на нещата, а в десет ми докараха Тверитин и около час разговаряхме с него на най-различни теми, освен тази, която ми трябваше. Когато станеше дума за капитан Ратников, Тверитин млъкваше, отпускате глава и започваше да сумти.

— Защо и децата? — питах аз, опитвайки се да го подбера от тази страна. — Какво са могли да знаят децата?

Той млъчеше и сумтеше.

С две думи, освен кратък, но съдържателен разказ за арменско-азербайджанската война не можах да измъкна нищо от него. Изпратих го обратно в затвора и се качих в кабинета си.

— Ето го — каза Лаврик в слушалката на телефона и ме повика: — Саша, за теб е.

Взех слушалката и чух женски глас:

— Александър Борисович? Добър ден. Обаждат се Нина Ратникова, жената на капитан Ратников. Демьонък обади ли ви се?

— Аха, обади се — сетих се аз. — Добър ден, Нина. С какво мога да ви помогна?

— Казаха ми, че делото за смъртта на мъжа ми не е закрито. Бихте ли ми разказали какво става?

— Минете — казах аз. — Ще поговорим.

Лаврик ми намигна и се разтопи в усмивка. Смяташе ме за покорител на женските сърца и тайно ми завиждаше.

— Кога бих могла да дойда? — попита вдовицата.

Нямах голямо желание да разговарям с нея, но като се сетих какво ѝ се е наложило да преживее, не можех да не изпитвам към нея състрадание.

— Ами още сега, ако искате — предложих аз. — Ще ви напиша пропуск.

— Само че напишете го на името Шимова — помоли виновно вдовицата. — Сега имам друга фамилия.

Нина сама измисли всичко — да се обади на майор Артём Демъонок в Краснодар, за да измоли среща с Турецки. Всичко стана както го беше замислила и когато следователят снизходително ѝ позволи да дойде в прокуратурата, беше готова да се разскача от радост.

Аня, която внимателно слушаше разговора ѝ, веднага попита:

— Къде отиваш?

Настроението на Аня не беше толкова лъчезарно, колкото предишния ден, защото през нощта Нина я хвана до бара, където тайно консумираше уиски. Нина заплаши да я прати на принудително лечение от алкохолизъм и на Аня ѝ се наложи дълго и жално да плаче, преди инцидентът да бъде изчерпан.

— На среща — отвърна Нина леко развълнувано, но безгрижно.
— Не мога ли да отида на среща?

— Намерила си си мъж ли? — уплашено попита Аня.

Нина я погледна и се разсмя.

— Спокойно, приятелко — горчива промълви тя. — Срещата е изцяло делова.

— А аз вкъщи ли ще си остана? — попита Аня с надежда.

— Естествено — кимна Нина. — Не те ли е страх?

Аня се усмихна.

— Ще си пусна видеото, става ли? Има суперфилмчета.

Нина предварително събра всички наличен алкохол в един голям сак и я предупреди:

— Аня, вкъщи пиене няма и не се опитвай да намериш. Ще кажа да не те пускат обратно, ако ти се прииска да излезеш.

— Ти пък, Нинуля — каза Аня с горчивина. — Вече за съвсем пропаднала ме смяташ. Аз съм наред.

Но Нина все пак занесе сака с бутилките при пазачите и ги предупреди да не обръщат внимание на никакви молби за алкохол.

— Нина Алексеевна — каза пазачът, — сега има много надеждни средства, могат да я отучат за един ден.

— Може би ще се наложи — каза Нина.

Наистина, с Аня си имаше само главоболия, но те някак си и бяха приятни и докато караше, се обади вкъщи по радиотелефона, попита Аня какво „филмче“ гледа и ѝ каза няколко топли думи. Това двайсет и четири годишно момиче още си беше дете.

И ето че вече влиза в зданието на прокуратурата, получава пропуск на входа, качва се по стълбите. Отначало ѝ се струваше, че тук непременно ще я познаят и ще я хванат и тя сама се присмиваше на страховете си. Единственият човек, който знаеше истината за Бейби, бе тя самата и затова нямаше от какво да се бои.

Кабинетът на Турецки не беше голям, а и освен това той го делеше с някакъв симпатичен дебеланко, който вежливо ги остави сами, когато се появи Нина. Самият следовател, точно както предполагаше, беше важен млад човек и се отнасяше към посещението на вдовицата като към тягостно, но необходимо мероприятие.

— Заповядайте, Нина Алексеевна — предложи ѝ той. — Много ми е интересно да се запозная с вас. Ако позволите, ще се обадя на младите си помощници, те също искаха, както се казва, да ви засвидетелстват уважение.

— Да, разбира се — кимна Нина.

Появата ѝ направи впечатление, защото Турецки вероятно очакваше провинциална вдовица с черна забрадка, а се появи внушителна дама.

— Силно ме развълнува това, че продължавате делото — каза тя, след като той се обади на стажантите. — Кажете ми, има ли нови факти?

— А кои факти са ви известни на вас? — попита Турецки с интерес.

— Делото беше завършено и прекратено, след като убиха някакъв бандит — отвърна Нина. — Казаха, че точно той е убиецът.

— Да, това е вече малко поостаряла информация — забеляза следователят. — Оттогава станаха доста неща.

— Свързани с убийството на мъжа ми? — попита Нина.

— Точно там е работата — въздъхна Турецки. — Това е цяла епопея.

— Ще ми разкажете ли?

— Само колкото е разрешено — усмихна се Турецки. — Както разбирате, голяма част от информацията е служебна и не подлежи на разгласяване.

— Но това значи — каза Нина, — че убиецът не е известен.

— Вече е — каза Турецки не без самодоволство.

В този момент в кабинета влязоха младите следователи, високата и стройна Лариса Колесникова и очилатият Серьожа Семенихин. И двамата мърдаха челюсти, но поглеждаха гостенката с интерес.

— Трябва да ви обясня — продължаваше междувременно Турецки, — че делото на мъжа ви се оказа едва ли не централно в едно голямо политическо разследване. Именно затова сега изпитваме такъв интерес към вас, Нина Алексеевна. Може би отначало ще разкажете нещо за себе си? Виждам, че изглеждате чудесно. За малко ли сте в Москва?

— Не — каза Нина. — Сега живея тук.

— Сериозно! — възкликна Турецки. — А ние ви търсехме в Краснодар.

— Живея тук съвсем отскоро — обясни Нина. — Виждате ли, всичко стана толкова неочаквано, толкова странно... Много тежко преживях смъртта на децата и мъжа си. Дори бях в лудницата за известно време.

— Това ни е известно — меко се намеси Лариса.

— Но продължението определено ще ви учуди — нервно се усмихна Нина.

И тя започна да излага легендата за благородния французин Гюстав Шим, който се запознал с нея на плажа в Сочи и я взел със себе си във Франция, за странния ѝ, полубезсъзнателен живот в чужбина, за развода, също така изпълнен с благородство, и накрая за завръщането ѝ във вълшебния свят на Строгино.

— Виж ти — каза Турецки, клатейки глава. — Значи сега преуспявате?

— Страхотно — възхити се Лариса.

Само Серьожа хладно дъвчеше, без да реагира на тази приказка.

— Аз съм богата — каза Нина. — Знам, че на запад често се случва обявената награда да ускори следствието. Ако трябва, и аз мога да обявя такава награда.

— Уви — въздъхна Турецки. — Сега няма нужда.

— Разказах ви за себе си — забеляза Нина — и сега имам право да чуя вашия разказ.

— Да, разбира се — съгласи се Турецки и започна в отговор да разказва за убийствата на всички участници в онази отдавнашна краснодарска история, за Бейби, който внезапно се беше оказал замесен едновременно в кръвното отмъщение и в екзекуциите по присъда на „Съда на Народната съвест“. Той достатъчно подробно изброи всички дела на Бейби, разказа за изявлението на Стукалов, за убийството му от същия този Бейби, за предполагаемото убийство на самия Бейби. — И в този момент — продължи той, — когато вече почти всички бяха сигурни, че Бейби е убит, изведнъж последва убийството на последния от краснодарските свидетели, Люсин. И разбрахме, че Бейби е жив.

— Кой е този Бейби? — попита Нина. — Защо отмъщава за мъжа ми?

— Точно този въпрос бихме искали да ви зададем, Нина Алексеевна — каза Турецки. — Вие най-добре сте познавали приятелите на мъжа си. Нали разбирате, за да преследваш целта толкова настойчиво в продължение на цяла година, трябва да имаш характер.

— Да, разбира се — съгласи се Нина. — Извинете, но този Бейби чак ми е симпатичен. В крайна сметка той върши моята работа.

— И не сте в състояние да предположите кой би могъл да е това? — запита Турецки.

Нина се замисли, поклати глава и каза:

— Нищо не ми идва наум. В последно време в живота ми се случиха толкова неща, че даже не знам... Не, не мога да се сетя за никой, който би могъл да го направи.

— Мъжът ви нямаше ли приятели? — учудено попита Турецки.

— Имаше — каза Нина. — Имахме много приятели, но надали някой от тях би тръгнал да отмъщава. Това не е типично за съвременния човек, не мислите ли? Стараем се по-бързо да забравим тежките преживявания, да ги загърбим. А отмъщението? То е нещо древно, архаично. Нямахме такива приятели.

— Може би някой от кавказците? — попита Лариса. — При тях обичаят на кръвното отмъщение съществува и до ден-дневен.

Нина я погледна и се усмихна.

— Това са чисто московски измислици — възрази тя. — Живяла съм на юг и знам, че всички кавказци са добри артисти. Всъщност са хора като нас и зад всеки случай на така нареченото кръвно отмъщение се крие солиден материален интерес.

— Във всеки случай Бейби успя да убие и московския бизнесмен Лихоносов — напомни Лариса — и тук не е имало никакво кръвно отмъщение.

Нина кимна.

— Страшно ме заинтригувахте — каза тя. — А какво още е направил?

— Засега нищо — отвърна Турецки. — Но може би просто изчаква.

Нина неочаквано се усмихна.

— Ако публикувам във вестниците покана за среща, надали ще отговори, нали?

— Надали — съгласи се Турецки и изсумтя.

— А как се надявате да се свържете с него?

— Забравяте, че истинските убийци са останали ненаказани.

— Как? — ахна Нина. — Вече знаете кои са истинските убийци?

— Да — кимна Турецки. — Знаем.

— И... — Нина конвулсивно въздъхна — кои са?

— Двама редови сътрудници на местното управление на КГБ — каза Турецки.

Нина поклати глава.

— Не може да бъде! За какво им е на КГБ да убиват мъжа ми? Децата ми?

— Това е стара и заплетена история — каза Турецки. — Познавате ли Вадим Сергеевич Соснов?

— Вадим? Естествено!

— Бил ви е на гости предишния ден, нали?

— Да, беше.

— Работата е там, че по това време е правел ревизия на местното КГБ и е имал компрометиращи материали.

— На дискета — изведнъж се сети Нина.

Турецки учудено вдигна глава.

— Откъде знаете?

— Той ми я остави — проговори Нина.

Турецки скочи.

— Как така ви я е оставил! Значи тази дискета все пак е била у вас?

— Да — кимна Нина. — Дадох я на Вадим точно онази нощ.

— Стоп, стоп, стоп — прекъсна я Турецки. — Значи онази нощ сте се върнала в града не заради покупките, а за да се срещнете със Соснов?

— Да.

— Това нищо не променя — произнесе Серьожа Семенихин.

— Но все пак — поклати глава Турецки. — Два пъти разговарях със Соснов и той нито веднъж не ми каза този факт.

Настана пауза и Нина обясни:

— Не беше любовна среща. Той ми остави дискетата, помоли ме да не казвам на никого, дори на мъжа си. Преди да си тръгне, ме помоли да му я занеса на гарата. Измислих това връщане за да му я дам.

— Но мъжът ви е бил убит именно заради тази дискета — каза Лариса. — Разбирате ли? Измъчвали са децата ви...

— Лариса — прекъсна я Турецки.

Нина тежко въздъхна.

— Разбирам — каза тя. Изведнъж лицето ѝ се разкриви, тя изхлипа и почти изписка: — Извинете... — и се разплака.

Турецки ѝ наля вода, Лариса започна да я успокоява, и само Серьожа седеше, дъвчеше си дъвката и наблюдаваше мълчаливо.

Нина бързо дойде на себе си и Лариса предложи да я заведе до тоалетната, за да си оправи лицето.

— Извинете ме — развълнувано говореше тя на Нина. — Изгърсих го, без да мисля.

Нина се гледаше в огледалото и мълчеше.

— Да ви донеса ли валериан? — попита Лариса.

— Няма нужда.

— Единия вече го задържахме — каза Лариса, опитвайки се да я успокои. — Надяваме се, че Бейби ще научи по някакъв начин и ще клъвне.

— Ще клъвне ли? — попита Нина. — Но как може да клъвне?

— Още не знаем — каза Лариса. — Може да направим нещо като следствен експеримент, да изведем убиеца в града...

— Искате Бейби да го убие ли? — учуди се Нина.

— Не, разбира се — с досада възрази Лариса. — Искаме само да привлечем вниманието на Бейби. Разбира се, съществува риск, но ще се постареем да го сведем до минимум.

Нина въздъхна.

— Нещо не мога да разбера защо толкова държите да хванете този Бейби — каза тя.

— Има сериозни мотиви — отговори Лариса и бръкна за цигари. Тя дръпна дълбоко, изпусна струя дим и каза: — Става дума за политическа акция. Може би сте чували за „Съда на Народната съвест“? Преди време много се говореше за него, но сега някак си престанаха. Това е група опасни политикани, които манипулират общественото съзнание. Бейби беше изпълнител на присъдите им, реализирайки преките поръчения на един старец, който е бил голяма клечка там. Но наскоро убиха стареца, по-точно са го докарали до самоубийство, което е едно и също. Старецът е имал ключа за компютърната програма, където е отразена дейността на същия този „Народен съд“. Успял е да се самоубие, без да каже на никого къде е този ключ. Сега целият апарат на „Народния съд“ търси Бейби, както и ние, но за да получат ключа за програмата. Предполага се, че Бейби знае къде е той. Разбирате ли? Чрез него ще стигнем направо до колегията на Съда! Именно това ни интересува.

Нина кимна. Вече беше дошла на себе си, беше си оправила грима и отново изглеждаше както трябва.

— Интересно — промълви тя. — С убиеца ловите Бейби, а с Бейби ще ловите политиканите.

— Така трябва, Нина — многозначително каза Лариса.

Върнаха се в кабинета на Турецки, където още седеше мрачно дъвчещият Серьожа Семенихин, и следователят Турецки каза още от вратата:

— Лариса, веднага при Мойсеев, има някакви резултати за теб.

— Тичам — каза Лариса. — Довиждане, Нина. Пак ще се видим, нали?

— Да, разбира се — кимна Нина, въпреки че представа си нямаше как могат да се видят отново.

Лариса излезе, а Нина отново седна пред бюрото.

— Губя ви времето — произнесе тя. — Извинете.

— Няма нищо — възрази Турецки. — Вие ни извинете. За нас това е просто дело, а вие сте го преживели...

— Как се казват тези... убийци? — попита Нина.

Турецки помълча, после каза:

— Какво значение имат имената им, Нина? Извинете, но засега това е служебна информация. Следствена тайна.

— Но и нищо няма да ви стане — каза Нина.

— Ще ви съобщим по-късно — загадъчно каза Турецки.

Нина кимна.

Телефонът звънна и Турецки вдигна слушалката.

— Да?... Кой?... Рогозин?... Да, добре... Ще го приема, добре.

Той затвори, въздъхна замислено, после вдигна глава и се усмихна виновно.

— Извинете ме, Нина, спешни задължения. Серьожа, ще покажеш ли на Нина машината си? Ще ѝ бъде интересно.

— Да, разбира се. — Серьожа стана.

— Довиждане — протегна ръка Нина. — Може ли да дойда пак?

— Разбира се — каза Турецки. — Вие сте потърпевша по дело за убийство.

Нина тръгна, а Турецки извика Семенихин.

— Серьожа!

Серьожа спря и се върна до бюрото.

— Какво има, Александър Борисович?

— След като изпратиш преуспяващата вдовица — тихо каза Турецки, — провери по твоите канали какво имаме за нея. Просто от интерес, става ли?

Серьожа подъвка малко и отвърна:

— Няма проблеми, Александър Борисович.

— Чудесно — усмихна се Турецки. — Чао!

Серьожа кимна и излезе.

49.

Отначало бях искрено шокиран от външността на влязлата дама, защото далеч нямаше скърбящ вид, но по време на разговора, когато се изясни цялата ѝ удивителна история, разбрах, че външността не намалява скръбта ѝ. Тази жена беше затаила болката дълбоко в себе си и когато се разплака, аз даже се зарадвах, откривайки у нея очевидна проява на човечност. На сбогуване дори си помислих, че я харесвам, въпреки че помолих Серьожа да я провери по компютърната информационна мрежа.

След посещението на вдовицата ме заляха други проблеми, появи се някой си Рогозин. Ако не бях чул това име сутринта от Меркулов, нямаше да обърна никакво внимание на представителя на комитета на Върховния съвет по законността и реда, но сега бях готов за посещението му и дори се вълнувах.

Рогозин се оказа охранен господин с лъчезарна усмивка и студени очи. Стисна ми ръката и после започна да я бърше под бюрото с носната си кърпа.

— Александър Борисович, идвам при вас по много важен въпрос — започна той. — Известно ни е, че вече дълго време водите разследване, свързано с дейността на така наречения „Съд на Народната съвест“.

Кимнах.

— Дори ни е известно, че в ръководството има сили, които спъват работата ви.

— Надявам се, не очаквате веднага да започна да ви се оплаквам — казах с усмивка.

Той ми се усмихна в отговор.

— Разбира се, това не е необходимо. Възнамеряваме да ви подкрепяме с всички сили.

— Благодаря — кимнах. — Но кои сте вие?

— Комитетът по законността и реда — каза Рогозин.

— Депутат от Върховния съвет ли сте? — попитах аз.

— Не, но съм експерт, член на комитета. Искате ли да ви представя документите си? — Той с готовност тръгна да рови в джоба си и побързах да го спра.

— Не, не, моля ви — казах аз. — Просто искам да знам към кого да се обърна, когато действително възникнат трудности.

Той кимна.

— Знаете ли, чувал съм за вас много добри неща от Меркулов.

— Познавате ли се с Константин Дмитриевич? — учудих се аз.

— Да — кимна Рогозин. — Заедно се занимаваме с „Народния съд“ в рамките на една комисия. Аз бях сред хората, които започнаха навремето „Народна воля“.

Тук трябваше страшно да се учудя и успях.

— Били сте... сред организаторите?

— Почти — усмихна се Рогозин. — Съдействах за международните контакти на ръководителите на проекта.

— Виж ти — казах аз. — Тогава може би ще ми обясните целите на този... хм... проект? Защото засега го разглеждаме като изцяло престъпна организация.

— И добре правите — кимна Рогозин. — От първоначалните цели не остана и помен. Разбирате ли, този проект предвиждаше преустройство на общественото съзнание на целия наш народ.

— Охо — не издържах аз.

— Само не ме питайте как се е предвиждало реално да бъде направено това — усмихна се Рогозин. — Уви, не съм специалист. Но знам, че терорът, който се практикува в момента, не се предвиждаше в първоначалния проект. Идеите бяха чисти, хуманни и възвишени.

— Пътят към ада е постлан с възвишени идеи — казах аз. — А вашата информираност не ви ли дава възможност да се намесите в сегашното състояние на нещата?

— Моята информираност не е чак толкова значителна, колкото си мислите — каза Рогозин с въздишка. — Но сега се прави всичко, за да се установи контакт с представителите на „Народна воля“. Става ясно, че в проекта са били вложени просто огромни средства и не можем да си представим как би могло да се отрази това на страната.

— И кой контролира тази инициатива?

— Група дълбоко законспирирани политици — сниши глас Рогозин, — които са решили да поставят личните си цели на първо

място.

— Нима ръководителите на държавата не са дърпали конците? — попитах недоверчиво.

— Разбира се — кимна Рогозин, — но август деветдесет и първа обърка всичко, така че управляващите структури на проекта се оказаха самоуправляващи се. Тогава започнаха процесите, довели до днешните престъпления. Както знаете, през последния месец по наши данни са загинали вече над четиридесет души все по списъците на Съда.

— Защо пресата мълчи?

— Защото действа президентската комисия — обясни Рогозин. — Те са убедени, че може да се противодейства само по този начин — с мълчание, лъжи и провокации. Аз съм решително против.

— Тогава как се озовахте там?

— Не са много хората, които знаят за проекта повече от мен — каза той не без самодоволство. — Само затова ме търпят. А наскоро едва не ме изгониха, когато казах, че подобни комисии са запланувани в раздела за правителственото съпротивление.

Аз кимнах, усмихвайки се заедно с него, и попитах:

— И така, какво искате от мен?

— Бейби — каза Рогозин. — На всички ни е необходим Бейби.

— Нима не го смятате за убит? — попитах учудено.

Той поклати глава.

— Не, Александър Борисович, не. Вие също, нали? Ненапразно се отнасяте така грижовно към онзи боклук Тверитин.

Аз се прокашлях.

— Всичко ли знаете? — попитах.

— Всичко, което ми е необходимо — авторитетно каза Рогозин.

— В такъв случай не мога да разбера причините за посещението ви — казах аз.

— Причината е една — каза Рогозин. — Става дума за голяма политическа битка за овладяването на проекта. Бейби неочаквано за всички стана ключова фигура.

— А компютърът на Феликс Даниленко? — попитах. — Къде е той?

— Питате ме като че ли аз съм го откраднал — каза Рогозин през смях. — Но това не е толкова важно. Ако имаме ключа, цялата колегия ще допълзи с предложения.

— Много странно — удивих се аз. — Всичко е свързано с програмата на Даниленко, така ли?

— Да, всеобщото съгласие е принципът на ръководните структури на проекта. Изпадането на което и да е отделно звено заstopорява цялата система. Успяха да овладеят и да вземат под контрол по-голямата част от звената, но Даниленко беше последният мохикан.

— А какво трябва да представлява ключът? — попитах с интерес.

— Ключът е прост — отвърна Рогозин с досада, — кодова дума, парола, ако искате. При други обстоятелства бързодействащ компютър ще го определи за няколко минути, но проблемът е, че всяка неправилно подадена дума унищожава програмата. Необходима ни е само една дума — правилната.

— И Бейби я знае?

— Това му е известно само на него. — Рогозин въздъхна. — Сега разбирате ли какво означава този младеж?

— Какво все пак очаквате от мен? — попитах аз.

— Искреност — отвърна Рогозин. — Вече разработихте ли операцията?

— Не. Трябва ни вторият убиец.

Рогозин сви рамене.

— Защо? Той ще клъвне и на този. Мислили ли сте за съобщение във вестника за задържането на вашия Тверитин?

Поклатих глава.

— Не е толкова просто, Александър Александрович — възразих аз. — Не можем просто да повикаме Бейби. Всичко трябва да се обмисли.

— Както вече казах, трябва да се действа много бързо — повтори Рогозин. — Ситуацията е толкова изострена, че са възможни най-неочаквани ходове от отсрещната страна. Бихме искали непременно да участваме в операцията по залавянето на Бейби.

— Смятате, че няма да се справим сами? — попитах аз.

— Нека да разсъдим разумно. Веднъж вече не се справихте. Сега важността на операцията е не два, а десет пъти по-голяма! Трябва пределно да се внимава.

— Аз и без това внимавам — забелязах. — Кажете, Вадим Сергеевич Соснов знае ли за вашата дейност в президентската комисия?

Той ме погледна разсеяно и каза:

— Не, разбира се. Но в комитета се занимавам със същия въпрос, тоест със „Съда на Народната съвест“. Струва ми се, че нашият председател не се интересува от този проблем.

Появи се Лаврик Гехт, изтерзан от блуждаене из чуждите кабинети, и моят гост стана. Изпратих го по коридора, за да се отбия в компютърната зала при моите, и на сбогуване той каза:

— Много ви моля, Александър Борисович, при първата информация за Бейби веднага ми се обадете в комитета. Много е важно.

Обещах му и се разделихме. Този човек, доколкото разбрах, беше дошъл да ме вербува или да ме сплаши. Не успя и в двете.

— А къде е вдовицата? — попитах Серьожа, който вече седеше пред компютъра си.

— Изпратих я.

— Намери ли нещо? — попитах аз и кимнах към екрана на монитора.

— Търся — отвърна той.

— А Лара къде е?

— Още е при Мойсеев — каза Серьожа, без да се откъсва от работата си.

— Ако научиш нещо, ела в кабинета ми.

Той кимна и аз го оставих.

Разбира се, можеше да използваме и само Тверитин, за да примамим Бейби в клопката, но, първо, още не си представях точно каква ще бъде тази клопка и, второ, страшно ме интересуваше онзи голям началник, по чието нареждане Чекалин и Тверитин бяха извършили нападението над дома на Ратников. Смятах да го науча от Чекалин.

Тъкмо си го помислих, и в прокуратурата се появи Слава Грязнов, който докладва, задъхан от бързане:

— Саша, той вече е тук, в Подмосковието. Бързо!

Наистина, като че ли не беше редно следовател от прокуратурата да участва в оперативните действия, но Слава ме познаваше добре и

знаеше колко е важно това за мен. Моментално си наметнах самото, казах на Гехт да стои на телефона и се понесох надолу по стълбите.

По пътя разговаряхме само за Бейби.

— Вече си мислих за операцията — каза Грязнов. — Трябва да заложим такъв капан, че нито един микроб да не се измъкне, разбираш ли?

— По-добре помисли как да го известим, че клиентите са тук — възразих аз. — Може би му имаш адреса?

— Според мен това си е негов проблем — махна с ръка Грязнов. — Разбираш ли, Саша, аз му вярвам на тоя Бейби. Ако нещо му трябва, а това със сигурност му трябва, той ще го научи.

— Преди имаше информатор — напомних аз. — За него работеше машината на „Народния съд“... А сега какво?

— Ако започнеш да му помагаш — каза Грязнов, — всичко ще се провали.

— Може би си прав — замислено казах аз. — В края на краищата кой е по-заинтересован, аз или той?

Грязнов се разсмя и минахме на други теми.

— Вчера един фермер близо до Тучков застрелял някакъв рекетъор — разказа ни шофьорът. — Направо го гръмнал с двуцевка. На място.

— Браво бе — изсумтя Грязнов. — „Съдът на народната съвест“. А, Саша?

— Е, при тях не се предвиждат решения на Политбюро — отвърнах аз.

— Умеят, гадовете, да се прикрият зад народа — каза Грязнов. — Радетели...

— По-добре ми кажи за Чекалин — помолих го аз. — Къде е и какво прави?

— Същият сценарий — негодуваше Грязнов. — Пристигнал е със стока за московските търговци. Прехвърлянето е при тях в Ногинск. Сега отиваме там. Клиентът си почива на квартира у една мадама. Предварително са му я запазили.

— Квартирата или мадамата?

— И двете — махна с ръка Грязнов. — Поведението му е спокойно, пие умерено.

— Твоите хора ли са там или местните сили? — попитах аз.

— Обиждаш ме — каза Грязнов. — Все пак е особено важно дело, нали.

— Тоя Чекалин е по-серт от партньора си — забелязах аз. — Трябва да внимаваме.

— Айде сега вземи ми обясни и как да го арестувам — измърмори Грязнов. — Кажи едно благодаря, че те взех със себе си. Определено не за операцията, а само за първоначалния разпит, за да се опиташ да го пречупиш, докато е още топъл. Стой си в колата и недей да знаеш много, другарю следовател. Или господин?

Не отговорих. Съмненията относно операцията по залавянето на Бейби отново ме обзеха. Много ме безпокоеше Рогозин. Наистина, не бяхме напълно сигурни, че той е човек на „Народна съвест“, но беше страшно подходящ за това. И после, когато говореше за ключовата дума за проникването в програмата на компютъра, не знаеше ли прекалено много по въпроса? И откъде го знаеше? И дори и да не е от „Народна съвест“, кого представлява сега? Може би е представител вече на следващото поколение, което се стреми към финансовата база на проекта?

Пристигнахме на мястото следобед и към колата веднага се приближи един от хората на Грязнов.

— Другарю майор, всичко е готово.

— Как е клиентът? — попита Грязнов, без да излиза от колата.

— Обади се в Москва преди един час, разговорът е записан. Изглежда, се разбираха за обратната пратка. Предполагаме, че на връщане ще носи оръжие. Да изчакаме ли, другарю майор?

— Не — каза Грязнов. — Всички по местата, след десет минути започваме операцията.

И отново задействаха жена, този път сътрудничка на Московската криминална милиция, дошла при хазайката да я уговаря от името на някаква женска партия да влезе в редиците им. Хазайката беше здраво женище на двайсет и пет, държеше нелегален бордей и затова идеите за женска партия й бяха близки и понятни. Тя изобщо не обърна внимание, че активистката на женското движение не затвори след себе си вратата. Квартиратът послуша агитацията от любопитство, но се изплю и си отиде в стаята. Точно тогава се появиха момчетата на Грязнов с него самия начело. С тих шепот и жестове накараха хазайката да извика квартиранта да пият за женската партия и

арестуваха Чекалин, когато той излезе, нищо неподозиращ от стаята си.

— Жорик, те ме накараха — отчаяно закрепця хазайката, като видя как се отнася милицията с квартиранта й.

— Тъпачка — само й каза Жорик, хриптейки от негодувание.

На Востряковското гробище Нина около час търси гроба на Феликс Даниленко. В нея беше планът, начертан от Бък, но как можеше да ѝ помогне той, след като новите райони на гробището представляваха огромна пустиня, осеяна с гробове. Кръстове, временни паметници, обикновени колчета с номера и едва забележими алеи и пътеки — тя блуждаеше сред тях и се опитваше да се ориентира. Накрая намери гроба, но почти случайно — машинално следвайки някакво погребално шествие, обърна внимание на един килнат паметник със звезда, спомни си думите на Бък и се приближи. Оказа се, че наистина е гробът на Феликс Захарович Даниленко. И той изглеждаше толкова мизерен и изоставен сред хилядите също така едва забележими гробове, че Нина не издържа и се разплака.

Наистина в страха си от смъртта хората бяха загубили всякакво уважение към нея, мислеше си Нина, докато стоеше пред нещастното хълмче пръст с изкривен тенекиен паметник над него. Нали не на мъртвите е нужна тази памет, нали това всъщност е плюнка във вечността. Тя неволно си спомни гробището в Краснодар, където също толкова самотно стояха три гроба, един голям и два по-малки, и я обзе нова вълна сълзи и тъга. Феликс също беше убит, това беше ясно. Старият идеалист не беше тръгнал по свирката на новото ръководство и ето че си бе платил.

— Къде е този твой ключ, Феликс? — попита Нина. — Чакат от мен някакъв ключ. Какво да им кажа, когато ме хванат?

Тя сложи цветята на гроба, оправя паметника и даже постоя известно време на колене, потънала в меланхолична мъка по безвъзвратното.

— Добре, дядо — каза тя и стана на крака. — Ще направя всичко. Няма да получат от мен никакъв ключ и по-добре. Докато делото си ще го завърша непременно. Нека ме ловят, а?

Дори се усмихна накрая, като си представи ясно одобрението на Феликс и си тръгна в друго, по-решително настроение. Глупаво е да плачеш за смъртта на някой, който е посветил живота си на

убийството, мислеше си тя, докато слушаше риданията на хората, които изпращаха роднините си.

Обади се на Бък от колата и на булевард „Гогол“ той се качи до нея. Тя подкара към крайбрежната улица и по-нататък, покрай кремълската стена, говорейки в това време:

— Искат да го хванат. Звучи глупаво и не знам как смятат да го направят, но най-вероятно ще поемем риска.

— Ясно — въздъхна Бък. — При такъв живот направо ти иде да се обесиш, а? Всъщност ти няма от какво да се страхуваш, нали ще рискува Бейби?

— Те мислят, че той знае някакъв ключ — каза Нина. — Някаква парола за компютър, която е необходима на всички. А той не знае нищо. Във всеки случай няма да го убият, нали?

— Разбира се — каза Бък. — Само малко ще го поинквизират.

— Той не знае нищо — повтори Нина.

— За да се убедят в това — каза Бък, — трябва да изяснят какво знае. Бъди сигурна, с него ще се захванат сериозно.

— Но това е единственият шанс да се доберем до онези двамата!

— Глупости — каза Бък. — Още утре ще знам къде ги държат и момчетата ми ще очистят твоите убийци без проблеми.

— Момчетата ти нямат нищо общо — каза Нина.

— А Бейби какво общо има? — попита Бък. — Заинтересован ли е в случая, или просто изпълнява всичките ти капризи?

Нина го погледна надменно и каза:

— Изпълнява капризите ми. Това притеснява ли те?

Бък въздъхна и се усмихна.

— Жал ми е за момчето!

— По-добре ми намери снайперска пушка — каза Нина. — Със заглушител и огнегасител. Може да успеем да ги измавим.

— Вариантът с Доносника? — досети се Бък. — Не мисля, че ще стане. Те не повтарят грешките си.

— Още изобщо не знаем какво са замислили — каза Нина. — Но няма нищо лошо в това да се приготвим. Ще ми намериш ли пушка, или да си търся на друго място?

— И гранатомет, ако щеш — каза Бък.

Нина помисли и отвърна:

— Няма нужда от гранатомет. Бейби никога не е стрелял с гранатомет.

— Пошегувах се — каза Бък.

След като направи голям кръг по булевардите, Нина го остави отново на площад „Арбат“ и на сбогуване той попита:

— И все пак, къде го криеш? Имам няколко работи за човек, който може да стреля добре.

— После ще говорим — каза Нина.

Докато караше към Строгино, тя размишляваше над това, действително ли е просто професионален убиец? Искаше ѝ се да мисли така и си търсеше някакви възвишени мотиви — отмъщението за мъжа и децата ѝ. Даже присъдите на „Съда на Народната съвест“ изпълняваше само за да получава после в замяна нужната информация за клиентите си. Но колкото повече си търсеше оправдание, толкова по-страшно ѝ ставаше при мисълта, че като някакъв тигър-човекоядец е обречена да убива отново и отново. И наистина, особеното състояние, което я обземаше в момента на акцията, ѝ харесваше и се случваше да се готви за убийството със сладкото чувство на очакване на това състояние. А може би това, което става с нея, е просто психическа аномалия и тя е болна? Болна от жажда за убийство?

Когато влезе във входа, забеляза, че пазачът я изпрати с някакъв странен поглед, след като я поздрави. Тя се качи, отвори вратата и чу нещо в далечния край на апартамента.

— Аня! — повика я тя. — Кой е там?

Тя машинално посегна към браунинга в кобура под мишницата си, но Аня вече излизаше да я посрещне, по халат, разрошена и смутена, въпреки радостната усмивка.

— А, Нинуля — проточи тя. — Толкова рано...

Нина я хвана за яката на халата и я дръпна към себе си. Не беше сбъркала, от Аня се носеше дъх на алкохол.

— Какво правиш, Нинуля? — жално изписка Аня.

— Кой е там? — попита Нина и кимна към вратата на спалнята.

— Никой няма, какви си ги измисляш?

Нина направи крачка натам и Аня я хвана за ръкава.

— Чакай! Там е електротехникът, вчера ми се развали нощната лампа...

„Електротехникът“ вече излизаше от спалнята на Аня, усмихвайки се глупаво. Нина го позна, беше един от пазачите от предишната смяна.

— Добър ден, Нина Алексеевна — смънка той. — Аня ме извика... да сложа тука една крушка.

— Закопчай си дюкяна — сухо подхвърли Нина.

Пазачът охна и се обърна с гръб към тях.

— Ама, Нинуля... — провлачи Аня.

— Слушай какво. — Нина беше извън себе си от ярост. — Казаха ми, че държите на работата си. Ако това действително е така, повече да не си прекрачил прага на тази къща, ясно ли ти е?

— Ясно — смирено отвърна той. — Ако ме бяхте предупредили, нямаше и сега да го прекрача. А така... Трябва да изпълняваме молбите на живущите.

— И никакъв алкохол! — добави Нина. — Толкова ли не можете да разберете, тя е болна!

— Какви ги приказваш — промърмори Аня.

— Ама то нямаше повече от една-две капки — оправдаваше се пазачът. — Да си ходя, а, Нина Алексеевна?

— Върви — каза Нина.

Пазачът тръгна към вратата, но се спря.

— Кажете ми още сега, Нина Алексеевна, ще се оплачете ли на началника ни?

— Ще си помисля — каза Нина.

Той неочаквано се усмихна и каза:

— Това винаги е по-добре от определеността, остава надеждата. Но ви разбрах и можете да бъдете абсолютно сигурна за мен. Довиждане, Нина Алексеевна.

Той побърза да излезе и вратата се хлопна след него.

Аня тежко въздъхна.

— И защо направи скандал?

— Това е отвратително — направи гримаса Нина. — Да спиш с мъж заради глътка пиене.

— Откъде знаеш, че съм спала с него? — възмутено попита Аня. — А ако съм спала, защо реши, че само заради глътка пиене?

— Ами? — иронично попита Нина. — Значи това е любов?

— Не е любов — каза Аня с горчивина, — но е тъга! Да не мислиш, че е приятно да седиш тук ден и нощ, да гледаш това видео, да се къпеш в тази вана и да не очакваш нищо?

— Защо да не очакваш нищо? — попита Нина.

— Защото няма какво да очаквам — каза Аня и се разплака.

Отначало Нина не ѝ обръщаше внимание, отиде в кухнята и се зае с обяда, но тъй като плачът на Аня не заглъхваше, тя все пак се приближи, седна до нея и я прегърна.

— Успокой се, глупаче — утешаваше тя приятелката си. — Всичко още е пред теб.

— Ти не ме обичаш — хлипаше Аня.

— Господи помилуй — разсмя се Нина. — Пак ли? Мислех си, че без мен отдавна си влязла в нормата? Ето, каниш си мъже, нима това не е напредък?

— Аз за да те ядосам — каза Аня.

— Е, можеш да бъдеш доволна — усмихна се криво Нина. — Ядоса ме.

— Толкова си безчувствена — конвулсивно въздъхна Аня.

Нина изведнъж се сети за заведението с лесбийките в Париж, усмихна се и започна да ѝ разказва:

— Знаеш ли, там отвъд веднъж бях в едно специално ресторантче за такива глупачки като теб. Едни ангелчета танцуваха.

— Как танцуваха? — не разбра Аня, но се заинтересува.

Нина се разсмя.

— Голички — каза тя. — Помислих си, ти ако беше там. Щяха да ти изтекат лигите.

Аня изпръхтя.

— Голяма работа... На видеото какви ангелчета има... А те целуваха ли се?

— И се целуваха, и се прегръщаха — каза Нина, като я наблюдаваше подигравателно. — Добре де, не се навивай, че иначе пак ще ми въздишаш цяла нощ пред вратата.

— Няма такова нещо, сторило ти се е.

— Да бе, да, сторило ми се е — отказа да спори Нина и отиде в кухнята.

Следобед двете отидоха заедно на плаж и се изкъпаха в Москва-река. Плажът беше близо до блока им, чист и поддържан, и те дори

успяха да се попекаат на лъчите на залязващото слънце. Аня се хвана да играе волейбол с някакви застаряващи жени с ярки младежки бански, а Нина лежеше в шезлонга и се любоваше на пейзажа. Въпреки това, когато се върнаха, те си взеха по един душ, мислейки за екологията, и облечени в халати, седнаха да гледат телевизия. Отначало Аня искаше да пусне на Нина някаква лесбийска порнография, уж за сравнение с впечатленията от Париж, но Нина отказа тази гадост още след първите кадри, така че седнаха да гледат някакъв американски екшън по московската телевизия.

Вечерта, докато пиеха чай в кухнята, звънна телефонът. Нина вдигна слушалката и чу гласа на пазача долу:

— Нина Алексеевна, очаквате ли гости?

— Всъщност не — учуди се Нина. — Защо?

— Някакъв младеж иска да дойде при вас — съобщи пазачът. — Казва се Сергей Семенихин.

— Изобщо не го познавам — призна Нина. — Да не е някаква грешка?

— Сега ще му дам слушалката.

Нина чу:

— Нина Алексеевна, с вас се познаваме. Аз съм Сергей Семенихин, от прокуратурата. Сутринта бяхте при нас, показвах ви компютъра си.

— Да, да, разбира се — усмихна се Нина. — Елате, Серьожа, сега ще ви отворя.

Тя потвърди поканата си пред пазача и отиде да отвори.

— Кой е това? — мрачно попита Аня.

— Кавалер, идва на среща — подсмихна се Нина. — За да те ядосам.

Аня изсумтя. Когато Нина излезе, тя взе дистанционното и превключи телевизора отново на лесбийския филм, като увеличи звука. Стори ѝ се забавно и тя се усмихна.

Нина отвори вратата и видя Серьожа. Той изглеждаше унил, но се опита да се усмихне.

— Здравейте, Нина Алексеевна — каза той и кимна. — Може ли?

— Влизайте, Серьожа. Защо не се обадохте?

— Имах си причини — промърмори Серьожа. — Какво е това?

От хола се чуваха въздишки и стонове.

— Сестра ми хулиганства — обясни Нина. — Влезте в кабинета, сега идвам.

В хола тя перна Аня по тила и ѝ взе неприличната касета, после отиде в спалнята и се преоблече. Когато влезе в кабинета, Серьожа вече седеше в креслото и разлистваше списание на английски.

— Турецки ли ви изпраща? — попита Нина и седна в креслото срещу него.

— Не, Нина Алексеевна — каза Серьожа. — Идвам при вас, тъй да се каже, по собствена инициатива.

— Нима? — учуди се Нина.

— Сега ще ви обясня всичко — кимна Серьожа и се размърда неспокойно. — Машината ви е страхотна — добави той и кимна към компютъра.

— Тази ли? — попита Нина. — Изобщо не умея да си служа с него.

Серьожа кимна, наклони се и започна:

— Нина Алексеевна...

— Почакайте — прекъсна го Нина. — Искате ли чай?

— Искам — каза Серьожа, — но не сега. Нека да ви кажа каквото имам, а после сама решете може ли да ме поите с чай.

— Направо ме заинтригувахте — усмихна се Нина. — И освен това исках да отбележа, че макар и да изглеждам толкова ужасно, аз не съм много по-възрастна от вас, Серьожа. Наричайте ме просто Нина.

— Изглеждате прекрасно — каза Серьожа. — Дори не очаквах, че изглеждате така.

— А как очаквахте?

Той се усмихна.

— Очаквах кикимора — призна си той. — Даже не повярвах, когато ви видях.

Нина озадачено повдигна вежди.

— Нищо не разбирам, Серьожа. Вие сте ме очаквали? Мен?

— Да — каза Серьожа. — Вас, Нина. Виждате ли, работата е там, че... Знам всичко за вас. Пресметнах всичко и чаках кога ще се появите. Нищо не знаех за тези истории с чужбина и затова отначало се обърках. Но сега се ориентирах и не можех да не дойда при вас. Нина, вие сте Бейби, нали?

Известно време Нина зашеметено мълча, а после попита:

— Какво искате от мен?

Серьожа въздъхна тежко и отвърна:

— Нищо. Просто ви обичам.

51.

По време на разпита Чекалин се държа съвсем различно от приятеля си Тверитин. Още в самото начало той решително заяви:

— Вижте, началници, имайте предвид, че разполагам с важна политическа информация. Закарайте ме в Москва, защото не съм лъжица за вашата уста.

— Ето това ми харесва — реагирах аз. — Направо и открито, без всякакви там заобикалки. А за устата ни не се безпокой, Чекалин, и по-интересна информация е поемала. Говори точка по точка и ще видим какво можем да направим за теб.

Като чу името си, той се вцепени и известно време мисли какво означава това за него. После бавно въздъхна и попита:

— Значи специално аз съм ви трябвал, така ли?

— Приятелчето ти е при нас — обясних аз. — Андрюша Тверитин. Познаваш ли го?

— Андрюха по-скоро би си глътнал езика — каза Чекалин. — Ех, а го предчувствах...

Той поклати глава от яд.

— Знаех си, че има някаква шашма, заклевам се! Ама се полакомих за парите, стария глупак, пък исках и да си видя родния дом. На ти сега едно виждане.

Той си запали цигара, издиша дима и попита:

— Е какво, момчета, ще ме очистите ли? При опит за бягство?

Тази постановка на въпроса ми дойде неочаквано, но Слава веднага съобрази.

— Зависи — каза той. — За някои си трън в очите, за други — коз в ръкава. Зависи как ще се държиш.

— Правилно ще се държа — каза Чекалин. — Няма смисъл да се правя на интересен, не съм дете. Шест години имам в комитета.

Изкашлях се и зададох въпрос с напълно официален тон:

— Гражданино Чекалин, признавате ли участието си в убийството на капитана от милицията Ратников през март миналата година?

— Ама и ти — подсмихна се Чекалин. — Искаш всичко отведнъж, а? Първо ми предложи нещо, после задавай въпроси.

— Да ти предложи? — попита Грязнов и присви очи. — И ще се пазариш, а, гнидо? Клал си с нож малки деца, а ние на всичко отгоре и да ти предлагаме нещо, а?

— Спокойно — вдигна ръце Чекалин. — Недей, началник, недей да се палиш... Аз също лесно се паля, разбирам чувствата ти, но всяко нещо с мярка. Делото по това убийство е завършено и юридически не можете да имате никакви претенции към мен.

— Следствието е възобновено поради новооткритите обстоятелства — казах авторитетно. — Така че да оставим юриспруденцията на мира и да поговорим за фактите. Искаш ли да ти организираме опознаване?

Блъфирах безсъвестно, но и нищо друго не можех да направя. Вече нямаше кой да опознава Чекалин и Тверитин. Благодарение на старанията на славното ни приятелче Бейби всички свидетели бяха преминали в отвъдното, но самите бандити нямаше начин да знаят това и ние го използвахме. Изражението на Чекалин се промени.

— Също не е чак толкова зле, като се замисли човек. Майорът, който ни изпрати със заповед, отдавна вече е покойник, така че винаги мога да се позова на неговото своеволие. Е, ще си получа десетака и какво от това?

— За убийството на малолетни деца — десетак? — усмихна се Грязнов.

— Престани с тези деца бе! — кресна Чекалин. — Никой не е искал да ги убива, не разбираш ли?

— Достатъчно — намесих се аз. — Дали си искал, или не, ще реши съдът, не ние. Нашата работа е да установим кой мръсник ви е насъскал срещу капитана и с каква цел.

— А това вече е друг вид разговор — весело подхвърли Чекалин. — Бих искал да знам какво можете да ми предложите?

— Дръж се сериозно, Чекалин — опитвах се да говоря колкото е възможно по-убедително. — Твоят голям човек още нищо не знае за ареста ти, но какво ще стане, когато научи?

— Тогава именно ще започне истинският пазарлък — уверено парира Чекалин.

— Или телената примка в тоалетната на затвора — възразих аз.

Той ми хвърли бърз поглед, от който разбрах, че и този вариант не представлява новост за него.

— Надявам се на вас, момчета — каза той. — Щом успяхте да ме докарате чак от Иран, значи много ви трябва.

— И ние на тебе — каза Грязнов. — Имай предвид, глупако, че може и да се договорим с големия ти човек.

Той уморено потърка очи, примига и попита:

— Е, и какво искате от мен?

— Името на твоя големец — отвърна Грязнов.

— По този въпрос няма смисъл от бързане — каза Чекалин.

— Гледай да не стане късно — подхвърли Грязнов.

Чекалин се усмихна криво.

— Абе какво се хваняхте за мен още на първия разпит? Оставете ме да се запозная с обстановката, да свикна, да си поприказвам със съкилийниците. С две думи, хайде към Москва, момчета.

Грязнов ме погледна унило и аз кимнах.

— Ще отида да наредя за кола с конвой.

Той излезе, а Чекалин промълви след него:

— А така.

— Значи няма да ни кажеш името? — попитах аз.

— Няма — поклати глава. — Сами се опитайте да отгатнете.

— Голяма работа, биномът на Нютон — изсумтях презрително.

— Няма кой знае какво за отгатване. Соснов Вадим Сергеевич.

Той бавно дръпна от цигарата, пусна тънка струйка дим, усмихна се и попита:

— Други варианти имате ли?

— Играта ти, Жорик, е съшита с бели конци — уверено му отвърнах аз. — Сега просто ще те оставим на уплашената реакция на господин Соснов и няма да се налага нищо да доказваме, представяме и убеждаваме. Ти ще си получиш своето, а той — неговото.

— Копеле безпринципно — подхвърли Чекалин и се ухили.

— От вас, принципните, се научих — реагирах аз. — Няма повече да те тормозя, но ако си помислиш, ще разбереш, че имаш само един шанс — да ни разкажеш всичко. Всички останали възможности са само по пътя към гробищата.

— Добре, добре — каза той. — Все пак ще си помисля.

Дойде Грязнов с конвоя, сложиха белезници на Чекалин и го изведоха, за да го качат в специалната кола.

— Да тръгваме ли? — попита старшият на конвоя.

— Тръгвайте. — Грязнов махна с ръка.

Отведоха задържания и Грязнов попита:

— Стана ли нещо?

Въздъгнах.

— Не ми го побира главата — признах аз. — Като че ли всички факти са против него, а не ми се побира в главата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Грязнов с интерес.

— Абе Соснов — обясних аз. — Вадим Сергеевич. Сещаш ли се, комитетът по законността към Върховния съвет? Той е.

Грязнов бавно измъкна цигара, размачка я по навик и запали.

— Какво имаш срещу него?

— Замесен е — казах аз — и ако си говорим честно, отдавна го усещах. Имал е някакви отношения с жената на Ратников...

Изведнъж се сетих, че жената на Ратников вече ни е подръка, и си помислих дали да не я използваме за оперативни цели. Но когато отново си спомних колко ефектно изглеждаше, реших, че сега тази жена надали ще иска да рискува положението си.

— Загубена работа е това, Саша. — Грязнов изпусна кълбо дим. — Няма да се докопаш до този депутат.

— Ще видим — казах аз. — Трябва окончателно да се уверим дали не ни го подставят умишлено. С две думи, както правилно забеляза гражданинът Чекалин, хайде към Москва, началник.

Качихме се в колата и потеглихме обратно.

— Има само един начин да се справим с твоя депутат — проговори Грязнов по пътя, като че ли идваше на себе си. — Да пуснем Бейби срещу него.

— И аз това си мисля — казах аз.

Задминахме специалния автомобил още в самото начало, а в Москва пристигнахме със значителна преднина. Грязнов нареди Чекалин да бъде изпратен в Бутирка, а двамата с него се отбихме в кабинета ми, за да продължим мозъчната атака. Клиентите ни нямаха намерение да откровеничат и трябваше да решим как да се държим с тях в бъдеще. Най-после бяха направили всички условия за капана срещу Бейби.

Когато влязохме в кабинета ми, там вече бяха полковник Рогозин заедно с някакъв невзрачен тип и Костя Меркулов, когото въобще не очаквах да видя тук. Съдейки по външния му вид, Костя не беше в най-добрата си форма.

— Господин Рогозин — приветливо произнесох аз. — Константин Дмитриевич? На какво дължа посещението?

Грязнов веднага разбра, че от мозъчната атака нищо няма да излезе, и ми каза:

— Добре, Саша, аз ще тръгвам...

— Не, не, ще ви помоля да останете, господин майор — каза Рогозин и пъргаво стана на крака. — Както разбирате, сега проблемът ни е общ. Къде е арестуваният Чекалин?

Грязнов ме погледна учудено и попита:

— Саша, кой е това?

— Това е Александър Александрович Рогозин — казах аз. — Експерт от Върховния съвет. Разказвал съм ти за комитета по законността и реда.

— А — каза Грязнов. — Тогава не разбирам, господин Рогозин, какво всъщност ви интересува?

— Арестували сте особено опасния престъпник Чекалин — съдържано каза Рогозин. — В нашата операция на този престъпник е отредено особено важно място. Бих искал да го взема.

— Извинете, а кого представяте в момента? — попитах направо. — Нима Върховният съвет провежда оперативни мероприятия?

— В дадения случай не представям Върховния съвет — каза Рогозин с достойнство. — Сега представям президентската комисия, противостояща на антидържавната дейност на тъй наречения „Съд на Народната съвест“. Вашият началник, Константин Дмитриевич Меркулов, може да потвърди, че на нашата комисия е възложено провеждането на оперативни акции, и именно дадената операция е възложена на мен. С мен е ръководителят на отряда със специално предназначение подполковник Свищов.

— Да, потвърждавам — каза Костя, без да вдига глава.

— Надявам се, че нашето ръководство е уведомено за инициативите ви? — попитах аз.

— Моля ви, Александър Борисович — усмихна се криво Рогозин. — Нима Константин Дмитриевич не представя тук вашето

ръководство?

Всичко това е някак неочаквано — казах аз.

— А каква акция смятате да предприемете с Чекалин? — намеси се Грязнов.

— Същия капан за Бейби, който замисляхте — обясни Рогозин. — Работата ни се струва прекалено важна и затова се намесваме. Имайте предвид, че сме готови да приемем помощ от вас, в случай че се наложи.

— Благодарим за доверието — процеди Грязнов.

— Е хайде — заусмихва се Рогозин. — Хайде, господа, без обиди. Та нали вършим едно общо дело, няма какво да делим. Нали така, Константин Дмитриевич?

Костя бавно вдигна глава, погледна го и кимна.

— Да, да, разбира се.

— Само че не можем да ви предоставим Чекалин — съобщи Грязнов с въздишка. — Оставихме го на мястото на задържане, в Ногинск. Така че идете там, ако бързате.

— Не си правете шеги с мен, майоре — строго произнесе Рогозин. — Тръгнали сте от Ногинск, след като преди вас е потеглила колата със задържания.

— Нима? — не мигна Грязнов. — Значи още са на път, полковник.

Рогозин го изгледа, погледна часовника си, после погледна подчинения си. Той измъкна клетъчен телефон от чантата си и набра някакъв номер. Чиста фукня, като се има предвид, че в кабинета ми имаше два телефона. Свишчов измърмори нещо в слушалката, извърна се и се приближи до бюрото на Гехт, после приключи разговора и се върна при нас.

— Отиват в Бутирка, другарю полковник — тихо докладва той.

Рогозин се подсмихна удовлетворено.

— Виждате ли, господа, никакви проблеми. Значи, имайте предвид, вземаме арестуваните Чекалин и Тверитин.

— Как така ги взимате? — възмути се Грязнов. — Къде ги взимате? Вие и затвори ли си имате към вашата комисия?

— Слава! — прекъснах го аз. — Те си имат всичко. Нали така, господин полковник?

— Те ще бъдат на специален режим в Лефортово — каза Рогозин. — Успокойте се, майоре, успокойте се. Не знаете всичко, а аз нямам време и пълномощия да ви запознавам със състоянието на нещата. Готви се сериозна операция...

— Но трябва да имате предвид — забелязах аз, — че Бейби има източник в прокуратурата. Едва ли ще може да научи нещо от Лефортово.

Рогозин се усмихна.

— Ще го имаме предвид — кимна той. — Хайде, Свишчов.

Те решително излязоха от кабинета, а Грязнов веднага се хвърли към телефона. Той вдигна на крака някакви служби в московската криминална, за да пресрещнат незабавно специалния автомобил от Ногинск, който се движи към Бутирка по служебен маршрут, и да го пренасочат към следствения изолатор на Матроска тишина.

— Безполезно е — каза Меркулов. — Все едно, ще ги намерят и ще ги вземат.

— Нищо — злорадо изсумтя Грязнов. — Нека потичат.

— Какво става, Костя? — попитах с раздразнение. — Какви са тези изпълнения? Кой е този Рогозин и защо се разпорежда?

— Мислех, че вече си разбрал — уморено каза Меркулов. — Нали ти казах, трябва им Бейби.

— Но защо начело на всичко е никому неизвестният Рогозин?

— Вероятно все пак е известен на някого — възрази Меркулов. — Работи под патронажа на високопоставени особи, сплашил ги е с тайната на Бейби и подрива ръководството на колегията на Съда.

— Ами вие, Константин Дмитриевич, защо си мълчите? — запита с подозрение Грязнов. — Това си е живо нахалство.

— Нахалство е — кимна Меркулов. — Слава, драги, още ли не си разбрал, че цялата политика се прави от нахални хора?

— Не разбирам, Костя — обадох се аз. — Ами ти? Измиваш си ръцете, така ли? Ти също си член на тази комисия.

— Бях. — Костя се усмихна печално. — Изгониха ме на оперативното съвещание тази сутрин.

Ние замълчахме потресено.

— Нещо си оплескал ли? — попитах аз.

— Нищо не съм оплескал — каза Меркулов. — Политиката на комисията претърпя изменения.

— И сега какво?

— Сега те ловят Бейби — каза Меркулов с въздишка, — а аз се връщам към непосредствената си дейност. Да бяхте чули как ми благодаряха днес за извършената работа.

— Сигурно ще ти дадат почетна грамота — предположих аз. — С автограф от президента.

— Стига де — каза Меркулов. — Честно казано, изпитах огромно облекчение. Във всеки случай сега на никой няма да му дойде наум да ми предлага поста на генерален прокурор.

— Ай-ай-ай — поклати с досада глава Грязнов. — А пък ние така се надявахме!

— Прекрасно — казах. — Но не ти ли се струва, другарю заместник генерален прокурор, че работата изобщо не е в Бейби. Че тези момчета са опасни за някого на върха? И че целият този прословут „капан“ има съвсем други цели?

Меркулов се почеса по носа, протегна се в креслото и предложи:

— Казвай, Саша.

Той пристъпваше към предишната си работа.

Вилата на Серьожа се намираше във Владимирска област и представляваше невзрачна къщичка, скована от подръчни материали, на мизерен парцел. Наоколо имаше още стотици такива къщи, където се суетяха хора, опитващи се да уловят радостта от благодатното градинарство и овощарство през кратките почивни дни. Когато Нина пристигна, Серьожа също копаяше лехата чевръсто и умело. Тя спря колата и известно време го наблюдаваше, изпитвайки неподправена радост.

Приличаше на сюжет от телевизионен сериал — в момента, в който трескаво обмисляше как да се отърве от неочакваното усложнение, този високомерен очилатко изведнъж ѝ се обясни в любов. И най-важното, тя му повярва веднага. Не разсъждаваше, а просто усети нещо сгряващо в сърцето си и ѝ стана светло и радостно. Както след дълго облачно време изведнъж грейва слънце. А той се беше влюбил в нея, без да е виждал лицето ѝ. Е, не е ли странно?

Разбира се, тя е по-възрастна, не е фотомодел, а и животът ѝ като че ли приближаваше края си и между тях не може да има нищо, но въпреки това светът наоколо стана много по-приятен. Тя се надсмиваше над самата себе си, определено чувствайки вълнение при мисълта за този странен младеж, и все пак дойде при него тук, на сто и повече километра от Москва по лоши пътища, защото засега беше опасно да се срещат по-близо.

Тя затвори вратата на колата и Серьожа вдигна глава. На лицето му се мярна тържествуваща радост, но той бързо се овладя. Спокойно заби лопатата в земята, изтръска се и тръгна към нея, движейки челюстта си в процеса на дъвчене. Това не го загрозяваше.

— Едва ви открих — съобщи Нина и си сложи черните очила. — Как се добирате дотук?

— Здравейте — каза той и ѝ подаде ръка.

Тя я стисна и почувства у него някаква нервна тръпка.

— Да не ви прекъсвам работата? — попита тя.

— О, престанете — помоли я той. — Много добре знаете, че дойдох тук само за да се видя с вас. Заповядайте в къщата.

Къщата беше малка, но уютна, с обширна веранда и малка стаичка. Тя излезе на верандата и седна в плетеното кресло. Сергей стоеше до нея и сумтеше, защото устата му бе заета с дъвката.

— Хубаво е у вас — каза Нина, колкото да не мълчи.

— Да — каза Серьожа и седна на дивана до стената. — Има и река. Ако ви се прииска, можете да се изкъпете.

— Та как се добирате дотук? — попита Нина.

— С автобус от теснолинейката — каза Серьожа. — А вие бързо ни намерихте.

— Аз съм милиционер — каза Нина.

Серьожа кимна и се усмихна.

— Изглеждате прекрасно — каза той. — Извинете ме, Нина, но това наистина ми е приятно.

— Спомням си — подсмихна се Нина, — нали очаквахте кикимора.

— Свидетелските показания не бяха във ваша полза — забеляза Серьожа.

— Доколкото ми е известно — каза Нина, — свидетелските показания трябваше да говорят за мъж.

— Точно затова очаквах кикимора — усмихна се Серьожа.

Нина извади пакет цигари и запалка.

— Ще позволите ли?

Той кимна и попита:

— Отдавна ли пушите?

— Всъщност не пуша — каза Нина. — Това е част от церемонията, един вид малък театър. А защо питате?

— Защото си мислех за вас — каза Серьожа. — В моето въображение вие не пушехте.

Не можеше да му каже, че към цигарите я беше свикнал незабравимият Жерар, мътните го взели. Толкова обичаше да пуши в леглото. Тя се усмихна виновно и скри цигарите и запалката.

— Добре, няма да пуша. Какво още предполагате за мен?

— Останалото са предимно черти на характера — каза Серьожа.
— Голяма част изчислих според начините на извършване на

престъпленията, но главното си го въобразих сам. Знаете ли, в много отношения съм познал.

Нина кимна.

— Защо ме поканихте тук? — попита тя сдържано.

— За да говоря с вас спокойно — каза Серьожа. — Признайте, боите ли се от мен дори съвсем малко?

— Не — каза Нина. — Вярвам ви.

— Благодаря — каза Серьожа. — Сега за вас настъпват тежки дни и съм щастлив да се окажа до вас именно в този момент.

— Тежки дни ли? — удиви се Нина.

— Готвят ви капан — каза Серьожа. — Чекалин и Тверитин вече са арестувани. Това са убийците на вашите деца, Нина.

— Искате да ми помогнете ли? — попита тя.

Той кимна.

— Извършвате длъжностно престъпление — напомни му Нина. — Не бих искала да ви въвличам в неприятности.

— Вече се въвлякох — каза Серьожа.

Тя го погледна с любопитство и попита:

— С какво ви покорих, Серьоженка? Нима си падате по убийци?

— Не говорете така — помоли той. — Вие не сте убиец, Нина. Не мога да ви смятам за убиец, защото знам всичко за вас.

Нина поклати глава.

— Аз съм убиец, Серьожа, и напразно се опитвате да се самоизмамите. Мислите ли, че не ми е жал за тези, по които съм стреляла? Мислите ли, че не ги сънувам нощем?

— Мисля, че не ги сънувате.

Нина го погледна изплашено.

— Да, не ги сънувам — объркано каза тя. — Откъде знаете?

— Това е война, Нина, законите са други.

— Каква война — каза тя. — По-скоро лов.

— Война — уверено повтори Серьожа. — Прекалено много хора искаха да ви убият, но вие сте жива.

Нина поклати глава и въздъхна.

— Не се чувствам и победител — каза тя през смях.

— Защото сте били изключително самотна — каза Серьожа. — Но сега не е така. Сега аз ще съм с вас. Не се плашете от мен, Нина, не претендирам за нещо повече от ролята на предан оръженосец.

Нина кимна. Тя не се чувстваше много добре в областта на романтичните идеали, но искрената прямота на това момче изкупваше всичко. Все повече го харесваше.

— Какво знаете за капана?

— Взеха ни инициативата — обясни Серьожа. — Делото беше оглавно от някакъв бивш чекист и Александър Борисович е убеден, че той е човек от „Народна воля“. Но ще се опитам да разбера подробностите на предстоящата операция.

— Трябва непременно да свърша с това — въздъхна Нина. — Разбирате ли ме, Серьожа? Те нямат право да живеят.

— Доколкото разбирам — каза Серьожа, — те няма да живеят при всички положения.

— Как така? — учуди се Нина.

— Онзи човек — каза Серьожа, — по чието указание са действали в Краснодар, сега заема висок пост. Той ще направи всичко възможно, за да ги убие. Съществува версия, че цялата операция е замислена, за да бъдат убити двамата, а вината — прехвърлена върху Бейби.

— Чакайте, Серьожа — смаяно го прекъсна Нина. — Какъв човек? Нима зад това убийство е имало нещо повече от онова недоразумение с дискетата?

— Това е само хипотеза — каза Серьожа.

— За кого става дума?

Серьожа помълча, дъвчейки дъвката си, и накрая каза:

— За вашия приятел Соснов.

— За Вадим? — удиви се Нина и веднага категорично заяви: — Това е невъзможно. Сбъркали сте.

— Може и да сме сбъркали — каза Серьожа. — Бихте ли ми разказали какво е станало в деня преди убийството. Той идвал ли е у вас?

— Това не беше предишният ден — спомни си Нина. — Преди три дни, може би дори повече. Вадим беше в града по някакви свои работи, за които не знаех нищо. Едно време беше влюбен в мен, но се ожени за друга, по-изгодна партия, и дълго време не поддържахме близки отношения. А сега ми се обади, разговаряше с мен като стар приятел и ми се прииска да го видя.

— Мъжът ви беше ли си вкъщи?

— Да. Никога не съм крила нищо от Коля. Само веднъж скрих дискетата и ето какво стана... — Тя стисна устни.

— Извинете, че ви карам да си спомняте тези тежки събития — каза Серьожа, — но това е много важно. Как се държеше Соснов към мъжа ви?

Нина се замисли.

— Не много добре. Даже ми се стори, че се опитва да изкара Коля глупак, задаваше му някакви провокационни въпроси, подиграваше се. Но Коля беше много спокоен човек. — Тя се усмихна. — Той не се хвана. Така се гордеех с него!

— Но, Нина, излиза, че вие сте го ядосали — каза Серьожа.

— Вадим? Не, той не изглеждаше ядосан.

— Как ви предаде дискетата?

— Коля отиде в кухнята да види чайника. Тогава Вадим ми бутна тъпата дискета и шепнешком ме помоли да я пазя, без да казвам нищо на никого.

— И вие се съгласихте? Веднага?

— Да — кимна Нина. — После дойде Коля и седнахме да пием чай. Не придавах значение на това, мислех го за преувеличение от страна на Вадим, който иска да се изфука с опасностите на работата си. А после той се обади и ме помоли да занеса дискетата на гарата вечерта, когато заминаваше за Москва. Умоляваше ме да не казвам нищо на Коля и реших, че така е редно. Аз самата разиграх тази сцена със забравените продукти и настоях да се върна.

— Той на гарата ли ви чакаше?

— Да, на перона. — Тя изведнъж се усмихна криво. — Знаете ли, кой знае защо той се надяваше, че ще тръгна с него. Имаше билет за мен. Толкова е странно!

— Не е толкова странно, ако предположим, че той е скроил цялата работа с дискетата, за да насъска срещу мъжа ви садистите от КГБ — каза Серьожа.

Нина решително поклати глава.

— Не, не вярвам.

— Но той е знаел, че ще сте извън града?

— Да, бях му споменала.

— А сега си спомнете — настоя Серьожа. — Кога помоли да му донесете дискетата, преди да научи, или след това?

Нина започна да си припомня и изведнъж, изстивайки от ужас, ясно си спомни как отначало му каза по телефона, че ще заминават извън града, а след известно време той ѝ се обади и поиска да му занесе дискетата на гарата.

— Това няма значение — смънка тя.

— Има — въздъхна Серьожа. — Защото главният убиец е бил именно той, столичният чиновник, който с раздразнение открива, че любимата му няма намерение да се хвърля в прегръдките му.

— Въобразявате ли си, или го изчислихте на компютъра си? — насмешливо попита Нина.

— Не го ли смятате за виновен? — учуди се Серьожа.

— Докато не ми представите убедителни доказателства — упорито каза Нина.

— Какво ви става! — възкликна Серьожа. — Убивали сте хора само за това, че са присъствали на убийството!

— Успокойте се — студено каза Нина. — Защо така настойчиво ме убеждавате да убия Соснов? Кой има такава спешна нужда от това, а?

Серьожа въздъхна дълбоко и тъжно.

— Само недейте да ме подозирате — каза той. — Така се сродих със замислите на Бейби, че неволно започнах да мисля вместо него. Разбира се, вие трябва сама да решите как да постъпите с вашия познат.

— Мога да се срещна с него — предложи Нина. — Мога да го направя във всеки един момент и това ще ми даде възможност да се ориентирам... Но ако действително е така?

— То какво? — попита Серьожа.

Нина поклати глава.

— Това е ужасно.

— Прекрасно — каза Серьожа. — Така и ще направите. Само, моля ви, не тази вечер. Бих искал да прекарате тази вечер тук с мен.

Нина свали очилата си и потърка очи.

— Наговорихте толкова глупости — каза тя.

— Млъквам. — Серьожа си запусти устата с ръка.

Нина се усмихна.

— Като истински верен оръженосец, нали?

Серьожа покорно кимна.

— Тогава ми пригответе нещо за ядене — помоли Нина. — От най-ранно утро не съм сложила троха в уста.

— Няма проблеми — скочи Серьожа и се зае да приготвя храната на електрическия котлон до тях.

Нина се облегна назад в креслото, докато го наблюдаваше. Тя пропъждаше мислите за Вадим като неприятни и неуместни, искаше ѝ се да се отпусне, да се отдалечи от многото си проблеми, просто да послуша шумоленето на листата. Прав беше очилаткото с дъвката, беше чудовищно самотна.

Когато масата бе сложена и сред нея се разположи тиганът с яйца на очи, гъсто посипани със зелен лук, Нина се сети:

— А сега, господин оръженосец, идете до колата ми и донесете огромната чанта от задната седалка. В наше време се смята за прилично да ходиш на гости със собствено угощение.

Той не понечи да спори, отиде и донесе чантата, откъдето Нина извади още немалко всякакви деликатеси, включително и бутилка добро италианско вино. Серьожа приветства всичко това с радостно възклицание и закуската им мина весело и приятно.

А после, когато се настаниха в плетените кресла на тревата под сянката на дърветата, Серьожа изведнъж я погледна проникновено и каза:

— Нина, искате ли да ми станете жена?

Нина се усмихна мечтателно и отвърна:

— Засега не.

— Така си и мислех — отбеляза Серьожа с горчивина и Нина се разсмя.

53.

Още във вторник Меркулов съобщи, че в президентската комисия е разработен план за залавянето на Бейби. Още не знаеше същността му, но твърдеше, че Рогозин е избрал прост начин. Така твърдяха приятелите му от комисията.

Генералният прокурор, макар и доста зает с правителствени и парламентарни задачи, все пак намери време да обърне внимание на състоянието на нещата със СНС и да проведе на тази тема малко съвещание, където главен докладчик бе Меркулов. Там научихме, че за противодействие на „Народна съвест“ вече са хвърлени огромни пари и смятат да похарчат още толкова. Операциите срещу „Народния съд“ се провеждаха в най-различни райони на страната, дори и там, където изобщо не бяха чували за съществуването на „Народно-кагебистката съвест“. Чиновниците обикновено посрещат с радост създаването на комисии, комитети и прочие бюрократични органи, но в случая бяха проявили особен ентузиазъм, тъй като парите бяха от президентския фонд и не подлежах на отчет. Инициативата потъна, както и предполагаше Меркулов, в блатото на бюрократичното равнодушие. Болшинството присъстващи чиновници се отнесоха към тези изводи с пълно разбиране и приеха за сведение, че борбата с престъпния СНС се връща в предишните правоохранителни структури. Въпреки нашето с Меркулов мнение участниците в съвещанието посрещнаха с голямо облекчение съобщението, че прословутата президентска комисия ни е взела инициативата. Всички те, както ми се стори, бяха тайно убедени в неизбежния провал на предстоящата операция по залавянето на Бейби и се радваха да свалят от Генералната прокуратура отговорността за това мероприятие. Разбрах, че за тях Бейби е митична фигура, която биха искали да забравят колкото е възможно по-скоро. Но в крайна сметка стигнаха до решението да не се отслабва надзорът над действията на „неконституционния орган“ и упълномощиха Меркулов да използва групата ми за тази цел.

Веднага отидохме да се обадим на Рогозин, намерихме го след третия опит и официално му съобщихме, че Генералният прокурор на

Руската федерация настоява за надзор над действията на тяхната оперативна група.

— Ние и не смятаме да крием нещо — заяви леко раздражено Рогозин. — Операцията е в стадий на разработване и ако желаете да включите свои специалисти, ще ги приемем без възражения.

Хванах се за думите му и веднага им пратих Серьожа Семенихин със задачата да запомни всичко, за да може да ми го преразкаже после. Серьожа само изсумтя в отговор, компютърното му мислене не беше способно да забравя вложената информация.

Предишната вечер, в неделя, докато гледах телевизия в топла семейна атмосфера, по новините имаше репортаж за завръщането на делегацията на Върховния съвет от Женева, където били обсъждани някакви важни въпроси. Делегацията бе водена от Вадим Сергеевич Соснов и докато слушах уверената му реч, чувствах как ме раздират съмнения. Този интелигентен и посвоему обаятелен човек ми харесваше и не можех да си го представя в ролята, която му отреждаше нашият сценарий. В понеделник сутринта се свързах със симпатичната му секретарка, която така и не можа да си спомни кой съм, и си изпросих делови разговор. Записаха ме за вторник следобед и сега можех да отида на решаващата среща.

— Дали да не дойда с теб — замислено предложи Меркулов.

— Представяш ли си как ще изглежда — казах аз. — Натиска се следовател, а пристига заместник-генералният? И освен това насаме с мен може и да се разприказва, а ако сме двама, ще се обгърне в непробиваема броня.

— Убеден ли си, че той е онзи голям човек? — попита Меркулов със съмнение.

— Честно казано — отвърнах, — много би ми се искало да не е така.

— Тогава бъди внимателен — напътства ме Меркулов.

Соснов го нямаше, когато се появих, и секретарката ми съобщи, че той е на съвещание при председателя на Върховния съвет. Много приятно си поприказвахме и вече се гласях да я поканя на кафе в депутатския бюфет, когато се появи Соснов, измърмори някакво извинение и ме покани в кабинета си.

— Отново идвам при вас, Вадим Сергеевич — започнах аз, убеден, че той не ме помни.

Така и се оказа.

— Вие по какъв въпрос сте? — попита той, ровейки документите на бюрото.

— Пак идвам по повод убийството на капитан Ратников в Краснодар миналата година — напомних му аз.

Той вдигна глава и спокойно ме погледна.

— А — каза той. — Вие сте Турецки, ако се не лъжа?

— Точно така — кимнах аз.

— Какво ново при вас?

— О! Редица обстоятелства. Първо, наскоро ми беше на гости Нина Ратникова.

— Нина? — попита той. — Но вие, струва ми се, споменахте, че тя е полудяла.

— Вече се е излекувала — казах аз. — Изглежда прекрасно. Научила, че продължаваме делото и дошла при нас. Знаете ли какво ни разказа?

Той кимна унило.

— Представям си.

— Може би бихте желали да допълните или да коригирате показанията ѝ? — попитах аз.

Той въздъхна тежко.

— По кой въпрос?

— Имам предвид дискетата — казах аз.

Той се облегна назад в креслото си, погледна ме замислено и предложи:

— Вижте, Турецки, може би е по-добре да забравим тези отдавнашни обстоятелства? Получи се недоразумение, вярно, какво сега да... И без това се разкайвам за лекомислието си.

— Наистина, по-добре би било да забравим — казах аз. — Но, Вадим Сергеевич, какво да забравя, като още нищо не знам със сигурност?

— Но напълно можете да предположите — промърмори той.

Кимнах утвърдително.

— Добре — казах аз. — Да предположим какво е станало. Мисля си, че в онази паметна вечер, когато сте им отишли на гости, не сте харесали особено Николай Ратников. Дразнел ви е с маниерите си, със своята увереност и невъзмутимост. Нали така?

— Напълно възможно — каза той.

— В джоба ви се е оказала тази дискета и сте решили да разиграте Нина, да споделите с нея държавна тайна. Тя се е хванала и вие сте се почувствали удовлетворен. Сега двамата сте имали своя малка тайна.

— Вие сте тънък психолог — спокойно забеляза Соснов. — В живота обикновено не анализираме мотивите си с такова старание.

— А после сте се обадили и сте я помолили да донесе дискетата на гарата. Дори сте имали приготвен билет за нея. Наистина ли сте вярвали, че ще изостави мъжа си?

— Пристъп на романтика — махна той с ръка. — Всъщност винаги взимам два билета, за да съм сам в купето.

— А сега ми кажете, случайно съвпадение ли е, че по същото време бандитите са убивали Ратников и децата? Или за това е имало някакви причини?

Успях да го поразтърся, той посегна към бутилката с минерална вода. Докато пиеше, аз разглеждах картините на стената.

— Осъзнавате ли какво говорите? — попита той.

— Моля ви, Вадим Сергеевич — казах аз. — От момента на първия ни разговор научихме толкова нови неща, че поредното откритие вече няма да е сензация. Може би сте искали да спасите Нина от нападението на кагебистите, а?

— Глупости — рязко отвърна той. — Не бих могъл да знам нищо за това нападение!

— Значи е случайност?

— Очевидно — измърмори той. — Обуздайте фантазията си, Турецки. Следователят трябва да оперира с факти, а не с измислици.

— Спомням си — кимнах аз. — Но имаме още една новина. Оказва се, че убийците, Чекалин и Тверитин, изобщо не са убити в Карабах. Те са си живи и здрави и сега са при нас.

Соснов се вкамени.

— Какво? — проговори той едва чуто.

— Представете ли си — казах. — А най-неприятното е, че не можем да им инкриминираме делото на убития капитан, защото отдавна е прекратено. Но те споменават за някакъв голям човек, чиято воля са изпълнявали в Краснодар. Как мислите, кой би могъл да е това?

— Който и да е от началника на местното управление на КГБ до секретаря на крайкома на партията.

— Но те твърдят, че той и сега е крупна политическа фигура — продължавах играта си аз. — Познавате краснодарските дейтели по-добре от мен, може би ще ни предложите един-двама кандидати?

— Какво смятате да ги правите? — попита Соснов.

— Преди всичко бих искал да се запозная с тях.

— Имам предвид арестуваните кагебисти.

— Вероятно ще бъдат съдени за спекулация с наркотици — казах аз.

Соснов машинално кимна и произнесе разсеяно:

— Благодаря за информацията.

След това той съвсем изключи от разговора и така и не ми даде никакъв намек нито за виновността си, нито за обратното. Новината за ареста на убийците действително го потресе, но той спокойно можеше да бъде разтревожен от това обстоятелство от съображения за справедливост. Така и не успях да постигна някаква яснота в по-нататъшния разговор и скоро секретарката Лена влезе, за да му напомни за срещата с някакви знатни чужденци на Шереметиевското летище. Времето на аудиенцията завърши.

Върнах се в прокуратурата, докладвах за всичко на Меркулов и той каза:

— С две думи, ти си му дал информация, а той на тебе — не. Много продуктивен метод за водене на разпит.

— Във всеки случай — казах аз — той е предупреден.

Серьожа Семенихин се появи привечер, а ние го чакахме в кабинета ми, посрбвайки от служебното кафе. Дори Лариса се заинтересува от плана на комисията и седеше с нас. Серьожа си беше все така невъзмутим и дъвчеше дъвка.

— Примитивно — каза той. — Организиран открит съдебен процес.

— Да не се надяват, че Бейби ще се появи направо в съда? — подсмихна се Лара.

— Не е зле — вмъкна Меркулов. — Ако се реши, няма да е трудно да го хванат.

— Приемам залози — провъзгласих аз. — Пет към едно, че Бейби няма да се появи там.

— Аз пък мисля, че ще се появи — възрази Лара. — Само че няма да успее да убие онези гадове.

— Вашата прогноза, господин началник? — попитах Меркулов.

— Не се занимавам с прогнози — каза той надменно. — Но съм убеден, че бандитите ще бъдат убити.

— Серьожа, а ти? — попитах дъвчещия си помощник.

Той сви рамене.

— Кой знае...

Операцията беше солидно подготвена, една трета от залата трябваше да бъде напълнена с агенти на комисията, в залата имаше шест телевизионни камери, а Чекалин и Тверитин бяха облечени с противокуршумни жилетки. Процесът беше показан и искаха да ги запазят за истинския съд.

За предстоящия съд се говореше в прокуратурата, в „Московски комсомолец“ се появи съобщение, с две думи, имаше информация. В петък сутринта всички тръгнахме към залата, където трябваше да се развие действието на спектакъла, и се вълнувахме, като че ли самите ние щяхме да бъдем изправени пред съда. Почти нямаше страничен народ, сега хората си ценяха времето и вече не си падаха по зяпането. Събраха се старци пенсионери, някакви жени с чанти, постоянните кибици на съдебните заседания, но имаше и младежи. Не претърсвах хората на входа, но всички трябваше да минат през металотърсача и тези, при които апаратът реагираше, ги извикваха настрана и им проверяваха наличния метал. Полковник Рогозин зае място недалеч от подсъдимата скамейка и към него непрекъснато се приближаваха хора, на които даваше нареждания.

С Костя се разположихме на балкона, откъдето всичко се виждаше прекрасно и там имаше повече представители на комисията, отколкото случайни посетители. Когато въведоха подсъдимите, долу имаше още много свободни места.

Нашите двама герои Чекалин и Тверитин не се чувстваха особено уверено и бяха напълно прави. Макар бронираните им жилетки да бяха надеждно замаскирани, те едва ли можеха да знаят, че Бейби има навика да стреля в главата. Чекалин нервно кършеше ръце, а Тверитин постоянно гледаше залата, като че ли очакваше някого. После всички станаха, появиха се тъй наречените съдии и всичко тръгна както си му е редът. Прочитането на материалите по делото,

разпитът на свидетелите, суровата обвинителна реч на прокурора и пледоарията на защитата. Неволно си мислех кой ли им е писал текстовете. Процесът вървеше, а Бейби не се появяваше. Напрежението растеше и в един момент ми се прииска цялата тази комедия да свърши по-скоро. Погледнах Меркулов, той си пипаше върха на носа и сумтеше, което при него беше признак на съсредоточеност. Тогава се започна.

Отначало се чуха нечий викове от залата, после изведнъж избухна взрив и се вдигна облак гъст черен дим. Веднага настана паника, крясъци, блъсканица. Когато се чу вторият взрив, паниката придоби общ характер, дори съдиите изпонаскачаха от местата си. Един от заседателите сочеше някъде в залата, друг нерешително тъпчеше около вратата. Самият председателстващ съдия говореше нещо в устройството. Ние, седящите на балкона, също скочихме, защото вдигналият се дим скри залата под нас. Някой започна да кашля, друг кой знае защо молеше за помощ, а по-голямата част просто не знаеха какво да правят, защото бяха на служба. Някакъв началник хвърли поглед през вратата и нареди:

— Бързо да се отцепи зданието и никой да не се пуска!

Някаква жена до мен ридаше и аз се опитвах да я успокоя, като й казвах, че никой не е пострадал от взрива. Оказах се абсолютно прав, взривовите бяха чисто отвличащи мероприятия. Когато димът се разсея и видяхме долу опустялата зала, единственото място, където все още разтревожено се суетяха хора, беше подсъдимата скамейка. Двамата с Меркулов, предчувствайки нещо лошо, се хвърлихме надолу и след като преминахме през няколкото кордона, накрая все пак влязохме в залата. Точно така — докато траеше паниката, нашите двама герои в бронирани жилетки бяха убити с изстрели в главата.

Наблизо Рогозин сухо, но много ядосано говореше нещо на пребледнелия Свищов. Лекар с бяла престилка се озърташе объркано, сякаш очакваше, че някой се прицелва и в него. Повиках оказалия се наблизо в този момент Серьожа и казах:

— Извикай оперативна група от криминалната! Предай да кажат на Грязнов.

Рогозин чу гласа ми и веднага се приближи.

— Стана някаква авария — промърмори той. — Можете да бъдете сигурни, задържахме всички присъстващи, ще го хванем...

Камерите трябва да са го зафиксирали...

— Дерзайте, полковник — каза Меркулов. — Иначе излиза, че сте провалили операцията.

— Бъдете спокоен — развълнувано произнесе Рогозин, — готов съм да отговарям.

— Дайте да видим — миролюбиво предложих аз. — Нали прегледаха залата, преди да пуснат хората?

— Естествено, че я прегледаха.

— И претърсваха хората?

— Разбира се. Не е възможно да е внесъл оръжие тук!

— Тогава излиза — казах аз, — че това или е фантастичен трик на Бейби, или...

— Или какво? — нервно попита Рогозин.

— Или двамата са били ликвидирани от вашите хора — довърших аз.

— Чувате ли се какво говорите? — възмутено повиши тон Рогозин.

— Говори сериозни неща — намеси се рязко Меркулов. — Проверете хората си, полковник. Това убийство беше изгодно не само за Бейби.

Рогозин раздражено сви рамене.

— Ще ги проверим, разбира се. Можете сами да се заемете с тази проверка, щом толкова ви се иска.

— А, не, не — възразих аз. — Със своите хора си се оправяйте сами.

Сбогувахме се и тръгнахме към изхода, но ни хвана Лара.

— Константин Дмитриевич — каза тя. — Там между задържаните се оказа Нина Ратникова. Не бихте ли могли да ѝ помогнете?

— Нина Ратникова? — Меркулов ме погледна с недоумение.

— Жената на убития в Краснодар капитан — обясних аз. — Дълго време е била в чужбина и се е върнала преди няколко седмици. Разговаряхме с нея, вече ти докладвах.

Погледнахме в залата, където бяха събрали задържаните хора и Лара повика Нина Шимова. Както всички останали, тя беше объркана и изплашена, въпреки че изглеждаше все така елегантна.

— Добър ден, Александър Борисович — избърбори тя. — Какъв кошмар!

— Претърсвах ли ви вече? — попитах аз.

— Да — каза тя, — на входа. Имах ключове от колата и запалка...

— Дайте чантичката си на офицера — казах аз и посочих младия лейтенант, който ни наблюдаваше. — Погледнете, лейтенант, ние сме от федералната прокуратура.

Той кимна, взе чантичката на Шимова и я обърна върху бюрото. Лениво порови из дамските принадлежности, сви рамене и каза:

— Това е, можете да си я вземете.

— Тя ще дойде с нас — заявих аз.

Лейтенантът не реагира и заедно бързо напуснахме мястото на току-що извършеното престъпление.

Тя действително бе силно възбудена и когато видя как ѝ трепери ръката при опита да запали колата, направо се изплаши. Никога не се беше вълнувала така след акция, работата по-скоро беше в това, че не ѝ се беше налагало да стреля в присъствието на толкова много хора. Трябваше да дойде на себе си и тя си запали цигара.

В изпълнението на тази акция главната заслуга принадлежеше, разбира се, на Серьожа. Именно той, възползвайки се от особеното си положение, пригответи взривните пакети, донесе пистолета и най-важното — осигури отвличащия ефект в нужния момент. Пистолетът със заглушител беше скрит в дамската чантичка, цевта едва се подаваше и лесно можеше да го използва през страничния джоб. Измислиха го предишната вечер, когато късно вечерта Серьожа дотърча у тях, изплашвайки Аня, и двамата разработваха почти до сутринта всички тънкости на предстоящата операция. Идеята беше негова, но основната работа естествено остана за Нина. Рано сутринта тя излезе с колата извън града и изстреля два пълнителя, за да свикне с необичайната употреба на оръжието. Чантичката с пистолета беше точно същата като тази, с която влезе в залата, и в суматоката след взривовете Серьожа отново я смени, за да се отърве от нея колкото се може по-бързо. Най-трудното беше да се реши да стреля, когато наоколо настана всеобща паника и хората се разтичаха насам-натам. Тверитин и Чекалин също скочиха на крака. И на тях също им беше интересно какво е избухнало в другия край на залата, а Нина стисна зъби и два пъти натисна спусъка. Видя как трепна Чекалин, но след изстрела по Тверитин тълпата ги ограда, а и тя побърза да се отдалечи. Серьожа едва я откри в цялата суматоха. Дори не беше сигурна дали изобщо е улучила Тверитин.

Някой почука по стъклото на колата ѝ и тя вдигна глава. Беше Бък и тя му отвори вратата. Той тежко седна на предната седалка до нея и каза:

— Ама че временце, направо като в Африка... Нещо не изглеждаш добре, момиче.

— Да — успя да каже Нина.

— В това отношение приятелят ти е къде по-хладнокръвен — забеляза Бък. — Ловко го направихте, а?

Тя въздъхна и не отвърна нищо.

— Него ли чакаш? — попита Бък.

Нина поклати глава.

— Треперят ми ръцете — проговори тя. — Не мога да карам.

Бък се усмихна.

— Не знам какво бих чувствал на твоето място. Дай да седна на волана. Няма смисъл да стърчим тук, така смятам.

Той излезе от колата, а Нина просто изпъзля на съседната седалка. Бък седна зад кормилото, потегли и те се отдалечиха по улицата.

— Спасява ви наглостта — казваше Бък по пътя. — Аз самият пресмятах как бих могъл да организирам тази работа, но не измислих нищо. Не бих рискувал. Видя ли колко души охрана имаше в залата?

— Разбира се — кимна Нина. — Много искаха да го хванат.

Бък радостно се изсмя.

— И все пак е приятно — каза той. — Веднага, когато започнаха взривовите, разбрах, че сега ще очистят двамата красавци. Но изобщо не можех да си представя, че при тази суматоха ще се получи! Той е гений, твоят Бейби.

— Просто е луд — каза Нина с въздишка.

— Все тая — забеляза Бък. — Как успяхте да вкарате всичко това в залата?

— Успяхме някак — каза Нина.

— Ясно, фирмена тайна — кимна Бък.

— Ами ти как се оказа тук? — уморено попита Нина.

— Според тебе да не би да не мога да събера две и две? — измърмори Бък. — Дойдох да видя спектакъла и трябва да ти кажа, че премиерата имаше успех. Бих искал да пратя цветя на изпълнителя на главната роля, но ти няма да ми дадеш адреса.

Нина се усмихна.

— Колкото до цветята, и аз мога да ги приема — каза тя. — Все пак и аз участвах.

— Какво чувстваш? — попита Бък с интерес. — Това бяха последните ти врагове.

Нина помисли и поклати глава.

— Не, още не са последните — каза тя. — Има още едно малко съмнение. Трябва да го реша в най-близко време.

— А после? — попита Бък.

— Не знам — каза Нина и въздъхна.

Бък я закара на Арбат, в своя ресторант, но Нина не беше в настроение да оцени кухнята му. Тя изпи чашка кафе с коняк, чаша хубаво вино и го помоли да я закара вкъщи. Бък виждаше състоянието ѝ и затова по всякакъв начин се опитваше да я успокои и разсее, но това не му се удаваше особено добре. Той послушно я закара вкъщи и когато Аня изплашено излезе да ги посрещне, ѝ каза:

— Пред очите ѝ са убили двама души в залата на съда.

Аня ахна.

Бък я остави вкъщи и на излизане се спря да поговори с пазача. Бързо намериха общ език и пазачът обеща да съобщава на посочения телефон за всички непредвидени случайности в живота на Нина Алексеевна.

Нина си взе вана и докато лежеше в хладната вода, се опитваше да разбере защо с лека душа, без да ѝ мигне окото, убиваше хората, които почти нямаха вина за мъката ѝ, а очевидните мерзавци, същите тези, които бяха измъчвали децата ѝ, може да застреля само с огромно усилие на волята. Нещо беше станало с нея по време на задграничното приключение и тя вече не беше предишният Бейби.

А може би въпросът е в това, помисли си тя, вече бършейки се с кърпата, че списъкът е завършен? И вече нямаше защо да разузнава, да търси, да проследява, за да стреля и да убива. Може би беше дошло времето да се отпусне? Защо това ѝ беше толкова мъчително?

Аня сложи масата, пригответи чай, но Нина отново не почувства апетит. С големи усилия Аня я нави да отидат на плаж, но и там Нина не успя да се отърве от преживяванията си. Върнаха се вкъщи, пуснаха телевизора, но Нина гледаше екрана, без да го вижда. Вечерта се обади Бък да пита за състоянието ѝ и Нина отвърна, че е добре.

— Знам какъв е проблемът — каза ѝ Аня убедено. — Разстроена си, защото твоят Серьожка го няма.

Това беше казано с дълбоко вътрешно чувство, но Нина я погледна, изсумтя и сви рамене. Наистина би желала да се види със Серьожа, единствения човек, с когото можеше да сподели

преживяванията си, но му беше казала да не се появява минимум три дни. Освен това леко я плашеше възторженото му отношение. Тя се съмняваше, че го заслужава.

През нощта ѝ се присъни кошмар и тя скочи, обляна в сълзи. Когато дойде на себе си, беше забравила съня, но тревожното състояние на кошмара остана и изведнъж я връхлетя вълна на страшно и мрачно униние. Тогава се сети, че сред доверените лица, към които я съветваше да се обърне Феликс в последното си писмо, имаше и свещеник. Тя не беше вярваща, но беше чувала от други хора, че разговорът със свещеник действително често облекчава душата. Наистина, не беше лесно да разкаже на непознат човек всички свои страхове и преживявания, но на познатите нямаше какво да каже.

На сутринта се обади на посочения телефон и отец Александър ѝ каза, че е готов да поговори с нея.

— Само имайте предвид — добави той, — въпреки че номерът ми е московски, живея доста далече.

— С кола съм — каза Нина. — Кажете ми как да стигна до вас.

За излета в провинцията тя изкара от гаража елегантния си джип и Аня, която наблюдаваше приготовленията ѝ от балкона, чак поиска да дойде с нея по този случай.

— Не — твърдо отрязва Нина. — Тайната на изповедта.

— Знам я аз твойта изповед — обидено каза Аня.

Вече в друго настроение, с надеждата да свали от себе си натоварването от последните дни, Нина пътуваше към далечния подмосковен район, където се намираше енорията на отец Александър. В представата ѝ свещеникът трябваше да бъде нещо като обществен психолог, успокояващ душата. Иначе защо Феликс би ѝ дал телефона му?

Храмът, в който служеше отец Александър, беше в далечно малко селце и домът на свещеника се намираше точно до църквата. Нина спря пред църковните врати и почувства, че при вида на кубетата с кръстовете смущението ѝ не намалява, а напротив, нараства. Дори за момент ѝ се прииска да се махне оттук. Но свещеникът, облечен в сив подрасник, вече беше излязъл пред къщата и я повика:

— Вие ли сте Нина Алексеевна?

— Да, аз — каза Нина с въздишка.

Свещеникът беше не много млад, но още съвсем бодър човек с бели косми в късо подстриганата брадичка. Той слезе при нея и каза:

— Да, колата ви е страхотна.

Нина разсеяно кимна.

— По работа ли искате да говорим? — попита той с любопитство. — Или за душата?

— За душата — каза Нина, която се чувстваше доста неловко.

Свещеникът кимна.

— Тогава да отидем в храма — предложи той. — Изчакайте ме за момент.

Той влезе в къщата и скоро излезе, след като се беше преоблякъл в тъмносин подрасник и беше надянал кръста. Отвори вратата на църквата с един голям стар ключ и двамата влязоха в тихия полумрак. Нина почувства, че я обзема непонятен трепет. Свещеникът влезе в олтара, надяна епитрахила, излезе и покани Нина пред аналоя до голямата икона на Богородица. Той сложи там големия сребърен кръст и малкото евангелие в обков, после се обърна към Нина.

— Доколкото разбирам, искате да се изповядате — каза той.

— И аз не знам какво искам — отвърна Нина. — Тежко ми е на душата, отче. През последната година направих много неща.

— Изповедта е тайнство — каза отецът. — Разказвайте всичко най-лошо за себе си и Господ ви чува. Той ви прощава само при условие че действително искате да се избавите от греха.

Сигурно знаете, много хора само се хвалят с греховете си и изобщо не желаят да се покаят.

— Работата е там, че не знам искам ли да се покая — каза Нина.

Той се усмихна.

— Във всеки случай нещо силно ви безпокои, не е ли тъй? Вие не сте религиозна, а сте дошли при мен.

— Дойдох при вас, защото Феликс Захарович ми даде телефона ви в случай на тежка нужда. Ще ви разкажа всичко — реши се Нина, — а вие решете дали се разкайвам или не.

Отецът кимна. Нина събра смелост и започна да разказва. За страшната гибел на мъжа и децата ѝ, за полубезумното ѝ състояние по това време, за решението си да се заеме с възстановяването на справедливостта на този свят. За Феликс и неговата „Народна воля“, за

платените убийства, за Стукалов и Льоша Дуганов, за живота си в чужбина, за Серьожа Семенихин и Вадим Соснов, и накрая за вчерашното убийство на двамата злодеи. Тя разказваше всичко това за пръв път в живота си и то приличаше на скок в ледена вода. Направо ти секва дъхът.

Отец Александър я слушаше и като че ли ставаше пред очите ѝ по-стар и по-мъдър. Лицето му се изостри, покрай очите му се появиха бръчки, от предишната приветливост не остана и следа. Като че ли действително поемаше върху себе си преживяванията ѝ и те му причиняваха дълбока болка.

— Не знам защо дойдох при вас — развълнувано говореше Нина. — Всичко ми се обърка, вече не мога да разбера какво правя. Струваше ми се, че върша право дело, а сега, когато всичко свърши, съм объркана. Дойдох при вас, за да си спомня какво е добро и какво е зло.

Той кимна.

— Нина, скъпа — започна той с тежка въздишка, — всичко, което ми разказахте, е страшно. Стигнали сте толкова далеч по пътя към вечната гибел, че е страшно дори да си помисли човек. Но ако искрено желаете да се върнете към светлината, има възможност. Само ще трябва много да се трудите над себе си.

— Не разбирам — объркано смънка Нина. — Не съм сигурна...

— Разбира се — съгласи се отец Александър. — Вие всъщност сте болна. Нещастieto, което някога се е случило с вас, ви е пречупило. Във вас, може да се каже, се е вселил бяс, страшен духовен вирус, изкривяващ всяка представа за добро и зло.

— Но защо мислите така? — не се предаваше Нина. — Аз се борех...

— Сама признахте — напомни свещеникът, — че ви е било полесно и спокойно да убивате невинните хора, случайните свидетели на вашата трагедия, отколкото да стреляте по явните мерзавци. Наистина, вашето изкривено съзнание е преобърнало всичко, вие убивате, защото се стремите да убивате, а едва след това си измисляте уж нравствено основание.

— Не е така — горещо се опита да спори Нина, но спря, като се натъкна на внимателния, изпълнен със състрадание поглед на свещеника. Той казваше на глас това, за което тя се досещаше, но не смееше да си го помисли.

— Повярвайте ми — тихо продължи отец Александър. — Вашият съпруг и вашите деца никога не са се нуждаели от отмъщение. Те и сега гледат делата ви със скръб и ужас и плачат за духовната ви гибел.

Нина се разрида и отец Александър не побърза да я утешава, просто стоеше до нея и тихо се молеше. Тя извади кърпичка от чантата си, попи сълзите от страните си и прегракнало попита:

— Според вас сега вече с мен е свършено, така ли?

— Съвсем не — възрази отец Александър. — Знаете ли, преди да стана свещеник, също бях отчаян грешник. Наистина, бях по-близо от вас до църквата, но толкова по-страшен бе грехът ми, грях против църквата. Не твърдя, че вече съм спасен, но достигнах мир в собствената си душа. Съзнавам страшните размери на своята греховност и я изчерпвам, доколкото мога. Признайте и вие падението си и Господ ще ви даде сили да преодолеете себе си.

— Какво трябва да правя? — неуверено попита тя.

Отец Александър помълча.

— Имате прекрасна възможност да сложите началото на покаянието си. Казахте, че е останал още един, главният виновник за смъртта на мъжа ви?

— Не съм сигурна — каза Нина. — Имам подозрения по този въпрос, но ако е така...

— Е, представете си, че наистина е така — каза отец Александър, — и му простете.

Нина буквално отскочи.

— Да му простя?

— Да — твърдо каза свещеникът. — По този начин ще покажете, че сте готова да се противопоставите на сатанинските изкушения.

— Но тогава — объркано промърмори Нина, — тогава всичко ще загуби смисъл!

— Да — каза свещеникът. — Именно. Всичко извършено досега от вас ще загуби смисъл. Нима искате този страшен смисъл да остане да ви преследва?

— Няма да мога — поклати глава Нина. — За нищо на света няма да мога...

— Ще можете, ако го пожелаете силно — възрази отец Александър. — Господ ще ви помогне, Нина. Непременно ще ви

помогне. Трябва само да поискате.

По обратния път Нина с изумление си спомняше този разговор, защото сега, зад волана на джипа, който се носеше по междуградския път, виждаше нещата съвсем иначе. Там, под сводовете на храма тя трепереше и благоговейно слушаше думите на побеляващия свещеник, но сега всичко това ѝ се струваше лудост. Не можеше да приеме сериозно разсъжденията за бесовете и духовния вирус, а идеята да прости на Соснов отхвърляше с цялото си същество, едва ли не с позиви за повръщане. Опитваше се да си докаже, че ходенето при свещеника е било глупаво недоразумение, но всичко свърши с това, че просто се разплака. Не я напускаше мисълта за това, че душите на убитите ѝ деца и съпруга ѝ наистина плачат за нея и я зоват да се опомни.

Не, разбира се, не можеше да прости на Соснов, в случай че вината му се докажеше, но в самото предложение имаше някаква примамлива парадоксалност, някакво предизвикателство, което несъмнено я привличаше. И представяйки си за миг как му прощава, Нина чувстваше прилив на сърдечна топлина и удивителен душевен покой. Имаше нещо удивително привлекателно в това и през целия път до Москва тя не можеше да престане да мисли за него. Във всеки случай, призна тя, влизайки в столицата, от предишната унила безизходност не остана и следа. Отново ѝ предстоеше жесток избор и тя се готвеше за него.

Вадим Сергеевич Соснов се измъкна от служебната кола и тръгна по стъпалата към входа на Белия дом. Както винаги, наоколо беше пълно с най-различни хора, някои го поздравяваха и той неизменно отговаряше учтиво на всеки. Това, което в пресата се наричаше „лоби“, в отечествения вариант представляваше просто околопарламентарно събиране. Много от навъртащите се тук хора действително бяха представители на някакви промишлени и търговски отрасли, но по-голямата част просто зяпаха, изпитвайки несъмнено удовлетворение от близостта до „коридорите на властта“. На самия вход той изведнъж чу:

— Вадим!

В първия момент даже не разбра, че се обръщат към него, но после спря и се обърна. Към него пристъпи ефектна жена с големи черни очила.

— Мен ли викате? — недоумяващо попита той.

Жената си свали очилата и той веднага позна Нина Ратникова.

— Нина, ти ли си?

Външният ѝ вид изобщо не предполагаше тежки разтърсващи преживявания в близкото минало. Тя бе добре облечена, с модерна прическа и изглеждаше прекрасно.

— Трябва да поговоря с теб — каза тя с известно вълнение.

Вадим Сергеевич погледна секретарката Лена и тя прошепна:

— Шерифите.

Той също си спомняше за делегацията американски шерифи, които му бяха поверили да съпровожда като парламентарист, отговарящ за въпросите на реда.

— Нина, мила — каза той със съжаление. — През следващите три часа ще бъда страшно зает.

— Мисля, че и след това няма да си свободен — каза Нина и леко се усмихна. — Какво ще кажеш за вечеря в ресторант? Знам едно ресторантче на Арбат, може да се срещнем там.

Вадим Сергеевич неволно се порази от абсурдния характер на ситуацията — на прага на Белия дом, в присъствието на секретарката и референта му, пред цялата компания зяпачи жена го кани на среща.

— Чудесно — кимна той. — Ще бъда там точно в седем. Как се казва това ресторантче?

През целия ден мислеше за тази покана, приблизително досещайки се за какво може да стане дума, но все пак заинтригуван. Преди една година би изпитвал съвсем други чувства, но за тази една година прекалено много неща в живота му се промениха. Сега можеше да си признае, че някъде дълбоко в себе си е очаквал появата ѝ, и обяснението, което им предстоеше, трябваше да го избави от огромното вътрешно напрежение.

Когато в седем и половина напусна работното си място, телохранителят Женя, който го чакаше долу до колата, попита:

— Вкъщи ли, Вадим Сергеевич?

— Не — каза той. — Ще ти се наложи днес да поработиш извънредно, момче. Отиваме на ресторант.

— Както кажете — измърмори телохранителят без особена радост.

Стигнаха до Арбат по преките и Вадим Сергеевич с немалко удоволствие се разходи пеша по тази винаги оживена и кипяща от живот улица. Телохранителят Женя вървеше отзад и нервничеше.

Вадим Сергеевич слезе по стъпалата в сутерена, където се намираше ресторантът, обърна се към оберкелнера и той веднага го придружи до отделна маса.

— Нина Алексеевна ще дойде скоро — каза той и се поклони.

Соснов кимна. Масата беше сервирана образцово, намираше се в дъното на салона и това разположение му позволяваше спокойно да се оглежда. Хареса му и обстановката, и малкият джазов оркестър, който тихо свиреше популярни някога мелодии, а и кухнята беше прилична, ако можеше да бъде оценена по външния вид на ястията. Соснов си спомни с лека усмивка, че за последен път е бил с Нина на ресторант в Новоросийск, отбелязвайки завършването на университета. Тогава и обслужването, и кухнята бяха по-обикновени, но пък колко по-прости бяха отношенията им. Сега дори не знаеше какво да ѝ каже.

Нина се появи след десет минути и той стана, за да я поздрави. При това забеляза с крайчеца на окото си, че телохранителят Женя

седи на служебната маса и унило пие бира от висока чаша. По време на цялото си пребиваване на високия пост Соснов нито веднъж не бе имал случай да провери доколко е надеждна охраната му.

— Станала си толкова красива — забеляза Соснов, когато седнаха. — Какво е станало с теб? Да не си получила наследство?

— Да — кимна Нина. — Чу ли вече за това, което е станало в съдебната зала в Измайлово?

Вадим отвори шампанското, без да бърза, спря със знак келнера, който се хвърли към него, и напълни чашите.

— Нека първо да пием — предложи той. — Много се радвам да те видя, Нина.

Нина не отговори, но послушно се чукна с него и отпи глътка.

— Те са убити, Вадик.

— Знам — каза той. — Би трябвало да си напълно удовлетворена.

И се зае с ордьовъра.

— Още не знам — каза Нина. — Стана буквално пред очите ми, още не съм се оправила от шока.

— Наистина ли беше толкова ефектно? — попита Вадим.

— Беше неочаквано и страшно — каза тя.

Вадим спокойно сдъвка салатата си и попита:

— Та за какво искаше да говориш с мен?

— За убийството — каза Нина. — Сигурно вече знаеш, тези боклуци твърдели, че са изпълнявали указанията на някакъв големец.

— Искаш да попиташ дали аз съм този големец? — криво се усмихна Вадим.

Нина кимна, като го гледаше втренчено.

— Не, не съм аз. — Вадим отпи глътка шампанско. — Тук хранят вкусно. Не разбрах, често ли идваш тук? Оберкелнерът те нарече на име и бащино.

— Разбираш ли — продължаваше Нина, — за мен е много важно да знам.

— За да ме убиеш ли? — попита Соснов с усмивка.

— Какви ги приказваш! — възкликна тя негодуващо.

Вадим се усмихна.

— Все пак има някой, който ги убива. Защо да не си ти?

— Мислиш, че съм способна на това ли?

— Научих прекалено късно — каза Вадим. — Помисли си само, този маниак вече е убил десетина случайни свидетели.

— Подозираш ли ме? — Нина се учуди много искрено.

Вадим се разсмя.

— Стига глупости, шегувам се. Въпреки че ако си спомни човек как стреляше, може доста да се замисли.

— Но ти дойде тук — възрази Нина. — Значи все пак не си се изплашил.

— Не вярвам, че ме смяташ за виновен — каза Вадим.

Нина поклати глава.

— Кажи ми истината, Вадик — изведнъж жално го помоли тя. — Наистина ли нямаш нищо общо? Наистина ли не знаеше, че ще го измъчват?

Соснов погледна оркестъра и си помисли, че животът е скучен, ако не го разнообразяваш с неочаквани обрати. Той отпи още малко от шампанското и каза:

— Знаех.

— Не! — неволно възкликна Нина.

— Разбери ме правилно — побърза да обясни той, изплашен от собственото си признание. — Разбира се, не можех и да си представя, че ще стигнат до такова зверство. Очаквах от тях максимум да му понамачат физиономията.

— Ти... — каза тя с горчивина. — Значи все пак си ти?

— Аз. Много съжалявам, скъпа... Можеш да ме застреляш на място.

Нина мълчеше потресено.

Соснов извади цигарите си, запали и се облегна назад на стола. Цигарата в ръката му трепереше, той също бе потресен от собствената си откровеност. Преди половин час, когато слизаше в този ресторант, не би могъл и да си помисли, че нещата ще се развият така. Явно причината беше в нея, в Нина.

— Не знам какво ще си мислиш отсега за мен — каза той. — Изобщо не смятам да се оправдавам. Вечната история, двама мъже и една жена. Не можех да му простя...

„Що за глупости дрънкам?“ — помисли си той. Нямаше никаква вечна история, а само най-обикновено оскърбено самолюбие. Моментна ярост на силен човек, комуто обстоятелствата не са се

подчинили. Раздразнение срещу наглото и самоуверено капитанче, което трябваше да бъде поставено на място. Това раздразнение още не беше утихнало.

— Още те обичам, Нина — проникновено каза той.

— Наистина ли? — попита Нина равнодушно. — Аз пък още обичам мъжа си.

— Разбрах го едва впоследствие — каза Вадим с въздишка. — Ако знаеше какво преживях след всичко това... Как се проклинах.

— Знаеш ли какво? — каза Нина.

— Какво? — попита той.

Нина мълча известно време, като не се решаваше да започне.

— Не се надявам на нищо — каза Вадим. — Сам си го направих. Живея с жена, която не обичам, а на жената, която обичам, причиних несравнимо нещастие. Глупаво е...

— Не вярвам на нито една твоя дума — произнесе с труд Нина. — Вярвам ти, че не си искал всичко това, но главният виновник все пак си оставах ти, Вадик.

„Е, и?“ — помисли си той. Най-страшното беше, че не изпитваше никакви чувства по отношение на случилото се. Досадно недоразумение. Отдавна беше забравил чувствата. Беше забравил защо бе цялата тази многослойна суета, в която се къпеше сега, и не му беше до чуждите страдания.

— Какво мога да ти кажа? — въздъхна той. — Прости ми, ако можеш.

Нина вдигна глава, погледна го почти изплашено и внезапно произнесе:

— Прощавам ти, Вадик.

Някаква пружина се скъса в него и той силно се разсмя, привличайки вниманието на съседите.

— Ти ми прощаваш? — смееше се той почти истерично. — Ти?!... Колко... благородно... от твоя страна!

— Успокой се — каза Нина. — Говоря много сериозно.

— Дреме ми за твоята прошка — изръмжа той ядосано. — И ти, и мъжът ти сте просто жалки нищожества, негодни за нищо! Убили са го, значи така трябва! Забравих ви всичките на третия ден, след като си заминах, ти разбираш ли? И се осмеляваш да ми говориш за прошка?

— Тогава защо си се развълнувал така? — попита Нина и спокойно отпи глътка шампанско.

Соснов я гледаше с омраза, тресейки се от негодувание. Прекалено дълго беше коректен и вежлив, сега имаше желание да нагрубява и да псува. Така че тези кучки да си знаят мястото!

До него изникна някакъв едър мъж, който се наведе и попита:

— Нещо топло ще желаете ли?

Соснов бавно се успокояваше.

— Благодаря — промърмори той. — Вече се стоплихме.

Мъжът се отдалечи и Соснов каза с въздишка:

— Извини ме, Нина. За мен това признание не беше лесно и си изтървах нервите. Няма нужда да ми прощаваш.

— За теб може и да няма нужда — каза Нина. — А за мен просто е необходимо. Аз самата още не мога да разбера напълно как да го приема.

Тя изведнъж почувства с ужас, че започва да трепери вътрешно, същата тази треска, която съпровождаше всичките ѝ предишни акции. Вадик Соснов бързо се превръщаше в мишена и тя дори вече усещаше хладния метал на пистолета в ръката си. Това беше някаква фикс идея, от която трябваше веднага да се освободи. Нина вдигна глава и погледна Вадим, който пушеше и гледаше встрани.

— Вадик — проговори тя. — Извини ме за този глупав разговор. Нямаше никаква нужда от него, нали?

— Не знам. — Соснов учудено сви рамене. — За мен беше много важно. Дълго се правех, че съм забравил всичко, а всъщност ме тормозеше. Сигурно е добре, че си признах.

Нина изведнъж се усмихна.

— И вече не ме смяташ за нищожество?

Вадим въздъхна и отвърна:

— Себе си смятам за нищожество. Извинявай, Нина, но аз най-добре да тръгвам.

Той загаси цигарата си, стана и повика келнера. Той се приближи и Соснов му подаде визитната си картичка.

— Пратете ми сметката — каза той. — Благодаря, всичко беше много вкусно.

— Всичко е платено — промърмори келнерът, но Соснов вече не го чу.

Той махна с ръка на заседелия се телохранител и излезе спокойно на улицата, без да забелязва нищо наоколо. Прекалено дълго се беше учил на равнодушие и цинизъм и мимолетното докосване до искреността раздвижи у него цял пласт забравени чувства. Сега не знаеше кое е по-добре — да забрави всичко или, напротив, да прати всичко по дяволите и да се върне към собственото си „аз“. Ако, разбира се, имаше към какво да се върне.

Нина остана да седи на масата, все още анализирайки усещанията си. Чувстваше, че някаква неизвестна сила я кара да стане, да вземе пистолета и да тръгне след Вадим. В цялата история трябваше да бъде поставена точка и тази точка можеше да бъде само Соснов, главният виновник за случилото се. Защото той лъжеше, беше намразил Коля за неговата непосредственост и простосърдечност, за това, че не се беше смутил от присъствието на големия началник, и единствено това го бе накарало по господарски да накаже провинилия се. Нима това просташко високомерие не заслужаваше куршум? Но, от друга страна, тя чувстваше, че току-що е извършила най-големия подвиг в живота си. Какво я засягат недостатъците му? Тя му беше простила заедно с цялата му извънредна горделивост, суетен живот и студа в сърцето. Бог ще го съди. И от тези мисли на душата ѝ ставаше леко и ясно.

Самият Соснов в това време се прибираще вкъщи. Колата спря пред входа и телохранителят Женья излезе пръв, за да се огледа наоколо и да погледне във входа. При това играеше някакъв американски герой, Истууд или Сталоун — ербап момче с леко снизходително отношение към живота.

— Всичко е наред, Вадим Сергеевич — кимна той.

Соснов не бързаше.

— Алик — помоли той шофьора, — излез за момент.

Той послушно се измъкна от колата и затвори вратата. Соснов извади малък компютър, включи го и почака да се зареди. После пощрака по клавишите и в появилия се прозорец се изписа телефонен номер. Той вдигна телефонната слушалка.

— Ало? — чу се глас в слушалката.

— Обажда се Председателят — уморено каза Соснов. — Свържете ме с генерал Чернишов.

Нещо изщрака, запищя и се чува сигнали. Накрая генералът вдигна слушалката.

— Генерал Чернишов слуша.

— Ето какво си мисля, генерале — каза Соснов замислено. — Последното указание на Старейшините е породено от паника и страх за собствената им безопасност. Не ви ли се струва?

— Този страх не е без основания — възрази генералът. — Ако нашата операция се провали, положението силно ще се усложни.

— Не вярвам да е толкова просто — каза Соснов. — Не, за пореден път се опитват да размътят водата. Насъскват ни един срещу друг!

— Ако имате предвид мен...

— Оставете, нямам предвид личните обиди. Предлагам да се съберем в резервния блок, за да обсъдим възникващите проблеми. Кажете ми, още ли не сте открили подстъпите към нашите по-възрастни другари?

— Търсим. Те са премислили всичко, Председателю.

— Побързайте — нареди Соснов. — Те също ще действат и трябва да ги изпреварим.

— Ще направим всичко възможно — увери го генералът.

Соснов затвори и се замисли. Нямаше ли някаква особена напрегнатост в гласа на генерала? Дали този нехранимайко не го беше продал и него, човекът, благодарение на когото се измъкна от пълното забвение в резерва? Ако е така, то...

Когато излезе от колата, Женя и шофьорът пушеха наблизно. Соснов им махна и тръгна към входа. А от входа към него пристъпи човек в черно и започна да стреля с автомат. Соснов бе отхвърлен към колата и докато се смъкваше надолу, видя как падат и Алик, и Женя. Това беше последното, което видя.

Нина дойде на себе си, когато седналият срещу нея Бък едва чуто изсумтя. Тя вдигна глава, усмихна му се слабо и въздъхна.

— Кавалерът ме напусна — каза тя.

— И какво научи? — попита Бък.

— Той е — каза Нина. — Току-що си призна.

— За какво му е да си признава? — учуди се Бък. — Такова впечатление ли му направи?

— Знаеш ли — замислено отвърна Нина, — според мен животът му е много скучен. Призна си от скука, а после се уплаши.

— И какво ще правиш с него? — запита Бък. — Пак ли ще викаш Бейби?

Нина се усмихна и поклати глава.

— Не. Бейби си замина, той вече не иска да убива никого. Нашият главен виновник остава да живее. Глупаво е, нали?

Бък помълча, а после каза:

— Сега всичко е глупаво.

— А на мен ми харесва — каза Нина. — Само че не знам какво да правя отсега нататък?

— Омъжи се — посъветва я Бък. — Раждай деца.

— Добро предложение — усмихна се тя. — Ще си помисля.

Бък я изпрати до колата, паркирана в пряката и попита на сбогуване:

— Ще се видим пак, нали?

— Засега не смятам да умирам — отвърна Нина. — Благодаря ти. Тя се качи в колата и си замина.

Настъпваше топлата лятна вечер, когато нагрялата през слънчевия ден земя най-после можеше малко да си отдъхне от жегата. На плажа в Строгино хората бяха осеяли брега, играеха волейбол на пясъка, почиваха си. Вечерната прохлада предполагаше пълно отпускане и само Нина не можеше да се отпусне и да забрави всичките

си грижи. Измъчваше я страшно съмнение и ѝ беше необходимо немалко усилие, за да се придържа към приетия избор.

Пазачът в подземния гараж я погледна с интерес и каза весело:

— Хубаво е времето днес, а, Нина Алексеевна?

Нина му кимна и се качи горе. Аня я нямаше вкъщи, явно беше излязла някъде и Нина даже се зарадва. Първото, което направи, беше да отиде до бара, но откри само празни рафтове и се сети, че беше скрила всичко при пазачите. Нямаше желание да слиза отново за една бутилка, смъкна дрехите си и отиде в банята. Докато лежеше в топлата вода, тя отново се мъчеше да убеди сама себе си, че е постъпила правилно, и сега това ѝ се удаваше с по-малко напрежение.

— Нина, вече си се върнала? — надникна Аня, която се прибираще от плаж. — А пък аз играх волейбол с момчетата. Знаеш ли колко е гот!

— Марш оттука — каза Нина уморено и стана.

Когато излезе по халат, Аня вече беше пуснала телевизора, извади бутилка безалкохолно от хладилника и се тръшна в креслото.

— Идвам на себе си — похвали се тя. — Още малко и ще почне да ми се ходи на работа.

Нина седна в креслото до нея и попита:

— И къде би желала да работиш?

— Само не в кантора — отвърна Аня. — Знаеш ли, бих искала да работя с деца. Може би да стана учителка в детска градина?

— С деца — каза Нина със съмнение. — По-добре първо си роди собствено дете. Само че за това не мога да ти помогна...

По телевизията вървеше някакъв приключенски филм, но и двете жени като че ли не се интересуваха много от него. Аня се премести на облегалката на креслото на Нина и я прегърна през раменете.

— Нинуля, проблеми ли имаш?

Нина вдигна глава, погледна я от долу на горе, погледна това напълно празноглаво момиче, живеещо с минутните си влечения, и за момент завидя на простодушието ѝ. Тя завря глава в корема ѝ и каза:

— Ох, Анечка, направо не знам...

Аня прегърна главата ѝ, започна да я гали по косата.

— Стига, Нинуля — говореше тя. — Всичко ще бъде наред.

А тя самата, чувствайки нарастващото сладко желание, се притискаше все по-силно към нея, все по-близо се навеждаше, все по-

учестено дишаше.

— Не ни трябва никой, нали? — шепнеше ѝ тя на ухото. Ще си живеем двете.

Нина се противеше на ласките ѝ, но вяло и без предишното възмущение, от което Аня съвсем се забрави. Тя се смъкна от облегалката на коленете ѝ, притисна се към нея и започна да я целува по врата.

— Толкова си силна — възбудено мърмореше тя. — Толкова те обичам...

Нина изведнъж вдигна ръце и я прегърна, от което Аня едва не застена.

— Ех, глупачке — каза Нина. — Май освен теб нямам никой толкова близък. И как стана така?

— Любима — бърбореше Аня, докато я прегръщаше. — На всичко съм готова за теб...

— Нищо не ми е като хората — каза Нина и се усмихна уморено. — Даже живея с момиче, а не с мъж.

— Мъжете не умеят да обичат така — радостно мърмореше Аня, докато разтваряше халата ѝ и се притискаме към гърдите ѝ.

Нина я наблюдаваше без протест, даже с любопитство, но не чувстваше нищо. Вече толкова беше свикнала с Анините странности, че възмущението ѝ отдавна бе изчезнало. Топлината на целувките ѝ я сгряваше, предизвикваше някакво чувствено желание, но въображението ѝ не надминаваше тези осезателни преживявания.

— Нинуля, слънчице — прошепна Аня, — хайде да отидем в спалнята?

Тя я задърпа за ръката и Нина се усмихна криво.

— Ще ме облизваш ли?

— Ще те обичам — каза Аня, щастливо усмихната.

Тя издърпа Нина от креслото и оставяйки телевизора включен, я поведе след себе си в спалнята. Да върви всичко по дяволите, мислеше си в този момент Нина. В спалнята тя покорно падна на леглото и Аня чак изскимтя, докато лягаше до нея.

— Хайде — каза Нина с въздишка, — обичай ме...

— Мила моя — избърбори Аня.

Звънна телефонът и Аня изплашено вдигна глава.

— Хайде да не вдигаме — помоли тя.

— Може да е нещо важно — възрази Нина.

— Тогава не ставай — каза Аня. — Аз ще ти го донеса.

Тя донесе слушалката и я подаде на Нина.

— Да? — каза тя.

Известно време слушаше, после кимна и каза:

— Нека се качи. Нали ви предупредих, той има постоянен пропуск.

Тя изключи слушалката и Аня я попита с неприятно предчувствие:

— Той ли е?

— Кой? — попита Нина, ставайки от леглото.

— Серьоженка?

Нина се разсмя.

— Вече ревнуваш, а? Според мен вие сте толкова различни, че стремежите ви дори не се пресичат.

— Изпъди го по-бързо — помоли Аня.

— Както стане — отвърна Нина. — Стига фасони, той идва и ще си отиде, а ти оставаш.

Тя излезе и Аня огорчено изхлипа. Чувстваше, че Нина надали пак ще изпадне в такова податливо настроение.

Серьожа влезе мрачен и загрижен.

— Тая вкъщи ли си е? — попита той и кимна към стаята на Аня.

— Вкъщи си е, и какво от това? — каза Нина. — Ела в кабинета.

Те седнаха в креслата. Нина почувства, че усещането за голота под халата приятно я възбужда. Може би това беше продължение на току-що прекъснатата игра?

— Ето писмото на Даниленко — каза Серьожа и ѝ върна писмото. — Проверих го по всички параметри, там няма никакъв зашифрован ключ.

— Но той не ми е оставял нищо друго — каза Нина. — Значи у мен няма никакъв ключ.

— Може и да има — възрази Серьожа. — Някъде в този апартамент. Иди да го намериш.

— Всичко това доста те разстройва, а?

— Не това — каза Серьожа. — Има и по-сериозни проблеми.

— Какви? — настръхна Нина.

Серьожа я погледна изпитателно и запита:

— Видя ли се със Соснов?

Нина кимна.

— Да.

— Кога?

— Днес, буквално преди час, час и половина. Защо?

— За какво говорихте?

Нина се усмихна.

— Простих му.

— Простила си му? — попита Серьожа. — Значи е имало за какво да му прощаваш?

— Да — кимна Нина. — Той сам си призна.

— И ти му прости? — удиви се Серьожа. — Но защо? Старите чувства ли изплуваха?

Нина поклати глава.

— Не, не чувствата. Просто изведнъж разбрах, че да простиш, е много по-трудно, отколкото да убиеш.

— И само за това? — не повярва Сергей.

— Да. — Нина помълча. — Отървах се от Бейби.

Серьожа кимна съгласно.

— Определено. Но той не е останал без стопанин.

— Кой? — не разбра Нина.

— Твоят Бейби — каза Серьожа. — Той отново действа, но вече без теб.

Нина го погледна изплашено.

— Какво искаш да кажеш, Серьожа?

Серьожа въздъхна.

— Преди половин час — каза той — гражданинът Вадим Сергеевич Соснов е бил убит на прага на собствения си дом.

— Какво! — извика Нина. — Не може да бъде! Аз му простих!

— Но Бейби не му е простил — каза Серьожа.

— Какви ги приказваш? — възмути се Нина. — Да не си се побъркал? Какъв Бейби?

— Не разбираш ли? — възбудено възкликна Серьожа. — Та той беше последният в списъка на Бейби! Сега, след тази история в съда, Бейби просто беше длъжен да убие Соснов. Не е ли вярно?

Нина кимна зашеметено.

— Убили са го — произнесе тя, — като че ли го е направил Бейби?

— Разбира се! — възкликна Серьожа. — Сега всички, дори Турецки, са уверени, че Бейби е завършил работата си. И ще е просто невъзможно да бъдат убедени в противното, разбираш ли?

— Но аз не можех да го направя — каза Нина. — В това време се прибирах от ресторанта. Пазачът на гаража ме видя около девет.

— Няма нужда да се оправдаваш — каза Серьожа. — Сега вече делото със сигурност няма да стигне до съд.

— Но защо са го убили?

— Ами — каза Серьожа — председателят на комитета по законността и реда винаги има за какво да бъде убит. Боя се, че вече никога няма да научим подробностите.

— И какво да правя? — попита Нина. — Да отида да се предам?

— Не се паникьосвай — каза Серьожа. — Налага се да заминеш. Хващай си лесбийката и бягайте по-надалеч. Ако щеш в Краснодар. Тези животни ще те търсят много усилено.

— Те и досега ме търсеха — напомни Нина.

— Не съм сигурен — възрази Серьожа. — Изглежда, отдалече са се подготвяли за убийството на Соснов. Явно са ти пробутвали тези двамата. Само да не стигнат до теб по списъците на присъствалите на процеса.

— Нима това е възможно?

— Разбира се — каза Серьожа. — Според всичко това ти просто трябва да познаваш Бейби, нали?

Нина кимна.

— Така че да не дърпаме дявола за опашката — въздъхна Серьожа. — Изчакай няколко дни и заминавайте.

— А ти? — попита Нина.

— Какво аз? — малко уплашено попита Серьожа.

— Ти няма ли да дойдеш с нас?

Серьожа помълча и попита:

— А аз нужен ли съм ти?

Нина се усмихна. Този самовлюбен очилатко беше пълна противоположност на Аня Назарова, но между тях все пак имаше нещо общо.

— Нужен си ми — призна Нина.

— Наистина ли? — попита той пресипнало.

— Наистина — каза Нина. — Нали обеща да бъдеш моят верен оръженосец! Кой ще носи след мен сандъците с патрони?

Той се усмихна, но много неуверено.

— Много бих желал — каза той.

— Тогава защо не го кажеш? — усмихна се Нина.

Сергей си пое дъх, усмихна се вече по-уверено и каза:

— Сега бих пийнал нещо...

— Колко жалко — разсмя се Нина. — Скрих долу всичкото пиене от Аня. Всъщност почакай!

Тя стана, отмести картината на стената и видя вратата на домашния сейф. Не го беше отваряла, откакто дойде тук. Цифровата комбинация беше прекалено проста, за да я забрави. Четири завъртания на ключалката и сейфът се отвори.

— Бива си я избичката — учуди се Серьожа.

— Шампанско — обяви Нина, измъквайки бутилката. — Виж колко е голяма.

— Има и писмо — каза Серьожа.

— Писмо ли? — каза Нина. — Бях забравила за него.

Серьожа отвори плика, извади хартията и прочете:

„Поздравявам те с новото жилище, желая ти дълго щастие.

Твой Феликс.“

Нина въздъхна.

— Не знаех, че писмото е от него. Мислех, че е от фирмата, която е правила сейфа. Това ли е всичко?

— Не — развълнувано каза Серьожа. — Има послепис: Това е истински „Периньон“.

— Това ли е — разочаровано провлачи Нина.

— Не разбираш ли? — възкликна Серьожа. — Именно това е ключът!

— Кое? — не разбра Нина.

— „Периньон“ — възкликна Сергей. — Виж, специално е подчертано! Намерихме го, Нина.

— Наистина ли? — произнесе Нина доста спокойно. — Тогава имаме още един повод да пием, не е ли така?

Възбуденият Серьожа я погледна с известно учудване и поклати глава.

— Бива си те!

— Това винаги слабо ме е интересувало — призна Нина. — А ти, изглежда, си мислил само за него напоследък.

— Ти не разбираш — възрази Сергей. — Сега са в ръцете ни!

— Донеси чашите — решително каза Нина.

Серьожа послушно донесе чашите и Нина му връчи бутилката.

— Отваряй.

Серьожа отвори шампанското и напълни чашите.

— Е — каза Нина, вдигайки своята. — За твоя успех, Серьожа.

— Глупости — каза той. — За нас. Не ми пука за ключа — решително каза той. — Просто си мислех, че това ще ни избави...

— Достатъчно — каза Нина и сложи ръка на устата му. — Нека да е за нас.

Те пиха, оставиха чашите и неволно посегнаха един към друг. Серьожа я прегърна и я целуна по устните и Нина го прегърна в отговор.

— Я виж! — изведнъж възкликна Серьожа.

Хартията с писмото на Феликс беше потъмняла и надписът на нея вече не можеше да се разчете.

— Чудесно — усмихна се Нина. — Значи изобщо не я е имало.

— А нас ни има. — Серьожа отново я прегърна.

Когато късно през нощта Аня надникна в кабинета, Серьожа и Нина спяха прегърнати на дивана. Тя бързо излезе, затвори вратата и се разплака.

Когато на сутринта се явих в прокуратурата, настроението ми беше доста разсеяно. Вече знаех за убийството на Соснов, Грязнов ме вдигна късно вечерта и ме закара на „Кутузов“, където живееше покойният депутат, за да се убедя лично, че нашата история има продължение. Гледах локвите кръв на светлината на фенерчета, разглеждах следите от куршуми по служебната кола и тежко въздишах. Още не се бяхме оправили с убийството на Чекалин и Тверитин, а сега това.

— Всички са сигурни, че пак е Бейби — каза Грязнов.

— Кои са тези всички?

— Нашите експерти от НТО, оперативните и Шура.

— Шура? — учудих се аз. — И тя ли е в течение?

— Това не е Бейби — тихо промълви Грязнов. — Опукал го е някой друг. Бейби никога не е използвал автомат.

Погледнах го унило.

— Няма ли свидетели?

— Откъде? — Той махна с ръка.

— Е, работете — казах аз и си тръгнах към къщи.

Да си призная, вече ми беше омръзнала цялата история около Бейби и направо бях щастлив, че списъкът е завършен и нашият неуловим убиец трябва да приключва епопеята си. Вече и дума не можеше да става да го хванем, Бейби беше просто забранена тема в прокуратурата. Мислех си, че при непосредственото ми участие се раждаше нов мит, който щеше да надживее нашето поколение. Жалко само, че „Народна воля“ оцеля заедно с всичките си генерални планове за бъдещето, но вече бяхме успели да разберем, че тази организация е от сериозен мащаб и съвместните ни усилия в това направление явно не бяха достатъчни.

Бяха ми се насъбрали немалко дела, които не бяха свързани нито с „Народна съвест“, нито с Бейби и безметежно се занимавах с тях, когато ми се обади дежурният и ме свърза с човек, който искаше да

говори със следователя по делото на Бейби. Аз естествено се понамръщих, но не посмях да откажа разговора.

— Ало — чу се възбуден женски глас, — с кого разговарям?

— Специален следовател Турецки Александър Борисович — чинно се представих аз, за да направя впечатление.

— Добър ден — каза жената. — Искам да ви кажа, че знам коя е Бейби... Да-да, не ме прекъсвайте. Това е Нина Шимова, която сега живее в Строгино на този адрес...

Моментално натиснах бутона за повикване на бюрото си — това беше сигнал да запишат разговора и едновременно да установят откъде се обаждат тази жена, а аз самият казах:

— Разбирам хода на мислите ви, скъпа... А с кого разговарям между другото?

— Няма значение — сърдито измърмори тя, но веднага се представи: — Казвам се Анна Назарова. Говоря истината.

— Скъпа Аня — казах аз, — но би трябвало да знаете, че през цялото това време Нина е била в чужбина...

— Никъде не е била — истерично викна Аня. — През цялото време живеехме на „Полежаевска“, където по-късно убиха Льоша Дуганов. Феликс идваше при нея, дъртият козел. После той ни премести в Югозападния район, там убиха още някой. Сега вече знам, това е тя! Тя сама си призна.

— Пред вас ли си призна? — попитах машинално, вече започвайки да треперя от очевидната догадка.

— Не пред мен — измърмори Аня, — пред вашия Серьоженка. Той й е любовник за ваше сведение. Още вчера намериха тук някакъв ключ...

— Какъв Серьоженка? — попитах аз и изстинах.

— Вашият, прокурорският — извика Аня. — Няма спор, възпитали сте едни кадри...

След това тя се разплака и скоро хвърли слушалката. А аз седях още известно време, слушах кратките сигнали и зашеметено осмислях нещата. Сега си спомних, че Нина Ратникова беше инструктор по стрелба в краснодарското управление на милицията, че именно тя седеше срещу убитите Чекалин и Тверитин, че Соснов беше виновен пред нея, защото я беше излъгал. Но Серьожа!...

Затворих, станах тежко и отидох при Меркулов. Това телефонно обаждане изведнъж преобърна всичко, трябваше да се предприемат спешни мерки, а за целта бе необходима санкцията на началството.

Константин Дмитриевич в този момент водеше разговор с финландските прокурори, като се усмихваше напрегнато и кимаше без нужда. Когато влязох при него почти без да чукам, той недоумяващо вдигна глава, но разбра, че случаят е екстрен, и побърза да предаде финландците на представителя на московската прокуратура. Финландците заминаха да разглеждат затвора „Бутирка“, а Костя се обърна към мен:

— Страшно си бледен. Какво, да не би да сте открили убиеца на Соснов? Между другото, генералният отиде да се обяснява със самия президент.

— Открихме го — казах и аз и започнах да му разказвам за обаждането на Аня Назарова. Сега дори се сетих, че точно така се казваше приятелката на убития Льоша Дуганов, която беше изчезнала след убийството. Ето как се беше появила!

Костя ме слушаше с каменно лице. Веднага щом свърших, посегна към телефона, но той звънна преди Костя да вземе слушалката.

— Да? — раздразнено кресна Костя. — Да, слушам... Какво?

Явно му казаха нещо още по-интересно, защото веждите му се повдигнаха.

— Съзнавате ли какво говорите? — ядосано каза той. — Да не би да подслушвате телефоните на прокуратурата? Знаете ли какви последствия може да има това?

Той послуша още малко, после каза:

— Нищо не мога да ви обеща, Александър Александрович. Вие си гледате вашата работа, а ние нашата. Довиждане...

Той ядосано тресна слушалката. Доста хладнокръвен, той рядко излизаше от кожата си, но сега наистина беше.

— Рогозин ли? — попитах.

Костя кимна.

— Вече е чул разговора ти с онази хубавица — каза той — и решително настоява да не се месим. Операцията по залавянето на Бейби вече е започнала.

Той си пое дъх, вдигна глава и ме погледна.

— Доколко е вероятно това, Саша?

— Сто и петдесет процента — отвърнах аз. — Трябваше да се сетя по-рано.

— Да — въздъхна той. — Ето, Серьожа се е сетил...

— Това е направо някакъв кошмар — поразих се аз. — Ако изобщо не бих заподозрял някого, това е той.

— Чакай — опомни се Меркулов. — Тя какво каза за някакъв ключ?

— Каза, че са намерили ключа — отвърнах аз.

— Саша — каза Костя. — Те ще я убият!

Аз помислих, кимнах и веднага извадих портфейла си, където бях тикнал визитната картичка на Нина Шимова.

— Обади се — казах аз и му продиктувах телефона.

Костя веднага започна да набира номера. Набра веднъж, втори път...

— Заето.

— Прекъснали са линията — предположих аз. — Ще трябва да отидем там.

— Отивай — нареди той. — Аз ще се обадя на Романова да прати хората си. Тя ни трябва жива, Саша.

Бързо изтичах надолу и се спрях като закован в коридора. Насреща ми спокойно вървеше Серьожа Семенихин и както обикновено дъвчеше дъвка.

— Добър ден, Александър Борисович — каза той. — Случило ли се е нещо?

— Как да ти кажа — смънках аз. — Случи се. Иди при Константин Дмитриевич, той иска да говори с теб. Извинявай, имам важна работа.

— Добре, ще отида — обеща той.

Може би трябваше веднага да му извия ръцете и да го натикам в пандиза, но не обичах тези работи и затова оставих обясненията на Меркулов. Наистина, беше ми неприятно, че възпитаникът ми се е издънил така, това предвещаваше много неприятности, а и не исках да се разочаровам, но в този обрат на нещата имаше някакво романтично откровение, след което Серьожа Семенихин престана да бъде за мен дъвчеща машина.

Скочих в колата и отпердаших към Строгино.

А в това време пред дома на Нина вече бяха спрели три закрити камиона с автоматчици, крито по заповед на офицера бързо обградиха целия блок. Групата по залавянето се хвърли нагоре по стълбата с грохот на ботуши. Скочилият пазач бе притиснат до стената с автоматна цев, и чак след това му представиха документите, които го успокоиха.

— За кого? — само попита той.

Аня първа чу шума навън и погледна през прозореца. При вида на камионите и тичащите войници тя веднага разбра всичко и веднага се разплака.

— Какво има? — разтревожено се приближи към нея Нина.

Тя също погледна през прозореца и се намръщи.

— Какво става?

— Нинуля, прости ми — ревна Аня. — Аз те предадох...

Тя падна на колене и отчаяно зариде, като блъскаше главата си в пода. Нина я вдигна и я попита:

— Кого си предала? Какво говориш, глупачке?

— Теб — ридаше Аня. — И твоя Серьожа... Разказах за Бейби, за Феликс, за всичко... Прости ми, мила моя...

Тя отново се хвърли на колене, но този път Нина просто я отблъсна. По вратата вече почваха да блъскат с приклади. Не се притесняваше за вратата, но продължението можеше да бъде и по-драматично. Тя бързо извади от чантичката си браунинга, измъкна стечкина от скривалището в бюрото, отвинти и захвърли вече ненужния заглушител. Нямаше намерение да се предава.

— Скрый се — кресна тя на Аня. — Бързо!

— Нина, те ще те убият — с ужас произнесе Аня.

— Значи има защо — каза Нина.

В този момент се разнесе взрив и входната врата излетя от пантите. В отвора се хвърлиха някакви фигури, но Нина хладнокръвно стреля няколко пъти и двама паднаха, а останалите отскочиха назад.

— Предай се, Бейби — викна някой от стълбището. — Сега ще хвърлим граната.

Нина не отвърна. И наистина, в апартамента влетя граната, но със сълзотворен газ. Нина веднага започна да се задъхва и се метна

към прозореца. Аня се закашля и хукна към вратата, където я преряза автоматен откос. Нина отвори прозореца и по нея веднага почнаха да стрелят от улицата. Бяха я обградили. Тя три пъти стреля със стечкина и трима храбри автоматчици паднаха, а останалите бързо се изпокриха. Тя изскочи на балкона, прехвърли се през декоративния парапет на съседния и през отворената врата се втурна в апартамента на съседите. Собственичката, облечена в пеньоар на цветя жена на средна възраст, която си сушеше косата със сешоар, отчаяно закрещя, като я видя с pistolетите, но Нина кресна:

— До стената, бързо! — И тя веднага отскочи.

Нина отвори вратата и изскочи на стълбището. Този апартамент беше вече в другия вход и Нина все още имаше минимален шанс да успее да се спаси. Тя се хвърли към гаража, дотича до колата си и тогава я спря вик:

— Стой! Хвърли оръжието, ще стрелям!

Як тип с маскировъчна униформа беше насочил автомата си право в лицето ѝ и pistolетите неволно паднаха от отмалелите ѝ ръце. Веднага скочиха върху нея, събориха я на земята, сложиха ѝ белезници зад гърба. Бейби бе заловен.

Полковник Рогозин се приближи до нея, легнала на бетонния под, леко я подритна и се усмихна.

— Това е, момчета, благодаря — произнесе той. — Кажете там, че операцията е приключена.

— Къде да я водим? — попита един офицер в камуфлажна униформа.

— Вървете — каза Рогозин. — Трябва да поговоря с нея.

Офицерът отдаде чест и си тръгна. Рогозин я вдигна с пышкане и я подпря до стената. Известно време я гледа с неподправено изумление, бършейки в това време ръцете си с носна кърпа.

— Вярно ли е това? — попита той. — Наистина ли ти си легендарният Бейби?

Нина не отговори. При падането си беше сцепила устната и сега беше заета да облизва раната.

— Слушай, момиче — започна Рогозин. — Познавах Феликс. Работехме заедно.

— Какво искате от мен? — попита Нина.

— Ключът — каза той. — Кажи ми ключа, който сте намерили вчера, и ще се погрижа ситуацията да се промени.

— Ще ме убиете — каза Нина.

— Не — поклати глава Рогозин. — Аз бях доверен човек на твоя Феликс. Те го убиха, но аз съм жив. Ще отмъстя за него.

— Хубаво отмъщавате — измърмори Нина.

— Нямам нищо общо в случая — каза Рогозин. — Ти сама си избра своя път, знаеше с какво се захващаш. Но мога да ти помогна, ако и ти ми помогнеш. Върху теб има толкова убийства...

— Не — каза Нина. — Няма да докажете нищо. Когато са убили Соснов, си бях вкъщи.

— Какво общо има Соснов? — неочаквано се усмихна Рогозин. — Знам, че не си убила Соснов. Аз го убих.

Нина го погледна изплашено.

— Добре де, не аз лично — каза Рогозин. — Мой човек, разбира се. Соснов стана жертва на голямата смяна на поколенията. Той също добре познаваше Феликс. — Рогозин се подсмихна.

— Нищо няма да ви кажа — заяви Нина.

— Не разбираш — каза Рогозин. — Няма просто да те измъчват. След нашия разпит ще станеш психично болна. Ще разкажеш всичко и ще се окажеш в лудницата, защото няма да можеш да живееш между хората.

— Добре — безразлично проговори Нина. — Не знам какво ще мога да ви разкажа в такова състояние, но сега няма да ви кажа и дума.

— Ще кажеш — рече Рогозин. — Ей, Николаша... Ела тук, драги.

От тъмното се появи пълен човек. Нина изумено се вторачи в него, защото това беше Бък. Но Рогозин също се учуди.

— Ей, кой си ти? Къде е Жмурин?

— Няма го вече Жмурин — мрачно каза Бък. — И теб те няма, боклук.

Той стреля с пистолета си със заглушител, Рогозин изстена и падна. Нина се смъкна до стената и се разплака.

— Хайде, успокой се — вдигна я Бък. — Още не всичко е свършено, момиче. Те още са там. Чакат началника да си довърши разговора.

Той ѝ свали белезниците с ключа, който намери в джоба на самото на Рогозин, вдигна я и я понесе към колата.

— Кое е твоето конче-вихрогонче? — попита той.

— Ето — каза Нина и посочи джипа си. — Как попадна тук?

— Попаднах — каза той. — Ако още отначало ми се беше доверила, може би това изобщо нямаше да се случи. А сега направо не знам...

Качиха се в колата и Бък запали мотора.

— Ще се опитаме да пробием — каза той. — Шансовете са много малки, но имаме нагласата. Как си?

— Давай — каза тя.

Бък даде газ и Нина потъна в седалката. Джипът излетя нагоре по естакадата и изскочи на площадката, където бяха спрели камионите и се мотаеха хора с автомати. Те се развикаха, но Бък успя да пробие през тълпата и излезе на пътя. Там имаше закрит „Урал“, но Бък го заобиколи по тротоара. По тях стреляха и няколко куршума улучиха колата.

— Засега всичко е наред — възкликна Бък, поглеждайки в огледалото за обратно виждане.

Една кола на ДАИ с включена сирена им прегради пътя, но и сега Бък изскочи на тротоара, стряскайки пешеходците.

— Да имаше метро — каза той, — щяхме да имаме шанс...

— По дяволите шанса — каза Нина, усещайки как в нея се надига хазартът на действието. — Давай газ и това е!

Лавирайки сред колите Бък зави към центъра и изпсува, защото тук започваше огромно задръстване. Той изскочи в насрещното движение и подкара, предупреждавайки всички с клаксона. Оказа се, че мостът вече е преграден с редица от коли и ги чака верига автоматчици.

— Ах, гадини! — възкликна Бък, започна да обръща и чак когато направи обратен завой, видя, че след тях идва цял кортеж. — Е, какво? — попита той.

— Давай — каза Нина.

Той кимна мрачно, даде газ, джипът потегли рязко и се понесе срещу преследвачите. Първата кола наби спирачки и поднесе, но Бък успя да я заобиколи. Затова пък друга се врязва отстрани, а след нея и трета — челно. Нина бе изхвърлена върху стъклото, то се разпадна от

удара и тя изхвърча навън, като си счупи краката. Бък излетя през вратата, падна на асфалта и се изтъркаля на шест метра. Нина трескаво се вдигна на ръце, опря гърба си в изкорубената кола и видя как я обграждат въоръжени хора, които възбудено ѝ крещяха нещо. В последния момент тя вдигна ръка с два протегнати пръста като дуло на пистолет и веднага откосите от няколко автомата буквално я разкъсаха на парчета. Така загина бившият старши лейтенант от милицията, жената на измъчвания си до смърт съпруг и майката на убитите си деца. Цялата в кръв, с разбъркана коса и огромни широко отворени мъртви очи тя беше прекрасна.

Пристигнах, когато вече всичко беше свършило и движението по моста бе възобновено. Мястото на произшествието беше оградено, на колите в посока към Строгино им се налагаше да минават в тясното пространство покрай тротоара и затова се беше получило задръстване. Слава Грязнов също беше тук, седеше на стъпалото на служебния автомобил със свалена фуражка и пушеше. Хората от телевизията вече снимаха убитата и милиционерите не се решаваха да ги разпъдят. Костя Дяконов ходеше наоколо и даваше някакви разпореждания, но решително отказваше интервюта. Естествено, иначе първото, което щяха да го попитат, щеше да бъде кого са убили първия път.

Съучастникът на Шимова остана жив и го закараха в болницата заедно с ранените по време на операцията милиционери и сътрудници на президентската комисия. Кой знае защо дълго време не откараха тялото и всички го заобикаляха, като се опитваха да не го гледат. Наредих да я покрият и да я откарат по-скоро. Изцъкленият ѝ поглед притесняваше всички.

— Какво ти е, Слава? — попитах аз и се приближих към Грязнов. Той хвърли цигарата и въздъхна.

— Всичко е наред, Саша. Тези гадове пак се измъкнаха.

— Виждам, че си потресен — забелязах с крива усмивка. — А можехме да се сетим, а? Яко се издънихме, Слава...

— Знаеш ли какво си мисля през цялото време? — изведнъж ме попита той. — Ако някой ме застреля, няма кой да отмъсти. А?

— Стига — казах аз. — Ако това ще те успокои, мога да ти обеща...

— Не, кажи ми — настоя той. — Много такива жени ли имаме, а?

Гледах го, гледах майор Слава Грязнов, когото познавах вече много години, и се дивях на това, че този толкова лекомислен по отношение на жените човек, оказва се, винаги е мечтал за бойна другарка. Изведнъж страшно ми се прииска да съм с моята Иринка и се извърнах. По делото нямаше неясноти, оперативните работници вече съставяха протоколи и нямаше какво повече да правя там.

— Знаеш ли нещо за убийството на жилищния посредник на улица „Кривоколенна“? — попитах Грязнов.

Грязнов вдигна глава, погледна ме разсеяно и каза:

— После, Саша, всичко това после. Не ти ли се иска да се напиеш?

Махнах с ръка и си тръгнах. Разбира се, убитата Бейби също беше пред очите ми, но около нея кипяха такива страсти, че поне аз трябваше да остана хладнокръвен. Да, бих искал и моята Ирина да ми е толкова вярна, но имаше нещо нелепо в представата за нея с пистолет във входа през нощта.

Когато влязох в кабинета на Меркулов, Серьожа Семенихин още беше там. Той все така невъзмутимо дъвчеше дъвка и проблясваше със стъклата на очилата си. Още не знаеха за смъртта на Бейби.

— Е? — попита Меркулов и ме погледна.

— Край — казах аз.

Серьожа също ме погледна очаквателно и аз се чудех как ще реагира.

— Тя е мъртва — казах аз.

Той спря да дъвче.

Меркулов шумно въздъхна, стана и отиде до прозореца.

За първи път видях как Серьожа Семенихин изважда от устата си дъвката, завива я в хартийка и я слага в пепелника. В това имаше нещо ритуално. После се облегна в креслото и се вторачи в тавана. Изведнъж смаяно забелязах, че по каменното му лице текат сълзи.

Костя се наведе към селектора и извика в кабинета секретарката си. Галина Викторовна се появи с бележник в ръка и още от вратата каза:

— Константин Дмитриевич, хората чакат. Назначили сте среща на всички.

— Да, да — кимна той. — Извинете се на хората и ги пуснете. Днес няма да приемам.

— Така ли? — отбеляза тя и прибра бележника.

— И освен това, Галочка — каза Костя. — Намерете ни бутилка водка и три чаши.

Тя леко се усмихна и попита:

— Вероятно и някакво мезе?

— Няма нужда от мезе — каза той с въздишка.

Тя излезе. Седнах в креслото, протегнах крака и казах:

— Моля за извинение висшето началство, но аз не се включвам във всеобщата скръб. Да, жал ми е за тази жена, да, трогнат съм от непоколебимата ѝ вяност, но върху нея има толкова кръв!

Сетих се за окървавеното ѝ тяло и спрях.

— Да, това е ужасно — кимна Меркулов. — Какво ще правим със Серьожа?

— А какви са вариантите? — попитах аз.

— Вариант първи — каза Меркулов. — Да го уволним. Вариант втори — да го привлечем към отговорност за разгласяване на служебна тайна. И накрая, вариант трети: да оставим всичко както си е.

— Как така да оставим всичко както си е? — възпротивих се аз. — Добре, не съм кръвожаден и не смятам да го вкарваме в затвора, но той ни предаде! Той е съучастник в убийството на Чекалин и Тверитин, не е ли така?

— Правилно — кимна Меркулов. — И съучастие в убийство. Той е явен помагач! Четвърти вариант. Какво предлагаш?

Серьожа изхълца.

— Аз съм за уволнение — измърморих, без да го поглеждам.

Меркулов кимна. Той мислеше за нещо друго.

— Кажи ми, Саша, а ти какво би направил, ако са убили любимия ти човек, а и децата отгоре на всичко, а след това набързо са закрили делото, без особено да се престарават в разследването? Ако цялата система те беше прегазила така, че да ти изпращят кокалите, какво би правил после, за да запазиш у себе си поне някакво достойнство? Би ли могъл да останеш човек при това всеобщо свинство и равнодушие?

Гласът на Костя вече почти трепереше и съвсем навреме влезе Галина Викторовна с книжна кесия. Ние мълчаливо я изчакахме да

излезе и Костя извади бутилката, отвори я и напълни чашите.

— Добре — казах аз. — Тя е чудесна. Но тази чудесна жена се опитваме да хванем почти половин година, Костя. И при цялото ми уважение не мога да забравя, че и занапред ще трябва да ловя убийци, колкото и благородни и прекрасни да са целите им.

— Достатъчно — каза Костя. — Нека да я почетом.

Той побутна чашата към Серьожа, който послушно я взе. Изобщо не предполагах, че пие нещо друго, освен пепси-кола.

— Нека да почетом по мъжки — каза Костя — една удивителна жена.

Искаше ми се да кажа, че съм напълно съгласен с всички тях, че съдбата на Нина Ратникова ме трогва и на мен самия също ми се плаче за това, че съм се оказал участник в убийството ѝ, но вместо това взех чашата с водка и я изпих. Водката беше хубава.

— Да оставим това — мъдро каза Костя. — За Бейби тепърва ще тръгнат легенди и на всички нас ни предстои да участваме в тях. Но още не сме решили някои проблеми.

— Какви проблеми? — попитах аз.

Водката тръгна добре и вече си мислех дали отново да не викнем Галина Викторовна.

— Остава „Съдът на Народната съвест“ — напомни Костя. — Задушевна компания от народни радатели с маса социални атракциони в петилетните си планове.

— Стига, Костя — казах аз. — Знаеш по-добре и от мен, че този план е задействан ако не с одобрението на Политбюро, то във всеки случай на висшето ръководство. — Нека да е тъй — казах. — Но какво можем да направим?

— Тук се появява Серьожа Семенихин — каза Костя и седна в креслото до Серьожа. — Серьожа, слушаш ли ме?

— Да, Константин Дмитриевич — тихо отвърна той.

— Нашият Серьожа е единственият, който разполага с ключа към компютърната програма, даваща на колегията на Съда достъп до фондовете — каза Костя. — Смятам да доведа тази информация до знанието на нашия общ познат Александър Александрович Рогозин.

Въздъгнах.

— Не мисля, че той вече има нужда от нея — казах аз. — Александър Александрович загина геройски в боевете за Бейби. Той

беше последната жертва на Нина Шимова.

На лицето на Семенихин се появи слаба усмивка, а Костя се намръщи.

— При всички положения те ще го търсят — каза той. — Хванали са телефонното съобщение, а там се говори за ключа с открит текст.

— Какво ни дава това? — попитах аз.

Серьожа се изкашля и произнесе:

— Възможност за внедряване.

— И вие му вярвате? — учудено попитах аз. — Той току-що ни предаде.

Серьожа се изкашля сухо и не каза нищо.

— Нямаме избор — каза Костя.

— Александър Борисович — жално произнесе Серьожа. — Не съм ви предавал. Може да се каже, че се опитах да установя контакт. Искяхме да се свържем с колегията...

— Стига — каза му Костя. — Какво мислиш, Саша?

— Ще ни бъде трудно да замажем този скандал — казах аз.

— Няма нужда — каза Костя. — Ще го уволним за сериозно нарушаване на дисциплината. Те знаят, че ключът е у него.

Въздъгнах.

— Какво ще постигнем с това, Костя?

— Ще разкрием „Народна съвест“ — каза Костя.

Поклатих глава.

— А генералният, ще знае ли за това?

— Ще узнае, когато събитията придобият нужния характер — каза Костя. — А това ще стане едва тогава, когато списъкът на колегията е в ръцете ни.

— Страхуваш се — удивих се аз, — че той самият...

— Просто се боя от изтичане на информация — каза Костя.

Погледнах Серьожа.

— Е? — попитах аз. — Готов ли си за това?

Той кимна.

— Вече говорихме — поясни Костя.

Усмихнах се и поклатих глава.

— Това е лудост — казах аз. — Трима от прокуратурата срещу „Народна съвест“. Нещо в стила на самия Бейби. Чувствам, че тепърва

ще съжалявам за избора си, но съм с вас.

След това Серьожа Семенихин извади нова дъвка, пхна я в устата си със заучено движение и започна да дъвче. Животът поемаше нормалния си ход.

Още същия ден написах рапорт до Меркулов, в който излагах служебното престъпление на Семенихин и предлагам той да бъде уволнен без много шум, като несправил се с работата стажант. Лариса се разплака, когато научи, и даже Семьон Семьонович идва да се изкаже в защита на младото поколение. Но вече беше късно, Серьожа бе уволнен „по собствено желание“, защото Константин Дмитриевич не пожела да съсипва живота на младежа. Впоследствие научихме, че е изискал тялото на убитата Нина Шимова и я е погребал в Краснодар. Същият този съучастник на Шимова, който беше пострадал при залавянето ѝ, не бе привлечен към отговорност и именно той помогнал на Серьожа със средства за това начинание. Цялото наследство на Нина Шимова — апартаментът, банковите сметки — след изтичането на съответния срок преминаха към държавата. Една седмица след като Шимова бе погребана в Краснодар, за което ми съобщи майор Демьонок, получихме от Серьожа кодирано съобщение, че неизвестни лица се опитват да установят контакт с него. Операцията започна.

Лятото приближаваше края си. В една от близките недели се оказах на вилата заедно с Костя. Бяхме донесли кашон бира в кутии, защото жена ми внезапно изказа страст към тази напитка, но празникът не се състоя, тъй като се наложи спешно да закараме Ирина в най-близкия родилен дом. Смятахме да ходим до Москва, но се наложи да ражда в Подмосковието. Въпреки паническият ужас на Ирина всичко мина съвсем благополучно и същата тази неделя тя роди дъщеря. С Костя изпихме по този повод всичката бира, справедливо смятайки, че след раждането Ирена вече няма да има нужда от нея.

А когато след няколко дни я посрещнах с детето, първото, което ми каза след обмяната на любезности, беше:

— Саша, хайде да я наречем Нина.

Разбира се, тя знаеше цялата история на Бейби и въпреки че ѝ предавах събитията доста критично, обаянието на Нина Шимова се пренесе и върху нея. Как иначе, след като тази тема се обсъждаше из

цялата федерална прокуратура. Мойсеев го нарече „ефектът на Бони и Клайд“. У мен този ефект предизвика дълбоко раздразнение, но имайки предвид, че нервните сътресения са противопоказни за организма на кърмещата майка, помислих и се съгласих.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.